

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

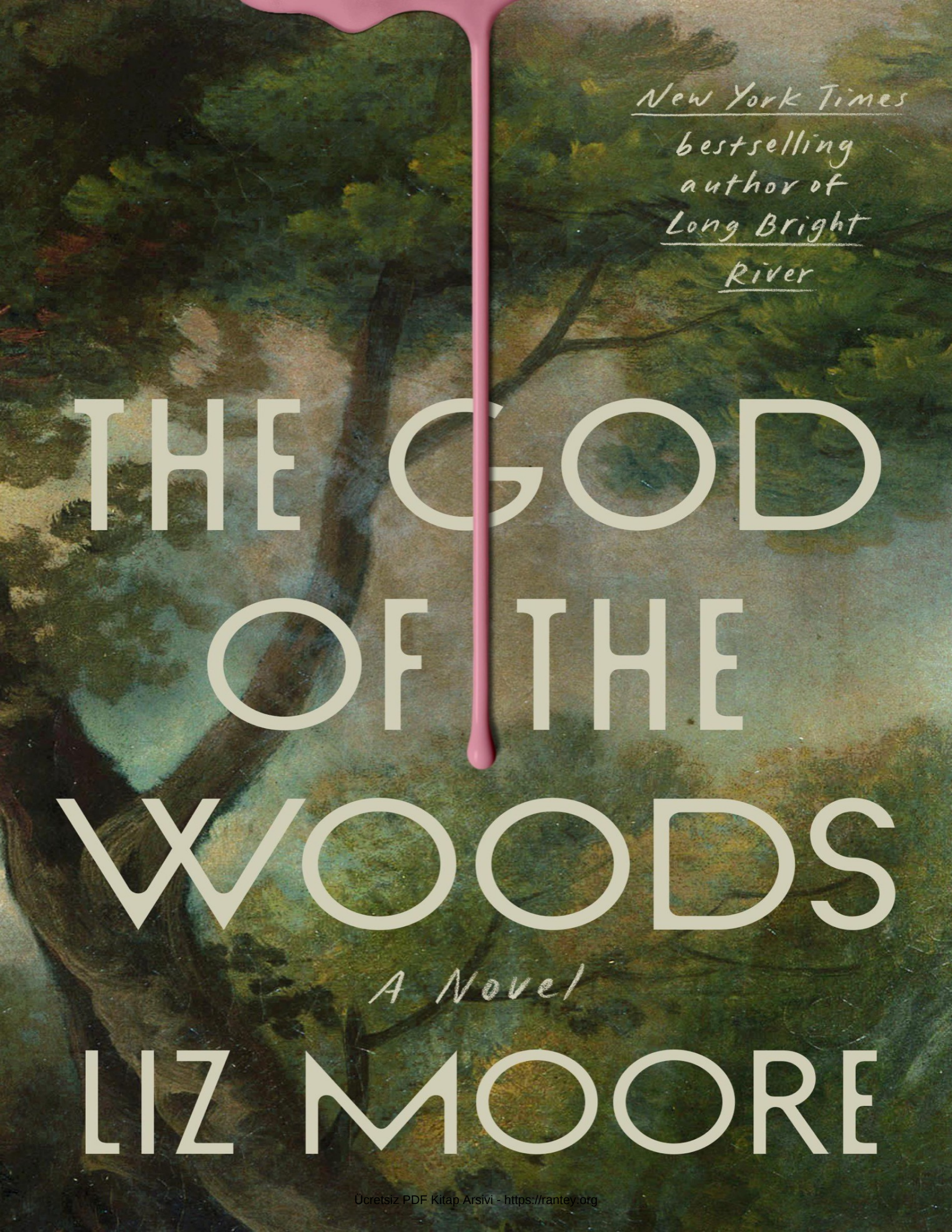
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times
bestselling
author of
Long Bright
River

THE GOD OF THE WOODS

A Novel

LIZ MOORE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

AYRICA LIZ MOORE TARAFINDAN

Uzun Parlak Nehir
Görünmeyen
Dünya Heft
Her Şarkının Sözleri [OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bu Tan

ve

Woods

Liz Moore

RIVERHEAD BOOKS

NEW YORK

024

OceanofPDF.com

RIVERHEAD KİTAPLARI
An imprint of Penguin Random House LLC
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2024 Liz Moore, Inc.

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir kitabı çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz.

İzinsiz olarak herhangi bir biçimde bir parçası. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

Riverhead ve R kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır. [Bu sayfadaki](#) harita yazara aittir.

Kongre Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloglaması

İsimler: Moore, Liz, 1983- yazar.

Başlık: Ormanın Tanrısı / Liz Moore.

Açıklama: İlk ABD ciltli. | New York: Riverhead Books, 2024.

Tanımlayıcılar: LCCN 2023033415 (basılı) | LCCN 2023033416 (e-kitap) | ISBN 9780593418918 (ciltli) | ISBN 9780593418932 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3613.O5644 G64 2024 (baskı) | LCC PS3613.O5644 (e-kitap) | DDC 813/.6-dc23/eng/20230720

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2023033415> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2023033416> adresinde mevcuttur

Uluslararası baskı ISBN: 9780593719701

Kapak tasarımı: Grace Han

Kapak resmi: Sawrey Gilpin'e ait *Ormanlık bir manzarada beyaz attan detay, 1791* (tuval üzerine yağlıboya) / Fotoğraf © Christie's Images/Bridgeman Images

KİTAP TASARIMI MEIGHAN CAVANAUGH, E-KİTAP İÇİN UYARLAYAN CORA WIGEN

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, işletmeler, şirketler, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_6.3_147434559_c0_r0

OceanofPDF.com

Bu ormanları da bilen kız kardeşim Rebecca için

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İçindekiler

I

Barbara

II

Ay1

III

Kaybolduğunda

IV

Ziyaretçiler

V

Bulundu

VI

Hayatta kalma

VII

Özgüven

Teşekkür

OceanofPDF.com

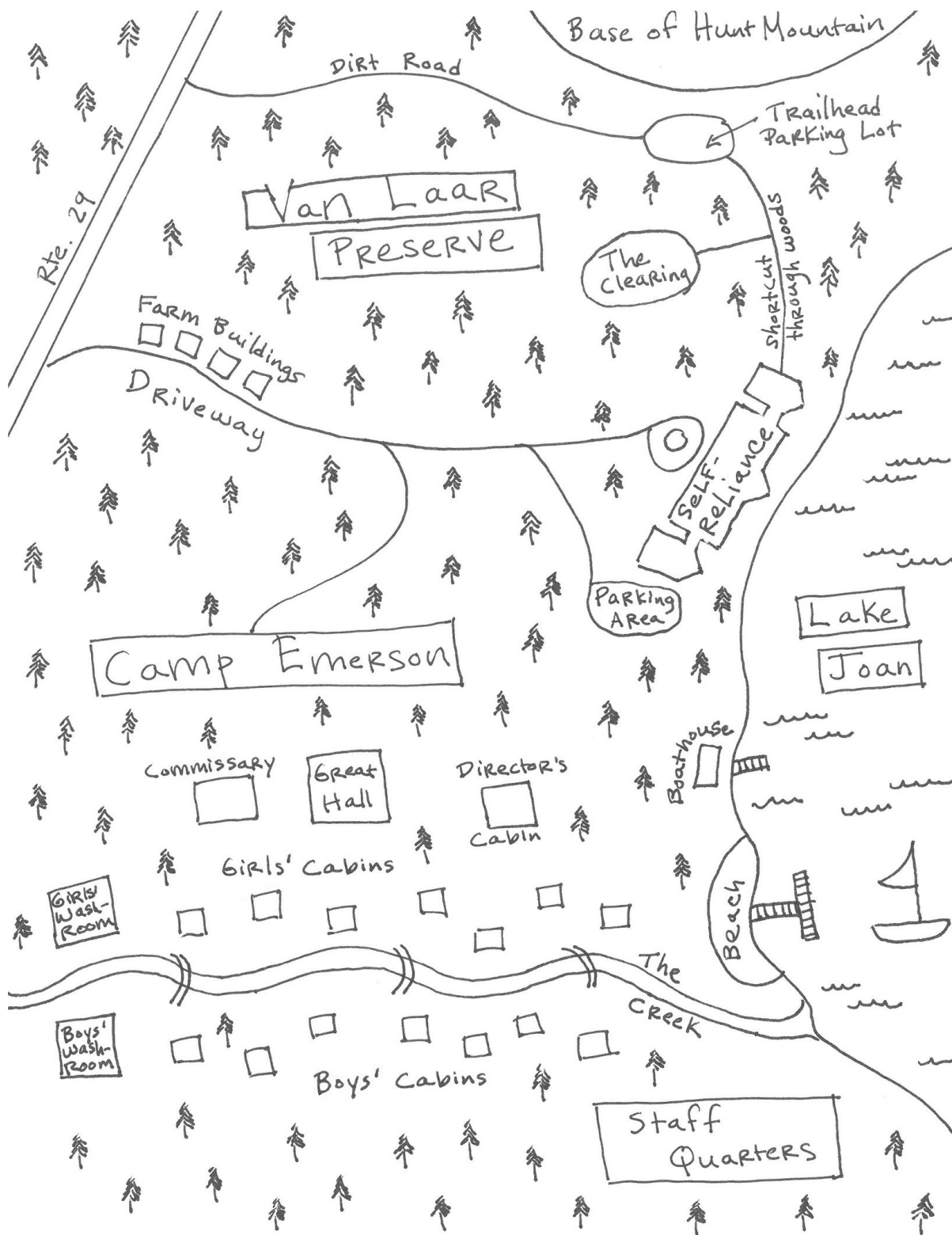
Bu ormana ulaşan birçok yaya, en sevdiği eğlenceyi yapmak için tek başına dışarı çıkarsa kendisini tehdit edeceği söylenen tehlikeye inanmaz. Ama emin olsun ki bu tehlikenin, yani ormanda kendini kaybetme tehlikesinin gerçekliği konusunda hiçbir şüphe yoktur. Adirondack ormanlarında korkulacak tek şey budur!

- "Adirondacks'te Kayıp" kitabından: Kuzey Ormanları Ziyaretçilerine
Uyarı; Yolunuzu Kaybettiğinizde Ne Yapmamalısınız ve Nasıl
Yapmamalısınız?
Lose It," *The New York Times*, 16 Mart 1890

Vahşi doğada, her biri diğerinin bir parçasını oluşturan güzelliklerin tehlikeyi ne kadar çabuk takip edebileceğini düşündüm.

-Anne LaBastille tarafından yazılan
Woodswoman'dan

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

I

Barbara

OceanofPDF.com

Louise

Ağustos 1975

T Yatak boş.

Danışman Louise -yirmi üç yaşında, kısa bacaklı, törpülenmiş sesli, neşeli- Balsam adlı kulübenin sıcak, kaba tahtaları üzerinde yalınayak durur ve kapının yanındaki alt ranzada bir ceset olmadığını düşünür. Daha , görme ve çıkarım arasında geçen on saniye ona zamanın bir insan kurgusu olduğunun, duyguların, kandaki kimyasalların varlığında yavaşlayabileceğinin veya hızlanabileceğinin kanıtı olarak hizmet edecektir.

Yatak boş.

Kulübenin tek el feneri -ki yokluğu gün ışığında bile kampçıların tuvalete gittiğini göstermek için kullanılır- kapının yanındaki rafta yuvasında duruyor.

Louise yavaşça bir daire çizerek dönüyor ve görebildiği kızların

isimlerini sayıyor. Melissa. Melissa. Jennifer. Michelle. Amy.

Caroline. Tracy. Kim. Sekiz kampçı. Dokuz yatak. Sayıyor ve tekrar sayıyor.

Sonunda, daha fazla erteleyemediğinde, bir ismin zihninin yüzeyine çıkmasına izin verir: *Barbara*.

Boş yatak Barbara'nın.

Gözlerini kapatır. Kendini hayatının geri kalanında bu yere ve bu ana geri dönerken hayal eder: yalnız bir zaman yolcusu, bir hayalet, Balsam adlı kulübeye dadanmış, olmayan bir bedenin ortaya çıkmasını istemektedir.

Kızın kendisinin, Barbara'nın, kapıdan içeri girmesini istiyordu. Tuvalette olduğunu söylemesini, el fenerini alma kuralını unuttuğunu söylemesini, daha önce yaptığı gibi silahsız bir şekilde özür dilemesini.

Ama Louise Barbara'nın bunların hiçbirini yapmayacağını biliyor. Tam olarak ifade edemediği nedenlerden dolayı Barbara'nın gittiğini hisseder.

Louise, tüm kampçılarını düşünüyor. Kaybolan tüm kampçılar arasında.

- - -

Louise sabah 6:25'te bir perdenin arkasından geçerek stajyer danışman Annabel ile paylaştığı alana giriyor. Annabel on yedi yaşında, Chevy Chase, Maryland'den bir balet. Annabel Southworth yaş olarak kampçılara Louise'den daha yakın, ama dik duruyor, sözlerine ironi katıyor ve genel olarak herkesin on üç ile on yedi arasındaki kesin çizgiyi fark etmesini sağlamaya çalışıyor - kabinin ana bölümünü danışmanların köşesinden ayıran kontrplak bölme tarafından belirginleştirilen bir çizgi.

Şimdi, Louise onu sarsarak uyandırıyor. Şimdi, Annabel gözlerini kısıyor. Dirseğini dramatik bir şekilde gözlerinin üzerine koyar. Tekrar uykuya dalıyor.

Louise bir şeyin farkına varıyor: metabolize olmuş bira kokusu. Bunun kendi vücudundan, kendi derisinden ve ağzından geldiğini sanıyordu. Dün gece kesinlikle bu sabah etkilerini hissedecek kadar içmişti. Ama Annabel'in yanında dururken, kokunun aslında Annabel'in bulunduğu taraftan gelip gelmediğini merak eder.

Bu da onu endişelendiriyor.

"*Annabel*," diye fısıldar Louise. Ses tonunda birden kendi annesinin sesini tanır. Ve bazı açılardan bu kızla olan ilişkisinde kendini annesi gibi -kötü annesi, sorumsuz annesi- hissediyor.

Annabel gözlerini açar. Ayağa kalkar ve hemen irkilir. Louise'in bakışlarıyla karşılaşır ve gözleri büyür, yüzü solgunlaşır.

"Hasta olacağım," diyor -çok yüksek sesle. Louise onu susturur, ulaşabildiği ilk kap olan yerdeki boş bir patates cipsi torbasını kapar.

Annabel çantaya uzanıyor. Öğürüyor. Sonra başını kaldırıyor, nefes nefese, alçak sesle inliyor.

"Annabel," diyor Louise. "Akşamdan kalma mısın?" Annabel başını sallar. Korkmuş.

"Sanırım," der ve Louise yine onu susturur, bu kez kızın yatağına oturur, küçüklüğünden beri yaptığı gibi zihninde beşe kadar sayar. Tepki vermemek için kendini eğitiyor.

Annabel'in çenesi titriyor. "Sanırım kötü bir şey yedim," diye fısıldıyor.

"Dün gece dışarı çıktın mı?" diyor Louise. "Annabel?"

Annabel onu izliyor. Hesap yapıyor.

"Bu önemli," diyor Louise.

Normalde CIT'lerine karşı sabırlıdır. İlk akşamdan kalmalarında onlara rehberlik etme konusunda tecrübelidir. İzinli oldukları bir gecede kendilerini biraz şımartmalarına aldırılmaz. Bu yıl baş danışman olarak, genellikle zararsız gördüğü davranışları görmezden geliyor. Doğru an geldiğinde kendisi de buna katılıyor. Ancak bunun dışında sıkı bir yönetim sergiliyor; bu yazın başlarında, bir gece eğlendikten sonra zamanında uyanamayan ilk danışman sonraki birkaç partiden men edildi ve bu yeterince örnek teşkil etmiş olacak ki kimse bu hatayı tekrarlamadı.

Şimdiye kadar. Çünkü dün gece Louise dışarı çıktığında nöbet sırası Annabel'deydi. Ve Annabel, görünüşe göre, değildi.

- - -

Louise gözlerini kapatır. Dün akşamki olayları gözden geçirir.

Topluluk odasında bir dans vardı: tüm kampçıların, danışmanların ve CIT'lerin katılması gereken seans sonu dansı. Belli bir noktada Annabel'in yokmuş gibi görüldüğünü fark ettiğini hatırlıyor - zaten onu görememişti - ama Louise dansın sonunda geri döndüğünden emin.

Çünkü saat on birde, Louise hızlı bir sayım yaptığında, Annabel dokuz kampçıyla birlikte oradaydı -evet, dokuz- ve Louise'e el sallıyorlardı

tatlı tatlı iyi geceler dilediler. Onların arkasını hâlâ görebiliyor, küçük kümeler halinde Balsam'a doğru yürüyorlardı.

Bu onları son görüşüydü. Louise, Annabel'in sorumlu olduğundan emin olarak kendi başına gitti.

Sonra, gecenin sonunda, sokağa çıkma yasağından çok sonra kulübeye girerken kampçıların yataklarını hayal etmeye çalışır. Bu sabahın kaçında olurdu, ikisinde mi? Üç mü? Görüntüler ona parçalar halinde geri dönüyordu: Melissa R'nin açık ağzı, Amy'nin yere doğru sarkan kolu. Ama Barbara'nın kendisi bu anıların hiçbir yerinde yok. Barbara'nın yokluğu da öyle.

Onun yerine farklı bir anı kendini gösteriyor: John Paul, Clearing'de kollarını önce ona sonra da Lee Towson'a doğru savururken. John Paul dövüşe zengin çocuğu yaklaşımıyla, yumruklarını ringe girer gibi sallayarak. Lee vahşi ve kavgacı, hala yemek servisinden kalma önlüğüyle. John Paul'ün işini kısa sürede bitirdi, onu yerde bıraktı, gözlerini dalgın dalgın tepesindeki dallara dikti.

Bugün sorun çıkacak. John Paul onun kendisiyle dalga geçtiği fikrine kapıldığında hep olur.

Kayıtlara geçsin: Bu sefer değil.

- - -

Annabel hava almak için yukarı çıkar. Elini gözlerine götürür.

"Barbara'nın nerede olduğunu biliyor musun?" diye sorar Louise. gelelim. Fazla zamanımız yok: yakında diğer odadaki kızlar uyanacak.

Annabel'in kafası karışmış görünüyor.

"Van *Laar*," diyor Louise ve sonra daha sessiz bir şekilde tekrar söylüyor. "Karavanımız."

"Hayır," der Annabel ve yatağında geriye doğru yığılır.

Tabii o sırada kamp alanındaki ağaçlara monte edilmiş hoparlörlerden kalk borusu çalışıyor - yani kontrplak bölmenin diğer tarafında, on iki ve on üç yaşlarındaki sekiz kız çocuğu isteksizce uyanıyor, dirseklerine dayanarak küçük sesler çıkarıyor, nefes alıp veriyor ve iç çekiyor.

Louise volta atmaya başlar.

Hâlâ yatay duran Annabel şimdi onu izlemektedir; sorunu anlamaya başlamıştır.

"Annabel," diyor Louise. "Burada dürüst olmalısın. Dün gece tekrar dışarı çıktın mı? Kampçılar yattıktan sonra?"

Annabel nefesini tutmuş gibi görünüyor. Sonra nefes verir. Başını sallar. Louise gözlerinin yaşlarla dolduğunu fark eder.

"Evet, yaptım," diyor. Sesinde çocuksu bir titreme var. Hayatında çok nadiren başı belaya girmiştir: Louise bundan emindir. O, doğduğundan beri bu dünyadaki değeri kendisine anlatılmış bir insan. Başkalarını mutlu etme yolları. Annabel şimdi açıkça ağlıyor ve Louise gözlerini devirmemek için kendini zor tutuyor. Annabel'in korkacak neyi var? Onun için tehlikede olan bir şey yok. O daha on yedi yaşında. Annabel'in başına gelebilecek en kötü şey kovulup tepedeki zengin ailesinin yanına gönderilmesi olabilir - ki onlar da kampın sahipleriyle arkadaşdır. Onlar da şu anda arazideki evlerinde misafirdirler. Bu arada, Louise'in başına gelebilecek en kötü şey - bir *yetişkin*, diye düşünüyor Louise, kendini suçlayarak - başına gelebilecek en kötü şey - şey. Çok fazla sıçrama yapma, diyor kendi kendine. Sadece şimdiki zamanda kal.

Louise perdeye doğru yürür. Perdeyi hafifçe geri çeker. Bunu yaparken, Barbara'nın ranza arkadaşı Tracy'nin dikkatini çeker; sessiz bir kız olan Tracy, ranzanın merdiveninde duraksamış bir şekilde durmaktadır ve görünüşe göre sorunu fark etmiştir.

Louise perdeyi indiriyor.

"Kayıp mı?" Annabel söyler. Louise yine onu susturur. "*Kayıp* deme," der Louise. "olmadığını söyle."

Louise küçük odalarını tarayarak dün geceki davranışlarına dair kanıt arar. Bulduklarını kahverengi kâğıttan bir çöp torbasında topluyor: Clearing'den dönerken içtiği boş bira şişesi; bir noktada içtiği esrarın ucu; iki sert parmağıyla tuttuğu kusmuk dolu patates cipsi poşeti.

"Birinin bulmasını istemeyeceğin başka bir şey var mı?" diye sorar Annabel'e. Annabel başını sallar.

Louise çöp torbasını kapatır, katlar, sıkıştırır.

"Beni dinle," diyor. "Bu sabah kampçılardan senin sorumlu olman gerekebilir. Henüz emin değilim. Eğer öyle olursa, bundan kurtulman gerekecek. Kahvaltıya giderken çöp kutusuna koy. Ondan kurtulman gerekiyor. Bunu yapabilir misin?"

Annabel başını sallar, hâlâ yeşildir.

"Şimdi," der Annabel'e, "sadece burada kal. Bir süre dışarı çıkma. Ve sakın-" Tereddüt eder, kulağa ciddi gelen ama kendini suçlamayan kelimeler arar. Ne de olsa bir çocukla konuşuyor. "Dün gece hakkında henüz kimseye bir şey söyleme. Birkaç şeyi düşünmeme izin ver."

Annabel sessizleşiyor.

"Tamam mı?" diyor

Louise. "Tamam."

Louise hemen pes edeceğini düşünüyor. Bütün otorite figürlerine olan biteni ve bildiği her şeyi tereddütsüz anlatacak. Muhtemelen kızlarına adını şiiiri bile anlamamış olan anne ve babasının omuzlarında ağlayacak, onlar tarafından teselli edilecek, bale derslerine devam edecek, gelecek yıl hazırlık okulu tarafından Vassar, Radcliffe ya da Wellesley'e yerleştirilecek ve ailesinin onun için seçtiği çocukla evlenecek, Louise'e, akıllarında bir tane olduğunu itiraf etti ve bir daha asla Louise Donnadieu'yu, Louise'in başına gelecekleri ya da Louise'in hayatının geri kalanında iş bulmak, ev tutmak, yedi yıldır çalışamayan ya da çalışmak istemeyen annesine destek olmak gibi konularda yaşayacağı sıkıntıları düşünmeyecek. On bir yaşında kendisine verilen hayatı hak etmek için hiçbir şey yapmamış olan küçük kardeşine destek olmak.

Onun önünde, Annabel öğürüyor. İyileşir.

Louise ellerini kalçalarına koyar. Nefes alır. Yavaşla, diye hatırlatıyor kendine.

Omuzlarını dikleştiriyor. Perdeyi geri çeker. Kendisini örnek alan, ona hayranlık duyan, sık sık tavsiye ve koruma için ona gelen bu küçük kız grubuna - utancını bir hap gibi yutuyor - cahil ve şaşkınmış gibi davranma işine başlıyor.

Onların odasına giriyor. Pantomim yatakları tarıyor. Kafası karışmış gibi kaşlarını çatıyor.

"Barbara nerede?" diye soruyor onlara, parlak bir sesle.

OceanofPDF.com

Tracy

*İki Ay Önce Haziran
1975*

TKampçılara vardıklarında üç kural verilmiştir.
Bunlardan ilki kamarlardaki yiyecekler ve bunların nasıl tüketileceği ve saklanacağıyla ilgiliydi (düzgünce; sıkıca).

İkincisi yüzmeye ilgiliydi: hiçbir koşulda tek başına yapılmaması gereken bir faaliyet.

Üçüncüsü -en önemlisi, büyük harflerle birkaç ortak yerde sergilenmesinden de anlaşılacağı üzere- KAYBOLDUĞUNDA OTUR VE BAĞIR.

O sırada bu öğüt Tracy'ye neredeyse komik gelmişti. O gecenin ilerleyen saatlerinde, kamp ateşinin başında tekrarlanacak ve mantığı açıklanacaktı. Ama o anda olduğu gibi, dobra dobra, özlü bir şekilde, kelimeleri noktalamadan veya duygusuzca söyleyen uzun boylu bir erkek danışman tarafından sunulan bu cümle, kaçırmasına ve gergin bir kahkaha atmasına neden oldu. KAYBOLDUĞUNDA BAĞIRMAK. Bunu hayal etmeye çalıştı: Olduğu yerde oturmak. Ağzını açtı. Bağırma. Hangi sesin ondan kaçacağını merak etti? Hangi kelime ya da kelimeler? *İmdat* mı? *Yardım* mı? Tanrı korusun- *Lütfen beni bulun*? Bunu düşünmek çok utanç vericiydi.

- - -

Babası ona katılması için para vermişti.

Odasında bir hafta boyunca süren pazarlıkların ardından gereken buydu: Soğuk nakit para, yüz dolar - yüzde ellisi döndüğünde onu bekliyor olacaktı.

Yaz boyunca yapmak istediği şey basitti: Bütün gününü, ailesinin on yıldır her yarış sezonunda kiraladığı Saratoga Springteki Viktorya döneminden kalma evin oturma odasında geçirmek istiyordu. Panjurları yarıya kadar indirip pencereleri yarıya kadar açmak, evdeki tüm vantilatörleri kendisine doğru çevirmek ve kanepeye uzanıp sadece kendine özenle hazırlanmış atıştırmalıklar hazırlamak için ayağa kalkmak istiyordu. Ve okumak istiyordu: okumak en önemli şeydi.

Üst üste beş yaz boyunca rutini bu olmuştu. 1975'in yazının da farklı olmayacağını umuyordu.

Bunun yerine, annesinden boşanalı bir yıl bile olmamış olan babası, kısa bir süre içinde bir kız arkadaş edinmiş, daha lüks bir kiralık ev tutmuş ve Tracy'nin bütün yaz hiçbir şey yapmadan yatmaması gerektiğini düşünmeye başlamıştı. Haziran ortasında Tracy'nin annesinin Long Island'daki evinden buraya gelirken ona söylediği buydu. (Saratoga yolunu yarılayana kadar planı açıklamayı beklemiş olması dikkatinden kaçmamıştı). Gerçek nedenin, iki ay boyunca onun yakasından düşmek olduğunu düşündü. Böylece o ve yukarıda bahsi geçen kız arkadaşı, ayaklarının altında somurtan on iki yaşında bir çocuk olmadan evi . Tracy kendi kendine, madem dönüp onu gönderecekti, neden bütün yaz onun velayetini almak için mücadele etmişti, diye sordu.

- - -

Onu Emerson Kampı'na kendisi bırakma zahmetine bile katlanmamıştı. Bunun yerine bu görevi kız arkadaşı Donna Romano'ya vermişti, Tracy için hâlâ bir ad ve soyaddan ibaretti.

Tracy onu koridorda sıkıştırıp gelmesi için yalvardığında babası, "Bugün yarış günü," dedi. "Belmont'a gitmeliyim. Second Thought saat ikide koşacak."

Babası bir jokeyin oğluydu ve onun izinden gidemeyecek kadar uzun boyluydu. Bunun yerine önce binici, sonra antrenör, sonra da at sahibi olmuş, her işle birlikte hayatlarının koşulları da değişmişti. Tracy doğduğunda, üçü annesinin annesinin garaj yolundaki bir karavanda yaşıyordu. Şimdi ise Hempstead, New York'ta gümüş renkli bir ön kapısı olan yeni ve büyük bir evde yaşıyorlardı. En azından Tracy ve annesi yaşıyordu.

"Ne hakkında *konusacağız* ki?" diye sordu ama o sadece başını salladı ve yalvaran iki elini omuzlarına koydu. Birden onunla göz hizasında olduğunu fark etti: öz babasıyla. Kısa bir süre önce boyunu beş-on bir civarına çıkaran ve hareket etmediği zamanlarda kambur durmasına neden olan bir büyüme atağı geçirmişti.

"Buranın birinci sınıf olması gerekiyordu. Yani gerçekten çok lüks," dedi babası - haberi ilk verdiğinde kullandığı aynı iki utanç verici tanımlama. "Eminim sonunda burayı seveceksin."

Bir pencereye doğru döndü. Pencereden Donna Romano'nun sutyenini düzelttiğini ve arabanın camındaki yansımasını incelediğini görebiliyordu. Yerleri tüylü halılarla kaplı yeni bir Stutz Blackhawk'tı ve kükremesi Tracy'ye babasının sesini hatırlatan bir motoru vardı. Onu Hempstead'den aldığı anda, "En iyisi," demişti. Tracy'ye babasının hayatındaki her şey yeniymiş gibi geliyordu. Kiralık ev, kız arkadaşı, Pekin köpeği, araba. Tracy onun yörüngesindeki tek eski şeydi; ve o bile dışlanıyordu.

- - -

Donna Romano'nun sigara tiryakisi olduğu ortaya çıktı. Sigaranın arasında Tracy'ye hayatıyla ilgili sorular soruyordu, belli ki bu yolculuk için biriktirdiği sorulardı bunlar. Tracy onlara cevap vermekle meşgul olmadığı zamanlarda Donna Romano'ya gizlice bakıyordu. Son derece güzeldi. Normalde bu Tracy'nin hoşuna giderdi. Güzel kadınları severdi. Ortaokuldaki en popüler kızlara *bayılırdı* - gerçi *saygı duymak* daha doğru olabilirdi

Daha iyi bir kelime, çünkü büyük bir kısmı aslında onları hor görüyordu. Yine de, belki de fiziksel olarak kendisinin tam zıttı oldukları ve bu nedenle bir şekilde mikroskop altında uzun uzun incelemek istediği örnekler gibi göründükleri gerçeğinden dolayı onlardan etkileniyordu. Sınıf arkadaşlarının çoğunun ortadan ayrılmış uzun düz saçları varken, Tracy'nin saçları iri, kıvrık ve yorulmak bilmezdi. Bazı sınıf arkadaşlarının çilleri narinken, Tracy'ninkiler o kadar belirgindi ki, altıncı sınıftan bir grup erkek çocuk tarafından kendisine Connect the Dots, yani kısaca CTD lakabı takılmıştı. Gözlük takması gerekiyordu; hiç takmadığı bir gözlüğü vardı ve bu da gözlerini sık sık kışmasına neden oluyordu. Babası bir keresinde ona gelişigüzel bir şekilde kürdan üzerine oturtulmuş bir erik gibi yapıldığını söylemişti ve bu ifade hem o kadar acımasız hem de o kadar şiirseldi ki bir koşum takımı gibi yerine oturmuştu.

- - -

Yollar asfalttan çakıla ve toprağa dönüştü. Birkaç dakikada bir, ön bahçeleri paslanmış araçlar için mezarlık olarak yeniden düzenlenmiş köhne evler beliriyordu. Doğal güzellik ile insan yapımı çürüme arasındaki bu zıtlık ürkütücüydü ve Tracy doğru yolda olup olmadıklarını merak etmeye başladı.

Ve sonunda bir tabela görüldü. *Van Laar Koruma Alanı*, yazıyordu. Postayla gönderilen talimatlar takip etmeleri gereken işaretin bu olduğunu gösteriyordu.

Donna Romano, "Tabelaya neden kampın adını yazmadıklarını merak ediyorum," diye düşündü.

Belki de sapıkların bulamaması içindir, diye düşündü Tracy. Babasının da böyle söyleyeceğini biliyordu. Kendi iradesi dışında, babasının sesini sık sık hayatını vurgulayan bir tür anlatı varlığı olarak duyuyordu. Boşanmanın ilk yılı olan o yıl, ayrı kaldıkları en uzun süreydi.

Gerçek şu ki, daha küçük bir çocukken onun gölgesi olmuş, onu karşılıksız sevmiş, onu her yerde takip etmiş, en sevdiği atların kadifemsi ağızlarına havuç yetiştirmişti. Bunu itiraf etmeden önce ölmüş olsa da, Tracy onu derinden özliyordu ve son okul yılının büyük bir bölümünü onun yanında olacağı bir yazı bekleyerek geçirmişti.

Toprak yol çatallaştı. Sağdaki bir ok onları *Emerson Kampı*'na yönlendirdi: *Ömür Boyu Arkadaşlıkların Kurulduğu Yer*. Ve sonra ağaçlar, arka arkaya sıralanmış birkaç rustik ahşap binanın bulunduğu bir çimenliğe açılıyordu. Önlerinde, katlanabilir bir masanın arkasında duran yalnız bir danışman vardı ve üzerinde inandırıcı olmayan bir şekilde *Hoş Geldiniz* yazan nemli bir poster panosu .

Danışman elinde bir dosyayla Blackhawk'a yaklaştı ve bir pencereden Donna'ya uzattı. Sonra da Emerson Kampı'nın Üç Kuralı'nı saygılı bir tellal gibi resmen açıkladı - sonuncusu, en önemlisi, Tracy'nin kafasında günlerce, haftalarca yankılanacak bir cümle de dahil olmak üzere. Hayatının geri kalanında.

Kaybettiğinde otur ve bağır.

Tracy bu seçeneğin doğru olduğunu hissetmeden önce ne kadar kaybolması gerektiğini hayal etmekte güçlük çekiyordu. Görünüşe göre sesi doğduğundan beri sürekli azalıyordu, öyle ki on iki yaşına geldiğinde neredeyse hiç duyulmuyordu.

Çok, diye karar verdi sonunda. Derinden, geri dönülmez bir şekilde kaybolmuştu.

"Balsam'da olacaksın," dedi çocuk, Tracy'nin düşüncelerini bölerek. Sağına doğru uzun bir kol uzattı. Donna Romano gaza bastı ve Blackhawk ileri doğru yuvarlandı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Alice

Haziran 1975

Tson ebeveynler de gidiyordu.

Alice tepenin üstündeki evin güneşlenme odasından, arabalarının silecekleri açık, yavaş bir geçit töreniyle geçişini izledi.

Emerson Kampı yarım mil uzaktaydı, ama Koruma Alanı'nın ana evi - adını Self-Reliance koymuşlardı - arazideki yüksek bir tepenin üzerine inşa edilmişti ve oradan etrafındaki her şeyi görebiliyordu: Doğuda Joan Gölü; batıda kasabaya giden ana yola çıkan uzun araba yolu; güneyde Emerson Kampı; kuzeyde vahşi doğa. Hunt Dağı ve etekleri.

İki saattir orada duruyordu. Şimdiye kadar doksan bir araba geçmişti. Hepsinin içinde bir ebeveyn ya da ebeveynler vardı ve arkalarında bir çocuk ya da çocuklar bırakmışlardı.

Bu, Peter Van Laar'la evli olduğu yirmi üç yıl boyunca Alice'in ritüeli olmuştu. On sekiz yaşından beri her kampın ilk günü Self-Reliance'in önündeki bu pencerede durur, bazen kucağında bir çocukla, bazen de tek başına izlerdi. Arabaların içindeki aileleri hayal etmeyi severdi. Onlar için isimler ve sorunlar icat etmeyi severdi.

Son araba da gözden kayboldu. Alice doğruldu. saate baktı: 4:45. Günlük geri sayımı başlamıştı: Saat beşte, Dr. Lewis'in sinirleri için yazdığı haplardan birini almasına izin veriliyordu. Tavsiye edilen bir taneydi ama iki taneden de zarar gelmezdi

çok kötü günler." Dr. Lewis bununla Bear hakkında çok fazla düşündüğü günleri kastediyordu.

İki o zaman.

Koridorda bir gümbürtü: demir tokmağın ön kapıya çarpıp düşmesi.

Bu T.J. olmalı.

O sabah Alice müdürün ofisine haber göndererek bir toplantı talep etmişti.

Şimdi Alice cebinden küçük cam şişeyi çıkardı. İki hapını on beş dakika erken çiğnedi.

Sonra gözlerini kapadı ve kullanacağı kelimeleri zihninde prova etti.

Ben Barbara, derdi. Kampa katılmak istiyormuş.

- - -

T.J. Hewitt'in Emerson Kampı'nın müdürlüğüne gelmesinin üzerinden beş yıl geçmişti. Bunu istememişti; babası Vic'in, onlarca yıldır çok güzel bir şekilde yerine getirdiği rolüne devam edebilecek kapasitede olduğunda ısrar ediyordu.

Ancak Vic'in önce fiziksel, sonra da zihinsel rahatsızlığını görmezden gelmek 1970 yazında imkansız hale gelmişti; kampın ilk gününde birkaç kampçıya anlamsızca bağırarak onları korkutmuştu. Hem de ailelerinin önünde. Öfkelenen ebeveynler, şikayet etmek için ana eve kadar yürümüşlerdi. Peter da o anda Vic'i görevden almış ve ailelere, yerlerine uygun biri bulunana kadar o seansı bizzat kendisinin denetleyeceğine dair güvence vermişti.

Peter, T.J.'in babasının eski rollerini üstlenmesini önermeden önce sadece kısa bir süre bir tane aradılar. Alice buna karşı çıkmıştı. Çok gençti ve bir kadındı. Kim bir kadın bahçe bekçisi duymuştu ki? Ama Peter ısrar etmişti. Eninde sonunda yerine birini bulacaklarını söylemişti.

Şimdiye kadar . En azından Peter'ın onayını alan biri olmadı. Ve böylece, kendisinden önceki babası gibi, T.J. şimdi her iki rolü de üstlendi: Sonbahar, kış ve ilkbaharda koruma alanı bekçisi; yaz aylarında kamp müdürü. büyüdüğü kulübede yaşıyordu ve bu kulübe aynı zamanda

kamp müdürünün ofisi ve Şimdi de Vic Hewitt'in nekahet evi olarak yılın büyük bir bölümünde hizmet veriyor.

- - -

Güneşlenme odasının eŐiĒinde T.J. boĒazını temizledi. Rahatsız ve mutsuz görünüyordu -gerçi dürüst olmak gerekirse, bu onun bir binanın içinde olduĒu her zamanki ifadesiydi. Orman onun alanıydı.

"Merhaba, T.J.," dedi Alice ve T.J. doĒrudan hitap etmekten kaçınarak başını salladı. Alice onu tanıdıĒı sürece, T.J. ona bir kez bile ismiyle hitap etmemişti. Alice'in her zaman rahatsız edici bulduĒu bir kibir vardı onda. Peter'a karşı böyle deĒildi, diye düşündü Alice - hayır, Peter'a karşı saygılıydı.

"Otursana," dedi Alice ve sonra T.J.'in tam bir daire çizerek en az baĒlılık, en büyük acelecilik hissini verecek tneĒi aramasını izledi. Sonunda bir sedirin üzerine yerleşti. En ucuna oturdu. Dirseklerini dizlerine koydu. Başını eĒdi.

Saçları yeni kısalımıŐtı, anak Şeklinde kesilmişti, o kadar çarpık ve yanlış görünüyordu ki Alice bunu T.J.'in kendisinin yapmış olabileceĒini düşündü. Karşısında oturan kadını Alice'in yirmi üç yıl önce, bu araziye ilk ayak bastıĒında tanıŐtıĒı kızla baĒdaŐtırmak zordu: Üç yaşında, sürekli hareket halinde, babasını bir yerden bir yere takip ediyordu. O zamanlar adı *Tessie Jo*'ydu, süslü bir isim, bir oyuncak bebeĒe, bir ineĒe ya da bir çeşit eĒlenceye verilen bir isim, böylesine metanetli bir ocuk için tamamen yanlıŐtı. On altı yaşına geldiĒinde daha androjen bir isim olan *T.J.*'yi benimsemiŐti ama on yıl boyunca saçlarını kalın bir örgüyle rmŐt. Şimdiye kadar.

"Nasılısın?" Alice sordu. Yanındaki, personelin iyi stokladıĒı kâsedden bir nane Őekeri aldı. Pembe olanlar en iyileriydi.

"Arigh'," dedi T.J., o aksanla. Şu *aksan*. Alice yirmi yıldan fazla bir süredir bu bölgedeydi ve hâlâ kulaklarını zorluyordu.

"Baban iyi mi?"

"Yeterince iyi."

"Bu yıl tesislerle ilgili herhangi bir sorun var mı?"

"Naugh," dedi T.J. Boynunun arkasında görünmez bir şeye vurdu. Elini inceledi.

"Ben hallederim," dedi Alice. "Sanırım Bay V. sizinle çoktan konuşmuştur?" Durakladı, T.J.'in yanıtını bekliyordu -çünkü aslında Peter'ın kızla konuşup konuşmadığına dair hiçbir fikri yoktu. Albany'ye gittiği Perşembe gününden beri ondan hiç haber almamıştı. Bildiği tek şey Barbara'nın hâlâ evde olduğuydu.

T.J. başını salladı. Hayır.

Alice nefes verdi. Elbette, diye düşündü, elbette yapmamıştı. Başka hiçbir şey olmasa bile, görevlerinin her birini savsaklayacağına, onu - Barbara'yı - defalarca yüzüstü bırakacağına, hayatları zorlaştığında hayatlarında olmayacağına dair verdiği söze güvenebilirdi. Bu da demek oluyordu ki, bugünlerde -Barbara'nın davranışlarına bakılırsa- çoğunlukla gitmişti, genellikle de gidişini duyurmadan. Dönüşleri de benzer şekilde sessiz oluyordu.

T.J. kımıldadı, sırtını dikleştirdi.

"Pekala," dedi Alice T.J.'ye, kendini parlak ve hafif konuşmaya zorlayarak. "O zaman bu senin için yeni bir haber olacak. Karar verdik -Barbara karar verdi- bu yıl kampa katılmak istiyor."

Sanki iyi bir haber veriyormuş gibi hafifçe gülümsedi.

T.J.'in bundan hoşlanmayacağını biliyordu. Bunu ertelemesinin nedenlerinden biri de buydu. Nesillerdir Van Laar ailesi -Abanyalı bankacılar, açık hava meraklısı ama ağırbaşlılar- ile sahip oldukları kamp arasında katı bir ayırım vardı ve bu kamp her zaman Hewitt'lerin bölgesiydi. Önce Vic. Şimdi de kızı. Ayrıca T.J.'in işlerin belirli bir şekilde, belirli bir sırayla yapılmasından hoşlandığı gerçeği de vardı. Alice'in tahminine göre, talebin gecikmesi onu kızdıracaktı.

Ama bir an için T.J.'in yüzünden Alice'in kategorize edemediği bir şey geçti. Şaşkınlık mı? Kızgınlık mı? Alice'in gözleriyle karşılaşmadı. Odaya girdiğinden beri sabit bir şekilde Alice'in başının sağ tarafına bakıyordu.

T.J. ikinci kez başını salladı.

"Üzgünüm," dedi T.J. "Yapamam."

Alice bakakaldı.

T.J. Hewitt'in sesinde öyle bir güven, öyle bir kesinlik vardı ki. Sanki bütün bunlar üzerinde söz hakkı varmış gibi, diye düşündü Alice. Sanki Alice'in işvereni oydu, tersi değil.

Alice nefes aldı. Ağzındaki nane tamamen erimişti. Tabaktan bir tane daha aldı ve cevap vermeden önce ısırdı.

"Bunun bizim için anlamı çok büyük," dedi. "Barbara ile yakın olduğunuzu biliyorum. Eminim onun zorluklar yaşadığını fark etmişsinizdir. Dışarıda davranıyor. Etrafında yeni arkadaşların olmasının ona fayda sağlayacağını düşünüyoruz."

En azından Alice biliyordu. Peter emin değildi. Ama gitmesine izin vermesinin mantıklı pek çok nedeni vardı; en önemlisi de parti için evden çıkmış olacak olmasıydı. On dört yıldır düzenledikleri ilk partiydi bu. Kuru için yüzüncü yıl kutlaması yapıyorlardı ve Ağustos ayında bir hafta boyunca iki düzine arkadaş ve akrabayı araziye getireceklerdi. Albany'de en son akşam yemeği misafirleri olduğunda Barbara odasından sadece bir kez çıkmıştı. Bir tür kostüm giymişti, aslında saçları korkunç bir renge boyanmış, gözleri yoğun bir şekilde siyahla kaplanmıştı. Peter'ın kuzeni Garland bir kahkaha patlatmış ve Barbara kapıyı çarparak geri çekilmişti. Alice'in ısrarlarına rağmen o zamandan beri saç rengini ve göz kalemini değiştirmemişti.

Bu kez böyle bir endişeleri olmayacaktı, tabii Barbara gidebilseydi.

T.J. yere baktı.

"Ona henüz söylemedin mi?" dedi.

"Kamp hakkında mı?" Alice söyledi. "Gitmek isteyen oydu."

"Hayır," dedi T.J. "Sonbaharda olacaklar hakkında."

Alice durakladı. Başını salladı.

"Yaz sonunda ona söyleyeceğim."

Sonra, bir an ilham geldi: "Kamptaki seansı bittikten sonra ona söyleyeceğim."

"Oturum devam ediyor," dedi T.J. o kendine has

üslubuyla. "Zar zor."

"Kabinler dolu."

Alice'in göğsünde yavaş yavaş bir kuşku yükseliyordu ama yine de bir şey tarafından susturulduğunu, en derin öfke rezervlerine erişemediğini hissetti.

gerçekten duyulmaya ihtiyacı olduğunda Peter'a güveniyordu.

Hapları hatırladı. Haplar kancalarını takmış, omuzlarındaki sıkı düğümleri gevşetiyor, önünden ve sırtından aşağıya bir rahatlama seli, bir sıcaklık ve sakinlik şelalesi gönderiyordu. *Odaklan*, diye talimat verdi kendine.

Etrafındaki nesnelere baktı: Dr. Lewis'in ona öğrettiği bir numara. *Büyükbaba saati. Yemyeşil büyüyen bitkiler. Taş döşeli güneşlenme odası zemini.*

Tekrar konuştu, ifade etmeye dikkat ediyordu. Dili ağzının içinde şişman bir sümüklü böcek gibiydi.

"Barbara'yı herkes kadar iyi ," dedi Alice. daha iyi, diye düşündü, iradesi dışında. "Bunun ona iyi geleceğini biliyorsun."

Ama T.J. şimdi ayaktaydı ve odadan çıkmaya hazırlanıyordu. Eğer bir şapkası olsaydı onu kafasına geçirirdi.

Bütün bir yaz, diye düşündü Alice. Barbara'nın, öfkelerinin, fırtınalarının, yüksek sesle ağlayarak geçirdiği ve personeli rahatsız ettiği saatlerin olmadığı koca bir yaz. Hepsi kibarca duymamış gibi davranıyordu. Ama duymuşlardı, her biri ve Alice de duymuştu. Tepenin hemen aşağısında kızı uzaklaştırılmış ama güvendeyken, bu ayların tamamen kendisine ait olması ne kadar hoş olurdu. Meşgul. İçerik.

"Geri dönsem iyi olacak," dedi T.J.

Alice gülümsedi. Haplar gardını eritiyordu. Ağzının arkasında normalde dişleriyle hapsedeceği kelimeler vardı. Hayatının büyük bölümünde bunu yapmıştı, Peter'la, herkesle. Genellikle susma sanatında yetenekliydi.

Bugün olmaz.

"Bu gerçekten senin seçimin değil," dedi Alice. "zorunda."

"Ya da ne," dedi T.J. aniden. Çok yüksek sesle, diye düşündü Alice. Neden herkes her zaman bu kadar yüksek sesle konuşmak zorundaydı?

Sessizlik: tek istediği buydu.

Alice ağzını açtı. Hiçbir kelime çıkmadı.

Bir dakika ya da belki beş dakika geçti. Uykusunun geldiğini hissetti. Duruşundan, başını eğişinden utanması gerektiğini biliyordu.

Ama bu duygu da onun için erişilmezdi, soyuttu, kavramsal olarak anladığı ama hissedemediği bir şeydi.

"Bu Bay Van Laar'ın fikri," dedi Alice sonunda. "Onun istediği bu."

Son çareydi. Bunu kullanmak zorunda kalmak utanç vericiydi. Utanç verici, diye düşündü, kendi sözlerinin bu evde anlamsız olması.

T.J. ona baktı. Alice'e inanıp inanmayacağına karar veriyordu. Ve sonra ifadesi teslim olmuş bir şeye dönüştü.

"Peki," dedi T.J. "Balsam'a bir ranza koyarız. Yarın başlayacak." Başka soru sormadan T.J. odadan çıktı. Evin dışında. Eğer Bear burada olsaydı-

Alice durdu. Bu fantezilere kapılmaması gerekiyordu, dedi Dr. Lewis. Zihni ne zaman bir tanesine doğru sürüklense, kendini gerçeğe geri getirmesi gerekiyordu. Yine de hayal ona zorla geldi: Bear burada olsaydı, T.J.'yi kapıdan dışarı kadar takip ederdi. Gözlerini kapadı ve sadece bir anlığına oğlunu, canlı, keyifli, T.J. Hewitt'i tüm arazide takip ettiğini hatırlamaya izin verdi. *Tessie, Tessie*. Onun yüksek tatlı sesi, kendi dünyası ile onun dünyası arasındaki ince perdenin hemen diğer tarafında. Kolayca duyabiliyordu.

- - -

Alice şezlongda başını çevirerek güneşlenme odasının pencereli dışarıyı izledi. Ayrılan T.J. çimenlerin üzerinde durakladı, cebinden bir şey çıkardı, elini ağzına götürdü. Spat. Adamlar buna "chaw" diyordu. İğrenç bir alışkanlık.

Alice gözden kaybolana kadar T.J. Hewitt'in arkasından baktı. Uzun boylu, ince ve zarif bir vücudu vardı ve Alice onun güzel olabileceğini ilk kez düşünmüyordu.

Asıl günah buydu, diye düşündü Alice. Görünüşünü bu şekilde mahvetmişti.

Ayak sesleri kulağını yakaladı. Ağır, ağır adımlar: Barbara.

Mutfağa gidecekti. Son zamanlarda en sevdiği yer. Alice yüzünü buruşturdu.

Alice dün, adını hatırlayamadığı yeni aşçıdan Barbara'yı bu kadar sık beslememesini istemişti. bahaneler uydurmasını. Ama Barbara çok çıkarıcı olabiliyordu, Alice bunu biliyordu ve aşçının onunla başa çıkabileceğine pek inancı yoktu.

Mutfağın eşiğine doğru ilerledi ve sessiz olmaya çalışarak orada durdu.

Barbara da oradaydı elbette, sırtı odaya dönük bir şekilde kilerdekilere bakıyordu. Üzerinde bir şort ve tişört vardı ve Alice bir zamanlar incecik olan poposunun artık yuvarlak olduğunu bacaklarının bir kadının bacakları olduğunu bir tür tiksintiyle fark etti. Barbara'nın arkasında aşçı Alice'in gözüne çarptı. Çaresizmiş gibi ellerini kaldırdı.

Alice kızının bedenini bu şekilde değerlendirmekten hoşlanmıyordu. Kavramsal olarak bunun acımasızca olduğunu anlıyordu; ama yine de bir annenin görevinin bir kısmının kızının ilk ve en iyi eleştirmeni olmak olduğuna inanıyordu; çocukluğu boyunca onu güçlendirmek, böylece kadınlık döneminde kendisine yöneltilen her türlü saldırıya veya hakarete zarafetle karşı koyabilmesini sağlamak. Bu, kendi annesinin ona uyguladığı yöntemdi. O zamanlar bundan hoşlanmamıştı ama şimdi anlıyordu.

"Barbara," dedi Alice ve kızı sıçradı, sonra döndü, kolunun altına bir somun ekmek sıkıştırmıştı. Alice bir an için ona karşı şefkat duyduğunu hissetti. Yeni yürümeye başladığından beri hep ürkek olmuştu; dünyada ce-ee ya da saklambaç oynamaktan hoşlanmayan, şaka bile olsa ürkütüldüğünde ağlayan tek bebektir.

"Akşam yemeği yedi buçukta," dedi Alice.

Barbara sakın bir şekilde somunu tezgâhın üzerine bıraktı ve kesmeye başladı. "Beni duydun mu?" dedi Alice.

Barbara başıyla onayladı. Tereyağına uzandı. Ekmeğin üzerine sürdü. Başını eğik tuttu. Saçının bir kısmında yarım santimlik bir sarı görünüyordu; saçının geri kalanı hâlâ o korkunç mat siyahtı. En azından yüzü güzeldi. Hiçbir kötü boya bunu değiştiremezdi.

Aşçı boş boş baktı. Ufak tefek bir şeydi, belki yirmi beş yaşındaydı, parmağındaki sade yüzüğe bakılırsa evliydi.

Alice içini çekti. Bir şey söylemenin anlamı yoktu - bugün olmazdı. Barbara yazın geri kalanı boyunca uzakta olacakken olmazdı. Ne de olsa onun bir parça daha ekmek, tereyağı ve reçel yemesine izin vermenin ne zararı olabilirdi ki?

"Az önce T.J. ile konuştum," dedi Alice ve sonunda kız başını kaldırıp baktı. Nihayet Barbara'nın sevdiği versiyonu karşısındaydı. Yüzünde ve gözlerinde biraz canlılık belirtisi vardı.

"Ve?" dedi Barbara.

"Yarın kampa başlayabileceğinizi söyledi."

Zafer. Barbara hızla yere baktı ama Alice onun ağzını dik tutmaya çalıştığını ve gülümsemesini engellediğini görebiliyordu.

"Senin için birini gönderirim," dedi Alice.

İyiymiş, diye düşündü Alice. Bu iyi olacaktı. Birbirimizden uzaklaşmak. Bu şekilde her şey daha iyi olacaktı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Tracy

Haziran 1975

T Tracy onun Emerson Kampı olduğunu öğrendi:
Tepedeki ana eve en yakın olan kuzey ucunu üç bina oluştuyordu. Bunlardan biri yemeklerini yedikleri kantindi; diğeri ise Büyük Salon adı verilen ve bir hemşire ofisi, yağmurlu günlerde aktiviteler için kullanılabilecek iki küçük oda ve çoğunlukla danslar ve sahne gerektiren performanslar için kullanılan büyük bir topluluk odası içeren bir binaydı. Bu küçük kümedeki üçüncü bina Müdürün Kulübesiydi. Burayı gören tek kampçılar, başları şu ya da bu şekilde derde girmiş olanlardı.

Bu binaların güneyinde kamp alanının geri kalanı uzanıyordu. Doğu kenarındaki gölün yakınında küçük bir plaj ve bir kayıkthane vardı. Arazinin güney sınırında Personel Lojmanları adı verilen uzun bir bina bulunuyordu; burada mutfak çalışanları ve diğeri mevsimlik personel ikamet ediyordu. Bunun kuzeyinde, şuradan buradan küçük köprülerle geçilebilen bir derenin karşı taraflarında iki sıra halinde on dört kabin -yedisi erkekler, yedisi kızlar için- vardı. Bu kulübelerin her birine bir Adirondack ağacı ya da çiçeğinin adı verilmişti.

Tracy'nin kulübesi Balsam'ın içi, tavandan sarkan sıcak sarı ampullerle aydınlatılıyordu. Aynı ampuller geceleri kulübenin pencerelerindeki yırtık pırtık perdelerin arasından bir böcek ordusunu çağırıyordu.

Kulübede dörder ve dörder karşılıklı olmak üzere sekiz ikiz yatak vardı. Her yatağın ayakucunda küçük tahta sandıklar duruyordu. Kulübenin duvarları bitmemiş ahşaptan yapılmıştı ve tavanı da kampçıların nesilden nesile aktardığı isimler, tarihler ve anlaşılmaz referanslarla doluydu.

En şaşırtıcı olanı da kulübenin bir duvarında bir şömine olmasıydı. Tracy'ye o yaz daha sonra, kulübelerin aslında Van Laar'ların önceki kuşaktan arkadaşları tarafından kısa av gezileri için yıl boyunca kullanıldığını; ancak Emerson Kampı'nın kuruluşundan bu yana şöminelerin, ara sıra bacalara yerleşen ve sonra yerlerinin değiştirilmesi gereken yarasalar dışında kullanılmadığını söylediler.

- - -

İlk gün, anneler -ve Donna Romano- ortadan kaybolduktan sonra, danışman ve stajyer danışman buzları eritme egzersizlerine başlamak için kampçıları bir çemberin içine oturttu.

Bu egzersizler sırasında Tracy, kamarasındaki diğer tüm kızların birbirlerini yıllardır tanıdığını fark etti. Top oynar gibi birbirlerine sloganlar ve jestler atıyor, zaman zaman anlayamadığı nedenlerle kahkahalara boğuluyorlardı. *İç şakalar*, diye düşündü Tracy; bu terim, onları anlamayan herkesin tanım gereği yabancı olduğunu ima ettiği için onu dehşete düşürüyordu.

Bu alıştırmalardan çıkan bir diğer sonuç da Tracy'nin kabin arkadaşları arasında kesin bir hiyerarşi olduğuydu.

En tepede elbette Louise ve Annabel vardı, danışman ve CIT. İkisi de farklı şekillerde güzeldi: Yirmi üç yaşındaki Louise çoktan bir kadın olmuş gibiydi. Kısa boyluydu, Tracy'den çok daha kısaydı, uzun siyah saçları, siyah kaşları ve bir sporcu duruşu vardı. Ayrıca - Tracy'nin o yılın başlarında öğrendiği bir kelimeydi - yığılmıştı. Annabel on yedi yaşındaydı, uzun boylu, salkım söğüt gibi, açık tenli, ailesi fatura ödeme konusunda hiç endişe duymamış birinin özgüveniyle hareket eden bir baletti. Tracy

ikisini de hemen sevdi. Onları minyatürleştirmek, dışarı çıkarmak ve onlarla oyuncak bebekler gibi oynamak için garip bir arzu duydu.

Daha sonra Balsam'ın kampçıları geldi; bunlar, Manhattan'ın Yukarı Doğu Yakası'ndan gelen sarışın jimnastikçiler olan iki Melisa'dan, kimsenin umursamadığı konularda uzun uzun konuşma alışkanlığı olan Kim adında bir kıza kadar değişen statülere sahipti.

Sırada en son Tracy vardı ve ona göre cüssesi şimdiden diğerlerinin bakışlarını üzerine çekmeye başlamıştı. Kendisini tanıtmayı istendiğinde, sesinin tamamen elinden alındığını fark etti. İçine yavaş yavaş bir teslimiyet yerleşti: Bu yaz böyle geçecekti. İçine kapanacaktı. Kimseyle konuşmayacaktı. Fark edilmeyecek, mümkün olduğunca kitapların arkasına saklanacaktı. Olayların dışında kalacaktı. Ortama karışacaktı.

Son eşyalarını da paketinden çıkardı. Tuvalet çantasından o yıl kendisine reçete edilen yeni gözlükleri çıkardı; bunları kendisine tahsis edilen tek çekmecenin arkasına yerleştirdi. Bu yaz hiçbir şeyi çok net görmemenin daha iyi olacağını düşündü.

Birden gözlerini kırpıştırmaya başladı. Şu anda ağlamak bir felaket olurdu ve yine de tüm bunların yarattığı hayal kırıklığı omuzlarında ağır bir yük oluşturunuyordu. Çünkü her zaman bir yanı -bu tür hayal kırıklıklarıyla dolu yıllar boyunca, herhangi bir sosyal hiyerarşide nereye düşeceğini anlamasına rağmen- bu sefer farklı ummuştu. Zarif, narin bir oğlan ya da kızın Tracy'yi kalabalığın içinden seçecek sabra ve keskinliğe sahip olmasını, kendisine nadiren saymasına izin verdiği olumlu özelliklerinden birini fark etmesini: mizah anlayışını ya da çizim yeteneğini ya da şarkı söyleme sesini ya da sadakatini, ona bir nebze bile ilgi gösteren herkese olan bağlılığını.

Tracy, üzerine tam oturmayan üniforma gömleğini, üzerine tam oturmayan üniforma şortunun üzerine çekiştirerek nefes verdi ve yaza dair umutlarını tamamen yitirdi.

O gece kamp ateşinin başında Tracy, doğal bir amfitiyatronun dibinde, ot bitmeyen bir araziye inen küçük bir tepede bir dizi tuhaf şarkı ve ayin yapılmasını izledi. Tepede, büyük kütükler kaba banklar olarak yerleştirilmişti ve ortalarında bir koridor vardı. Karanlık göl hemen ileride görünüyordu.

Havada belli bir enerji hissediliyordu: ergenlik hormonlarının, yan bakışların, geçen yıl içinde kimin ne şekilde değiştiğinin not edilmesinin enerjisiydi bu. Sadece kampçılar değil, danışmanlar da değişmişti. Her yerde birbirlerine doğru sokuluyor, birbirlerinin kulaklarına fısıldıyor, Tracy'nin anlayamadığı hareketler yapıyorlardı. Her birinin kendi çapında ünlü olduğunu öğrenecekti; kampçılar onlar hakkında, ev hayatları, romantik beklentileri ve kalp kırıklıkları hakkında gerçekleri öğrenmek için ciddiyetle çabalıyorlardı; bu gerçekler daha sonra karanlıkta fısıltılar halinde hevesle takas ediliyordu.

Önlerinde sunumlar devam etti. Birkaç danışman bir kütüğün kesilmesini içeren bir ritüel gerçekleştirdi; yeni politikalar, tesisler ve etkinlikler hakkında duyurular yapıldı.

Sonra skeçler geldi. Bunlardan biri, daha önce Tracy'yi çok etkilemiş olan kuralın dramatik bir şekilde canlandırılmasıydı ve iri yarı bir erkek danışmanın küçük bir çocuğun sesine ve yürüyüşüne bürünerek kamp ateşinin etrafında dolaşıp kafa karışıklığını göstermesini içeriyordu.

"Nereye gittiğimi bildiğimi sanıyordum," dedi danışman, sesini ustalıkla yansıtarak - "ama meğer bilmiyormuşum!"

Ve bir kadın danışman kalabalığı kışkırtmak için öne çıktı.

"Calvin ne yapmalı?" diye sordu alaycı bir ciddiyetle. Ellerini yanaklarının üzerine koydu.

Kaybedildiğinde, kalabalık koro halinde, oturun ve bağırın diye bağırdı.

"Yardım edin!" dedi Calvin. "Yardıma ihtiyacım var!" Görünmez bir saati kontrol etti. "Bir dakika geçti," diye haykırdı, "sınırım tekrar bağırmalıyım!"

Bunun nedeni şuydu: kendini ormandan çıkarma girişimi yönelim bozukluğuna yol açabilir, hatta yaşanan bir çekebilir.

Ormancı, Adirondack ormanına geri dönüşü olmayan bir şekilde girmişti. Arazi sık çalılıklarla kaplıydı; patika artık görünürde olmadığına, her şey aynı görünüyordu.

"İnsanların yüzde altmış beşi," diyor Calvin, "yönlerini kaybettiklerini hissetmeye başladıklarında bir patikadan yirmi metreden daha az uzaklaşmış oluyorlar."

Tracy büyülenmiş bir halde dinliyordu. Ormanın çekiciliğini, serin, gölgeli kokusunu, kayaların üzerindeki yosunların kadifesini ve sonra yavaş yavaş yönünü kaybettiğinin farkına vardığını hayal etti. İçinde bulunduğu durumu kabullenmenin verdiği yavaş dehşeti.

Skeçler arasında, erkek danışmanlar birbirleriyle ve suçlamalarıyla uğraştılar. Yarım dairenin karşısındaki kızlara seslendi. *Kevin senin bir tilki olduğunu düşünüyor!*

Sonra uzun boylu, zayıf bir kadın tam ortalarına doğru ilerledi. Ateşin önünde, alevlerin silüetinde, Tracy'nin her zaman Ichabod Crane'i hayal ettiği gibi görünüyordu.

Herkes sessizliğe gömüldü.

"Hoş geldiniz," dedi kadın. Yeni gelenlere kendini tanıttı: Kamp müdürüydü, T.J. ve herkes ona böyle hitap etmeye davetliydi.

Yaşını ayırt etmek zordu. Bazı açılardan çok genç görünüyordu.

-Belki yirmili yaşlarındaydı ama sesi, Tracy'nin kendi yaşındaki kadınlarda duymaya alışık olmadığı, çakıllı bir otoriteye sahipti. Herkes durdu ve dinledi, hatta başka türlü susmayan gürültücü erkek danışmanlar bile.

Kadın -T.J.- üzerinde hatırlatmalar varmış gibi görünen bir kağıt parçası çıkardı.

Onları teker teker gözden geçirdi.

Daha önceki kuralların aynısını vurguladı ve detaylandırdı. Diğer birkaç kuralı da açıkladı: Sokağa çıkma yasağından sonra kulübesinin dışında yakalanan kampçılara bir uyarı ve iki gece kantin görevi verilecekti. İkinci bir kural ihlali kamptan atılmaya yol açacaktı.

Sonra durakladı, yukarı baktı.

Üstündeki çam dalları ateşin etkisiyle turuncu renkte yanıyordu. Onların ötesinde, gökyüzü Tracy'nin hiç görmediği kadar siyah ve yıldızlarla doluydu.

"Bir şey daha var," dedi T.J. "Bazı velilerin endişeleri nedeniyle bu yılki Hayatta Kalma Gezisi biraz farklı olacak."

Toplu bir inilti.

T.J. bir elini kaldırdı. "Şimdi dinleyin," dedi. "Yine tek başınıza, gruplar halinde olacaksınız. Hepiniz kendi iyiliğinizden sorumlu olacaksınız. Tek fark, o üç gece boyunca yanınızda bir danışman olacak. Ancak kendi başınıza çözemeyeceğiniz acil bir durum olmadığı sürece yaklaşık yüz metre uzakta kalacaksınız."

Sessizlik. Ve sonra yalnız bir ses -male- yüksek sesle yuhaladı. Grubun geri kalanı güldü.

Tracy, T.J.'in ne yapacağını görmek için nefesini tutarak bekledi. Aptallara seve seve katlanacak birine benzemiyordu. Ama sırtıttı.

"Ben de bundan hoşlanmıyorum," dedi. "Güven bana."

- - -

O gece, ışıklar söndükten sonra, Tracy yatağında uzandı, karanlığa baktı, önce sessizliği, sonra fısıltılar ve kahkahalarla anlatılan hikayelerin alçak sesini dinledi.

O yalnızdı. Öyle de kalacaktı. Kendi kendine, tek işinin bu yazı atlatmak olduğunu söyledi.

OceanofPDF.com

Louise

Haziran 1975

Louise karanlıkta nefesini tutup dinledi. Bölmenin diğer tarafından küçük, ıslak burun çekişler . Birisi ağlıyor ve bunu saklamaya çalışıyor. Bu her seansta, ilk gecede oldu.

Louise yataktan kalktı. Parmak uçlarında Annabel'i geçti. Perdeyi kenara çekti.

Sırayla her kampçıya bakarak odayı taradı.

Tracy.

Ay ışığında parlayan Tracy'nin gözbebekleri bakışlarına karşılık veriyordu.

- - -

Dışarıda, verandadan aşağı inen basamaklarda, Tracy şimdi Louise'in yanına oturmuş, kendini küçültmeye çalışıyordu. Geceliğini dizlerinin üzerine kadar çekti. Dirseklerini de dizlerine dolamıştı. Louise, altı yaşında iri bir çocuk gibi görünüyor, diye düşündü.

Yine burnunu çekti.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu Louise. Dört yaz boyunca geliştirdiği, her şeyin yolunda olduğu konusunda ısrara yer bırakmayan standart açılışı.

Kız omuz silkti. Utanmıştı.

Daha önce, yemekte ve ardından gelen kamp ateşinde, Tracy her şeyin sonuna oturmuş ve sonra tek kelime etmemişti. Bakışlarını yere indirmişti. Kulübeye döndüğünde, diğer kızlar konuşur, çılgık , odada düzensiz bir şekilde koşturur ve elektronlar gibi her yüzeyden sekerken o bir kitap okumuştı. On iki ve on üç yaşındaki kızların, özellikle de erkeklerin yanında olmadıklarında kullandıkları özel bir mizah tarzı vardı: hem iğrenç hem masum, hem müstehcen hem de naifti. Kötü amaçla kullanılmadığında - hedefinde kimse olmadığında- bu tür mizah Louise'in hoşuna gidiyordu. Duvardan onları sessizce, sevgiyle izliyor, konuşmadan önceki bir nefes, büyük bir ifşaattan önceki son tatlı bir duraklama gibi olan bu yaşam anında olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyordu.

"Biri sana bir şey mi söyledi?" Louise kıza nazıkçe sordu. "Üzgün müsün?"

Kız başını iki yana salladı. "Korktum," dedi. Neredeyse belli belirsiz Louise'e yaklaştı, Louise de kolunu uzatarak kızı olabildiğince sardı.

"Ne hakkında?" dedi Louise.

"Hikâyeler anlatıyorduk," dedi kız. İfadesinde bir acıma vardı.

Biz, diye düşündü Louise. *Onlar* değil. Dahil olmak için hüznü bir teklif. "Ne hakkında?"

Durakladı. Louise ay ışığında kızın yüzünün sadece ana hatlarını seçebiliyordu.

Sonra bir şey söyledi, o kadar sessizdi ki Louise ne dediğini anlayamadı. Başını yana doğru eğdi.

"*Slitter*," diye fısıldadı kız ve sonra hızla etrafına bakındı. Başka kimlerin duymuş olabileceğinden korkuyordu.

- - -

Tabii ki *Slitter*'dı.

Louise neredeyse rahatlayarak gülümsedi. Bu, bir kampçı neslinden diğerine aktarılan yarım düzine hikayeden biriydi, bazen bir

şaka, bazen de uyarı olarak. Her kampçının bunların doğruluğuna ne ölçüde inandığı genellikle belirsizdi. Bazıları bunları sırtarak anlatır, başkalarına korku aşılamaktan mutluluk duyardı; bazıları ise edindikleri korkunç bilgilerin yükünden kurtulmak istercesine heyecanla anlatırdı. T.J. o yıl eğitimde bu konuya değinmişti: Küçükler çok korkuyor, demişti. Hayalet hikayelerini bırakalım lütfen.

Bu tanıma uyan birkaç hayalet vardı: Yaşlı Jones, geceleri kulübenin camlarını tıkırdatan bir Adirondack rehberinin hayaleti; Korkunç Mary, birkaç nesil öncesinden bir Van Laar atasının terk edilmiş karısı olduğu iddia ediliyor.

Ama Slitter -ya da adının gerçek yazılışıyla Jacob Sluiter- hayalet değildi. Louise'in bildiği kadarıyla o hâlâ hayatta olan bir adamdı. Her yıl kampçıların hayallerine musallat olmaya devam ediyordu. Onun hakkındaki söylentiler -ve Van Laar Koruma Alanı'yla olan söylenti bağlantısı- Louise'in duyduğu hikâyeler arasında en ısrarcı olanıydı.

"Onun için endişelenmene gerek yok," dedi Louise. "O bir hapishane hücresinde.

Yaklaşık iki yüz mil uzakta." Ama

Tracy başını hızla salladı.

"O değil," dedi. "Kaçtı." "Hiç sanmıyorum," dedi Louise.

"Öyle dedi," dedi Tracy. "T.J. öyle söyledi. Spruce'daki danışmanlardan birine söylemiş. Danışman CIT'e, CIT de Caroline'a söylemiş."

Louise durakladı, ikna olmamıştı. Bir kere, eğer bu doğruysa T.J. önce ona, Louise'e söylerdi. Söylemez miydi? Tabii söyleme şansı olmadıysa.

Louise kıza gülümsedi. "Bu doğru olsa bile," dedi, "bu bölgeye ulaşmadan önce kat etmesi gereken oldukça uzun bir yol var. Ve bunu neden istediğini de anlamıyorum."

"Hikâyeler anlattıklarını duydum," dedi Tracy. Dizlerini kendine doğru çekti. "Diğer kızlar."

"Bu eski hikâyeler uzun zamandır anlatılıyor," dedi Louise. "Bu doğru oldukları anlamına gelmez."

Tracy bunu duymayacaktı. Şimdi başını sallıyor, Louise'e dinlemesi için yalvarıyordu. "*Çocuk hakkında konuşuyorlardı*," diye fısıldadı.

Louise durakladı.

Hangi çocuk olduğunu biliyordu. Adını söylemesine gerek yoktu.

OceanofPDF.com

Louise

İki Ay Sonra Ağustos
1975

Louise çalışıyor.

Çoğu gün, bu hareket -bacaklar pompalanıyor, kollar pompalanıyor, baş ve boyun dik- ona doğru geliyor: doğal hali. Koruma Alanı arazisinde yaptığı günlük koşular, hayatında tamamen rahat olduğu, endişelerinin bir anlığına da olsa geride kaldığı tek zamanları oluşturuyor. Lisedeyken koşucuymuş ama uzun mesafeleri koşmayı daha çok seviyor. Uzun koşularda vücudunun bir şekilde beyninin annesi olduğunu düşünüyor - ya da en azından bir annenin olması gerektiği gibi. Diğer insanların annelerinin olduğu gibi.

Bugünkü koşu farklı.

Bugün Louise çılgınca, görmeden koşuyor. Yere takılıyor. Kendini düzeltiyor. Çimenlerin üzerinden kendisine seslenen bir danışmanı duymazdan geliyor. "Peki, unut gitsin!" diyor danışman - iyi huylu, umursamaz. Louise arkasına bakmaz.

Şimdiden Barbara için şu yerleri aradı: tuvaletler, kantin, topluluk odası, plaj. Hemşire ofisini ve kayıkhaneyi kontrol etti bile. Louise dışarıda beklerken sempatik bir hizmetçinin on dakika boyunca koridorlarda dolaştığı ana eve çıktı. Ancak Barbara bu yerlerin hiçbirine gitmemiştir ve Louise'in konuştuğu hiç kimse onu bu sabah görmemiştir.

Müdürün odasına ulaştığında kapıyı yumruklar. Otuz saniye bekler. Tekrar vurur.

O evde, Louise biliyor. T.J. rutinine sıkı sıkıya bağlı, sabahları hep aynı olan bir kadındır. Saat 6:30'da genel seslendirme sisteminden kalk borusu çalarak kampçılara uyanma ve duşlara gitme vaktinin geldiğini işaret eder. Ve 8:05'te ortaya çıkıyor ve kantine doğru yürüyor, kahvaltının sonunu yakalıyor, sıraları denetliyor.

Louise saatini kontrol ediyor: Sabah 6:40. Yirmi dakika sonra kampçılar kahvaltı için kantine doğru yürüyecekler.

Hala cevap yok. Avucunu kapı koluna yerleştirir. Mandala basıyor. Tuvalet kabinleri dışında Emerson Kampı'nda kilit yoktur. Yine de, Louise'in T.J.'yi diğer danışmanlardan farklı bir şekilde tanımasına rağmen, Müdürün Kulübesine (.J.'nin yıl boyunca yaşadığı, büyüdüğü yer) davet edilmeden girmek yanlış geliyor. Onunla, arazideki diğer herkesten sakladığı bir geçmişini paylaşıyor.

Sonunda Louise kapıyı açar. Açmak zorunda.

"Alo?" diye sesleniyor. Kampın ana ofisi olarak kullanılan ahşap panelli oturma odasına adım atıyor. Bir masa ön duvardaki pencereye bakıyor; karşısındaki iki küçük sandalye, konuşmaya ihtiyacı olan kampçılar için kalıcı bir yer tutuyor.

Louise bu odada saatlerce vakit geçirdi. Bir keresinde, soğuk bir Ocak haftası boyunca.

Louise dinliyor. Ev T.J. gibi kokuyor: ev yapımı karasinek kovucusunun kafur ve katranı; onun altında, terinin demir ve misk kokusu.

Evin arka tarafından duşun sesini duyabiliyor.

Bir elini yüzüne götürüyor, alnındaki, üst dudağındaki teri siliyor. Bundan sonra ne yapacağını bilemiyor. T.J.'in duşunu bitirmesini beklemek yanlış geliyor. Telefonu eline alıp T.J.'in yönlendirmesi olmadan herhangi birini aramak da aynı şekilde yanlış geliyor. Kimi arayacaktı ki zaten? Polisi mi? Gönüllü itfaiyeyi mi? Tanrı korusun, Van Laar'ların kendileri mi? Odanın öbür ucunda, T.J.'in masasının üzerindeki telefonu görebiliyordu.

kamp binasında. Civardaki diğer ev ise ana evdedir. Kendine Güven.

Louise koridorda parmak uçlarında banyoya doğru ilerler. Kapı açıktır. T.J.'in kıyafetleri yerde yığın halinde.

Kapının önünde duraklıyor. Daha yüksek sesle mi seslenmeli?

Çok geç: yüksek bir metal gıcırtısı, bir düşmanın çevrilmesi. Duş kapanıyor. Perde aniden açılır ve işte T.J., kısa ıslak saçları, zayıf gövdesi, küçük göğüsleri ve bütün yaz sürdürdüğü çiftçi bronzluğuyla karşısındadır.

Louise topuklarının üzerinde döner, ama artık çok geçtir. Çoktan göz göze gelmişlerdir. "Çok özür dilerim," der Louise, aynı anda T.J. bir çığlık atar.

T.J. nefesini tuttuktan sonra, "Ne oluyor Louise," der.

"Çok üzgünüm," diyor Louise, tekrar ve tekrar. Koridorda geri yürüyor, hâlâ aynı şeyi söylüyor.

Arkasından T.J.'in çekmeceleri açtığını duyuyor. "Burada ne yapıyorsun?" diye sesleniyor T.J.

Louise boğazını temizler. "Barbara Van Laar hakkında," diyor. "Ne olmuş ona?"

"Bu sabah ranzasında değildi." Bir dakika gibi gelen bir sessizlik.

Sonra T.J.'in koridordaki ayak sesleri. Ofise giriyor, giyinik. "Yatak arkadaşları var, değil mi? Barbara'nın gittiğini fark etti mi?"

"Hiçbir şey duymadığını söylüyor. Uyuyup kalmış."

Louise, T.J.'in Louise'i sorumlu tutma ihtimalinin yüksek olduğunu biliyor. Çünkü bir danışmanın işi bazı şeyleri duymaktır: bir kampçının diğerine söylediği acımasız sözleri. Uzaktan gelen bir gök gürültüsü: Herkes gölün dışında.

Paravan kapısı, en önemlisi. Paravan kapı gece açılırken.

Louise, T.J.'in bir şey söylemesini bekler. Herhangi bir şey. Sonunda konuşur. "Ama dün gece kulübedeydiniz," der T.J. "Sen ve Annabel. Değil mi?"

Louise tereddüt ederse, bu sadece nefes almak içindir. Bu soruyu bekliyordu. Hazırlıklı.

"Evet," diyor hızla.

"Emin misin?" diyor T.J. "Sen ve Annabel de."

"İkimiz de," der Louise.

Alışılmış bir yalancı değil ama pratik bir yalancı. Louise için hayatı boyunca periyodik olarak yalan söylemek gerekli olmuştur. Bir hayatta kalma meselesi. Yine de hiçbir zaman iyi hissettirmez: özellikle de saygı duyduğu birine yalan söylediğinde. T.J. Hewitt gibi birine... Bu kişiye daha önce hiç kimseye söylemediği bazı şeyleri çeşitli vesilelerle itiraf etmiştir. Şimdi ona yalan söylemek Louise'in midesini bulandırıyor.

Ama eğer T.J. onun peşindeyse, bunu şimdi belli etmez. Bunun yerine, dikkatini Louise'den uzaklaştırıp masasının üzerinde ve altında duran genel seslendirme sistemine yöneltir.

Odanın diğer ucuna doğru ilerliyor. Mikrofonu kaldırır. Sistemi açar. "Tüm kabinler," diyor. "Lütfen bir danışmanı Müdür'ün odasına gönderin. Ofis. CIT'ler, sabah için siz sorumlusunuz."

Sistemi kapatır ve bir an için Louise'e sırtını döner. Dönmeden soruyor: "Bu hafta onu gördün mü?" John Paul demek istiyor. Louise bunu sormadan biliyor. Bu sabah ikinci kez T.J.'e yalan söylüyor. "Hayır."

OceanofPDF.com

Tracy

Haziran 1975

Tarbara Van Laar'ın Camp Emerson'a gelişi çoğunlukla sessizlikle karşılandı. Van Laar'ların siyah şehir arabası, bir şoförün yönetiminde yavaşça araba yoluna ve ardından çimenliğe doğru ilerlerken sessizlik vardı; kızın kendisi, Barbara, ana evden yarım mili yürüyerek geçerken sessizlik vardı, görünüşe göre kendi arabasıyla gitmeyi reddetmişti. eşyalar.

Sabah 8:05'te, tam da kantindeki kahvaltı sona ermek üzereyken ortaya çıktı. Çıkan kampçıların yanından geçerken gülümsemeden selam verdi, onlar da bakmak için birbirlerine çarptılar. Üzerinde birçoğunun daha önce hiç görmediği türden bir kıyafet vardı: poposunu zar zor kapatan kesik kot şort, altında siyah çoraplar, siyah asker botları ve üzerinde hiçbirinin tam olarak anlayamadığı ama kaba bir şey olduğunu tahmin ettikleri bir kelime olan bir tişört. Saçları yapay olarak siyaha boyanmış ve çenesinin hemen altında biten tel tel kesilmişti; dudakları kırmızıya boyanmıştı ve gözlerinin kenarları kömür rengindeydi. En şaşırtıcı olanı ise her bir kulak memesini süsleyen gümüş çivilerdi - birden fazla-, boynunu çevreleyen köpek tasmaı gibi görünen bir şey ve bileklerinde iki siyah deri kelepçe vardı.

Barbara'nın çimenlikte yaptığı açılış yürüyüşü daha sonra aylarca konuşulacaktı: kampçılardan herhangi biri onu ilk kez canlı olarak görmüştü,

Yıllardır hakkında konuşulmasına rağmen. Konuşmaların çoğu, Emerson Kampı'nın çoğu için bir şok olan görünüşü ve kıyafeti üzerine yoğunlaştı. Ona ne diyeceklerini bilen tek kampçı Manhattanlılar'dı ve onlar da diğerlerinin hiç duymadığı bir kelimeyi kullanıyorlardı.

Punk.

Barbara'nın kıyafetleriyle gelen başka herhangi bir kampçı hemen sosyal yığının dibine gönderilir, kuşkuyla karşılanır ya da tamamen görmezden gelinirdi. Ancak Barbara Van Laar görmezden gelinemeyecek kadar ilginçti, kişisel tarihi çok ilgi çekici ve karmaşıktı. Kimse yüksek sesle söylemese de, kamp alanındaki herkesin amacı onunla arkadaş olmaktı.

- - -

Barbara'yı bir sonraki görüşlerinde, Louise tarafından, Tracy'ninki de dahil olmak üzere birkaç kulübenin sakinlerinin yüzme testlerine girmek için bekledikleri Joan Gölü'nü çevreleyen küçük plaja doğru götürülüyordu. Barbara geldiği kıyafetlerin dışında daha genç görünüyordu.

T şeklinde ve güneşin ısıttığı uzun bir metal iskele kumsaldan dışarı çıkıyordu. Yüzme eğitmeni, Mitchell adında uzun boylu sarışın bir Atlas, ilk kabini iskelenin sonuna kadar götürdü.

"Ben sayınca," dedi Mitchell. Ve sonra, üç deyince, Spruce'un genç kampçıları suya daldılar ve yüzeye çıktıklarında çığlık attılar.

"Bir numaralı kural," dedi Mitchell. "Tehlikede olmadıkça çığlık atmak yok."

- - -

Tracy grubun kenarında duruyordu, mayosunun içinde rahatsızdı, havlusu beline sıkıca sarılmıştı. Kampa geleli yirmi dört saatten az olmuştu ama Balsam'daki diğer kampçıların -bilinçli ya da bilinçsiz- kendisiyle aralarına fiziksel bir mesafe koymayı alışkanlık haline getirdikleri gözünden kaçmamıştı.

Barbara ve Louise o sırada rıhtımın sonuna ulaşmışlardı.

"Mitch," dedi Louise ve sonra tekrar, daha yüksek sesle söyledi. "Bir saniyeliğine bölebilir miyim?"

Herkes dönüp baktı.

"Bu Barbara," dedi Louise. "Bu oturumda Balsam'da bizimle birlikte olacak."

Louise, Tracy'nin grubuna doğru eliyle işaret etti. "Şuradaki kızlar senin kabin arkadaşların. El salla, Balsam."

Görevlerini yerine getirdiler. Barbara elini kaldırdı ve kampçılarının arasından geçerek tam Tracy'nin yanındaki boşluğa yerleşti. Sonra dümdüz ileriye, göle doğru baktı - görünüşe göre, yakındaki herkesin odak noktası değilmiş gibi davranıyordu.

Tracy çevresel görüşünde Barbara'nın *güzel* olmadığını görebiliyordu. -Ama onda çekici bir şey vardı, kendinden emin ve olgun bir şey. Elleri kalçalarında, ayaklarını hafifçe açmış, çok hareketsiz, dik bir duruşla duruyordu. Kıpırdamıyor ya da kambur durmuyordu. Bu Tracy'nin dikleşmesine neden oldu.

Barbara gözlerini kaçıramadan başını sertçe Tracy'ye çevirdi ve onun bakışlarıyla karşılaştı. Ama yüzündeki ifade kızgınlık ya da iğrenme değildi. Hayır: Göz göze geldikleri o bir saniyede Barbara açıkça eğlenmiş görünüyordu.

"Balsam," dedi Mitchell. "Hazır mısın?"

Tracy belindeki havluyu isteksizce çıkardı. Mitchell'in işaretiyle gruptakiler suya daldı.

Görevleri elli metre ötedeki bir şamandıraya kadar yüzmek ve sonra geri dönmekti. Onlar yüzerken Mitchell onları izledi, formlarını ve hızlarını değerlendirdi, notlar aldı.

Tracy iyi bir yüzücüydü: Y'de yıllarca aldığı dersler onu bu hale getirmişti. Kendini sınırlarına kadar zorlasaydı, en önde olabilirdi. Ama birinci olamazdı. Bu unvan, o kadar zarif ve hızlı yüzen Barbara'ya aitti ki, yarışı ikinci sırada bitiren kişi iskelele dokunmadan önce o çıkmış ve havluyla kurulanmıştı.

"Hey, hızlı yarışçı," dedi Mitchell, etkilenmiş bir şekilde.

Barbara cevap olarak hiçbir şey söylemedi. Kendini kuruladı, tüm işi buydu. Yüzünün kenarlarına yapışan saçlarını ve perçemlerini geriye attı.

Öğle yemeğinde Tracy, şimdiye kadar Emerson Kampı'nda yediği her yemekte yaptığı gibi masanın sonuna yerleşti. Ve her zamanki gibi, diğer kızlar ondan uzakta, bir arada kümelandiler. Ama bir an sonra, Tracy'yi şaşırtan bir şekilde, Barbara Van Laar tepsisini tam karşısına bıraktı ve oturdu. Masadakilerin dikkati hemen başka yöne kaydı.

Barbara yine kırmızı rujunu sürmüştü -ya kaçak olarak getirmişti ya da zaten onun için özel istisnalar yapılıyordu- ve yemeğini ısırp çiğnerken parlak ağzı, Tracy'nin gözünde bir tür balık yemi işlevi görüyordu.

"Ne?" diye sordu Barbara, Tracy'nin onun konuştuğunu duyduğu ilk kelimeydi bu. Sesi alçak ve sessizdi; arkasında Tracy'nin daha önceki bakışlarında fark ettiği aynı eğlence notası vardı.

"Senden hoşlanıyorum-" dedi Tracy ve sonra ağzını kapattı. Garip davranma, diye tembihledi kendi kendine.

"Neyim?" diye sordu Barbara.

Tracy tereddüt etti.

"Rujum mu? Ödünç al," dedi Barbara.

"İznimiz var mı?"

"İznimiz yok mu?" dedi Barbara.

Tracy bunu düşündü. "Sanırım sadece danslarda takmamıza izin veriliyor," dedi. "Oryantasyonda bize böyle söylemişlerdi."

Barbara omuz silkti. "Oryantasyonda değildim," dedi. "Biri bana bir şey söylemek isterse söyleyebilir."

"Neden kaçırdın?" Tracy ona sordu.

"Ailem," dedi Barbara. "Beni kampa kaydetmeyi unuttular."

Tracy başını salladı. Bunu anlayabiliyordu: unutulma hissi. Sağ tarafında, Balsam'ın geri kalanının onlara doğru eğildiğini ve ne söylediklerini anlamaya çalıştıklarını hissedebiliyordu.

Kamptaki ikinci tam günleri, normal rutinleri haline gelecek olan şeyin başlangıcını işaret ediyordu.

Her gün saat 6:30'da hoparlörlerden çalınan kalk borusuyla uyandılar.

Duş aldılar.

Saat yedide kahvaltı için kantinin yolunu tuttular; 8:30'da bayrak çekme ve açılış toplantısı için bayrak direğinin yanında toplandılar.

Daha sonra yüzme dersleri, ilk seçmeli ders, öğle yemeği, ikinci seçmeli ders, serbest zaman, akşam yemeği ve genellikle planlanmış bir akşam programı vardı.

Haftada iki kez, seçmeli derslerinden birinin yerine, bizzat T.J. Hewitt tarafından yönetilen Hayatta Kalma Dersleri alıyorlardı. Bu derslerde barınak inşa etmeyi, yiyecek aramayı ve balık tutmak için mızrak yapmayı öğrendiler. İçilebilir suyun nasıl bulunacağını ya da yapılacağını ve küçük hayvanlar için nasıl tuzak kurulacağını öğrendiler; ayrıca derilerini yüzmeyi ve pişirmeyi de öğrendiler.

Bu dersler Emerson Kampı'nın kalbiydi: kampçılara söylendiğine göre, kampın ilk kurulma nedeni de buydu. Ayrıca her yazın sonuna doğru gerçekleşen ve Emerson Kampı'nın en ünlü olduğu gelenek için de önemli bir eğitimdi.

Bu geleneğin orijinal adı Yalnız Geziydi. Emerson Kampı'nın ilk yıllarında, Peter Van Laarın hala tepedeki evde hüküm sürdüğü zamanlarda, tüm kampçılar üç gece boyunca hayatta kalmaları için akıllarından başka hiçbir şeyleri olmadan tek başlarına ormana gönderilirdi. Şimdiye kadar hiçbir kampçı ölmemişti ama bir deri bir kemik kalmış çocukların ormandan sendeleyerek çıktıklarına dair hikayeler on yıllar boyunca dilden dile dolaşmıştı. Tracy'nin Camp Emerson'daki görev süresi boyunca, Solo Gezisi Hayatta Kalma Gezisi haline gelmişti. Yeni nesil ilgili ebeveynlerin müdahalesi sayesinde kampçılar artık küçük gruplar halinde gönderiliyordu. Ve bu yıl, T.J.'nin açıkladığı gibi, bu küçük gruplara bir danışman eşlik edecekti.

Bu sınıflar için kampçılar kabine göre değil, her biri yaklaşık on iki kampçıdan oluşan Hayatta Kalma Gruplarına göre ayrıldı. Gruplar, herhangi bir kampçıdan en fazla iki kampçı içerecek şekilde dikkatlice oluşturuldu.

kabin veya yaş grubu, yaşlı kampçılarının gençlere rehberlik etmesine izin vermek için tasarlanmıştır.

- - -

Tracy'nin Hayatta Kalma Grubu, kamptaki dördüncü gününde ilk kez bir araya geldi. T.J. Hewitt'in onları bekleyeceği bayrak direğinde buluşmaları söylenmişti. Geldiklerinde o da oradaydı: sessiz ve sert bakışlı, herhangi bir konuşma yapmaya isteksiz.

Tracy, grubunda Barbara Van Laar'ın da olduğunu görünce hoş bir sürpriz yaşadı; göz göze geldiklerinde ona başını salladı ama onun dışında eğitmenleri gibi sessizce durdu.

Son gelen kişi bir çocuktü, belki de on dört yaşındaydı. Arazideki en yaşlı kampçılardan biriydi. Tracy hemen kızardı. Bunun hayatında gördüğü en güzel insan olduğunu düşündü.

Uzun boyluydu, boynuna deniz kabuğundan bir kolye takıyordu ve teni yazın başlarında Tracy'nin asla elde edemeyeceği türden bir bronzluk kazanmıştı bile. Saçları neredeyse omuzlarına kadar uzundu ve ayaklarında birkaç yaz önce modası geçmiş olmasına rağmen huarach giyyordu. Diğer kampçılar gibi o da üniforma giyyordu; ama aksesuarları Tracy'yi normal kıyafetinin büyük olasılıkla bohem, yani Tracy'nin önceki on yılla ilişkilendirdiği bir tarz olduğuna ikna etti.

"Tracy?" diyordu biri. T.J. Hewitt elindeki panoya bakıyor, yoklama alıyordu. "Tracy burada değil mi?" dedi T.J., kalemi Tracy'nin adını yazmak için hazırdu.

"İşte," dedi Tracy hızlıca, bakışlarını bayrak direğinin etrafındaki küçük grupta karşısında duran söz konusu çocuktan uzaklaştıarak.

Bunu yaparken, kaşlarını aşağı yukarı oynatan Barbara Van Laar'ın dikkatini çekti. Yandı.

"," dedi T.J. "Herkes bu kadar."

Sonra aniden ormana doğru yola koyuldu ve sonraki bir saat boyunca nasıl bulacaklarını öğrendiler. Bir saatin sonunda, hepsi

Hiçbiri pusulayla ya da güneşle yön bulmanın temellerini bilmiyordu.

Bu iki teknik de başarısız olursa, T.J. en önemli şeyin paniğe kapılmamak olduğu sonucuna vardı.

Bonus olarak onlara sordu: Kelimenin kökenini kim biliyordu?

"Hangi kelime?" dedi biri.

"*Panik*," dedi T.J. Ama kimse elini kaldırmadı.

O açıkladı. Yunan tanrısı Pan'dan geliyordu: ormanların tanrısı. İnsanları kandırmayı, yönlerini ve akıllarını kaybedene kadar kafalarını karıştırmayı ve yönlerini şaşırtmayı severdi.

Panik yapmak, dedi T.J., ormanı düşman edinmektir. Sakin kalmak ise onun dostu olmak demektir.

- - -

O günkü ders bittiğinde Tracy kulübesine doğru yavaş bir yürüyüşe çıktı. T.J.'in sözlerinden ve öğrendiği çocuğun adı olan Lowell Cargill'den büyülenmiş bir halde, durgun bir sersemlik içinde ilerliyordu. Aslında dikkati o kadar dağılmıştı ki, Balsam yolunu yarılایana kadar yanında kimin olduğunu fark etmemişti.

Sonunda soluna baktığında, Barbara Van Laar'ın ona ayak uydurduğunu, yüzünde yarım bir gülümsemeyle onu izlediğini gördü.

"Ne?" dedi Tracy, dalga geçilmeye hazırды. Barbara başını salladı. "Hiçbir şey."

Tracy dosdoğru önüne baktı. Emerson Kampı'ndaki herkesin ilgilendiği gibi o da Barbara'yla ilgileniyordu. Ama ona sunabileceği hiçbir şey olmadığından emindi: ne geçmişinde bir hikâye vardı, ne de sosyal bir cazibesi. Evet, anne babası boşanmıştı ama diğer kızların çoğu da boşanmıştı. Barbara'nın onunla konuşmak isteyeceğini hayal bile edemiyordu. Ama işte oradaydı, Barbara Van Laar, tam yanında yürüyor, ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor, sanki kafasındaki bir şarkıya eşlik ediyormuş gibi kollarını önünde sallarken sık sık ellerini çırpıyordu.

Bir süre sessizce yürüdükten sonra Barbara, "Çok sevimli," dedi. "Sence de öyle değil mi?"

"Kim?" dedi Tracy.

Barbara güldü. Gözlerini devirdi. Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı.

"Bildiğinden oldukça eminim," dedi Barbara. "Ama eğer konuşmak istemiyorsan,

Sorun değil."

Biliyorum, diye düşündü Tracy. Ama kelimeleri her zamanki gibi onu hayal kırıklığına uğrattı.

- - -

Camp Emerson'daki ikinci gecesinde, tam olarak anlamadığı bir şey duymuştu. Barbara hakkında olduğuna inanıyordu.

Tuvaletten dönen iki yatak arkadaşını takip ediyordu.

"Korkunç değil mi?" diye fısıldamıştı Caroline. "Ağabeyinin yerine geçmek."

Tracy karanlıkta gözlerini araladı. Söylenecek ne kadar korkunç bir şey, diye düşündü. Amy de onunla aynı fikirde olmalıydı, çünkü "*Caroline*," diye cevap verdi şaşkınlık sınırında bir ses tonuyla.

"Ne?" dedi Caroline, daha da cesaretleterek. "Ben sadece düşündüğümü söylüyorum."

- - -

"Sence sevimli mi?" Tracy şimdi söyledi. Aklına gelen en iyi soru buydu. Barbara da omuz silkti.

"Sanırım öyle," dedi. "Eğer iddialı tiplerden hoşlanıyorsanız." "Hangi tiplerden hoşlanıyorsun?"

Tracy sordu.

"Bilmiyorum," dedi Barbara. "Artık böyle şeyler hakkında pek düşünmüyorum."

Tracy başını salladı. Barbara'nın ne demek istediğinden emin değildi ve soramayacak kadar da utanıyordu.

"Artık bir erkek arkadaşım var," dedi Barbara. Bir açıklama. Sonra başka bir şey söyleyecek zaman kalmadı, çünkü ikisi de verandaya ulaşmıştı.

OceanofPDF.com

Louise

İki Ay Sonra Ağustos
1975

A Sabah yedide Barbara'yı aramaya başlarlar. Danışmanların gelmesini beklerken, T.J.'nin dahili telefondan yaptığı ricaya uyarak, T.J. oturma odasında, ortası sallanacak kadar eski kahverengi bir aşk koltuğunda oturuyor. Başını eğik tutuyor. Şüphesiz belirli bir sahneyi hayal etmektedir: Van Laar'lara kızlarının kendi gözetimindeyken kaybolduğunu açıklamak.

Louise garip bir şekilde yakınlarda duruyor - bir şekilde oturmanın doğru olmayacağını hissediyor. Bunu hak etmediğini.

"Bu seansta nasıldı?" T.J. soruyor. "Mutlu muydu?"

"Oh," diyor Louise. "Evet, sanırım öyleydi. Öyle. Herkes onu sever. Sanırım ona hayran."

"düşündürecek hiçbir şey söylemedi mi?" Louise başını sallar.

Gerçek şu ki -ve bunu nasıl söyleyeceğini bilememektedir- Barbara'nın ona hiçbir zaman ihtiyacı olmamış ya da diğer kızların yaptığı gibi onu örnek almamıştır. Louise'i her zaman neredeyse akranı olarak görmüştür. Birbirlerinden hoşlanıyorlar ama yakın değiller; son iki aydır Barbara ona hiçbir itirafta bulunmadı ya da bir arkadaşlık ya da aşk konusunda ondan tavsiye almadı-

Bu, şimdiye kadar sahip olduğu diğer tüm kampçılarla en az bir seans, genellikle daha fazla olan bir şey.

"yakın?" T.J. soruyor. Aklını okuyarak. "Yatak arkadaşı. Tracy."

T.J. bir an duraksıyor, düşünüyor. "Hayatta Kalma Gezisi için eşleşmişlerdi. Bir çadırı paylaştılar."

Louise başını sallar.

"Tracy'yi bulmalıyız. Onunla da konuşmamız gerek." Kapı çalındı. İlk danışmanlar geliyor.

Louise ön pencereden, T.J.'in ofisinin önünden geçerek kahvaltı için kantine doğru yavaşça ilerleyen ve içeride neler olup bittiğini görebilmek için ayaklarını sürüyen CIT ve kampçı gruplarını görebiliyor. Herkes bir şeylerin ters gittiğini biliyor olmalı.

- - -

On dört kabin, on dört danışman, on dört CIT var, yani herkes geldiğinde oda kalabalıklaşıyor. T.J. daha iyi görebilmek için oturduğu küçük kanepenin koltuğunda ayağa kalkıyor. Başlıyor.

"Barbara Van Laar bu sabah kulübesinde değildi," diyor T.J. *Balsam'dan bir kampçı* ya da *Louise'in kampçısı* demeye gerek yok. Buradaki herkes onun kim olduğunu biliyor.

"Birazdan," diye devam ediyor, "her birinize bir yer vereceğim. Araziye dağılacaksınız ve onu yüksek hızda arayacaksınız. Bakalım onu kendimiz bulabilecek miyiz? Aileyi gereksiz yere korkutmaya gerek yok. Ama önce," diyor T.J., "bilmem gereken bir şey var mı?"

Danışmanlar sessiz. İçlerinden birinin konuşup konuşmayacağını görmek için etraflarına bakarak biraz kayıyorlar.

"Bir gecede bir şey oldu mu?" diyor T.J.

Louise, içlerinden herhangi birinin ispiyonculuk yapabileceğini, Annabel'i dün gece ormanda sarhoş gördüğünü söyleyebileceğini, Louise'in diğer danışmanlarla birlikte olmak için yaptığı gece gezintileri hakkında bir şeyler söyleyebileceğini biliyor.

Ama kimse bilmiyor. Louise'in de bildiği gibi herkes bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu ve kolaylıkla düzeltilebileceğini umuyor.

T.J. farklı bir yol deniyor. "Barbara'nın buradayken kurmuş olabileceği herhangi bir ilişkiden haberdar olan var mı?"

"Çocuklarımdan biri ona aşıkta," diyor Davey adında bir danışman. Bir keresinde utanç verici bir şekilde "Louise" adında bir şarkı yazmış ve herkes sarhoşken Clearing'de bir grubun önünde çalmış gözlüklü, iyi bir çocuk. O zamandan beri kimse bundan bahsetmedi.

"Birlikte olduklarını mı düşünüyorsun?" dedi T.J.

Davey başını sallar. "Hayır, bence sadece ondan hoşlanıyordu. Bunun için azar işitti. Ama onu dün geceki dansa davet ettiğini biliyorum. O da hayır dedi."

T.J. başını sallıyor.

"Bundan sonra gidip onunla konuşacağım," diyor.

"Başka kimse var mı?" Sessizlik.

"Pekala," der. Ve onlara planı verir.

- - -

T.J., Davey'nin kampçısıyla konuştuktan sonra, Louise'in daha önce yaptığıının ötesinde kapsamlı bir arama yapmak için ana ev olan Self-Reliance'a gidecektir. Geri kalanlara kampı ve çevresini kapsayan görevler verilir. Danışmanlardan yedisine kulübeler ve binalar, diğer yedisine ise yakındaki ormanlık alan verildi. Hepsine, bütün yaz boyunca taşıdıkları düdükleri iki üç şekilde çalmaları talimatı verilmiştir

-T.J. düdüğüyle sessizce Barbara'nın yerini gösteriyor.

Ve başka bir şey öğrenirlerse ya da başka bir şey görürlerse - ipucu ya da şüpheli bir şey - düdüklerini ikişer ikişer çalacaklar. Ve T.J. tek başına onlara gelecek.

"Sorusu olan var mı?" T.J. soruyor.

Sam adında bir danışman elini kaldırıyor. Bu yaz yeni. Liseyi yeni bitirmiş ve sonbaharda üniversiteye gidecek, bu da onu buradaki en genç danışmanlardan biri yapıyor.

"Kardeşi de kampçı mıydı?" diye soruyor. "Van Laar'ın oğlu mu?"

Şok edici bir sessizlik. Louise nedeninden tam olarak emin değildir ama Emerson Kampı'nda Bear Van Laar hakkında sadece fısıltıyla konuşulması gerektiğine dair evrensel bir anlayış vardır. Ve kesinlikle onu tanıyan, onunla yakın olduğu söylenen T.J.'ye asla bahsedilmemelidir.

Louise muhtemelen onun kayboluşunu iyi hatırlayan tek danışman. Olay olduğunda dokuz yaşındaydı, Bear'dan sadece bir yaş büyüktü. Onunla hiç tanışmamıştı ama memleketi olan, Van Laar Koruma Alanı'na beş mil uzaklıkta bulunan ve tüm personelin kaynağı olan Shattuck'ta yaşayan herkesin arama çalışmalarına katıldığını hatırlıyor.

T.J.'in ifadesi bir an için değişir. Yüzünden Louise'in tanımlayamadığı bir şey geçer. Bunun öfke olmasından korkar. Çarpışmaya hazırlanır. T.J. sesini nadiren yükseltir ama yükselttiğinde de korkutucu bir hal alır.

Onun yerine nazikçe konuşuyor. "Hayır," diyor. "Hayır, Ayı burada hiç kamp yapmadı."

Danışmanlardan bazıları, kafası karışmış görünen Sam'e ters ters bakıyor. Ne yaptığı belli değil.

",," diyor T.J. "Git."

- - -

Louise personel odasına atandı.

Yolda göle doğru giden patikayı geçer. İçgüdüsel olarak patikadan aşağı dönmeye karar verir.

İşte Joan Gölü: ona söylenene göre, adını bir İngiliz yerleşimcinin karısından almış. Karşı kıyıyı tarıyor, hareket olmadığına bakıyor; bakarken de endişelerini sıralıyor.

En acil olanı Barbara Van Laar, nereye gittiği ve güvende olup olmadığı.

Ardından John Paul'un endişesi, şu anda nerede olduğu ve Louise'e gelme ihtimalinin ne kadar yüksek olduğu gelir. Geçmişte yaptığı gibi onu bir şekilde cezalandırmak için.

Bir de bu işten çıkarılma endişesi var. Eğer böyle bir şey olursa nerede yaşayacağı endişesi.

Shattuck'a dönmeyi düşünüyor. Büyüdüğü eve. Son yıllarda davranışları savunulamaz bir hal alan annesinin yanına.

-Ve Louise'in kendi çocuğu gibi sevdiği, tatlı mizacının en kötü haliyle annelerinin sürekli karşı koymalarına daha fazla dayanamayacağı on bir yaşındaki küçük kardeşi Jesse. Son zamanlarda Jesse okulda hiçbir şey öğrenemediğine dair endişe verici işaretler göstermiştir ve bu Louise'in dördüncü endişesidir. Louise sık sık onu kurtarmanın, yanına alıp kendi başına büyütmenin hayalini kuruyor: bir yıl daha geçmeden gerçekleştirmeyi umduğu bir hedef.

Eğer işinden çıkarılırsa, Shattuck'taki evine taşınmaktan başka çaresi kalmayacaktı - her ne kadar şu ana kadarki tüm hayatı birbiri ardına gelen kaçma girişimlerinden ibaret olsa da.

Orada büyürken, kendini bir kenara çekmeye, merkezi lisede hayata hakim olan gençlik politikalarının dışında kalmaya çalıştı. Ancak kendini sürekli olarak istemediği halde zor durumların içinde buldu ve sonunda Shattuck gibi küçük bir yerde kimsenin görünmez olmasına izin verilmediği fikrine kendini bıraktı. Kasabadaki diğer herkes gibi onun da bazı avantajları ve bazı dezavantajları vardı. Atletizm avantajına ve aşırı fakirlik dezavantajına sahipti. Zekâ avantajına ve sürekli sarhoş olduğu bilinen bir annenin dezavantajına sahipti. Ancak onu diğerlerinden ayıran, kendi rızası olmadan sosyal şöhretin bir parçası haline getiren ve çevresinde genellikle bir parçası olmak istemediği bir tür huzursuzluğa neden olan şey alışılmadık güzelliğiydi.

O zamanlar biri ona ne istediğini sorma zahmetine girseydi, şunları söylerdi: müzik dinlemek, en önemlisi Zeppelin ve Dead, ama aynı zamanda Procol Harum, Joan Baez ve Joni Mitchell; bir gün George McGovern'ın seçildiğini görmek (artık Bobby Kennedy ölmüş ve gitmişti); dünyada fark yaratacak bir işe girmek; onu ciddiye alan iyi bir adamla tanışmak; ülkeyi ve dünyayı gezmek. Ama kimse ona sormadı ve o da bu dileklerini sessiz tuttu, sadece günlüklerine yazdı, ne zaman bir doğum günü olsa onları zihninin ön saflarına çağırırdı

Ya da bir kuyu ya da bir yıldız ona bunları evrene duyurmak için resmi bir fırsat sundu.

Bu dileklerinin gerçekleşmesini beklerken derslerine odaklandı. Mezun olduğu sınıfın salutatorian'ı olduğu merkez okul tarafından ödüllendirildi ve yükseltildi. Kardeşi kabul bölümünde çalışan bir rehberlik danışmanının yardımıyla Union College'a tam burslu olarak kabul edildi. Ama Union'da mücadele etmiş. Kitaplarını bile ödeyemiyordu. İlk yılın sonunda okulu bıraktı.

Eğitiminden geriye kalan tek şey, kendisinden bir üst sınıfta okuyan ve Manhattan'da büyümüş bir felsefe öğrencisi erkek arkadaşı John Paul McLellan'dı. Birlikte büyüdüğü erkeklerden farklıydı ve pek çok kız ondan hoşlansa da, o sadece Louise'e aşıktı; kampüste geçirdiği iki hafta içinde, sanki bir hak iddia ediyormuşçasına bunu diğerlerine belli etmişti. Arkadaşları bir partide, odanın diğer ucunu göstererek ona söylemişler: *O sana aşık*. Ve işte John Paul, kollarını kavuşturmuş duvara yaslanmış, birinin söylediği bir şeye takdirle gülüyordu. Abartısız bir şekilde yakışıklıydı. Gözlük takıyordu ve Louise bunu büyük bir sorumluluk ve zeka işareti olarak görüyordu.

Kız okulu bıraktığında, vaftiz anne ve babasının sahibi olduğu yaz kampında bir işe girmesini önerdi.

"Emerson Kampı," demişti ona. "Kuzey yolunun birkaç saat yukarısında, Van Laar Koruma Alanı'nda."

Louise irkilerek ona baktı. "Biliyorum," dedi.

- - -

John Paul'un daha önce Koruma Alanı ile olan bağlantısından hiç bahsetmemiş olması

-Louise'in büyüdüğü yer hakkında sık sık konuşmuş olmasına rağmen, bu onu şaşırtmamış olmalıydı. Ailesinden pek bahsetmezdi; onlar hakkında bildiklerini John Paul'ün yaptığı sıradan açıklamalardan ve duyduğu dedikodulardan öğrenmişti. Çok Katolik bir babası olduğunu ve Manhattan'da bir hukuk bürosu kurduğunu biliyordu; McLellan'ların John Paul'ün yakın arkadaşları olduğunun söylendiğini biliyordu.

Bouvier ailesi. Yine de John Paul'ün, Koruma Alanı'ndan sadece birkaç mil ötedeki Shattuck ile vaftiz anne ve babasının yazlık evi arasındaki bağlantıyı kurmamış olması, Louise'in söylediklerine pek kulak asmadığının bir kanıtıydı.

Çünkü Louise -ve Shattuck'ın tüm sakinleri- için Van Laar Korusu, hayatlarında aynı anda hem kabul edilen hem de kızılan bir öneme sahipti. Üç kuşak boyunca kasabanın ana işvereni olan Shattuck kağıt fabrikasının kapanmasının ardından, yaz kampıyla birlikte Koruma Alanı kendi başına bir tür endüstri işlevi gördü. Yıl boyunca Shattuck kasabasının iki düzine sakinine tam ya da yarı zamanlı düzgün bir iş sağlıyordu; kampın açık olduğu yaz aylarında bu sayı üçe katlanıyordu.

Bu sayının hiçbirinin danışman olmaması Louise'in gözünden kaçmamıştı; bu pozisyonlar kampın zengin mezunlarına, yazları iyi vakit geçirebilecekleri bir iş arayan üniversite öğrencilerine ayrılmış gibi görünüyordu. Bu arada Louise'in Shattuck'tan tanıdığı tüm Koruma Alanı çalışanları, ellerini ve bedenlerini gerektiren görevlerde bulunuyordu.

Bu nedenle John Paul ona bu işe başvurmasını önerdiğinde, Louise endişesini ona mantıklı gelecek, fikirlerini sorguladığında sık sık sergilediği kızgınlığı kışkırtmayacak bir şekilde ifade etmeye çalıştı ama -tipik bir şekilde- onu başından savdı. Ona Van Laar'larla *akraba* olduğunu hatırlattı. Bay Van Laar onun vaftiz babasıydı. Babaları birlikte çalışıyordu: Van Laar'lar Albany'nin tamamını ve New York'un büyük bir kısmını finanse eden bankanın kurucularıydı; McLellan'lar ise onların yasal temsilcileriydi. John Paul bir gün bankayı her iki aile için de devralacağını söyledi. John Paul, Louise'e kampta kolayca iş bulabileceğini söyledi. Tek yapması gereken istemektir.

Bu dört yıl önceydi. O zamandan beri her yaz Camp Emerson'da çalışıyor. John Paul'ün Van Laar'larla olan bağlantısına rağmen onlarla bir kez bile şahsen tanışmamış. Kuzeydeki bir tepede, Emerson Kampı'ndaki çocukların ve danışmanların hakkında spekülasyon ve dedikodu yaptıkları, sık sık görülen yerel ünlüler olarak uzaktan bir varlık olarak işlev görürler. Yılın diğer üç mevsiminde, Emerson Kampı'nın kuzeyindeki Garnet Hill Lodge'da çalışmaktadır.

Gore Dağı'nın eteklerinde, her gününü kayak yaparak ya da yürüyüş yaparak geçiren misafirlerin çocukları için programlar düzenliyor ve çoğu gece dumanlı, lüks bir salonda içki içiyor. Bu süre boyunca, altı yılını ve iki bağışlayıcı dekanını almasına rağmen sonunda Union'daki diplomasını tamamlayan John Paul ile ilişkisini bir şekilde sürdürdü. Birbirlerini gördükleri zamanlar, John Paul'un üniversitedeki sömestrleri sırasında Schenectady'de, Garnet Hill Lodge'da ya da yazları, her sezon birkaç hafta sonu ailesiyle birlikte kaldığı Van Laar Preserve'de olmuştur. Bu hafta sonlarının ilkinde, Louise'e bir geceliğine gerçek bir yatakta uyumak için kendisini gizlice Self Reliance'a sokmayı denemesini önerme hatasını yaptı. Bunun üzerine adam ona aptalmış baktı. "Onlar benim ev sahiplerim," dedi. "Asla böyle kaba bir şey yapmam." Bunun yerine, arabasında, Self-Reliance'ın bitişiğindeki park alanında, bazen ormanda bir ağaca yaslanarak, bazen de ormanın zeminindeki çam iğnelerinden oluşan bir yatakta rahatsız edici bir şekilde seks yaptılar ve hala da yapıyorlar. Havluyu getirmeyi hatırlayan Louise oluyor.

Louise bazen kendini suçlayarak neden bunca yıl onunla kaldığını sorar kendine. Ne de olsa artık ne gibi bir ortak noktaları vardır ki? Tanıştıkları zamanki halinden her geçen yıl daha da uzaklaştığını hissetmektedir. Gerçekten bazen üniversite öğrencisi olduğunu hatırlamak Louise'i şoke ediyor. Bugün, Union'daki yıllarını neredeyse utançla anıyor: başka bir hayat, bir gençlik çılgınlığı, bir zaman kaybı.

Dürüst olmasına izin verdiğinde, cevap tuhaf bir şekilde açıktır: Louise John Paul ile kalmıştır çünkü John Paul onun için daha iyi bir yaşam olasılığını temsil etmektedir. Kendisi için, evet; ve ayrıca kardeşi Jesse için.

Nişanlılar, diye hatırlatıyor Louise kendine. John Paul bir iş bulur bulmaz yüzük bile alacaklar. Bir gün, diyor kendi kendine, birlikte bir evleri olacak. Rahat bir yatakları olacak. Büyük bir tane, çok fazla yastığı olan. İki çocukları olacak. Dört yatak odaları olacak ve fazladan bir tane de Jesse için olacak, Jesse henüz hayatının gidişatını anlamlı bir şekilde değiştirebilecek kadar gençken onlarla yaşaması için getirecek,

Onun öfkelenmesini, depresyona girmesini ya da birlikte büyüdüğü erkeklerin çoğunu kalıcı olarak etkileyen bira sisine dalmasını önlemek için.

Bu gelecek için beklemeye hazırdır. Çünkü John Paul Union'dan mezun olduktan sonra ve "hayatının geri kalanında" yapacağı iş olan aile şirketine katılmadan önce -iç çekerek söylediği bir cümle- bir yıl boyunca seyahat etmeye, Los Angeles ve Viyana gibi uzak ve Louise'e Van Laar'ların tepedeki evi kadar yakın yerlerdeki arkadaşlarını ziyaret etmeye karar vermiştir.

Gerçekten de John Paul, uzun zamandır planladığı Koru'nun yüzüncü yaş günü kutlamaları için geçtiğimiz hafta boyunca ailesiyle birlikte Self-Reliance'da kaldı. Utanç verici bir şekilde Louise onun ziyaretini dört gözle beklemeye başladı. Belki de, diye düşündü, bu özel durum -ve onun kalış süresi- sonunda Self-Reliance'a davet edileceği, karanlık arabalarıyla yanlarından geçip giderken sadece göz ucuyla gördüğü Van Laars'la tanıştırlacağı anlamına geliyordu. Belki de tek izin gününde, kokteyl ya da akşam yemeği için ana eve davet edilecekti. Van Laar'lara ve misafirlerine John Paul'un nişanlısı olarak resmen takdim edilecekti.

Ama bunların hiçbiri gerçekleşmedi. Her zamanki gibi, Louise onu sadece iki kez gördü: bir kez tesisteki ilk gününde, çimenlikteki bir kokteyl saatinden sarhoş bir şekilde aşağı indiğinde ve Louise'i kampçılarının önünde öptüğünde; ve sonra bir kez daha dün gece, Lee Towson ile Clearing'de, neredeyse onu görmekten vazgeçtikten sonra.

John Paul'un ailesini, annesini, babasını ve kız kardeşini kesinlikle görmemiştir - Louise'le tanıştıkları her üç seferde de kibar bir mesafeyle kendilerini yeniden tanıtmışlardır ve John Paul'un doğru zaman geldiğinde evlenmek için daha uygun birini bulacağı varsayımıyla hareket ediyor gibi görünmektedirler. Geçmişte Louise, John Paul'ün her konuda kendi bildiğini okuduğu konusunda kendini rahatlatabilmiştir; John Paul ona defalarca, Louise'de hoşuna giden şeylerden birinin, onun geçmişte çıktığı diğer kızlara benzememesi olduğunu söylemiştir. Ailesinin onayladığı kızlara.

Ancak dün geceden sonra McLellan'ların varsayımının doğru çıkabileceğini görür. Ve üzerine bir aşağılanma duygusu çöker. Dört bütün

Yıllar, olması gerekmeyen bir gelecek arzusuna gömüldü.

Joan Gölü'nün kıyısında bir karabatak sesleniyor ve kadının tüyleri diken diken oluyor.

Düşüncelerinden sıyrılan Louise tekrar yola koyulur.

- - -

Saatine göre sabah 7:10. Bu Louise için rahatlatıcı bir durum: Personel Lojmanlarının büyük ölçüde boş olacağı anlamına geliyor, çünkü içeride yaşayan neredeyse herkes mutfak çalışanı ya da yer ekibinin bir üyesi ve hepsi her gün kalk borusu çalmadan önce kalkıp dışarı çıkıyor. Louise birçoğuyla arkadaş; bazılarını Shattuck'tan tanıyor.

Ancak görmek istemediği bir kişi vardır.

- - -

Lee Towson yaz başında geldi ve hemen bir heyecan yarattı. Kantin bölümünde hazırlık şefi ve bulaşıkçı olarak çalışmak üzere işe alındı. Geleneksel olarak, personel danışmanlarla pek kaynaşmaz ama Lee hemen fark edildi. İyi görünümlü ve uzun boylu, kalın kirpikli gözleri ve düşük bir at kuyruğu ile bağladığı omuz hizasında saçları var. Hız ve hafiflik izlenimi veriyor. Bir keresinde, tepsisi için sırada beklerken Louise onun mutfağın arka tarafında mutfak eşyalarıyla hokkabazlık yaptığını gördü. Louise'in onu izlediğini fark edince çatal bıçakları karıştırdı. Yüzünü buruşturdu. Onunla birlikte kendine güldü.

Elbette ona dikkat eden tek kişi o değildi; erkek olsun kadın olsun tüm danışmanlar dikkat etmişti. Yazın başlarında, Clearing'deki danışmanlara katılması için bir davet -bir emir- almış ve o zamandan beri düzenli olarak kampta bulunuyor. Kamptan çok uzak olmayan Queensbury'de büyüdüğü söyleniyor; Shattuck'tan tanıdığı başka bir çocuk onu kuzeni olarak kabul etmiş. Orada burada biraz uyuşturucu sattığı söyleniyor. Hakkındaki diğer söylentiler arasında gezici bir sirkte hamallık yaptığı, uyuşturucu bulundurmaktan hapse girdiği ve uyuşturucu alışkanlığı olduğu da yer alıyor.

yatıp kalkıyor. Ancak Louise, kendisi de pek çok yanlış söylentiye maruz kaldığı için dedikodulara kesinlikle güvenmemektedir.

Geçtiğimiz iki ay boyunca Lee ve Louise her fırsatta düşük seviyeli bir flört yaşadılar. Clearing'de, aralarındaki şakalar hızla komikliğe dönüşüyor, Louise iki büklüm oluyor, nefes alamıyor. Küçük dokunuşlar arkadaşça ve daha fazlası arasındaki çizgiyi aşıyor. Adamın elinin sıcaklığı sırtında, omzunda; bir keresinde, kısa bir süreliğine -birkaç biradan sonra- omzunda olduğu yerden aşağıya doğru düz bir çizgide, kaburgalarında, sağ göğsünün hemen altında durduğu yere kadar: hayatında nadiren hissettiği türden bir arzuyu ateşleyen bir anı. Adamın vücudunu giysilerinin altında hayal ediyor. Onun çıplak bedenine baktığını, sonra da ona uzandığını hayal ediyor.

Aslında bu arzu onu dün gece kulübesinden dışarı çıkaran şeydi.

Louise o gece yaşananları zihninde tekrar tekrar canlandırır: Louise Büyük Salon'dan el sallayarak veda ederken, önce kampçıları, dokuz kampçı da sıraya girmiş, kulübelerine doğru ilerlemektedir. Bu saat on birde ya da o civarda olmuş olmalı. Annabel de onların arkasından yürürken dönüp el sallamıştı.

Annabel, sorumlu olması gereken kişi.

Louise'in hafızasında sıradakiler: ılık gece havası, önceki fırtınadan kalma nem; Clearing'e yürüyüş, ormanın hemen kenarındaki küçük ağaçsız bölge, nesillerdir rehberlerin bir yığın kütük ve bir ateş çukuru ile donatıp akşamüstü açık hava kulübüne dönüştürdükleri yer; yağmurdan şişmiş çam dalları, onlara sürtündüğünde onu ıslatan; Lee Towson'ın gitarından gelen hafif müzik; şenlik ateşinden çıkan hafif duman. Sonra enstrümanın üzerine eğilmiş Lee'nin ensesi, sonra ateşin etrafında dönerken Lee' önü, yalınayak, saçlarını kulaklarının arkasına toplamış, hevesle ona bakarken.

Herkes nerede, dedi Louise ya da Herkes nereye gitti ya da aynı derecede aptalca bir şey.

İkisi de neden orada olduklarını biliyordu.

Louise ateşin yanında, Lee'nin oturduğu yerden birkaç metre ötedeki bir kütüğün üzerine yerleşti. Bunu yaparken, John Paul'ün Lee'ye göre nerede olduğunun farkına vardı.

İkisi de: sadece birkaç yüz metre ötede, Self-Reliance'da hiç görmediği birçok misafir odasından birinde. Bu onun tesisteki son gecesi idi. İlk gün onu selamlamak için tepeden aşağıya doğru yürüdükten sonra bir daha geri dönmemişti. Her gece, misafirleri uyuduktan sonra, Balsam'ın verandasında onu beklemişti. Dördüncü gece sinirlenmeye başlamıştı. Beşinci gece, boyun eğmişti. Dün geceye gelindiğinde - John Paul'ün altıncı gecedir burada olduğu, beşinci gecedir de kendisine gelmediği - kayıtsızlaşmıştı.

Bu, Lee Towson'ın kendisini beklediği Clearing'e yürüdüğü geceydi. Ve bu gece John Paul'ün sonunda Louise'i aramaya karar verdiği geceydi.

İkisini Clearing'de nasıl buldu, Louise hâlâ emin değil. Belki de Lee'gitarını duymuş ya da çukurda yaktığı küçük ateşi görmüştü. Her iki durumda da, Louise belli bir anda onu iki ağacın arasında dururken görmüştü, bu onu o kadar ürkütmüştü ki bağırarak ve göğsünü tutarak zor nefes almıştı.

"John Paul," dedi Louise. "Beni korkuttun."

Yüzünü gülümsemeye hazırlamıştı ki Lee döndü ve John Paul ormandan ona doğru fırladı. Louise onun yine sarhoş olduğunu gördü. Yüzü öfkeli bir sırıtişla düzenlenmişti ve önce bir yana, sonra diğer yana sallanıyordu. Lee, ayaklarının üzerinde hafifçe durarak, onunla yüzleşmek için hızla ayağa kalktı.

Bir an için kimse konuşmadı.

Ve sonra birbirlerine saldırdılar, John Paul saldıran taraftı ama aynı zamanda ilk düşen de oydu. Lee iki hızlı hamleyle onu yere serdi. John Paul altında hareketsiz yatarken, neredeyse özür diler gibi Louise'e baktı. Gözlükleri yüzünden fırlamıştı ve şimdi yerde yanında yatıyordu. Gözleri açıktı ve odaklanmamıştı. Yavaşça kırıştırdı.

"Erkek arkadaş mı?" Lee söyledi.

"Nişanlım," dedi Louise ve hemen pişman oldu.

Lee'ye ondan hiç bahsetmemişti ama Lee'nin onun biriyle çıktığını duymuş olabileceğini düşünüyordu.

"Onunla ilgili yardıma ihtiyacın var mı?"

diye sordu. "Hayır," dedi kadın.

"Ben burada bekleyeceğim," dedi Lee. "Onun iyi olduğundan emin ol. Sen gitmelisin."

John Paul şimdi küçük acı sesleri çıkarıyor, başını bir o yana bir bu yana çeviriyordu. Önce güler gibi oldu, sonra Louise bu sesin öksürük olduğunu anladı. Yavaşça doğruldu, başını bir köpek gibi salladı ve burnundan akan kanı her yöne gönderdi. Eğilmiş gibi görünen gözlüğünü aradı ve buldu. Sağ gözü de bir şekilde hasar görmüştü.

Tamamen ayağa kalktığında, bir parmağıyla ona doğru işaret etti.

"Fahişe," dedi. Sessiz ve doğrudan bir kelimeydi. Hayatında daha önce de böyle seslenilmişti. Bir ya da iki kez öz annesi tarafından. Genelde bu onu korkutmazdı. Ama Lee Towson'ın önünde canını yakmıştı.

"Evet, tabii," dedi ya da benzer bir şey. "Tamam. Sen ne o." Yarım bir kahkaha, umursamaz bir tavır, bir mırıldanma, gözlerini devirmek. İncitici bir isimle çağrıldığında her zaman söylediği ve yaptığı şeylerin aynısı. Hatırlamıyor. Umursamadığını göstermek için her şeyi yapar.

Dün gece işe yaradı. John Paul baktı ve sonra geri çekildi, önce yürüdü sonra tırıs gitti. Self-Reliance'a geri döndü. Louise'in adını bilmeyen annesine, babasına ve kız kardeşine.

Onun yanında Lee Towson yerinde kıpırdandı.

"Pekala," dedi. "Sanırım iyi olacak."

Onu durdurmak istedi ama utancı konuşmasını engelledi. Sonra yalnız kaldı.

- - -

Personel Dairesi, Emerson Kampı'ndaki tek iki katlı binanın içinde yer almaktadır. Joan Gölü'nün kıyısında, derenin ve çocukların kulübelerinin hemen güneyinde yer alıyor. Louise bir kez bile içeri girmemiş.

Şimdi içeriye doğru basamakları tırmanıyor. Sağında uzun bir koridor ve bazıları açık, diğerleri kapalı duran bir dizi kapı onu karşılıyor.

"Alo?" diye .

Sessizlik.

Koridorda yürümeye başlar. Her açık kapıda durup içeri eğiliyor. Kapalı kapıları çalıyor; onları da açıyor. Bazı odalar

temiz, diğerkleri kaotik. Hepsinde erkeklerin kokusunu algılar: deodorantlarını, tıraş losyonlarını; bu süslerin altında terlerini, boklarını ve spermelerini.

- - -

Merdivenlerden çıkan birinin gıcirtısını duyduğunda ikinci katı kontrol etmeyi neredeyse bitirmişti.

Geriliyor. Nedenini tam olarak bilmeden korkuyor. Bu kampta çalışan herkese güveniyor. İşlerini yapmaktan çok parti yapmakla ilgilenen birkaç danışman dışında çoğunu da seviyor.

"Alo?" Louise tekrar söyler ve sonunda kelime ona geri döner.

"Merhaba," diyor Lee Towson, merdiven boşluğundan çıkarak.

"Merhaba."

Çıplak gövdeli ve bronz tenli. Altın sarısı saçlarının dörtte biri nemli. Her zaman olduğu gibi, onun fiziksel formunu takdir etmek için bir an ayırıyor. Şimdiye kadar bu şekilde baktığı tek erkek o. Kendisinin de başkaları tarafından bu şekilde değerlendirildiğini hayal ediyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diyor Louise. "Kahvaltı değil mi?"

"*Sen* ne yapıyorsun burada?"

"Karavanım kayboldu," diyor Louise. "Her yeri arıyoruz."

"? Hayır," diyor Lee ama cümlesini bitirmiyor. "Barbara."

"Kahretsin."

Louise başını sallar. Ve sonra, aniden, farkına varmadan yüzü buruşur, omuzları çöker. Titreyen bir nefes verir.

"Olamaz," diyor Lee, gerçek bir telaşla. Ona doğru geliyor, kollarını ona doluyor. Kadın yanağını çevirip adamın çıplak göğsüne bastırıyor. Lee ondan çok daha uzun boylu -çoğu erkek öyledir- ve normalde onu tedirgin eden bir şekilde onun tarafından yutulduğunu hissediyor. Ama bu farklı bir his: burada kendini güvende hissediyor. Gözyaşları arasında bile vücudunun aydınlandığının, kendini ona doğru bastırdığının farkındadır.

Bu, Louise'in hayatta bildiği birkaç saf zevkten biri: başka bir insanın bedenine kendi ilk kez sadece arkadaşlığın ötesine geçecek şekilde dokunmanın neredeyse uhrevi hissi. Bunlar Louise'in hayatında insanlığının hayvani doğasını en keskin şekilde hissettiği ve bu nedenle en rahatlatıcı olduğu zamanlardır. İnsan olmak karmaşık ve çoğu zaman acı vericidir; hayvan olmak ise rahatlatıcı bir şekilde basit ve iyidir.

Bir süre sonra her ikisi de geri adım atar.

"Gömleğin nerede?" diye soruyor Louise ve o da sırtıyor. "Akçaağaç şurubu kazası," diyor. Bir kolunu uzatarak, elinde tuttuğu toplanmış pamuklu tişörtü gösteriyor. Sonra koridorda ilerlemeye başlar, bir kapının önünde durur.

"Aramaya devam etmek zorundayım," diyor Louise.

"Sadece yeni bir gömleğe ihtiyacım var," diyor. "O zaman sana yardım edeyim." "Sana mutfakta ihtiyaçları yok mu?"

"Kahvaltı hazır," diyor. "İyi olacaklar."

Odasının olduğu yerin kapısını açar. Louise de onu takip eder. Lee sağdaki yatağa doğru başını sallar - Louise'in dikkatini çeker - ve ona oturmasını söyler. Eski gömleğini sepete atar. Yeni bir tane giyer.

Lee ona bakmadan, "Nişanlın bugün nasıl?" diye soruyor.

Kelimede belli bir vurgu duyabiliyor. Altında kahkahalar.

"Bilmiyorum," diyor Louise. "Onunla konuşmadım."

Lee kaşını kaldırıyor.

"Utanmış sanırım," diyor Louise. "Muhtemelen morarmıştır."

Bunun üzerine Lee sırtıyor. Sahte bir pişmanlıkla yere bakar. "Bunun için üzgünüm," der.

"Olmamalısın. Bunu hak etmişti."

Lee tereddüt eder, bir şey söyleyip söylememeye karar verir. Ve sonra:

"Birbirimizi tanıdığımızı biliyorsun. O ve ben, yani."

Louise yapmadı. Lee bunu yüzünden okur. Özür dilercesine omuz silkiyor. "Nasıl?" der Louise.

Lee boğazını temizliyor. Başka tarafa bakar. "Korkarım," diyor, "bu soruya doğrudan cevap veremem. Müşteri gizliliği gerekçesiyle."

Onu okuyabiliyor. Sormak istiyor: *Senden ne alıyordu?* Biraz ot iyi olurdu. Psychedelics söz konusu değil-John Paul'un bunlarla ilgisi yok. Onun korktuğu kokain. John Paul'ün en çok sevdiği ve aynı zamanda -aralarındaki kötü bir olaydan sonra- bir daha asla kullanmayacağına dair yemin ettiği uyuşturucu bu.

Ama Lee'ye sormayacak. Bu çok aşağılayıcı.

"Uzun zamandır mı birliktesiniz?" diye

sorar. "Dört yıldır," der Louise.

"Gerçekten evlenecek misin?"

Bu Louise'i hazırlıksız yakalar. "Belki," der.

"Biliyor musun," diyor Lee, "bunu yapmadan önce biraz oyalanmalısın.

Benim tavsiyem."

Sinsice ona bakıyor, iması açık. Kadın karnında bir arzu hissediyor.

"Gitmem gerek," diyor, birdenbire bu kadar dikkat dağıtıcı olmaktan utanarak. "Yardım istemediğine emin misin? Barbara'yı bulmak için?"

Tereddüt ediyor. Tereddüt ediyor.

"T.J.'in bundan hoşlanacağını sanmıyorum," diyor Louise. Ve bir şekilde bunun doğru olduğunu biliyor.

Başını sallar. "Her şey girecek, Louise. Muhtemelen sadece ," diyor. "Onu yakında bulurlar. Ya da geri gelecektir. Sence de öyle değil mi?"

Bunu düşünüyor. İnanmak istediği şey bu. "Muhtemelen haklısın," diyor Louise.

Alice

Ağustos 1975

A Telefon evin içinde bir yerde çalışıyor.
Alice bir gözünü açar. Kapatır. Güneş doğmuştur; ev şimdiden ısınmaya başlamıştır.

"Biri şunu alsın," diyor inandırıcı olmayan bir şekilde. Boğazı kurumuş. Cildi de öyle. Şakaklarında tanıdık bir zonklama başlıyor.

Herkes nerede? Duvardaki saate göre saat sabahın sekizi. Personelden biri cevap vermek için burada olmalı. Alice gözlerini kapatıyor.

- - -

Şimdi de kapı vuruluyor.

Dün geceki davranışları bir gösterge olsaydı, arazideki her konuk onun kadar kötü durumda olacaktı. Kanaatkârlığıyla övünen Peter bile -ki onu yargılıyor, içtiği her kadehin hesabını tutuyor- dün gece yulaflarını hissediyordu, tuhaf resmi üslubuyla uzun soluklu hikâyeler anlatıyor, bir noktada halının ters dönmüş bir köşesine takılıp düşüyor ve ardından küfrediyordu.

Kapıya vurma sesi kesildi.

Başını pencereye çevirir. Ve çimenlerin üzerinde kampa doğru yürüyen T.J. Hewitt'i görür; kapının acilen çalınmasının kaynağı,

hayal ediyor.

Barbara, diye düşünüyor. Barbara hiç şüphesiz yanlış bir şey yapmıştır, o kadar korkunç bir şey ki en büyük müttefiki olan T.J. bile artık bunu görmezden gelemez. Barbara'nın doğumundan itibaren T.J. her yaz bir bekçi köpeği, sadık bir yoldaş, her zaman görev başında, sadece gözlerden uzak bir şekilde kızı izlemiştir. Aileden biri gibi olmalıydı.

O değildi.

Alice pencereden T.J. gözden kaybolana kadar izler, sonra tekrar gözlerini kapatır.

Bir süre bir rüyaya girip çıkar, kendini yatakta bedeninin içinde hapsolmuş hisseder. Rüyasında T.J., bir yıl ip ve perdeden yaptığı, o zamanlar bebek olan Barbara'yı yürüyüşe çıkarmak için tasarladığı bir taşıyıcı takmaktadır. İkisi bir manzaraydı: genç T.J., tüm kasları ve kaşları; Barbara'nın çenesinin altındaki yuvarlak bebek yüzü, dünyaya bakıyor.

Nereye gidiyorsun? diye sorar Alice rüyasında. *Ayı'yı bulmaya*, der T.J.

Alice'in gözleri aniden açılır.

Gün için uyan o zaman. Ayağa kalkıyor.

- - -

Alice'in yatak odası koridorun karşısında, Peter'ın da yattığı en büyük yatak odasının karşısında. Bir zamanlar o da orada uyurdu. Şimdi yatmıyor.

Onun kapısının önünden geçiyor. Kapı hafifçe açık duruyor ve gözlerini kaçırıyor.

Şimdi koridorun sonunda, John Paul Sr. ve Nancy'nin kızı Marnie McLellan'ın şu anda kullandığı odanın önünden geçiyor. Ayı'nın odasını geçtik, bir zamanlar genç erkekliğin ziynetleriyle süslenmişti, her şey mavi, her şey dağınık, ıslak mayolar ve havlular sonsuza dek yerde bir yığın halinde.

Uzun zamandır . Bu hafta Southworth'lar tarafından işgal edildi. Kısa, pencereless bir koridor evin güney kanadını birbirine bağlıyor, Yatak odalarının olduğu yerde, büyük oda merkezdedir. Alice odanın içinden geçerken dışarıdaki bir şey dikkatini çeker.

İki araç yaklaşıyor, garaj yolunda yavaşça ilerliyor ve Camp Emerson'a doğru dönüş yapıyor. Biri Shattuck Kasabası'nın tek itfaiye aracı, yirmi mil yarıçapındaki tek gönüllü itfaiye teşkilatının malı. Diğerisi ise sarı-mavi bir Dodge: bir statie.

Alice duraklar, büyülenmiştir, başka bir günü hatırlar. Büyük odada telefon yeniden başlar.

- - -

"Bayan Van Laar?" diyor adam telefonda. "Bayan Van Laar?"

Alice'e eyalet polisinden bir çavuş olduğunu söyler.

"Aktarmam gereken bazı kötü haberler var," diyor.

Alice, alıcısı elinde, kolağan ediyor.

Ne görüyorsun, diye sorardı Dr. Lewis ona, böyle anlarda. Yerde cam var, diye düşünüyor. Dün geceki partiden kalma hasarlar.

Duvarda yamuk bir tablo var. Yerde cam, duvarda yamuk bir tablo, yan yatmış bir şarap şişesi ve halının üzerinde büyük bir lekesi var.

Alice nefes alıyor.

Dr. Lewis *başka ne* derdi? neredeyse duyabiliyor.

Pencereden dışarı bakıyor. Dışarısı güneşli, diye düşünüyor. Dışarısı güneşli, suyun üzerinde ışık var ve bahçede bir işçi yabancı otları temizliyor.

"Bayan Van Laar," diyor telefondaki adam. Sesinde bir korku notası var.

"Bayan Van Laar, kızınızın kayıp olduğunu bildirmekten üzüntü duyuyorum."

Ne kokuyorsun, sorardı Dr. Lewis.

"Orada mısınız?" diyor telefondaki adam. "Bayan Van Laar, bir ekip yolda. Orada mısınız?"

Bir günlük alkol kokusu alıyorum, diye düşünüyor. Puro ve sigaraların bayat dumanını kokluyorum. Hepsinin altında limonumsu bir koku, mobilyalarda kullanılan ahşap cilası.

"Orada mısınız, Bayan Van Laar?"

Peki ya duymak? Dr. Lewis ona sorardı.

"Bayan Van Laar?"

Çevir sesi duyuyorum, diye düşünüyor Alice. Ahizeyi yuvasına yerleştirir. Ses kaybolur.

Peki ya şimdi? Dr. Lewis derdi ki.

Alice gözlerini kapatıyor. Çok -eğer rüzgar doğru eserse- bazen Emerson Kampı'ndaki çocukların seslerini duyabiliyor.

Bazen Bear'inkini bile duyabiliyor.

Dr. Lewis ona *ne tattığını* sorardı. Hiçbir şey tatmadım.

Duyularınıza odaklanın. Kendinizi dünyaya bağlayın. Ne tadıyorsunuz?

Hiçbir şey, diye düşünüyor Alice. Hiçbir şeyin tadını almıyorum.

- - -

Göl kenarındaki çimenliğe açılan sürgülü cam kapılardan biri büyük odaya giriyor. Bu, sadece parti haftası için kasabadan kiraladıkları iki genç temizlikçi kızdan biri. Elinde paspası ve kovaıyla eşikte durup hasarı inceliyor: bugüne kadarki en kötü hasar. Alice'i henüz fark etmemişti ve bu nedenle açıkça hissettiği küçümsemenin yüzüne yansımaya, nefesinin altında bir şeyler mırıldanmasına izin verdi. *İğrenç*, belki, ya da *lanet. İnanılır gibi değil*.

"Günaydın," diyor Alice ve kız suçlu bir ifadeyle dikkat kesiliyor.

"Günaydın hanımefendi," der ve paspasla kovasını yere bırakıp muhtemelen daha fazla erzak almak için kuzey kanadına doğru çekilmeye başlar.

"Daha önce telefonu duymadın mı?" Alice diyor ki. "Ya da kapının çalındığını?" "Hayır, hanımefendi," diyor kız. "Arka taraftaydım, çamaşırları yerleştiriyordum. çizgi."

- - -

Alice isteksizce kendini harekete geçirir. Koridordan aşağı, Peter'ın uyuduğu yatak odasına doğru adım atar. Kapıyı açar ve kendi kendine içerde göreceklerinden -ya da kimden- korkmadığını söyler.

Ama yataktaki sadece Peter'dır, sert bir şekilde uyumaktadır, bir dirseği ışığı engellemek istercesine alnına doğru eğilmiştir. Onu bir yıldır bu şekilde -uyurken, yatakta, hatta sırtüstü- görmemişti. Daha fazlası.

Adını yüksek sesle söylüyor. Bir kez,
iki kez. "Ne oldu?" diye mırıldanıyor
sonunda.

"Barbara," diyor. "Kayboldu."

OceanofPDF.com

Alice

*İki Ay Önce Haziran
1975*

Farbara'nın Emerson Kampı'na gitmesinin ardından Alice'in kızının yatak odasının kapısındaki asma kilidi fark etmesi neredeyse bir hafta sürmüştü. Barbara'nın odası evin diğer kanadındaydı; Alice'in oradan geçmek için bir nedeni yoktu.

Ama altı gün boyunca güneş odasında oturduktan ya da yatağında uzandıktan sonra, sonunda kendini yalnız hissetmeye başlamıştı. Peter da gitmişti; büyük olasılıkla Manhattan'a, gerçi o asla takip edemiyordu. Kızının ve kocasının yokluğunda ev sessizleşmişti.

Ve böylece, o sabah, can sıkıntısıyla sandalyesinden kalkan Alice yürüyüşe çıkmaya karar vermişti.

- - -

Şimdi kızının odasının önünde durmuş, elinde asma kilidi tutuyor ve Barbara'nın cesaretine hayret ediyordu. Peter'ın seyahatten döndüğünde kapı çerçevesinin kilidi tutan vidalar yüzünden hasar gördüğünü görünce ne kadar sinirleneceğini anlamış olmalıydı. Kapı çerçevesinden çok, bu hareketin ima ettiği şey onu kızdıracaktı: Barbara'nın son davranışlarından sonra mahremiyete hakkı olduğu iması.

Alice kilidin sökülmesi gerektiğini biliyordu. Kapı çerçevesinin dikkatle onarılması gerekecekti: bu kadarı kesindi. Peter evle ilgili her şeyi fark etmişti.

Bahçıvanlardan biri kilidi çabucak halletmiş. Muhtemelen hasarlı ahşabı tamir edebilecek ya da değiştirebilecek usta bir marangoz tanıdığına bir mesaj ileteceğine söz verdi.

"Teşekkür ," dedi Alice . Ama çoktan onun gitmesini istiyordu. Kapıyı açarken kimsenin onu izlemesini istemiyordu.

- - -

Görmeden önce kokusunu aldı: taze boya.

Odanın en büyük duvarında bir çeşit duvar resmi vardı, diye düşündü Alice, ama Barbara'nın yatağının üzerinde beliren korkunç resimleri tanımlamak için bu kadar ağırbaşlı bir sözcük kullanmazdı.

Ana motif bayraklardı. İngiliz. Baş aşağı duran bir Amerikan. Sonra çengelli iğneler, baltalar, kelepçeler, bıçaklar.

Bir üst köşede, insan yüzleri taşıyan bir güneş ve bir ay Alice'e gülümsüyor ve kaşlarını çatıyordu.

Barbara'nın Haziran ayının büyük bir bölümünde kapalı tuttuğu kapının ardında yaptığı şeyin bu olduğunu düşündü. Korkunç plaklarını çalıyor ve bu korkunç duvar resmini yapıyordu.

Bunu Albany'de de yapmıştı. Duvarlarını on yaşında bir kız çocuğuyken boyamıştı ama en azından o zaman Peter'dan izin isteme nezaketini, sağduyusunu göstermişti. O duvar resmi zararsızdı: bir güneş, bulutlar, dağlar ve Joan Gölü'ne benzeyen bir şey.

Bu seferki rahatsız ediciydi.

Alice'in içinde birbiriyle yarışan duygular yükseldi. Biri korkuydu: Peter bunu gördüğünde ödeyeceği cehennem olacaktı. Ama başka bir duygu da mevcuttu. Ve sonunda bunun kıskançlık olduğunu acı içinde fark etti. Alice hayatında hiç böyle bir şey yapma özgürlüğünü hissetmemişti. Basitçe karar vermek *-bugün bir duvar resmi yapacağım-* ve sonra projeyi üstlenmek.

- - -

Şarap mahzeninin dışındaki küçük bir odada evin bakımı için kullanılan tüm malzemeler bulunuyordu. Alice orada, Barbara doğduğunda Self- Reliance'da kendisine ait olacak oda için seçtiği rengi bulmak üzere boya raflarını karıştırdı.

İşte oradaydı: *Fawn Pink*.

Açık gülün güzel bir tonu.

- - -

Barbara'nın suç mahalline elinde bir silindir ve kovayla dönen Alice işe koyuldu.

Peter bulunduğu yerden döndüğünde, duvar resminden ya da kilitten eser kalmayacaktı.

OceanofPDF.com

Tracy

Haziran 1975

T Hayatta Kalma Derslerinin ilk haftası ormanda yön bulmaya odaklanmıştı. İkinci haftaları ise sıcak tutma ve Korunaklı.

T.J. Hewitt onları ormanda sessiz bir yere götürmüştü. Şimdi kıpırdamadan duruyordu, elleri kalçalarında, bir ayağı bir kökün üzerindeydi.

"Ne görüyorsun?" dedi.

Sessizlik.

Sonra daha genç bir kız elini kaldırdı. "Ağaçlar mı?" dedi.

Gruptan sessiz kahkahalar yükseldi; kız kızardı. Verdiği cevabın komik olmasını istememişti.

Ama T.J. devam etti. "Çok iyi," dedi. "Başka ne var?"

Kayalar, dediler. Bir kaya parçası. Yapraklar. Çam iğneleri. Toprak. Dallar.

T.J. başıyla onayladı. "Bunların hepsi acil bir durumda sizi sıcak tutmak için kullanılabilir. Orman tehlikeli olabilir ama orman bu konuda da cömerttir."

Aniden döndü ve çevresindeki daha kısa ağaçlardan birine doğru on adım yürüdü.

"Bu," dedi T.J., "bir balsam göknarı. Güzel kalın yaprakları yakınlardaki daha yoğun ağaçlardan biri ve aynı zamanda daha genç olanlardan biri. Bakın nasıl da kısa

komşularına göre? Bu, alt dallarının yağmurda veya karda, hatta soğukta sizin için güzel bir sığınak oluşturacağı anlamına gelir."

T.J. gösterdi: uzun gövdesini ağacın en alt dallarının altına doğru eğerek gövdenin etrafında C şeklinde uzandı.

"Geçen bir fırtına boyunca burada kalabilirim," dedi T.J. "Ama bundan daha uzun süre kalmak istersem, yaratıcı olmam gerekir."

Ve devam etti, derme çatma duvarların nasıl inşa edileceğini tartıştı, kampçıları düşen kozalaklı dalları bulmak için farklı yönlere gönderdi.

- - -

Tracy sadece kısmen dikkat ediyordu. Kara sinekler zirvedeydi ve çevredeki tüm insanlar artan bir çaresizlikle yüzlerine el sallıyordu. Bunun yanı sıra, son derece dikkat dağıtıcı iki figür bakışlarını çekiştiriyordu: Solundaki Barbara Van Laar ve karşısında duran Lowell Cargill.

Lowell sağa sola sallanıyor, kollarını ortasından kavuşturmuş, T.J.'in her sözünü dikkatle ve saygıyla dinliyor, sineklerden, sıcaktan ve can sıkıntısından etkilenmiyor gibi görünüyordu.

Bu onu daha da çekici yapıyordu.

- - -

O akşam Tracy elinde günlüğü, yatağında oturmuş yazıyordu. Planlanmış başka bir aktiviteleri olmadığı gecelerde zamanını bu şekilde geçiriyordu.

Kamara arkadaşlarının çoğu farklı bir uğraş seçmişti. Saat onda ışıklar sönene kadar, verandalarda kaldıkları sürece bir kamaradan diğerine dolaşmalarına izin veriliyordu. Genellikle derenin diğer tarafındaki, en büyük oğlanların kaldığı Pine kulübesinin verandasına giderlerdi.

Geride kalan tek kampçı Barbara'ydı; o da geçen hafta boyunca birkaç kez sohbet etmeye çalışmıştı.

Tracy ile. Ama her seferinde Tracy tökezlemiş, dili tutulmuş, uygun yanıtlar verememişti.

Şimdi -ormanda barınak bulma konusundaki ilk derslerinden sonraki gece- Tracy günlüğüne cümleler ve sorular yazıyordu. Barbara'ya yüksek sesle okuyabileceği bir şey: bu, yazılmamış konuşmadan daha mümkün görünüyordu.

"Barbara," dedi Tracy.

Yukarıdaki ranzadan bir geldi.

"Evet?" dedi Barbara.

"Kampı nasıl bulduğunu merak ediyordum."

Bir duraklama. "Oh," dedi Barbara. "değil, sanırım." "En sevdiğin kısmı ne?" Tracy sordu.

"Yemekler," dedi Barbara tereddütsüz. "İstedğim kadar yiyebilmek hoşuma gidiyor."

Senaryosundaki bir sonraki satırda şöyle yazıyordu: *Bu çok ilginç. Benimki doğada olmak.* Ancak Barbara'nın yanıtı o kadar içtendi ve kendi duygularını o kadar doğru yansıtıyordu ki Tracy "Ben de" dedi.

Tracy devam edemeden Barbara'nın kafası üst ranzadan aşağıya, aradaki boşluğa fırladı. Tracy günlüğünü kapattı -çok geç.

Barbara sırtarak, "Benimle röportaj mı yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır," dedi Tracy. Başını sertçe salladı. "Ben sadece başka bir şey yazıyordum."

Barbara bir süre düşünceli bir ifadeyle ona baktı. "Aşağı gelebilir miyim?"

Tracy başını sallayıp sağa doğru kayarken, Barbara merdiveni reddedip ters barfiks çekmeyi tercih ederek kendini çeviklikle üst ranzadan indirdi. Bunu, elinde Tracy'nin tanımadığı bir dergi tutarken yapmayı başardı. Barbara yanındaki yatağa yerleştikten sonra Tracy gizlice derginin kapağına bir göz attı: *Creem*, yazıyordu, kırmızı balon harflerle. Kelimenin altında da Barbara'nın kampa ilk geldiğinde giydiği gibi giyinmiş bir kadın resmi vardı.

Şimdi, her gün yüzdükleri için Barbara'nın saçlarının siyahı solmuştu. Saç boyası ve kırmızı rujun yokluğunda daha genç görünüyordu.

"Bu da demek oluyor?" Tracy sordu. Dergiyi işaret etti.

Barbara ona baktı. "Müzik," dedi, kelimeyi gerçek bir saygıyla söyleyerek. Sonra Tracy'ye baktı.

"Biliyor musun," dedi Barbara, "bir haftadır buradayım ve sanırım ilk kez konuşuyorsunuz."

"Bu doğru değil."

"Hayır, yani sen *konusuyorsun*," dedi Barbara. "Ama sadece önce başkası seninle konuştuğunda. Gerçekten utangaçsın, değil mi?"

Tracy bunu düşündü. Her zaman, her bağlamda öyle değildi; annesinin ve annesinin arkadaşlarının yanında pervasız ve gürültücü olabiliyordu. Bunun dışında gizli bir yeteneği vardı: şarkı söyleyebiliyordu. Gösterişli bir alto, bir duş şarkıcısıydı; arabada Tracy'ye sesinin tınısı konusunda sık sık iltifat eden annesiyle uyum içindeydi.

"Genç bir Patsy Cline," diyordu annesi, eski hayatında New England'ın üçüncü kademe rodeolarında fıçı at biniciliği yaparak geliştirdiği zevki country müziğe yönelmişti.

Ama Tracy'nin kişiliğinin bu yönünü -sevdiği ve güvendiği yetişkin kadınlarla birlikte olma şeklini- açıklamak çok zordu ve bu yüzden hiçbir şey söylemedi.

"Olmamalısın," diye devam etti Barbara. "Sen bu kamptaki herkesten daha ilginç birisin. Senin hakkında bunu söyleyebilirim. Eminim sırların vardır."

Öyle mi yaptı? Pek sayılmaz. Ama bir kez daha, bu yanlış anlama onun lehine çalışıyor gibi görünüyordu ve bu yüzden, "Belki de öyleyim," dedi.

"Gördün mü, bunu senin hakkında biliyordum," dedi Barbara. "Bunu ilk bakışta anlayabiliyordum."

İkisi de sessizliğe gömüldü. Ve sonra, dışarıdan: uzaktan gelen gitar akorlarının sesi. Barbara büyülenmiş bir halde yukarı baktı.

", " dedi. "Nereye?"

"Hadi gidelim. Burada hep bir tek biz varız. Hadi dışarı çıkalım."

- - -

Bir an sonra, Barbara'nın hızla müziğin geldiği yöne doğru yürümesine ayak uydurmak için koşmaya başladı.

Köşeyi döndüklerinde Pine'ın verandasında toplanmış küçük bir kalabalıkla yüz yüze geldiler. İki düzine kampçının yanı sıra tüm kabin arkadaşları da oradaydı. Kalabalığın ortasında da gitarist Lowell Cargill vardı.

Tracy geriye doğru bir adım attı, yüzü kızarmıştı. Bildiği bir şarkıyı söylüyordu, annesinin sevdiği bir şarkıyı. Ian & Sylvia'dan "You Were on My Mind". Bütün sözleri biliyordu. Sözleri ağzına almamak için yüzünü dondurdu.

Ve kalabalığın arasından -hayal mi görüyordu- Lowell Cargill'in bakışlarını yakaladı ve kendini onu tutmaya, *tutmaya*, o bakana kadar başka yere bakmamaya zorladı.

- - -

Tüm konser boyunca kaldılar. Gün batımını ve karanlığı geçtiler. Sonunda tüm kampçıların kulübelerine dönmesi gerektiği anonsu yapıldığında, Barbara ve Tracy yan yana, sessiz, ikisi de müziğin, serin gece havasının ve ateş böceklerinin büyüü altında yürüdüler.

"Bunu kaçırdım," dedi Barbara.

"Neyi?"

"Müzik."

Barbara o sırada yürümeye ara verdi ve Tracy de onun yanında durdu.

"Bir iyilik isteyeceğim," dedi Barbara.

"Tamam," dedi Tracy.

"Bazı geceler kulübeden çıkacağım," dedi Barbara. "Herkes uyuduktan sonra."

Tracy bekledi. Kafası karışmıştı. Sorulması gereken doğal soru "*Neden?*" olmalıydı ama Barbara'nın ses tonundan bu sorunun hoş karşılanmayacağı anlaşılıyordu.

"Sadece bazen. Her zaman değil," dedi. "Her neyse. bu aramızda kalabilir mi?"

Tracy yavaşça başını salladı.

"Ayrıca," dedi Barbara. "Alt ranzayı almamın bir sakıncası var mı? Her seferinde merdiveni kullanmak zorunda kalmazsam daha kolay olur."

Bu Tracy'yi duraksattı. Üst ranza onun ağırlığını taşıyabilecek miydi? Ama bu konuyu açmaya cesaret edemedi ve olmayacağını söyledi. Barbara gülümseyerek, "Yükseklik korkum olduğunu falan ," dedi. "Eğer biri neden değiştiğimizi sorarsa."

- - -

Sonraki iki hafta boyunca Barbara'nın bir konuda yalan söylediği anlaşıldı: gece gezintileri aslında her gece gerçekleşiyordu. Saat onda, kamaradaki tüm kızlar yatağa giriyor ve Louise ya da Annabel tepe ışıklarını kapatıyordu. Otuz saniye boyunca Tracy hiçbir şey göremezdi; sonra en soluk şekiller belirmeye başlardı - mobilyalar, pencereler ve kamp arkadaşlarının bedenleri - sadece Emerson Kampı'nın temiz arazisinin üzerindeki parlak yıldızlar tarafından aydınlatıldığını fark etti.

Belli bir noktada, kulübede hiçbir hareket duyulmadığında, yatağın hafifçe kaydığını hissedirdi ve Barbara'nın nefes alış verişi değişirdi, sonra bir kedininki kadar yumuşak ayak seslerini duyardı ve sonra nefesini tutarak paravan kapıyı açar ve aynı şekilde sessizce arkasından kapatırdı. Menteşenin belli belirsiz gıcırtısı ve o gitmişti.

Tracy onun dönüşü için bir kez bile uyanmamıştı, bu yüzden o gecelerde ne kadar süre yok olduğunu bilmiyordu. Bir keresinde yüksek sesle Barbara'nın çok yorgun olması gerektiğini söylemişti. Buna karşılık Barbara neredeyse hiç uykuya ihtiyaç duymayan bir insan olduğunda ısrar etti ve her günkü enerjik tavrı Tracy'ye doğruyu söylediğini kanıtladı.

Kabinde bu rutini bilen başka biri varsa da söylemedi. Kimse soru sormadı ve Barbara da ilk başta hiçbir şey söylemedi.

Jacob

Haziran 1975

T Bu fikir ona bir rüyada gelmişti. *Topal Jacob*, demişti bir ses ve hücrelerinde bu cümlelerin tekrarlanmasıyla uyanmıştı. *Topal Jacob. Topal Jacob. Onunla alay mı ediyordu? Bu ses babasının sesine çok benziyordu ve onun da duyabileceği bir şeye benziyordu.* söylemişti.

Öğle yemeği vaktine kadar tanımadığı bir adamın bacağının ölü ağırlığını hapishanenin kafeteryasının zemininde sürükleyişini izleyen Jacob, bu cümlelerin anlamını bir sarsıntıyla kavradı.

"Virgül," dedi yüksek sesle. "Virgül."

Yanındaki Harold Debicki de ona neden bahsettiğini sormuştu.

Topal, Jacob, diye düşündü. Ama bunu yüksek sesle söylemedi.

- - -

Ertesi sabah gardiyan sabah vizitesini yapmaya geldiğinde Jacob yatağında kıpırdamadan yatıyordu. Topallamanın bir adım ötesine geçecekti. Felç olacaktı.

"Ayağa kalk, Sluiter," dedi muhafız.

"Yapamam," dedi Jacob. "Bacaklarımı hareket ettiremiyorum."

Bunu sakince söyledi; abartmanın şüphe uyandıracağını düşündü. Bunun yerine karşılaştığı herkese aynı sakin ses tonuyla aynı cümleyi söyledi

O gün ve ondan sonraki her gün: *Bacaklarımı hareket ettiremiyorum.*

Biraz pratik yapması gerekti ama bir süre sonra buna gerçekten inanmaya başladı. Bir yerden bir yere gitmek için, izlendiğine inanmadığı zamanlarda bile kendini katlar arasında sürükledi.

Dannemora'da hiç sevilmemiştii ama birkaç hafta böyle devam ettikten sonra en zalim işkencecileri bile gardiyanlara onu savunmaya başlamıştı.

Genel kanı, bunun doğru olmadığı yönündeydi. Bir doktor tarafından görülmesi gerekiyordu.

Bacaklarını hareket ettirmesine izin verdiği tek zaman geceleri yatağıydı. Orada, yatak arkadaşının yumuşak horultularını duyana kadar beklemeye dikkat ederek bacaklarını hareket ettiriyor, birbiri ardına kaldırıyor ve onları yeniden güçlü hale getiriyordu.

Birkaç hafta içinde dört saat güneydeki daha düşük güvenli bir hapisane olan Fishkill'e nakledildi.

Birkaç ay içinde kaçtı.

- - -

O zamandan beri Hudson Nehri'ni düz bir çizgide takip ederek kuzeye doğru ilerliyordu.

Gideceği yer konusunda tek bir fikri vardı: atalarının toprakları, Sluiter arazisi, büyükbabasının onu kampa götürdüğü yer. Küçük bir dizi doğal mağara kolay bir sığınak oluştuyordu; birinin içinde ikisi yan yana uyuyor ve ona karşı nazik davranan tek yetişkin olan büyükbabası, doğal bir hikâye anlatıcısı, Jacob'a halklarının tarihini anlatıyordu.

Mağaralar nüfusun yoğun olduğu bir bölgeye yakındı ve bu nedenle Jacob ziyaret etmenin tehlikeli olacağını biliyordu. Ama daha ne kadar serbest kalacağını ya da hayatta kalacağını kestiremiyordu ve bu yüzden duyguları ya da aptallığı onu ilerlemeye itti.

- - -

Ay ışığında ya da sokak lambasında, arka yollarda seyahat etti. Çoğu gece, nazik bir şekilde girebileceği bir ev buldu: bir pencere açık, bir kapı kolayca

seçildi. Bunların çoğu zenginlerin evleriydi, su manzaralı yazlık evler. İçeriden sadece ihtiyacı olanı alıyordu, sessizce, evde kimseyi uyandırmamaya çalışarak. Sadece bir kez sorun yaşamaya çok yaklaşmıştı, o da evin hanımı bornozuyla mutfaktan geçerken, o kadar sessiz hareket ediyordu ki, yaklaştığını duymamıştı.

Kadın işini yaparken adam tam bir dakika boyunca nefesini tuttu. Saklanmadı; muşamba zeminin ortasında kıpırdamadan durdu, kolları dik, bacakları rahattı. Elinde daha önceki bir evden aşırıldığı bir bıçak vardı. Eğer kadın dışarı çıkar ve onu karanlıkta görürse, parmağını dudaklarına . Ona çığlık atmasının ailesinin geri kalanını tehlikeye atacağını söyleyecekti. Onu öldürmek zorunda kalacaktı, bu kesindi, bir zorunluluk meselesiydi; ama geri kalanlar, başkalarının da olduğunu varsayarsak, kurtulacaklardı.

Kadın kızardı. Ellerini yıkadı. Banyonun kapısını açtı ve ışığı kapattı. Banyodan çıktı ve büyük olasılıkla odasına gitmek üzere koridora çıktı.

Onun tarafına hiç bakmadı.

- - -

Gün boyunca, ağaçların arkasında, Jacob bulabildiği en yumuşak zeminde uyudu.

Yaz mevsimiydi. Çok az yağmur yağmıştı. Yağmurun yağdığı tek gece, girdiği evin içinde kalmış, mutfak masasında oturmuş, evin içinde herhangi bir hareket olup olmadığını tüm duyularıyla dinlemişti. Yağmur dindiğinde, yeni ve temiz havaya doğru yürüdü.

Onunla hiçbir şey için gurur duymayan babası, onunla tek bir şey için gurur duyabilirdi: becerikliliği, doğanın ve zenginlerin sağladıklarıyla yetinebilme yeteneği.

Uzun bir becerikli adamlar soyundan geliyordu. Büyük büyük büyük babası ve büyük büyük büyük amcaları, Verplanck Colvin'in Adirondack Dağları'nda ağaç kesimi konusundaki homurdanmalarıyla işleri ilk kez tehdit edilen ağaç kesicileriydi. Tehlikeyi sezerek topraklarını sattılar ve bunu yapmakla akıllıca davrandılar. Yirmi yıl içinde Vali Roswell Flower

Adirondack Koruma Alanı'nı kurdu. *Sonsuza kadar vahşi*, arazide - kendi mülkleri de dahil olmak üzere - daha fazla ağaç kesilmesini engelleyen duygusal bir terimdi. Bir anda Sluiter arazisi - Jacob'ın atalarının gelecek nesiller için iyi bir servet ve finansal güvenlik hayaliyle kelepirci fiyata satın aldıkları dönüm dönüm araziler - hükümet tarafından karlılığı elinden alındı.

Bu yüzden ataları başka işlere yönelmişti: bazıları için turizm, şehirden gelen zengin ziyaretçilere rehberlik; diğerleri için fabrika işi, Korint ve Truva gibi kasabalarda gömlek ve kağıt üretimi. Büyükbabası ve babası da dahil olmak üzere birkaçı inşaatçı ve tamirci olmuştu. İşin komik yanı, her zaman işleri vardı. Zenginler devasa evleri için arazi açmaya karar verdiğinde devlet bunu sorun etmiyordu. Sadece sıradan insanlar -Sluiter'lar gibi insanlar- eski işlerinden men edilmiş, sadece dünyanın Roosevelt'leri ve Rockefeller'larının keyfi için araziye bozulmamış tutmakla görevlendirilmişlerdi.

Bu nedenle Yakup her gece bu evlere girdiğinde -dolu kiler ve buzdolaplarından aşırılmış yiyecekler, aşırılmış giysiler- belli bir zevkle giriyordu. Bir ya da iki kez, gerçekten boş olan evlerde duş bile almıştı.

Kaçışının üzerinden kaç gün geçtiğinden emin değildi. Mutfak masasının üzerindeki bir gazetenin baş sayfasındaki haberden takip edildiğini biliyordu.

Ayrıca taşıdığı kuzey bölgesinin daha uzak olduğunu da biliyordu.

Bu iki geliyordu: Onu bulmak daha zor olacaktı.

Daha becerikli olması gerekecekti.

II

Ay₁

OceanofPDF.com

Alice

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975

A On yedi buçuk yaşındaki Lice Ward, Grand Central'a giderken gözlerini sımsıkı kapalı tutuyordu. Bu gergin bir alışkanlıktı.

Kendini bildi bileli. Bu onu rahatlatıyor, bir anlığına da olsa dünyada yalnızmış gibi davranmasını sağlıyordu. Bunu sadece kimsenin onu izlemediğine inandığı zaman yapardı. Bu durumda, yanıliyordu.

"Alice," dedi kız kardeşi Delphine, ikisinden büyük olanı. "Uyuyor musun?"

Alice gözlerini açtı.

- - -

Üç hafta önce, Waldorf-Astoria'nın balo salonunda ilk kez sahneye çıkmıştı. Askeri eskortu, adını çoktan unuttuğu West Point'li bir gençti. Sivil kavalyesi ise Stuart Parker olacaktı, doğduğundan beri tanıdığı sevimsiz bir çocuktı, ta ki -mucizelerin mucizesi- etkinlikten bir gün önce kızamığa yakalanana kadar. Delphine son dakikada onun yerine birisini bulmuştu: Kocası George'un üniversiteden bir arkadaşı. Bir müşteriyle görüşmek üzere Manhattan'da bulundukları sırada ikisiyle birlikte kalan biri.

Adı, dedi Delphine, Peter Van Laar'mış. Ve evet: smokini vardı. Alice'in annesi çok hevesliydi. Babası daha az.

"Van Laar," demişti. "Van Laar'ları tanıyor muyuz?"

Annesi onu temin etti. Albany'nin Van Laar'ları. (Ses tonunda bir imtiyaz notası vardı: Evet, Albany. Hâlâ.) Bankacılar, diye düşündü Bayan Ward. Korumacılar. A Roosevelt büyükbabasına çok *bağlıydı*.

"Kaç yaşında?" Alice sormuştu.

Delphine, sanki bir erkekte *yağ* gibi önemsiz bir Geyin hiç önemi yokmuğ gibi, elini havada sallayarak, "Ah, George'un *yağı*," dedi.

Alice'in sonradan öğrendiğine göre cevap yirmi dokuzdu.

- - -

Bir hafta sonra postadan bir zarf geldi. *Bayan Ward ve Chaperone'a* gönderilmişti ve içinde Peter Van Laar'ın Adirondack Dağları'ndaki yazlık evine bir davetiye vardı - akşam yemeğinde Alice'in yanında otururken şaşırtıcı bir şefkatle bahsettiği ev.

Umarım gelirsin, diye yazmıştı Peter, eli titremeden. *Seninle tanışmak çok hoşuma gitti.*

- - -

İşte şimdi buradaydılar, Alice ve Delphine, Grand Central'da peron anonsunu bekliyorlardı. Aslında böyle yan yana durmak tuhaftı; küçüklüklerinden beri birlikte bu kadar zaman geçirmemişlerdi.

Delphine, Alice'ten beş yaş büyük ve beş santim uzundu. Harika piyano çalardı. Hiç utangaç görünmezdi. Entelektüel bir havası ve politikaya ilgisi vardı; bu iki özelliği onu, yemek masasındaki sohbetlerinin ana konusu dedikodu olan Ward ailesinin geri kalanından ayırıyordu. Bir noktada Delphine ailesine Barnard ya da Radcliffe'e başvurma fikrini ortaya atmış, Brearley'de sınıf birincisi olmasına rağmen babası bu fikre alaycı bir tavırla yaklaşmıştı.

Bu arada Alice daha yeni mezun olmuştu.

Şimdi Delphine yirmi iki yaşındaydı ve George Barlow'la evliydi. Bu, babalarının George'un tartışılmaz soyağacına rağmen *eksantrik* biri olduğuna dair inancı nedeniyle neredeyse gerçekleşmeyecek bir aşk evliliği idi. Yakında bir bebek beklediğine şüphe yoktu. Alice, Delphine'in önlerinde uzanan geleceğini açıkça görebiliyordu; hayal edemediği kendi geleceği idi. Denediğinde puslu ve belirsiz bir şey görüyordu. Midesinde bir düğüm oluştu.

- - -

North Creek'te onları, kadife giysili, ufak tefek, kır saçlı bir adamın kullandığı, eldivenli olmayan elindeki kartta *Miss Ward yazan* sıra dışı bir araba karşıladı.

Rahatsız edici derecede konuşkan olan şoför, samimiyetiyle Alice'i dehşete düşüren sorular sormuştu. Nereden geldiklerini öğrenmek istiyordu. Evli miydiler? Çalışıyorlar mıydı? Alice yan gözle Delphine'e baktı, onun bir şey söyleyip söylemeyeceğini bekliyordu ama Delphine sakindi. Hatta eğleniyordu. Adamın bütün sorularını yanıtladı; karşılığında bazı sorular sordu.

"Sizi Koruma Alanı'nda kim ağırlayacak?" diye sordu şoför ve Alice Delphine'in cevap vermesini bekledi ama onun yerine şöyle dedi: "Devam et, Alice."

"Peter Van Laar," dedi Alice.

"Baba mı oğul mu?" diye sordu şoför.

Ve cevap beklemeden, uzun uzun oğlunun kasabadaki ününden bahsetti - ortaya çıktığı gibi müthiş değildi - *soğukluk* başlıca eleştiriydi, ama bu Alice'i pek rahatsız etmiyordu. Soğuğu severdi. Hareketlerinde ve konuşmalarında ölçülü olan insanlarla daha iyi anlaşırdı. Aslında -her ne kadar onunla Küçükler Meclisi'nde tanışırken gergin olsa da, aralarındaki yaş farkının ona söyleyecek bir şey bırakmayacağından korksa da- Peter Van Laar'da hemen fark ettiği ve takdir ettiği şey onun durgunluğuydu. Boyu ve sabit mavi gözleri. Verdiği kontrol izlenimi.

Birlikte üç kez dans etmişlerdi. Sonunda, akrabası tarafından iyi geceler denilerek uzaklaştırılmadan hemen önce pistte yarım kalan bir dönüşü de sayarsanız dört.

Her dönüşünde onu daha da yakınlaştırıyordu. Çok yakışıklıydı. Alice onun orman gibi koktuğunu hatırlıyordu.

"Evle ilgili bir hikâye var," diyordu şoför.

Yollar yılan gibi kıvrılıyordu ve midesi çalkalanmaya başlamıştı. Başını bir pencereye yasladı.

Delphine neşeyle, "İçinde hayaletler mi var?" diye sordu, ama şoför başını salladı.

"Öyle bir şey değil. İsviçre'den getirildi. Bütün ev, demek istediğim bu. *Dağ evi* diyorlar." Ve gülmeye benzer küçük bir ses çıkardı.

"Büyüleyici," dedi Delphine.

"Her parçası. Aile onu buraya gönderdi. Burada tekrar inşa ettiler. Bu neredeyse seksen yıl önceydi. Ne kadar insan gücü gerektirdiğini hayal edebilirsiniz. Sadece kereste için bir kızak yolu inşa edildi. Her yükü düzinelerce at çekti. Kasabada hala anlatılır. Shattuck'ta yaşayan dokuz yaşından büyük her erkek ve çocuk, Van Laar'lar tarafından her şeyi yeniden bir araya getirmek için işe alındı."

"Hayal edebiliyor musun Alice?" dedi Delphine ve Alice bir elinin arkasını diğer elinin parmaklarıyla sıkarak midesindekilerin yerinde kalmasını istedi.

"Tahmin et buraya ne isim vermişler," dedi şoför.

Bekledi.

"Evi . Tahmin edin o yaşlı aile eve ne isim verdi?" dedi.

"Bana bir dakika verin. Düşünüyorum," dedi Delphine ciddiyetle. Ve sonra şöyle dedi: "Manderley."

"Hayır," dedi şoför. "Özgüven. *Özgüven!*" Dizini bir kez tokatladı.

Gkisi de cevap vermedi; Alice komik olanın ne bilmediği için, Delphine de muhtemelen espriyi anlamaya çalıştığı için.

"O keresteleri Van Laar'lar taşımamış mıydı?" dedi şoför yardımsever bir tavırla. "Bu *çok* komik," dedi Delphine, ama Alice onun bile ne kadar komik olduğunu anlayabiliyordu, sonunda rahatsız hissetti. Ne de olsa Van Laar'ların misafiriydiler.

"İyi misiniz hanımefendi?" diye sordu şoför Alice'e. Belki de dikiz aynasından yüzünün yeşil tonunu fark etmişti.

Öyleydi, ona söyledi. Güzel.

"Ön camdan tam karşıya bakın. Camınızı biraz indirmeyi deneyin," dedi şoför. Ama kadın başörtüsü getirmemişti ve başörtüsü taktığı anda saçları yüzüne savruldu.

Camı tekrar açtı.

- - -

Alice arabanın yavaşladığını hissedene, altlarındaki yolun kaldırımdan toprağa dönüştüğünü duyana kadar gözlerini kapalı tuttu. Gözlerini açtığında uzun bir özel yola ulaştıklarını gördü. Solunda bir dizi çalışan çiftlik binası vardı: bir mandıra, bir tahıl ambarı, bir mezbaha. Önlerinde bir kadın ve çocuk durmuş, el sallamadan bakıyorlardı.

Ve sonunda Koru: toprağı gölgede bırakan uzun çam ağaçları, diğerlerinin kesildiği yerde eğimli çimenlik. Çimenliğin tepesinde, şoförün tarif ettiği evin olduğunu tahmin etti.

Self-Reliance, diyordu yaklaşırken önünden geçtikleri küçük bir tabela. Binanın kendisi devasa boyutlardaydı. Kaba kütüklerden inşa edilmiş merkezi yapısı üç katlıydı. Narin ahşap oymalar sarkan çatısından aşağı iniyor ve büyük pencerelerini çerçeveleyen panjurları süslüyordu. Yanlarından iki kanat filizleniyordu; bir revak da yolu kaplıyordu. Bahçeler, yabani görünmek üzere tasarlanmış ekili çiçeklerle dolup taşıyordu. Etrafında, biri evin kendisinin minyatür bir versiyonu olan daha küçük ek binalar vardı.

"Vay canına," dedi Delphine.

Alice'göre burayla ilgili en şaşırtıcı şey her şeyden ne kadar uzak olduğuydu. Ormanın ortasında böyle bir yerleşke inşa etmek için ne kadar çok çalışmak gerekirdi. Van Laar'lar evi arazideki bir yükseltinin üzerine yerleştirmişlerdi, böylece *Self-Reliance*'ın yakınındaki her şey de onun altında kalıyordu. Olimpos gibi, diye düşündü Alice, bu tür göndermeler normalde aklına gelmezdi.

Şoför, araba çimenlerle buluşana kadar ilerledi ve sonra yuvarlanarak durdu. Ancak o zaman evin gölgesinde bir geyik gibi hareketsiz duran Peter'ı fark etti. Onları bekliyordu.

Bir adım öne çıktı. Hatırladığından daha da uzun boyluydu. Daha yaşlı görünüyordu. Saçlarında bir tutam gümüş vardı ve çimenlikte ilerlerken güneşin ışıltısıyla parlıyordu.

Şoför dışarı atladı. Kapılarını açmayacağını anlayana kadar bir süre beklediler.

Peter artık çok yakındaydı ve Alice'in içindeki düğüm, dişlerini gıcırdatmakla tehdit eden isyankâr sinirlere dönüştü.

Birbirlerine ne söyleyeceklerini merak etti. Yetişkin bir adama söylenecek ne vardı ki? Okul yılları boyunca etrafı sadece kızlarla çevriliydi. Kendine Peter'la dans etmenin iyi olduğunu hatırlattı; Waldorf'un balo salonu karanlık ve gürültülüydü ve konuşmaya pek gerek yoktu. Ama burada, gün ışığında

-Her şey farklıydı.

Delphine onu kurtardı.

"Ne yolculuktu ama," dedi ona mutlulukla, arabadan inerken. "Asla başaramayacağımızı düşünmüştüm."

Etraflarında, güneşin altındaki özsuyn kokusu. Onun ötesinde, tatlı su: göl.

Peter gülümsedi, elleri cebindeydi, bakışları ayakkabılarındaydı.

"Burada olmanıza sevindim," dedi. Ve şoförün memnuniyetle bıraktığı bavulları için iki elini uzattı.

- - -

Eve yaklaşırlarken yanında yürüyen Delphine'di. Şehirdeki hava durumu, sevdikleri aktiviteler hakkında sorular sorarken Delphine'e hitap ediyordu. Alice giderek daha çocuksu hissederek onların peşinden gitti.

"Daha önce bu dağlara gittiniz mi?" diye sordu ve Delphine bir kez, çok küçükken gittiklerini söyledi.

"Hatırlıyor musun Bunny?" diye sordu Alice'e. Alice bu isim karşısında kızarmıştı.

Peter hafifçe döndü ve onun cevabını bekledi. Aslında bilmiyordu ama bunu itiraf etmek onu kız kardeşine kıyasla daha da genç gösterecekti. O da öyle olduğunu söyledi.

"O sineklere aşinasınız," dedi Peter.

"Ne, bunlar mı?" dedi Delphine, bir elini havada sallayarak başlarının etrafında toplanan küçük sürüyü ayırdı.

"Evet," dedi Peter. "Kara sinekler. Genelde şimdiye kadar giderlerdi ama bu yıl Haziran soğuktu. Sanırım seninle tanışmak istediler," dedi ve sonunda Alice'e bakıp gülümsedi. Dişleri parlaktı. Küçük bir heyecan yumağı boğazından karnına doğru indi.

Ona gülümseyerek karşılık verdi: cesurca bir hareket.

Tam o sırada bir ok, burnunun üç santim geçip yakındaki bir ağacın kabuğuna saplanarak durdu.

Alice dondu
kaldı. Peter'ın
yüzü kızardı.

Az önce olanlardan habersiz olan Delphine, hoş bir şekilde gülümseyerek onlara döndü.

Bir an için kimse konuşmadı. Sonra küçük bir çocuk onlara doğru koşarak geldi, özür dilemek için çılgılık atıyordu, gözyaşlarına çok yakındı.

"Hayır, hayır," diyordu çocuk. "Kimse var mı?"

Bir kampçıydı, diye açıkladı Peter, çocuğu teselli ettikten, onu uyardıktan ve yoluna gönderdikten sonra.

"Hangi kampta bir kampçı?" dedi Delphine.

Peter sanki çok uzun bir hikâyeye başlamaya hazırlanıyormuş gibi içini çekti. Sonra daha iyi düşünerek, onlara akşam yemeğinde anlatacağını söyledi.

"Unutursam hatırlatın," dedi Peter.

- - -

Evdeki tüm pencereler açıktı. Vantilatörler her odada yavaşça dönüyordu. Her yer yeni inşa edilmiş bir şey gibi kesilmiş kereste kokuyordu. Onlar

Hewitt adında, kâhya olarak görev yaptığı anlaşılan, ancak kabalığı ve kıyafetiyle bir kovboy havası veren bir kişi tarafından odalarına götürüldüler. Şapkasını içeride takıyordu. Sessiz, sırtım gibi, kırk yaşlarında bir adamdı. O zamanlar Alice'e yirmi beşin üzerindeki her yaş birbirinin yerine geçebilirmiş gibi geliyordu. Merak etmişti

-Hâlâ evde başka kimlerin olabileceğini merak ediyordu. Trende Delphine'le birlikte tahmin yürütmüştü.

"Peter'ın ailesi mi?" dedi ve Delphine omuz silktilti. Belki de.

"Sence onlarla birlikte mi yaşıyor? Albany'de mi?"

Delphine düşündü. "George'un bir dairesi vardı," dedi. "Yani biz evlenmeden önce. Ama aslında babasınınındı."

"Hiç gördün mü?"

Delphine gülümsedi. "Evet," dedi. Alice onun ne demek istediğini ancak daha sonra anlayabildi.

- - -

Odası geniş ve göle bakıyordu, sayvanlı bir yatağı ve yamalı bir yatak örtüsü vardı. Ayaklı bir boy aynası vardı ve iki elini yanaklarına koyup bastırarak (o günlerde yüzünün çok dolgun olduğuna inanıyordu) Peter'a nasıl görüldüğünü hayal ederek kendini inceliyordu. Ona sık sık güzel olduğu söylenirdi - Delphine'den daha güzel olduğu söylenirdi, aslında bu onun kız kardeşine karşı tek zaferiydi. Ama kendini aptal olarak görüyordu ve başkalarının da öyle düşündüğünden emindi. Ve komik değildi, gevezeydi. Mizahtan yoksun olmanın aptal olmaktan bile daha kötü olduğunu düşünüyordu.

Kapının çalınması onu o kadar korkuttu ki irkildi. Kapıyı açtı, hâlâ zor nefes alıyordu.

Bu Hewitt'ti, uşak *-yardımcı*, diye düzeltti Alice kendini. Bu kıyafetler içinde Wards'ların şehirdeki uşağına hiç benzemiyordu. "Aile çimenlikte kokteyl veriyor," dedi. "İstersen sen de katılabilirsin."

"Teşekkür ederim," dedi Alice ve ancak o zaman Hewitt'in bacağının arkasından bakan ince örgülü, parlak gözlü küçük kızı fark etti.

"Peki, bu kim?" dedi Alice ve Hewitt ilk kez gülümsedi. "Bu Tessie Jo," dedi.

Kız sırtıttı. Yüzünü Hewitt'in pantolonunun gömdü.

- - -

Evin ön tarafı aslında arka tarafıydı: göl tarafı. Su aynı anda hem soğuk hem de rahat görünüyordu, sıcak cepler, gizli kaynaklar içeren türden bir su.

Yüksek arkalıklı sandalyelerde oturan dört yetişkin küçük bir kumsalda ona doğru bakıyordu. Alice önce kim olduklarını anlayamadı; sonra kız kardeşinin kahkahasını duydu, büyüleyici ve sıcak bir kahkaha, başkaları tarafından sık sık yorumlanan bir kahkaha. Delphine Alice'in daha önce hiç görmediği bir şapka takmıştı ve Peter'in yanında oturuyordu. Arkadan bakıldığında grup iki çift gibi görünüyordu; sadece boş beşinci sandalye aksini söylüyordu. Önlerinde küçük kız -Tessie Jo- kumsalda bir ileri bir geri koşuyor, zaman zaman durup ıslak kum yığınları yapıyordu.

Peter herkesten önce Alice'i gördü ve resmiyet içinde sandalyesinden kalktı.

"Bayan Ward," dedi.

Kaygısız görünmeye çalışarak yaklaştı. Ama yine rol yapmaktan hasta hissediyordu.

Partinin diğer üyelerinden biri de ayağa kalktı ve Alice onu Peter'in babası olarak tanıdı. Öyle olmalıydı: Oğlunun beyaz saçlı bir versiyonuydu, benzer şekilde zayıf, bakımlı, benzer şekilde sertti.

"Bayan Ward," dedi yaşlı olan. "Sizinle tanıştığımız için mutluyuz." Alice o sırada gruba ulaşmıştı ve sırtını göle döndü, Eve ve hepsine bakıyor, sanki şarkı söyleyecekmiş gibi sandalyelerin oluşturduğu küçük kavisin ortasında garip bir şekilde duruyordu. Peter'in onun hakkında ne söylemiş olabileceğini merak etti. Onu sadece bir gecedir tanıyan Peter?

Peter'in annesi -sanırım- Delphine gibi oturmaya devam ediyordu. Annesi babasından daha genç görünüyordu, ama daha zayıftı, otuz kilo fazladan taşıyordu, öyle bir elbise giymişti ki -Alice duramadan düşündü

Vücuduna hiçbir şey yapmamıştı. Alice'e doğru soyut bir şekilde gülümsedi.

Peter bir adım öne çıktı. "Kaldığınız yeri rahat buldunuz mu?" dedi.

Alice birden onun sanki başka bir zamandan geliyormuş gibi sert konuşma tarzına çarpıldı. Şehirdeki arkadaşları gevşek dudaklı, saygısız, skandaldan zevk alan insanlardı. Nezaketin sadece sizden daha düşük rütbeli olanlara, size bir şekilde hizmet edenlere gösterilmesi gerektiğine inanıyorlardı.

"Çok rahat," dedi Alice. "Teşekkür ."

- - -

Akşam yemeği daha iyi geçti. Şarap, hayatında daha önce sadece iki kez çakırkeyif olmuş olan Alice'e yardımcı oluyordu. Alkolün tadını ya da vücuduna hissettirdiklerini sevmiyordu. Ama odaya sıcak ve rahatlatıcı bir parlaklık vermesinden hoşlanıyordu. Sohbeti Delphine yürütüyordu ve Alice'in eksikliğini vurgulasa bile kız kardeşinin canlılığına bir kez olsun minnettardı.

Konuşma Adirondack Dağları'nın tarihinden, yaşlı Van Laars'ın özel bir tutkusu olan yolun aşağısındaki çiftliğin günlük işleyişine doğru ilerledi. Sonra sinekler -her zaman sinekler- ve son olarak da şehirdeki yaşamları, eğitimleri ve uğraşları hakkında nazik sorular.

"Yaşlı George Barlow nasıl?" diye sordu Bay Van Laar Sr. lokmalar arasında. "Onu Peter'ın üniversite günlerinden beri görmedim. Onu hep komik bulmuşumdur."

Adamın sesinde kesin bir küçümseme vardı ve Alice alınganlık gösterip göstermeyeceğini görmek için Delphine'e baktı. Ama onun yerine gülümsedi.

"Hâlâ komik biri," dedi.

"Çalışmalarını beğeniyor musun?"

Delphine, "Çalışmalarını kastediyorsunuz," deyince Bay Van Laar kaşlarını kaldırdı.

"Kesinlikle hayır. Bu yaşta mı?"

"Evet," dedi Delphine komplocu bir tavırla. "Columbia'da ornitoloji eğitimi almak için aile işini bıraktı."

Manhattan'da geçen sezonun dedikodusu haline gelen ve bir fıkranın can alıcı noktası gibi şehirde defalarca anlatılan haberi verirken gözlerinde bir pırıltı vardı. *Ornitoloji!* Alice'in kız kardeşinde saygı duyduğu bir şey varsa, o da kocası olacak adamı seçerken cesur bir seçim yapmış olmasıydı. George Barlow -zengin bir aileden gelmesine rağmen- Delphine için uygun bir e değildi. Çok yakışıklı bile sayılmazdı; ince ve zayıftı, fazla ısırıklıydı, kara kaşları sürekli çatıktı. Yine de kız kardeşi onu seviyordu: Alice için bu kadarı çok açıktı.

"Bunu bildiğine eminim baba," dedi Peter. "Oldukça heyecan yarattı." Ama Alice onun sesinde de bir mizah sezdi.

"Bence de öyle," dedi Bay Van Laar. Bir ısırık aldı ve dalgın dalgın çiğnedi. "Biliyor musunuz, Cornell'in kuşlar üzerine çalışılacak bir yer olduğunu sanıyordum."

"yle," dedi Delphine. "Ama Manhattan'dan ayrılamadığımız için Columbia'ya gitmek zorunda kaldık."

"İyi notlar alıyor mu?" "Sınıfının en iyisi," dedi Delphine.

İşte o zaman konuşma kesildi. Tabaklardaki atal bıçak sesleri odanın her yerinden duyulabiliyordu.

Delphine dedi ki: "Yaz kampı hakkında bilgi alabilir miyiz?" Peter ve babası bakiştılar. Sonra Peter başladı.

- - -

1870'lerde, Adirondacks New England'lılar için henüz yeni bir tatil , orijinal Peter Van Laar Massachusetts'ten ziyaret etti ve araziye aşık oldu.

Arazi araştırmaları yapmak için birkaç kez geri döndü. Sonunda -yetenekli bir yerel rehberin yardımıyla- üzerinde Self-Reliance'ın inşa edileceği arsayı seçti.

Alice, Van Laars'ın anlattıklarının şoförün anlattıklarından farklı olduğunu fark etmekten kendini alamadı. Shattuck halkından pek bahsedilmedi. Onların versiyonunda, Peter I - Van Laars'ın sözlüğünde telaffuz edilen,

Peter One, keresteleri demetler halinde elle taşıdı, yüksek merdivenlere tırmandı, orijinal yapının her parçasının İsviçre'den gelişini bizzat denetledi ve doğru bir şekilde yeniden monte edildiğinden emin oldu. Evin hemen aşağısında, hiçbir misafirin ev konforundan mahrum kalmamasını sağlamak için çalışan bir çiftlik inşa edildi.

I. Petro alışılmadık biri olarak bilinirdi. "Son Van Laar," dedi Peter III, "muhtemelen böyle tanımlanabilecek biri." Sıkıca gülümsedi. Devam etti: Ölünceye kadar hınzır, şakacı, çocuksu bir coşku içindeydi, iş ortakları tarafından hem sevilir hem de nefret edilirdi. Dedikodu sütunlarına konu oldu. Düzinelerce metresi vardı.

Bu nedenle I. Peter bir yaz kampı fikrini açıkladığında, bu durum hiç de sürpriz olmadı; ancak sosyal akranları tarafından büyük bir eğlenceyle, hatta alay konusu olarak karşılandı.

Yine de I. Petro sebat etti. Başlangıçta av kulübesi olarak inşa ettiği bir grup binayı bu amaca adadı. Seksenli yaşlarında ve artık eskisi kadar dinç bir şekilde fiziksel aktivitelere katılamayacak durumdayken, Shattuck'tan bir grup yerliyi arazideki gerekli yapıların geri kalanını inşa etmeleri için görevlendirdi. Hayali, nesiller boyu çocuklara korumanın ve toprağı sorumlu bir şekilde yönetmenin önemini aşılamaktı. Kampa en sevdiği yazar ve düşünürün, açık havanın bir başka büyük savunucusunun adını verdi. Bu adam, tesadüfen, ana evin adını aldığı makaleyi de yazmıştı. Peter III, Emerson Kampı'nın her yaz sekiz haftalık bir dönem boyunca devam ettiğini söyledi. İlk başlarda kampa katılanların sayısı azdı. Ancak birkaç başarılı sezonun ardından -zararına çalışarak- kampın ünü arttı. On yıl içinde Camp Emerson, hali vakti yerinde New Englandlıların ve Manhattanlıların çocukları için aranan bir yer haline geldi. Bugün, katılımcıların çoğu Van Laar'ların arkadaşlarının ve tanıdıklarının çocuklarıydı.

Delphine sevinçle ellerini birbirine vurdu. "Oh, onun sesine bayılıyorum," dedi. "İlk Peter. Bütün hikâyeyi seviyorum. Değil mi Alice?"

"Evet," dedi Alice.

Delphine, "Hiç kendiniz katıldınız mı?" diye sorunca Peter hızla başını salladı.

"Emerson Kampı mı? Tanrım, hayır," dedi, sanki kız tuhaf bir şey sormuş gibi.

- - -

Alice'in karşısındaki masada oturan Bayan Van Laar'ın söyleyecek pek bir şeyi yoktu. Ruju hafifçe eğri büğrü, modası geçmiş elbisesi içinde hoş ve sessiz bir şekilde oturuyordu. Alice'e arada bir gülümsüyor, yemeğini büyük bir keyifle yiyor, çiğnerken gözlerini kapatıyordu.

Alice bir noktada ne kendisinin ne de Bayan Van Laar'ın bir saatten uzun bir süredir tek kelime etmediğini, kimsenin de bunu fark etmediğini ya da umursamadığını fark etti ve kendisinin masadaki iki adam tarafından satın alınmak üzere değerlendirilen bir tüketim malı olduğunu, Delphine'in de müzayedeci olduğunu aniden anladı. Ne kadar az konuşursa o kadar iyiydi. Yemeğin sonuna doğru, onun adına bir kararın çoktan verilmiş olduğu düşüncesi omuzlarına yerleşmeye başladı.

Tatsız değildi.

Aslında, tercih ettiği varoluş durumuna geri dönmesine izin verdi: rüya gibi bir ulaşılmazlık, kendisiyle ilgili bir gerçek olarak kabul ettiği zekâ eksikliğini maskeleyebileceğini umduğu ekili bir gizem havası.

Arada sırada Peter Van Laar'ın kendisine baktığını görüyordu. Giderek daha fazla göz göze gelmeye izin veriyordu. Nabızı arttı. O bir çocuktü.

Kendine üç soru sordu: Şehirden uzakta yaşayabilir miydi? Her yılın bir bölümünde burada, bu çölde yaşayabilir miydi? Peter gibi bir adamla evlenebilir miydi?

Annesi babasını çocukluğundan beri tanıyordu, ama çok iyi değil; ilk buluşmalarından kısa bir süre sonra gerçekleşen düğün gününde on sekiz yaşındaydı.

Kız kardeşi ve George Barlow nişanlanmadan önce birbirlerini iki aydır tanıyorlardı.

Pencereden dışarı, göle doğru baktı. Onda hipnotize edici bir şey vardı, büyüleyici bir şey. Saat akşamın sekiziydi ama Temmuz ayıydı ve günün son ışıkları suda güçlü bir şekilde parlıyordu. Doğuya bakan uzun pencereler ılık ve sakin esintiyi içeri alıyordu. Dışarıdaki çamlar kıpırdamadan durmuş, onu izliyor, yanıtını bekliyordu.

Evet, evet ve evet, diye düşündü. Eğer ona bu soruları soracak olsaydı, her cevap evet olacaktı.

- - -

Evlendi. Aynı yılın Eylül ayında, şehre iki ziyaret daha yaptıktan sonra -ikinci kez ailesiyle birlikte- Peter Van Laar, babasının da onayıyla ona evlenme teklif etti.

Atalarının zulasından bir yüzük seçmişti.

Annesiyle birlikte bileziği yeniden boyutlandırmaya gitmiş ve Van Cleef & Arpels'ten yeni bir bilezik ve ona uygun bir tenis bileziği almıştı.

Kabul etmişti, hayatıyla ilgili bir şeye karar verildiği için minnettardı, başka ne yapacağından emin değildi.

Gelinliği duchesse saten, dolgun etekli ve tatlı yakalıydı. On sekizinci doğum gününden iki gün sonra Saint John the Divine'da evlenmiş ve Pierre'de bir resepsiyon verilmiştir.

Nedimesi yoktu. Hiç yakın arkadaşı olmamıştı. Ve o günlerde, Delphine gibi bir nedimeye sahip olmak doğru kabul edilmiyordu.

Balayı falan yoktu. Sadece Albany'ye, daha önce hiç görmediği bir eve, soğuk mermer zeminleri ve kışın tıkırdayan pencereleriyle yankılanan bir şehir malikânesine doğru yola çıkılacaktı.

- - -

Dokuz ay sonra -ve bir ay erken- 4. Peter doğdu. Ona Ayı adı verildi, çünkü Hristiyan adı Van Laar'lar arasında çok kullanılıyordu.

Zaten tombul olduğu için ve başındaki tüyler dokunan herkese yavru bir hayvanın postunu hatırlattığı için.

- - -

Onu izlemek için kaç saat harcadı? Saçlarının ipeğini. Albany'deki evin yatak odasında ya da Self-Reliance'ın güneşlenme odasında uyuklarken onun göğsündeki ağırlığı. Oğlunun sıcak, kırılğan ağırlığı. İçindeki kemikleri, özenli mimarileriyle geri kalanını askıya aldıklarını; sırtını kaldırıp indiren minyatür akciğerleri; derin uykuya dalarken seğıren küçük uzuvları; ölçeğı, kokusu, bileşimi, onda bir daha asla hissedemeyeceğı -bir gün bir örs gibi üzerine inen- bir tür sükunete neden olmasıyla bir şekilde imkansız olan tüm bebek bedenini hayal etti.

OceanofPDF.com

Alice

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975

W Alice objektif olmaya çalıştığında, başlangıçta bir ya da iki çok iyi yıl olduğunu kabul edebilirdi.

Bear'ın doğumundan önce ve sonra Peter ona bir çocukmuş gibi davranmıştı. Bu elbette ona güldüğü anlamına geliyordu; ama bunu yaparken gözleri sıcacıktı ve bazen *sağduyu eksikliği* olarak adlandırdığı şeyi gösterdiğinde şefkatli bir elini başına koyuyor ve sanki ona öğretmesi gereken her şeyin büyüklüğünü düşünüyormuş gibi iç çekiyordu. Buna aldırmıyordu; kendini korunmuş hissediyordu ve o zamanlar ihtiyacı olduğuna inandığı şey de buydu.

Ama bir noktadan sonra Peter'ın onun hatalarına tepkisi eğlenceden kızgınlığa dönüşmeye başladı. On sekiz yaşındayken ve bir akşam yemeği partisine nasıl ev sahipliği yapacağını öğrenirken, Peter yer kartlarındaki yanlış yazımları nazikçe düzeltirken ya da masadaki kalla zambaklarını veto ederken gülümsemişti; beş yıl sonra, kaşlarını çattı ve bazen bağırdı.

Her zaman hemfikir oldukları tek şey, Alice'in hemen ve yoğun bir şekilde sevdiği oğullarının değeri idi. Peter'ın da onu sevdiğini biliyordu ama sevgisi bazen ona bir yatırım gibi geliyordu, daha sonra geri dönüşü olması koşuluyla verilmesi gereken bir şey.

Başka çocukları olmayacaktı, dedi Peter; bir oğlan yeterliydi. Alice'in anladığı kadarıyla, birden fazla erkek çocuk sahibi olmak meseleleri karmaşıktıracaktı. geldiğinde bankasına geçecekti. Dört için

sadece bir çocuk vardı. Sadece bir Peter Van Laar. Alice bazen, kocasını memnun etmek için yaptığı tek şeyin hemen bir erkek çocuk doğurmak -hem de çok iyi bir erkek çocuk- olduğu hissine kapılıyordu.

- - -

Self-Reliance'daki yaz ayları üçünün en sık birlikte olduğu zamanlardı. Peter orada oğluna yelken açmayı, ata binmeyi, satranç oynamayı ve gökyüzünden kil güvercinleri vurmaya öğretti. İyi bir öğretmendi, hatta sabırlıydı; hayatının diğer alanlarında hiç sahip olmadığı bir özellikti bu. Alice uzaktan, evliliğinde ilk kez kocasına karşı saf sevgi gibi bir şey hissederek, memnun bir şekilde onu izledi.

Bear'ın elini ya da aklını her şeyde iyi olmasının yardımı oldu. Sayılarla arası iyiydi; okumaya erken başlamıştı. Babası gibi uzun boylu bir çocuktur; bu da onun kısa boylu olmasından korkan Alice'i rahatlatmıştı.

Bu yeteneklerine rağmen kibir yoktu; babasının zaman zaman gösterdiği küçümsemenin hiçbirisi onda yoktu. Bunun yerine, karşılaştığı herkesi gülümseyerek selamlıyor, ev ve arazide çalışan herkesin adını, mevkileri ne olursa olsun öğreniyordu. Bu şekilde ona adını koyamadığı birini hatırlatıyordu, ta ki bir gün bunun kendi kız kardeşi olduğunu sarsıntıyla fark edene kadar. Delphine.

Bahçıvanın kızı Tessie Jo onu özel bir şekilde esir almıştı; kendisinden dört yaş büyük olmasına rağmen ona nazik davranıyor, üzerine titriyordu. Karşılığında Peter da onu gittiği her yerde takip ediyor, "*Tessie, Tessie*" diye sesleniyordu. Peter ve Alice arasında bir şakaydı bu: Ayı'nın kıza aşık olduğu. Birlikte yaptıkları birkaç şakadan biriydi.

- - -

Yılın diğer üç mevsimi boyunca Peter yoğun bir şekilde çalışır, çoğu zaman saat sekiz ya da dokuz kadar ofiste kalırdı. Muhtemel müşterilerle toplantılar için sık sık Manhattan'daydı.

Albany'de, oğlu olmasaydı Alice yalnız kalacaktı. Konuşacak hiç arkadaşı yoktu. Kötü bir konuşmacıydı.

Bu son nokta hakkında Peter da aynı fikirdeydi. Bunu sık sık, her şeyi söylediği gibi, sanki hiçbir fikre sahip değilmiş, sadece gerçeklere sahipmiş gibi söylüyordu.

"Mesele şu ki Alice," dedi, "partilerde sıkıcısın. Bir ya da iki içki daha eğlenceli olmana yardımcı olacaktır."

Bunu ilk söylediğinde yirmi yaşındaydı. Kucağında iki yaşındaki Bear'ı tutuyordu. Cevap vermek için ağzını açtı ama ağzından hiçbir kelime çıkmadı. Peter ona sık sık eleştirilerde bulunur, bunu her zaman tavsiye olarak dile getirirdi. Ve genellikle o da Peter'a katılırdı. Partilerde sıkıcı *oluyordu*. Güncel olaylar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. İyi seyahat etmezdi ve hiç hobisi yoktu. Kız kardeşi gibi zeki ve esprili değildi. Zaman zaman başkaları hakkında kötü düşünceleri oluyordu ama bunları zekice ve muzip bir şekilde ifade etme sanatında asla ustalaşmamıştı: başka bir deyişle, dedikodu konusunda bile becerikli değildi. O günlerde dünyada en çok düşündüğü şey Bear ve ona olan tükenmek bilmez aşkıydı. Bazen ebeveyn olmanın ona başka bir boyutun ya da başka bir duygunun varlığını gösterdiğini hissediyordu.

"Şu çocuğu da yere bırak," dedi Peter. "Bir midyeye dönüşüyor." Ayı'ya elini uzattı ama Ayı onu reddetti, başını Alice'in omzuna gömdü ve ona daha da sıkı sarıldı.

- - -

Genelde Peter ona herhangi bir tavsiyede bulunduğunda, o da bunu kabul ederdi. Ve Peter'ın onun görünüşü ve kişiliğinin pek çok yönüyle ilgili düşünceleri olduğunu keşfetti. Omuzlarını kapatan elbiseler giymeliydi, çünkü omuzları onun en iyi özelliği değildi. Aralarındaki boy farkı nedeniyle giyebileceği en yüksek topuklu ayakkabıları giymeliydi. Erkeklerle karşılaştığında el sıkışmamalı, başını onlara doğru eğmeliydi. Ona bir koca kadar bir koç gibi geliyordu: her zaman ona bir şeyler öğretmeye, onu daha iyi hale getirmeye, kendi seviyesine çıkarmaya çalışıyordu. Bunun için onu suçlamıyordu; Peter'dan önce

çok az yönü vardı. Kendi kendine onu bir bakıma akıl hocası olarak düşünmesini söyledi.

Böylece, müşteri yemeklerinden önce, Alice evde bir bardak konyak içmeye başladı. Bunu, yemeğe katılmayan Peter'ın gözleri önünde yapıyordu. Ve bir süre için işe yaradı: Kendini anında daha olgun, daha sofistike hissetti, masanın , genellikle kendisinden bir ya da iki on yaş büyük olan ve ona acıma ile küçümseme arasında gidip gelen bir ifadeyle bakan eşlerin ürettiği sohbet servislerine daha iyi karşılık verebildi.

- - -

Birkaç yıl boyunca içki içmek şöyle bir şeydi: gerektiğinde üstlendiği bir görev. Görev dışında, programında sosyal bir şey olmadığında içki içmiyordu.

Belli bir noktada -ne zaman ya da nasıl olduğundan emin değildi- evrimleşmeye başladı. Ve yeni bir rutin oluşturuldu: Akşamları evde bir kadeh şarap. Bazen iki. Dışarı çıktığında bundan daha fazlası. Dışarı çıktıklarında martini, manhattans ya da gimlet.

İşte, diye düşündü; evde şarap, dışarıda kokteyl. Her günün en sevdiği anı oğlunun yanında bir kadeh şarap içmektir: ona olan sevgisi hiç bu kadar acil olmamıştı.

Bu miktarda içkiyle yaşayabileceğine karar verdi. Bu ona makul ve sorumlu hissettiriyordu. Peter'ın çizgiyi aştığında ona haber vereceğine güveniyordu.

- - -

Bu miktarda içki içmeye devam edebilirdi ve her şey yolunda giderdi. Sonunda işleri değiştiren George Barlow oldu.

Carl

1950'ler| **1961**| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975

I itfaiye binasında çalan telefon Carl Stoddard'ı sarsarak uyandırdığında saat akşamın yedisiydi. Güneş altında geçen uzun bir günün ardından karyolada uyuyakalmıştı. İkinci zil sesinde ayağa kalktı ve gözlerini kırıştırdı. Üçüncü harekete geçti, cevap verirken her zaman hissettiği korkuyla ahizeyi kaldırdı.

Genel olarak konuşmaktan hoşlanmazdı; telefonda konuşmak Daha da kötüsü.

"Carl Stoddard?" dedi diğer uçtaki bir ses. Bu Marcy Thibault'tu, yılların deneyimi ona sesleri tanıma konusunda esrarengiz bir yetenek kazandırmış olan yerel operatör.

"Kötü haber nedir?" dedi Carl, standart yanıtı. Senaryoya uygun bir replik.

"Van Laar Koruma Alanı'ndan sizi arayan biri var" dedi.

Marcy.

"Öyle mi?" dedi Carl.

Bu garipti. Koru'da bahçıvan olan Carl hayatında hiç -İşverenleri tarafından doğrudan temasa geçildi.

Belki orada bir şey bırakmıştır. Ya da belki yanlış bir şey yapmıştır. Peter Van Laar güçlü fikirleri olan bir adamdı ve çevre düzenlemesi onun özel ilgi alanıydı. Van Laar'lar her yıl Temmuz ayında bir hafta süren bir eğlence düzenlerlerdi - buna Kara Sinek Vedası derlerdi, haşerenin bölgeyi terk ettiği mevsimsel değişimi kutlamak için - ve Bay V her şeyin yerli yerinde olmasını isterdi.

"Beni salonda nasıl buldular?" diye sordu Carl. Kalp atışları hızlanıyordu. Uzun boylu, sarı sakallı, iri yarı bir adamdı, o yaz kırk yaşındaydı, gençliğinde futbol oynamıştı ama çekingendi, havadaki değişikliklere ve başkalarının duygularına karşı hassastı ve çatışmadan hoşlanmazdı. Her zaman da öyleydi. Bahçıvanlık ona çok uygun bir meslekti.

", " dedi Marcy. "Orada senin olduğunu bilmiyorlar."

- - -

O yıl Shattuck Kasabası'nın gönüllü itfaiye ekibinde dört kişi vardı. Carl'ın yanı sıra bakkal Dick Shattuck, yakındaki merkez okulda tarih öğretmeni olan Bob Alcott ve büyük ölçüde işsiz olan Bob Lewis vardı.

On yıl önce birlikte ekibi sıfırdan kurmuşlar, komşu kasabalardaki itfaiye işletmelerinden mesleklerini öğrenmişler, Noel ve 4 Temmuz'da kurdukları bağış stantlarında ekipman için para toplamışlardı. İtfaiye botları aldıktan sonra bunlarla para toplamışlar.

Eski bir garajı kiraladılar ve içinde bir yatak ve mutfak bulunan bir itfaiye binasına dönüştürdüler. Dick'in her yıl bakkalın ön camlarını yaldızlayan eşi Georgette'e bir tabela boyattılar.

Uygun bir araç bulmaları dört yıllarını aldı ama 1961 Temmuz'unda tüm operasyonu çalışır hale getirmişlerdi. Bir kamyon, hortumlar ve kasabada, Shattuck'ın ışıklı tek kavşağına bir taş atımı mesafede dört hidrant. Gönüllüler iyi eğitimliydi. Bob Lewis hariç her birinin olumlu bir tutuma sahip olduğu düşünülüyordu.

- - -

10 Temmuz 1961 gecesi Carl'ın görevde olması tesadüf değildi: İtfaiye binasında çalışmayı seviyordu. Mümkün olduğunca sık gece vardiyasına yazılırdı. Arabası dışında Carl'ın kendini gerçekten yalnız hissettiği tek yer orasıydı. Burada, okumaktan, hayal kurmaktan, bazen uyuyakalmaktan ve sadece çok nadiren çağrılara cevap vermekten başka yapacak bir şeyi yoktu.

Marcy Thibault'un onu aktarması birkaç saniye sürdü. Ve tellerden bir ses geldiğinde, bu bir personel üyesi değil, Peter Van Laar'ın ta kendisiydi - Carl'ın Koruma Alanı'nda yolları her kesiştiğinde başını salladığı, ama aslında hayatında belki iki kez konuştuğu kişi. Van Laar, çalışanları ve iş ortakları tarafından sert, hoşgörüsüz, karısından daha sessiz ama daha hırçın bir adam olarak bilinirdi. En üst düzeydekiler hariç, kendisi için çalışan hiç kimseyle konuşmaya ilgi duymuyor gibiydi; personel hiyerarşisinin en tepesindekilerle bile -bahçıvan, kahya- sadece hızlıca konuşurdu. Kurt gibi bir görünüşü vardı, açlık anlamına gelen bir zayıflık.

"Alo? İtfaiye mi?" dedi Van Laar, bağlandıktan sonra. Sesinin tonu Carl'ın dik oturmasına ve elini masaya koymasına neden oldu.

"Evet," dedi Carl, "ben Shattuck Gönüllü İtfaiye Teşkilatı'ndan Carl Stoddard." Bir an için Bay V'ye ikisi arasındaki bağlantıyı hatırlatmayı düşündü. Ama adamın sesindeki sessiz aciliyet onu vazgeçirdi.

Hatta bir sessizlik oldu. Sonra Carl'ın bir süre sonra Van Laar'ın tekrar tekrar yutkunma sesi olduğunu anladığı bir tıkırtı geldi.

"Bay Van Laar?" dedi Carl. "Orada her şey yolunda mı?"

"Görünüşe göre oğlum kayıp," dedi Van Laar sonunda.

"Ayı mı?" dedi Carl refleks olarak. Gözlerini kapattı. Alnına bir yumruk kaldırdı. Van Laar'ın oğlunun lakabını nasıl ve neden bildiğini açıklamak çok karmaşıktı. Ama biliyordu; hepsi biliyordu, arazide çalışan herkes biliyordu. Onu küçüklüğünden beri tanıyorlardı. Her Mayıs ayında Koruma Alanı'na daha uzun boylu, daha konuşkan olarak dönerdi. O yaz sekiz yaşındaydı: her zaman gülümsüyor, her zaman ıslık çalıyor, bir bekçi gibi arazide devriye geziyor, personelle dostça davranıyordu: fırtınalı babasının tam tersiydi. İyi bir ormancıydı, Carl'ın çocukken şeylere ilgi duyuyordu. Bushcraft, hayatta kalma, bu tür şeyler. Özellikle o yaz çok yakındılar: Carl çocuğa hangi odunun ateş için iyi olduğunu nasıl anlayacağını daha geçen hafta öğretmişti. *Gevşek, hafif ve kuru*, demişti Carl. *Sarkık, neredeyse*. Ve ne demek istediğini, küçük bir bıçağı bir sedir tahtasının uzunluğundan aşağı kaydırarak gösterdi. Başparmağını içine soktu.

Aslında Carl evden ayrılmadan hemen önce Bear'ı görmüştü: Self-Reliance'ın ön kapısının dibinde ayakkabılarını bağlıyordu. Carl kamyonetiyle yanından geçerken ayağa kalkıp el sallamış, Carl da ona karşılık vermişti.

Van Laar, Carl'ın oğlunu nasıl tanıdığını merak ettiyse de sormadı. Bunun yerine, Carl'ı dehşete düşüren bir şekilde, savunmasız ve vahşi bir feryat kopardı ve bu feryadın içinde Carl de bir ebeveyn, bir zamanlar dört çocuk babası olan üç çocuk babası

-İyi tanıma talihsizliğine uğradığı bir duyguyu fark etti.

"Endişelenmeyin," dedi Carl. "Endişelenmeyin Bay V. Onu bulacağız."

Beş dakika içinde diğer üç gönüllüyü de hatta bağladı.

Yirmi dakika içinde kamyonu binmişler, karanlıkta hızla ilerleyerek Koruma Alanı'na doğru yol alıyorlardı.

OceanofPDF.com

Carl

1950'ler| **1961**| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975

I Dört gönüllü geldiğinde hava neredeyse kararmak üzereydi. Araçları - ucuza aldıkları bir International Harvester çalı itfaiye aracı, sadece Schenectady onu emekliye ayırmadan önce - o ay susturucusunda bir sorun vardı ve onlar yola çıkarken kükrüyordu.

Yola çıkmadan önce Carl diğerlerine bildiklerini anlatmıştı; aslında bildikleri sınırlıydı. Bay Van Laar'la yaptığı konuşma çok kısa sürmüştü.

"Van Laar'ın oğlu kayıp," dedi Carl onlara. "Bu öğleden sonra büyükbabasıyla birlikte dağa doğru yürüyüşe çıkmış. Patıkaya giden yolda geri dönmüş, çünkü çakısını odasında unutmuş. Yaşlı adama bir daha hiç katılmamış."

Bob Lewis, "Geri döndüğünde evden ne kadar uzaktaydı?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Carl.

"Bob Alcott, "Van Laar aramaya çıkmadan önce orada ne kadar bekledi?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Çocuk çakısıyla ne yapmak istiyordu?" diye sordu Dick Shattuck.

"Bilmiyorum," dedi Carl, gevşekçe. "Sanırım oraya gittiğimizde daha fazlasını öğreneceğiz.

Orada."

Tam o sırada bir anı güçlü bir şekilde zihninin önüne geldi: Çocuğun bir keresinde büyükbabası hakkında söylediği ve Carl'ın bir kenara ittiği bir şey.

- - -

Kamyon yolun başında durdu. Dick Shattuck motoru durdurdu.

Sonra sessizlik oldu. Koruma Alanı'nın her yerinde büyük bir sessizlik vardı.

Arkada oturan Carl ne duymayı beklediğini bilmiyordu -ayak sesleri, belki, ya da bağırışlar, ya da ağlamalar; çocuğun evcil adı olan *Ayı*'nın tekrar tekrar söylenmesi- ama bu değildi.

Kendini acı içinde ayağa kaldırdı. Kamyonun kasasından aşağı bir gümbürtüyle atladı. Son birkaç yılda altmış kilo almıştı ve bu onu yavaşlatıyordu. Karısı endişeliydi.

Arkasında, üç arkadaşı taksiden iniyordu.

, çimenlerin üzerinde bir şekil değişti. Carl bunun bir insan olduğunu gördü; daha sonra bunun Vic Hewitt, bahçe bekçisi olduğunu gördü. Carl'ın patronu.

Vic içeriden gelen alçak ışıkla silüet haline gelmişti. Uzun boylu ve geniş, kollarını iki yana açarak ayakta durmak gibi tuhaf bir alışkanlığı vardı, garip bir resmiyet içindeydi, hazırola bekleyen bir asker gibiydi.

Onları bekliyordu.

- - -

Carl ana eve tam olarak bir kez, beş yıl önce işe girdiğinde girmişti. O gün mutfak kapısından girmişti; içeride, müstakbel patronuyla konuşurken hizmetli limonata ve kurabiye hazırlamıştı.

"Zor bir iş," demişti Hewitt. "Size yalan söylemeyeceğim. Arazi çok, personel az. Sadece yazın değil, bütün yıl çalışır."

Carl başını salladı ama odaklanamadı. İş son bahçıvanı tanıyan bir kuzeninden duymuş olması bile onun şanslıydı ve

Son bahçıvan da sonunda emekli olmuştu. Carl'ın bahçıvanlık konusunda çok az deneyimi vardı ama bir kütüphane kartı vardı. Kendisine teklif edilen her işi kabul ederdi. Hasta bir çocuğu vardı ve parası yoktu. Yakın zamana kadar kasabadaki kâğıt fabrikasında çalışmış, fabrika kapanınca altmış küsur kişi uzun süredir çalıştıkları işlerinden ayrılmıştı.

"Çalışmayı seviyorum," dedi Carl. Acıkmıştı: Kurabiyelerden birini almayı düşündü, besleyici olmaktan çok dekoratif görünen dantelli kahverengi bir şeydi. Sonunda vazgeçmeye karar verdi. Hewitt bir tane bile almamıştı.

"Çiçekleri biliyor musun?" dedi Hewitt. "Oh, evet,"

dedi Carl. "Ben bir çiftlikte büyüdüm."

"Ama çiçekler," dedi Hewitt kuşkuyla.

Carl yine başını salladı. "Onları annem yetiştirirdi. İlçe fuarında yarışmalar kazanırdı." Sonuncusu bir süslemeydi: Hala hayatta olan annesi her yıl yarışmalara *katılır* ve her yıl dereceye *girememekten* şikayet ederdi.

"Bildiği her şeyi bana öğretti," dedi Carl. Ses tonunun çaresizlik sınırında olduğunu anlamıştı.

"Sen Joe Stoddard'ın , değil mi?" dedi Hewitt. Carl başını salladı.

Hewitt sonunda parmak eklemiyle masanın üstüne vurdu ve eğer isterse işin kendisine ait olduğunu söyledi.

O yaptı.

Daha sonra kuzeni Joe'nun Hewitt'e Albany'deki hastanede bir çocuğu olduğunu söylediğini öğrendi; bu gerçeği ne kendisi ne de Vic Hewitt kabul etti. 1961 yılına gelindiğinde Carl orada on yılın yarısında çalışıyordu; beş yıllık hızlı öğrenme süreci ancak bu yıl istenen sonuçları vermişti. Açıkçası, Hewitt ya da Bay Van Laar tarafından kovulmamış olması bir mucizeydi - gerçi birincisinin, ikincisi şikayet ettiğinde zaman zaman kılıcını çektiğinden şüpheleniyordu.

- - -

Dördü çimenlerin üzerinde kendisine doğru yürürken onları karşılayan Vic Hewitt'ti.

Ellerinden birini sözsüzce havaya kaldırdı. Tekrar yanına bıraktı.

"Sanırım duydunuz," dedi onlara, kulak misafiri olduklarında.

Carl'a başıyla selam verdi. Diğerleriyle el sıkıştı.

Carl, normalde onlar adına konuşan Dick Shattuck'a yan gözle baktı.

Ama Dick sadece onun bakışlarına karşılık veriyordu.

O anda Carl'ın aklına, buradaki işinin kendisinden liderlik yapmasının beklendiği anlamına geldiği geldi ve bu durum onu rahatsız etti. Hiçbir şeye ya da hiç kimseye liderlik etmeyi sevmemişti. Lisedeyken bile: Koçunun onu futbol takımının kaptanı yapma teklifini reddetmişti.

"Son durum nedir?" diye sordu Carl bir süre durakladıktan sonra, çünkü söyleyecek başka bir şey bulamıyordu.

"Haber yok," dedi Hewitt. "Çocuk hâlâ kayıp. Beş saattir ormanda arama yapıyorum."

Omuzlarını kamburlaştırdı. Yere baktı.

Vic metanetli bir adamdı, yetenekli bir rehberdi. Dış dünya tarafından vahşet derecesinde sert biri olarak algılanırdı. Bunun görsel kanıtı, Vic'in daha sonra güreşerek yere düşürdüğü bir kara ayının işi olduğu söylenen kayıp sağ kulak memesiydi. Ama o da bir babaydı, Carl biliyordu. Bir kızı vardı, Tessie Jo, on iki ya da on üç yaşında, babası tarafından büyütülmüş bir erkek fatmaydı ve şimdi neredeyse ikiziydi, okulda olmadığı zamanlarda onunla yan yana çalışıyordu. Carl onu düşündüğünü anlayabiliyordu - tıpkı Carl'ın kendi çocuklarını düşündüğü gibi. Onları bir gecede, daha önceki bir fırtınadan dolayı nemli olan çalılıklarda kaybolmuş olarak hayal ediyordu. Scotty'nin beyaz çarşafli hastane yatağında kesik kesik nefes alıp verişini hatırlıyordu.

Vic Hewitt döndü ve kendi omzunun üzerinden, evin yanından geçip ormanın kenarına doğru baktı.

"Şimdi, bak," dedi. "İçeride üzücü bir sahne var. Bayan V'nin aklı başından gitmiş. Tüm aile ve tüm konuklar. Dikkatli davranın, demek istediğim bu. Onları daha fazla endişelendirmeye gerek yok."

Bununla birlikte, onları sözsüz bir şekilde eve, büyük ön kapıya doğru götürdü - Carl'ın bunca yıllık yaşamında bir kez bile

istihdam, geçti.

OceanofPDF.com

Alice

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975

Ivan Laar ailesi, bir hafta sürecektir olan Blackfly Good-by etkinliğinin planlamasına Mayıs ayının sonlarında başladı.

İlk iş olarak kimlerin davet edileceğine karar verildi. On yatak odası bulunan ana evde rahatlıkla on altı kişi kalabilirdi. Ek binalar ise on sekiz kişiyi daha barındırabilirdi. Bazı kararlar basitti: düzenli katılımcılar arasında Van Laar ailesinin iki nesildir en yakın dostları ve iş ortakları olan McLellanlar ve Barlowlar -Peter'in arkadaşı George ve Alice'in kız kardeşi Delphine- vardı. Alice'in anne ve babası da davetliydi; ancak Peter, Ward'ların davet edilmesinin karısı için yaptığı bir iyilik olduğunu açıkça belirtmişti. Daha sonra Peter'in üniversite arkadaşları ve Peter'in bankanın müşterisi olarak kazanmaya çalıştığı iş sahipleri geliyordu; bunlar her yıl değişiyordu ve genellikle bir taahhütte bulunulur bulunulmaz listeden çıkarılıyorlardı. Son olarak, şehir dışında bir şekilde tanıştığı ve çoğunlukla eğlence için davet ettiği küçük ünlüler vardı. Bu "ekstra" konuklar çoğunlukla güzel ve zararsız kadınlar ya da çok komik erkeklerle sınırlıydı ve hepsi de tek başlarına gelip ek binalarda uyuyorlardı.

Konuklar seçildikten ve odalar tahsis edildikten sonra diğer işlerle ilgilenildi. Çiçekler sipariş edildi. Yerel bir keman ve santur topluluğunun yanı sıra hafta ortasında düzenlenen meydan dansı için de bir çağrıcı tutuldu. Bir zamanlar kendine ait bir korusu olan

Arabaların ve kamyonların sıradanlaşmasından önce çalışan çiftlik, şimdi eve gelen otuz kadar misafirin bir haftalık yiyecek ihtiyacını karşılamak için yerel üreticilere güveniyordu.

- - -

Genel olarak, bir hafta süren bu partilerin her biri, Peter'ın dikkatli planlaması ve Alice'in onun talimatlarına uyması sayesinde sorunsuz geçti.

Ancak Bear'ın beşinci yaş günü bir zorluğu da beraberinde getirmişti: Alice'in kayınbiraderi ve Peter'ın yakın arkadaşı George Barlow, Haziran ayında beklenmedik bir şekilde ölmüştü - kalp krizi - kız kardeşi Delphine'i yalnız bırakmış ve Delphine'i davet edip etmeme sorusunu da açıkta bırakmıştı.

Alice'in kafası karışık. Gerçek şu ki, kocasının ölümünün ardından kız kardeşine gerektiği kadar ilgi gösterememişti. Birbirlerinden dört saat uzakta yaşıyorlardı. Alice'in bir çocuğu vardı; Delphine'in yoktu. Yıllardır tek uzun süreli ziyaretleri Blackfly Good-by'da gerçekleşmişti; ama şimdi Alice cenazeden sonraki ilk yazışmalarının bir haftalık neşeli bir kaçamak için davetiye olacağı düşüncesiyle hafifçe paniğe kapılmıştı.

Kız bu endişesini dile getirdiğinde Peter alay etti.

"Saçmalık," dedi. "Bu Delphine'e iyi gelecek. Biraz dikkatini dağıtır. Ayrıca," dedi, "o zeki bir insan. Kabul edip etmeyeceğine kendi başına karar verebilecek kapasitede olduğuna eminim."

Alice onun seçtiği kelimelerde bir hafiflik sezdi. *Zekâ*, Peter'ın çok değer verdiği bir nitelikti: kendi karısına yakıştırmayacağından emindi.

- - -

Anlaşıldığı üzere, Delphine daveti kabul etti. "Memnuniyetle," diye yazmış cevabında.

Alice rahatlamıştı. Belki de bunun kız kardeşiyle yeniden bağlantı kurmak için bir şans olabileceğini düşündü. Yıllar süren yokluğu için özür dilemek. Çocukken o kadar çok örnek aldığı Delphine'le yeniden başlamak için.

nl biri olabilirdi. Artık ikisi de yetişkin birer kadın olduklarına göre, diye düşündü Alice, belki arkadaş olabiliplerdi.

- - -

Cuma günü, ilk misafirlerin geleceği gün, Alice dikkatlice giyindi. Sonra koridordan geçerek güneşlenme odasına gitti ve pencerenin önünde durarak ev sahibesi olarak yapacağı görevler için kendini hazırladı.

Küçük bir bar masasına döndü, ritüelini gerçekleştirmeye hazırđı. Bir bardak kaldırdı. Kendine bir bardak konyak doldurdu - aslında bir tür şaraptı, diye düşündü.

Dudaklarına götürdü.

Arkasında hızlı bir hareket gözüne çarptı ve Vic Hewitt'in odadan çıktığını gördü.

"Vic?" dedi kadın ve Vic utanarak döndü, balıkçı şapkası elindeydi.

"Burada olduğunu bilmiyordum," dedi Alice.

Başıyla onayladı. Arazide ondan daha az konuşan tek kişi oydu. Peter onu sade ama toprakla ilgilenme konusunda eşsiz biri olarak tanımlıyordu. Sakal bırakırdı. Adirondack Parkı'nın tamamında turizm endüstrisini başlatan rehber kitapta adı geçen en nl Adirondack rehberlerinin sonuncusuydu. Asıl Peter Van Laar, Vic'i henüz on altı yaşlarında bir çocukken işe almıştı. İlk başta yaz avı gezilerine liderlik etmesi için, daha sonra araziyi koruması için ve son olarak da Peter I'in aklında Emerson Kampı fikri ortaya çıktığında onu da yönetmesi için. Van Laar'lar için çalışan herkes gibi Vic Hewitt de pek çok rol üstlendi ve bunu hiç şikâyet etmeden yaptı.

şimdi Vic gergin görünüyordu.

"İyi misin?" diye sordu Alice - tek başına içerken yakalanmanın hafif utancını yaşıyordu.

Vic başını salladı. "Sanırım tüm planları gözden geçiriyordum," dedi. "Her şeyi ayarladığımdan emin olmak için."

Ve Alice birdenbire anladı. Kara Sinek Vedası, her yaz kampı yönetmekten uzaklaştırıldığı haftaydı. Parti için, birden fazla avlanma ve balık tutma gezisine liderlik etmek ve yabancı gruplarla sohbet etmekle görevlendirilmişti. Vic'in de kendisi gibi olduğunu tahmin ediyordu. İçine kapanmayı ya da çocuğu Tessie Jo ile birlikte olmayı tercih ediyordu.

Alice bar masasına geri döndü. İkinci bir bardak doldurdu.

"Al," dedi. "Bu yardımcı olacaktır."

Gülümsedi. Başını eğdi. İçkiyi eline aldı. Dışarıdan, çakıl taşları üzerindeki tekerleklerin ani sesi geldi.

Kara Sinek Vedası başladı.

- - -

Delphine Cumartesi günü, diğer konuklardan bir gün sonra geldi. Öğleden sonra erken saatlerde gelişi bir sessizlikle karşılandı. Diğer konuklar ikinci ve üçüncü kez başsağlığı dileklerini mırıldanarak Delphine'in halini hatırlarını sordular. Ancak bir saat içinde kalabalık günün faaliyetlerine kaldığı yerden devam etti: Vic Hewitt sahile hedefler yerleştirmişti ve hem kadın hem de erkek konuklar güneydeki ağaç çizgisine doğru ok atıyorlardı.

Garip olan şey, tuhaf olan şey, güzel olmak ya da eğlendirmek için orada olmayan tek bir kadınla ne yapılacağıydı. Balerinler ve aktrisler ya görünüşleri ya da çirkinlikleri, partiye kattıkları seks coşkusu için oradaydılar. Garip bir şekilde, Alice onların varlığında kendini hiç güvensiz hissetmemişti. Kimsenin onlarla yattığına inanmıyordu; onların birbirleriyle, her yıl Self-Reliance'a gelen genç erkek ve kadınlarla yattıklarına inanıyor ve gizli bir yanı bunun için onları alkışlıyordu. Bazen, şimdiye kadar tanıdığı tek erkek olan kocasından başka birini deneyimlemenin nasıl bir şey olacağını merak ediyordu.

Delphine'in, yemeklerde yan yana oturduğu kendi ebeveynleri dışında, çoğunlukla görmezden gelindiği ortaya çıktı.

George Barlow hayattayken birbirleriyle meşgul olmuşlardı. Onlar Alice'in tanıdığı en mutlu çiftti.

mizah anlayışı ve aynı tuhaflıklar. George'la evlendikten sonra Delphine dığ görünüğüne fazla özen göstermemeye bağlamığ, rahatlığı ĖıklıĖa tercih etmiğti. ĖoĖu zaman pantolon giyerdi, hem de hiÇ hoş olmayan pantolonlar. Ama George sadece Delphine'e değil, çevresindekilere de onun görünüşünden övgüyle ediyordu. Alice onları sık sık yemek sırasında ya şefkatle ya da eğlenerek bakışırken yakalıyordu.

Ancak George gittiğinden beri Delphine'in tuhaflıkları sahip olabilecekleri cazibeyi çabucak yitirmişti. Dahası, George'un yokluğunda, bir zamanlar gözlemlerinin ve konuşmalarının yöneldiği hedefi kaybetmişti; ve görünüşe göre düşüncelerini filtreleme yeteneğini de kaybetmişti.

Örneğin: kocasının ölümünden sonra nasıl olduğu sorulduğunda, Delphine açık sözlüydü. "Korkunçtu," dedi. "Uyuyamıyorum."

Alice, bu tür bir açık sözlülükle ne yapılabileceğini merak etti. Ne cevap verilebilirdi ki?

Çok genç yaşta ve çocuksuz dul kalan Delphine bir şekilde kendisi de çocuk gibi olmuştu. Bu duygu, Delphine'in sık sık gerçek çocuklarla, yeğeni Bear'la, McLellan'ın çocuklarıyla ve o yaz dokuz yaşında olan Tessie Jo Hewitt'le vakit geçirirken bulunması gerçeğiyle da artmıştı. Onlara kâğıt oynamayı öğretti; kürdanla kumar oynamayı öğretti. Onları yürüyüğe çıkardı ve kuğların isimlerini öğretti; George'un dürbününü her zaman boynunda tağıdı ve bir bülbülü, bülbülü ya da atmacayı gözetlemeleri için çocuklara verdi; bazen de kimsenin bakmadığını düşündüğü zamanlarda dürbünü sanki rahmetli kocasının kendisiymiğ gibi Ėefkatle katlanmığ kollarının arasına aldı.

Alice bir ya da iki kez ona yaklaşmaya, havadan sudan konuşmaya çalıştı ama Delphine her seferinde karşı çıktı, Alice'i başından savdı.

"Meşgul olduğunu biliyorum," dedi Delphine. "Git Peter'a yardım et. Gerçekten her şey yolunda Bunny."

Alice de kız kardeşini geride bırakarak itaat etti ve bunu yaparken suçluluk duygusu içinde bir rahatlama yaşadı.

Her neyse, günlerinin tam olarak yapılandırıldığı doğrudur: Peter'ın en eski arkadaşlarının onunla dalga geçtiği bir gerçek. Frank McLellan ve Howie Southworth ve Merrill Williams ve -eski adıyla- George Barlow. Alice, buna izin verilen tek kişilerin onlar olduğunu biliyordu ve yıllık toplantıların bu kısmından zevk alıyor, kocasını bu kadar zorlaştıran şeyin başkaları tarafından komik bir şekilde ifade edilmesinden hoşlanıyordu. "Nasıl idare ediyorsun Alice?" diye soruyorlardı sık sık ve o da onlarla birlikte gülüyordu, sersemlemiş ve rahatlamış bir halde, Peter'ın bazen kendisini bile korkutan yanlarının aslında o kadar da kötü olmadığını düşünerek.

Günün ilk yemeği saat on buçuktaydı. Peter çok az uykuya ihtiyaç duyduğu için çok daha erken yemeyi tercih ediyordu ama yılların tecrübesi ona sabahın üçüne kadar içki içen misafirlerin saat yedideki kahvaltıya gelme umutlarının çok az olduğunu öğretmişti.

Kahvaltıdan sonra, yağmur çamur demeden, her biri bir tür yarışma olan organize bir açık hava etkinliği vardı. Yürüyüşler yarıştı; balık tutma gezileri derbiydi. Haftanın sonunda en yüksek puanı alan çifte büyük bir şatafatla bir kupa verilir ve ertesi yıl bu kupayı yanlarında getirmeleri istenirdi. Sportif Katolik Manhattanlılar olan McLellan'lar yenilmesi en zor çiftti ve Peter'ın üzüntüsüne rağmen on kez kazanmışlardı.

Alice'e bütün bunlar kocasını hayal kırıklığına uğratmanın bir başka yolu gibi geliyordu. Oldukça atletikti, ama herhangi bir yarışmada baskı onu bocalatıyordu ve Peter'ın ona sinirli bakışları ellerinin tuttuğu her şeyi karıştırmasına neden oluyordu.

Bu nedenle, günlük faaliyetler sona erdiğinde ve atıştırmalıklar getirildiğinde, ardından insanlar dinlenmek ve çimlerde kokteyl saatinden önce - tam olarak - beşte başlayan kıyafetlerini değiştirmek için odalarına çekildiklerinde onu rahatlatı.

O andan itibaren her akşam giderek daha gürültülü hale geldi. Yedide akşam yemeği; ardından yağmura bağlı olarak içeride ya da dışarıda ateş etrafında salon oyunları.

Salon oyunlarıyla birlikte daha fazla rekabet, daha fazla puan kazanma fırsatı geliyordu. Ve Alice bu oyunların dışarıdakilerden bile daha kötü olduğunu düşünüyordu. Bir ya da iki kez -örneğin sessiz sinema oyununda- Peter ona tahminler, sonra da emirler yağdırırken gözyaşlarına boğulduğunu hissetti: *Tanrım, Alice, farklı bir şey dene!*

En kötüsü, *OED*'nin 1930'lardaki devasa baskısını içeren Dictionary adlı korkunç bir oyundu. Oyunun temeli, belirli bir turun liderinin o kadar belirsiz bir kelime bulmasıydı ki, sözlü anket yoluyla kimsenin bu kelimeyi bilmediğini anlaması gerekiyordu. *Wadmilt* bir tanesiydi. *Absquatulate*. *Opsimath*. Lider, bir kağıt parçasına gerçek tanımı yazacaktı; diğer herkes uydurma bir yazacaktı; ve sonra her kağıt parçası turun liderine geri verilecek, o da kağıt parçalarını karıştıracak ve tanımları yüksek sesle okuyacaktı, sonra herkes hangisinin doğru olduğunu oy verecek ve kazanan, en çok tahmin alan katılımcı olacaktı.

Alice bu oyunda her yönden berbattı.

Ona göre yaratıcılığı yoktu ve bu nedenle tanımları hep aynıydı: *Güney Amerika'nın bir kuşu* en sevdiklerinden biriydi ya da elinde bir fiil olduğundan şüphelenirse *neşeyle gülmek*. Daha da kötüsü, liderlik sırası ona geldiğinde, herkesin bilmediği bir kelimeyi asla bulamıyordu. Kendisinin de yanlış telaffuz ettiği *melee* gibi bir kelimeyi önerdiğinde etrafındakilerin ona inanmadığını hissetti ve doğru telaffuzunu sinirli ve mahcup bir Peter'dan duyduğunda bildiğini fark etti.

Alice'in tam zıt ucunda Delphine vardı; üniversiteye başvurma şansı bile elinden alınmış olmasına rağmen her kelimenin hem anlamını hem de etimolojisini biliyordu ve bunu da kendini bilmez dinleyicilerine açıklıyordu. Defalarca kelimeleri veto etti ve onları bildiğini mutlulukla itiraf etti. Bu beşinci kez olduğunda, homurdanmalar oldu. Onuncu kez, kibar bir sessizlik. Ve sonunda Delphine'in ifadesi değişti: Sonunda yaptığı sosyal hatayı anlamıştı.

Kimse onun sessizce kendini yatağa attığını fark etmeden önce başka bir turun ortasındaydılar.

Katherine Southworth, "Delphine nerede?" diye sorunca Howie Southworth, "Absquatulated yaptı," dedi ve herkes yüksek sesle ve uzun süre güldü.

Herkesin en sarhoşu olan Merrill Williams, "İyi ki kurtulduk," dedi ve sonra susturulunca daha yüksek sesle söyledi, bunu yaparken ellerini ağzına götürdü.

"Güzel! Kurtulduk!" diye bağırdı.

Konuklardan bazılarının nefesi kesildi. Ve sonra daha fazla kahkaha koptu, bu sefer sessizdi.

"Williams," dedi Peter, alçak sesle. "Bu kadar yeter." Merrill gözlerini devirdi, sandalyesinden kalktı ve kapıdan çıkıp çimenliğe doğru sendeledi.

Sonunda oyun dağıldı.

- - -

Alice bir an için kız kardeşinin peşinden gitmeyi düşündü. Ama tüm oyunların bittiği ve herkesin istediğini yaptığı bu an, Alice'in her zaman en sevdiği andı. Peter'ın yargısının ağırlığı altından kurtulduğunu hissettiği tek andı. Yeterince sarhoş olduğunda kendini hayırsever ve sıcak hisseder, sahip oldukları güzel eve ve pencerelerinden sahip oldukları güzel araziye bakabilir, sessiz koridordan geçip güzel oğlunun uyuduğu sessiz odaya girebilir ve ona bir öpücük verebilir ve hayatta bu kadar çok şeye sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu gerçekten hissedebilirdi. Sahip olduğu nimetler, sabahın o küçük saatlerinde, tüm misafirlerin diledikleri gibi davranmakta özgür oldukları saatlerde olduğu kadar belirgin değildi.

Yapması gerektiğini bildiği gibi kardeşine gitmek yerine, oğlunun odasına doğru yola koyuldu, kanepede uyuyan birkaç misafirin yanından sessizce geçti; karanlıkta soyunup yüzmek için sahile koşan diğerlerinden -Peter'ın onlara verdiği aptalca isim, evdeki *sanatçılardı*- kaçtı.

Ancak koridorda ilerlerken, sessizce ağlayan birinin sesiyle durdu. Dinlerken donup kaldı. Seslerin Delphine'in odasından geldiğini fark etti.

Kendini cesur hissedecek kadar sarhoştı ve bu yüzden koridorun zeminine uzandı ve kapıdaki çatlağın altından baktı ve orada yatağının kenarında oturan kız kardeşini gördü, başı eğikti. Hıçkırıklarla titriyor ve elleriyle onları susturmaya çalışıyordu.

Alice dehşete düşmüş bir halde durdu. Delphine onların kahkahalarını duymuş, hedefin kim olduğunu doğru tahmin etmiş olmalıydı. Delphine de utanıyordu, diye düşündü Alice; Alice'inkinin tam tersi bir nedenle. Çok az şey bilmek yerine çok fazla şey bildiği için. Bir kadın için ikisi de kabul edilebilir bir durum değildi. Alice bir anlık cesaretle kapıyı hafifçe çaldı ve cevap gelmeyince tokmağı çevirdi.

Delphine irkilerek başını kaldırdı. Üzerinde uzun beyaz bir gecelik vardı ve koyu renk saçları yüzüne dökülüyordu; bu ona hayaletimsi bir görünüm veriyordu.

"İyi misin?" diye sordu Alice.

Delphine bir süre daha ona baktıktan sonra koluyla yüzünü sildi ve yanındaki yatağı okÇadı.

Alice tereddüt edince, "Buraya gel," dedi. Sonra da uyarak yavaşça yatağa doğru yürüdü ve kız kardeşinin yanına oturdu. Ergenliklerinden beri ona bu kadar yakın, tek başına olmamıştı.

"Özür dilerim, Delphine," dedi Alice ve sonra -utanç verici bir şekilde- hıçkırdı. "Ne için canım?" dedi Delphine.

"Pek davranmıyorlardı," dedi Alice.

"Ah, o mu?" dedi Delphine. "Bu zerre kadar umurumda değil." Elini bir sineği kovalar gibi salladı. "Onlar gibi insanlar neredeyse otomatik olarak toplu bir hedef ararlar. Bizim sınıfımızdan insanlar yani. Biz bunu yapmak için yetiştirildik. Doğduğumuzdan beri bunu yapıyoruz."

Durakladı.

"azından bazılarımız öyle," dedi.

Delphine komodinin üzerindeki bir bardak suya uzandı. Ondandı içti. Sonra da sanki Alice'in aklından geçenleri okuyormuş gibi bardağı Alice'e uzattı, o da eline alıp minnetle içti.

"Ne için ağlıyordun?" Alice sözünü bitirdiğinde şöyle dedi.

"George," dedi Delphine. "Hep George için ağlıyorum. Bu daveti o yüzden kabul ettim. Burada olmanın kendimi ona yakın hissetmeme yardımcı olacağını düşündüm."

Alice başını salladı. Yine hıçkırdı.

"Onu bana ver," dedi Delphine ve Alice bardağı ona uzattı, Delphine ayağa kalkıp bir an için odadan kayboldu ve sonra daha fazla suyla geri döndü.

"İç şunu," dedi. "Sabah kendine teşekkür edeceksin."

Alice kendisine söyleneni yaptı. Bazen tüm hayatının ya mevki olarak üstün olanların emirlerini yerine getirmek ya da altındakilere emir vermekten ibaret olduğunu düşünürdü. Sadece oğluyla arasında otorite hiyerarşisinin dışında bir bağ . Onu açıkça, koşulsuz ve karmaşık olmadan seviyordu. Ve onun da kendisini aynı şekilde sevdiğine inanıyordu.

İşini bitirdiğinde Delphine'e "İşe yarıyor mu?" sordu. "Ne işe yarıyor mu?"

"Burada olmak seni George'a daha yakın hissettiriyor mu?" "Hayır," dedi Delphine ve bir kez güldü. "Pek sayılmaz."

Sonra Alice'e hayatında hiç bakılmadığı kadar dikkatle baktı.

"Burada mutlu musun, Bunny?"

Alice kıpırdandı. "Elbette," dedi.

"Yani gerçekten mutluyum. Bear'ı sevdiğini biliyorum ve o çok tatlı. Elbette seversin. Ama Peter? Sana iyi davranıyor mu?"

Alice sessizce başını salladı. "Elbette," dedi - bu kez daha sessiz bir şekilde.

Delphine iç çekti. "Kendimi hep suçlu hissettim, biliyorsun," dedi. "Bir bakıma seni ona ben ayarlamışım gibi hissediyorum. Ama o zamandan beri boyundan büyük işlere kalkışırsın diye endişeleniyordum. George da ben de onun seninle ilgileneceğini düşündük. Şimdi, birbirinize uygun olduğunuzdan emin değilim."

Bunun üzerine Alice sinirlendi. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece çok inatçı olabiliyor, Bunny. Ve sen çok tatlısın. Umarım arada bir ona karşı çıkarsın. Umarım sen de bu hayattan istediklerini elde ediyorsundur."

Ađlama, diye dűşündű Alice. Ađlamak, ablasının ona verdiđi bir sınavda başarısız olmak demekti. *Ađlama*.

İşe yaramazdı. Gözyaşları gözlerine geldi ve döküldü.

"Ah, Alice," dedi Delphine. Alice'ellerinden birini çalıştı ama Alice elini çekip aldı. Gitmek istiyordu. Ayağa kalkmak ve odadan çıkıp gitmek istedi. Delphine için  z lmekle hata etmişti; kız kardeşinin zalimlik derecesinde açık s zl  olabileceğini ancak şimdi hatırlıyordu.

"Dinle," dedi Delphine. "George Barlow'la on yıl evli kalmanın en g zel yanı, her zaman sizden beklenen her şeyi yapmamanın doğru olmadığını  ğrenmekti. Bu benim için olumlu anlamda  zg rleştirici bir kavram. Yetiştirilme şeklimiz - yani ebeveynlerimizin bizi yetiştirme şekli - bizi yaptığımız her şeyde kesinlikle *doğru* olmanın bizim işimiz olduğunu d ş necek şekilde eğitti. Ama  yle değil, Bunny. Anlıyor musun? Kendi d ş ncelerimize, kendi içsel yaşamlarımıza sahip olabiliriz. İstedığımızı yapabiliriz, yeter ki insanların ne d ş nd ğ n  bu kadar  nemsememeyi  ğrenelim."

Alice'in rahatsızlığı giderek artıyordu. Kız kardeşinin g zlerinde bir ışık yanmıştı; Alice'e birazcık deli gibi g r n yordu.

Yine de kız kardeşi devam etti.

"George'la ilgili ilginç olan şey," dedi, "bu gerçeğe uzun zaman  nce uyanmış olmasıydı - insanın hayatta istediğini yapmakta  zg r olduğu fikri, beklentiler lanetlensin - ve yine de bunun eski grubuyla olan dostluğunu bozmasına asla izin vermedi. Yani oradaki insanlarla." Başını ana odaya doğru eğdi. "O  ld ğ nden beri," dedi, "bu konuda ona daha çok benzemeye çalışıyorum: her t rden insana açık olmak. *Onlara* bile."

Daha uzaktan gelen kakhaha sesleri. Alice bardağından içti.

"Bazen," diye devam etti Delphine, "kendimi onlarla bir arkadaş gibi ilgilenmek yerine onları buluyorum. George'un her zaman yaptığı gibi. Bu korkunç bir eğilimim var. Sonbaharda Barnard'da antropoloji programına kaydolduğumu biliyor musun?" dedi. Beni hayatta tutan tek şey bu. Sonunda diplomamı almayı d ş n yorum."

Sonra Delphine ona d nd . "Alice, hiç  niversiteye gitmeyi d ş nd n m ?"

"Oh," dedi Alice. "Hayır, hayır, ilgilenmem gereken Bear var."

"Kaç yaşında? Beş mi? Sonbaharda okula gitmeyecek mi?"

"Evet," dedi Alice isteksizce. "Ama o zaman evle ilgilenmem gerekecek."

"Bunu bir daha düşünmelisin," dedi Delphine. "Sen herkesin sandığından daha zekisin. Hatırladığım kadarıyla hesap kitap işlerinde hep iyiydin."

Alice bir an için bu sözlerle ne yapacağını bilemeden oturdu. Hayatında hiç görünüşü ya da kıyafetiyle ilgisi olmayan bir iltifat alıp almadığını hatırlamaya çalıştı.

"Size bir şey sorabilir miyim?" dedi Delphine. Alice cevap veremeden söze girdi: "Paranın içinde doğmuş olmanın bizi körelttiğinden hiç endişe ettiniz mi?"

Alice'in yüzü kızardı.

"Bununla bir şey kastetmiyorum," dedi Delphine. "Sadece son zamanlarda, doğduğumuz andan itibaren tüm maddi ihtiyaçlarımızın karşılanmış olmasının hayatımızın olumlu bir yönü olup olmadığını merak ediyorum. Bana öyle geliyor ki bu durum içimizde bir özlem ya da çaba eksikliğine yol açmış olabilir. Ben buna *arayış* diyorum. Birinin ebeveynleri ya da büyükanne ve büyükbabaları zaten arayış içindeyken ve fethetmişken, sonraki nesillerin yapması gereken ne var?"

Burada durdu, uzaklara bakarak düşündü. "Bu," dedi, "en çok karşı çıkmak istediğim beklenti."

Alice donup kalmıştı. Ne söyleyebileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Para hakkında konuşmak hayatında aldığı tüm talimatlara aykırıydı. Kendini neredeyse günahkâr hissediyordu. Delphine sonunda sessizliği bozana kadar uzun bir sessizlik oldu.

"Bunu bir daha düşün, Bunny," dedi. "Üniversite meselesini yani. George'un Vassar'da öğretmenlik yapan çok iyi bir arkadaşı var. Vassar Albany'den ne kadar uzakta?"

Ama Alice başını sallıyordu. "Peter bundan hoşlanmazdı," dedi. Gerçek Guydu: O da bundan hoşlanmazdı. Ama birden, Delphine'i hayal kırıklığına uğratmak, Alice'in o anda üzerinde bıraktığı izlenimi söndürmek istemediğini hissetti.

Delphine durakladı. "Sence neden olmasın?"

"Her gün ne yapmam gerektiği konusunda bir sürü fikri var," dedi Alice. "Muhtemelen bunu yapmak için de zamanım olduğuna inanmazdı."

Delphine başını salladı. "Peki ya ısrar etseydiniz?" dedi.

Alice neredeyse gülecekti. Peter söz konusu olduğunda herhangi bir konuda ısrar etme fikri onun için hayal bile edilemezdi. Ondan tam olarak korkmuyordu, gerçi endişelenmesine neden olan bir iki olay olmuştu. Kendisini neredeyse sadece onun gözünden görmeye başlamıştı ve bu nedenle onun gözüne girmek kendini iyi hissetmenin en kolay yoluydu.

"Ben olsam ısrar etmezdim," dedi basitçe.

"Biliyor musun," dedi Delphine, "Peter bana her zaman ısırmaktan çok havlayan biri gibi gelmiştir."

Delphine gülümsedi.

"Ama sen bir yetişkinsin," dedi Delphine. "Ve onu benden daha iyi tanıyorsun."

- - -

Alice Delphine'in odasından çıktığında saat sabahın üçüne yaklaşıyordu ve horlama sesleri evin her yerinde yankılanıyordu. Artık kendini ayık hissediyordu. Gürültü çıkaracağını bildiği döşeme tahtalarından kaçınarak ayaklarının ucuna basarak yürüdü. Bear'ın odasının önünden geçerken kapıyı açıp nihayet onun uyuyan haline baktı; sonra da Peter'la paylaştığı odaya doğru ilerledi.

İçeride kocasını uyanık buldu.

Sırtüstü yatıyordu, elleri başının arkasındaydı, ince gövdesi çıplaktı ve ay ışığında sadece görünüyordu.

Başını yavaşça ona doğru çevirdi ama hiçbir şey söylemedi.

Alice onun önünde beceriksizce soyundu, karanlığa rağmen onun değerlendirici bakışlarını hissetti. Daha şimdiden, bir hafta süren partide yediği ve içtiği şeylerin belinde kendini belli ettiğini hissediyordu ve yarın bütün gün hiçbir şey yememek için kendine bir not - en azından akşam yemeğine kadar.

Geceliğini başının üzerine çekti ve kendini Peter'ın yanındaki yatağa bıraktı.

"Nerelerdeydin?" diye sordu ona.

"Ayı'nın odasında," dedi otomatik olarak. "Huzursuzdu." Nedeninden emin değildi ama ona gerçeği söylemek tehlikeli geliyordu.

Peter uzun bir süre sessiz kaldı ve kadın onun tekrar uykuya dalmış olabileceğini düşündü.

Ama sonra arkasını döndü ve yüzündeki ifade soğuktu.

"Yalan söylüyorsun," dedi Peter. "Ayı'nın odasını kontrol ettim. yerde seni aradım."

Birdenbire tek dirseğinin üzerinde doğruldu. Alice gerildi.

"Neredeydin?" diye tekrar sordu. Sesinde tehlikenin farkındaydı. "Ayı'nın odasına gittim," dedi. "İki kez. Ama aynı zamanda Delphine'in odası."

Peter durakladı, hazırlıksız yakalanmış gibiydi. Bunun Peter'ın beklediği cevap olmadığını biliyordu. İlk evlendiklerinde, bu partilerden birinde, ne olduğunu anlayamayacak kadar sarhoşken korkunç bir hata yapmıştı. Anladığı kadarıyla hatası çok içmek olmuştu. Gerisi başkasının hatasıydı. Peter'ın artık partilerine davet edilmeyen eski bir arkadaşının.

"Delphine'in odasında ne işin vardı?" dedi.

"Onu kontrol etmek için," dedi Alice. "Ağladığını duydum. Ve Merrill o korkunç şeyi söylemişti."

Peter bir an sessiz kaldı. Sonra dirseğinden kalktı ve tekrar uzandı, konuşma bitmişti.

Alice gözlerini kapadı. Delphine'in nazik yüzünü, siyah saçlarını, dik duruşunu hayal etti. Son kaybına rağmen onun kişiliğinden yayılan esenlik ve güveni.

Peter tekrar konuştu.

"Onun senin kız kardeşin olduğunu biliyorum, Alice," dedi. "Ve bunu söylediğim için üzgünüm. Ama ben olsam Delphine'den uzak dururdum. Bana her zaman çıkarıcı görünmüştür."

Kelimeler boş odaya ağır bir şekilde indi.

"Hepimiz George'un evlendiklerinde değişeceğinden endişe ediyorduk," dedi Peter. "Ve biliyor musunuz? Değişti."

Bundan sonra ikisi de sessiz kaldı.

OceanofPDF.com

Carl

1950'ler| **1961**| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975

In Self-Reliance'ın geniş ana salonunda Vic Hewitt, mekânı ortalayan taş şöminenin ateşiyle ilgileniyordu. Bir düzine insan ya da etrafında oturuyorlardı; kimse konuşmuyordu. Yaşları yirmi ile seksen arasında değişiyordu. Van Laar'lar dışında, Carl'ın kesin olarak tanıdığı tek iki kişi, şehirden gelen genç Bayan Van Laar'ın anne ve babasıydı. Kızları - Ayı'nın annesi- ortalıkta yoktu. Belki de yatağa götürülmüştü. Başka bir odada ağlıyordu. Carl'ın karısı Scotty'nin son haftalarında bu şekildeydi. Sonraki bir yıl boyunca da.

Odadaki herkes ormanda saatler geçirdikten sonra yeni dönmüş gibi görünüyordu. Yüzleri sersemlemiş, çizgili ve kir içindeydi; giysileri sertti, daha önce yağan yağmurdan sonra ateşte yeni kurumuşlardı.

Odayı mide bulandırıcı bir durgunluk kapladı. Gerçeklik yerleşiyordu. Onları aramaya başladıklarında, öğleden sonra erken saatlerde, gün ışığında hayal edebiliyordu: araziye ararken gergin, çakırkeyif kahkahalar, çocuğu bulacaklarından emin, yağmurda onun için bağırıyorlar, bir şaka yaptığını umuyorlar, kokteyl saatinde içki içerken arama hikayelerini anlatacaklarını umuyorlardı.

Değişen ruh hallerini hayal edebiliyordu.

Daha önce aramaları gerekirdi, diye düşünüyordu Carl. Koru'ya doğru yola çıktıklarında dört gönüllünün de dile getirmediği gerçek buydu. Vic

En azından Hewitt'in daha iyi bilmesi gerekirdi. Gönüllülerin dördünün de temel iz sürme becerileri vardı ve Dick'in kardeşi Ronald'ın Jennie adında, burnu iyi koku alan bir tazısı vardı. Ama Ronald' ulaşamadığı için köpeksiz kalmışlardı. Yağmur fırtınası ve o zamana kadar toprağın genel olarak çiğnenmesi nedeniyle, yarın hem izleri hem de kokuları almak daha zor olacaktı. Hewitt neden aramadı?

- - -

Merkez odada oturan bir düzine kişiden hiçbiri onların gelişi üzerine ayağa kalkmamıştı. Sadece Vic Hewitt konuştuğunda kimse onları fark etmiş gibi göründü.

"Yerel itfaiye teşkilatından arkadaşlar burada," dedi genç Bay Van Laar'a hitaben. "Belki konuşmak istersiniz diye."

- - -

Mutfakta, kalabalıktan uzakta, yaşlı ve genç Bay Van Laar gönüllülerle karşılaştı. Tam o sırada Carl şapkasını hatırladı, karısının ona birkaç doğum günü önce hediye ettiği sarkık keçe bir şeydi. Şapkasını başından çekip aldı, saçını ve sakalını karıştırarak düzeltti.

Başka kimse konuşmadığında, o konuştu.

"Şey," dedi Carl. Konuşurken yere baktı, kimsenin bakışlarıyla karşılaşamadı. "Peki, çocuğu en son ne zaman gördün?"

"Saat üçte," dedi yaşlı Van Laar. "Ve yürüyüş mü yapıyordu?"

"Bunu zaten biliyorsun," dedi genç Van Laar. "Telefonda konuşmuştuk." Bunu söylerken sesinde sabırsızlık vardı. Carl'ın aklına, bu gece ormana doğru yola çıkacaklarına inanabileceği geldi. Böyle yaparak fazla uzağa gidemezlerdi; aralarında bir el feneri ve bir kafa feneri vardı ve Carl doğru hatırlıyorsa ikincisinin pili bitmişti. Arazinin etrafında daha fazla ekipman olabilirdi,

Ama yine de herhangi bir ilerleme kaydedilmesi için vergi mükelleflerinin parasıyla eyalet polisinin çağırılması gerekecektir.

"Diğerleri için bilgiyi tekrarlayabilir misiniz, efendim?" Carl sordu. "Onlara anlatırken bir şeyi atlamış olabilirim diye."

"İkimiz yürüyüş yapıyorduk, evet," dedi yaşlı Van Laar. "Ayı yürüyüşe çıkmak için yalvarıyordu. Saat üç gibi evden çıktık. Ormanın içinden yürüdük - evimizi Hunt'ın dibindeki patika başına bağlayan yaklaşık çeyrek mil uzunluğunda bir kestirme yol var. Ama patika başına varır varmaz Bear çakısını unuttuğunu söyledi. Bunun için geri dönmek istedi."

"Nasıl olur?" diye sordu Dick Shattuck, daha fazla sessiz kalamayacak gibiydi. Carl rahatlamıştı.

"Bana bir şey göstermek istediğini söyledi," dedi yaşlı adam. "Ne olduğunu bilmiyorum."

Carl bir an için başının döndüğünü hissetti. Yakacak odun, diye düşündü. *Gevşek, hafif ve sarkık*. Ateş yakmak için hangi odunun iyi olduğunu nasıl anlayacağını sana göstermek istiyordu, diye düşündü Carl. Sonra da bunu ona benim öğrettiğimi düşündü. Aslında Ayı'ya pek çok şey öğretmişti: Meşe palamudu kapağıyla nasıl ısıklık çalınacağını. Bir baykuş, bir ayı ve bir tilki kafası nasıl yontulur. Yağmurun ne zaman yağacağı nasıl anlaşılır. Kendi Scotty'sine de aynı şeyleri öğretmişti.

Shattuck, Bay Van Laar'ı yönlendirerek, "Ve siz de dediniz," dedi.

"Evet," dedi Bay Van Laar. "Sabırsızdım. Ama evet dedim."

Shattuck, "Onun eve doğru geri döndüğünü gördünüz," dedi.

"Evet."

"Onu ne zaman gözden kaybettiniz?"

Yaşlı adam düşündü. "Neredeyse hemen," dedi. "Patikanın döndüğü bir nokta var" -burada Van Laar eliyle gösterdi- "patika başından yaklaşık yüz adım ötede, evin olduğu yöne doğru. O noktaya ulaşana kadar Ayı'yı izledim, sonra sola döndü ve kayboldu."

"Patika başı bir yer?" diye sordu Shattuck.

Carl biliyordu. Kendisi de birkaç kez Bear'la birlikte oraya gitmişti.

İstediği zaman dağa çıkabilirdi ama bundan daha uzağa gidemezdi. Patika başı, kasabaya giden ana asfalt yol olan Route 29'a çıkan toprak yolun sonundaki bir sapaktı. Hunt Dağı, küçüklüğü nedeniyle Adirondacks'ın en popüler zirvelerinden biri değildi ama hava güzel olduğuunda genellikle park yerinde yarım düzine araba olurdu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu yaşı adam. "Yani işlek bir yer mi? Aktif mi?" "Genelde değil," dedi yaşı adam.

"Peki ya bugün? Sence dağda başıka insanlar da var mıydı?"

"Bunu bilemem," dedi yaşı adam. "Otoparkta hiç araba yoktu ama ben dağa kadar hiç gitmedim. Yağmur başılayana kadar patika başında durup Ayı'yı bekledim."

Sonra sessizlik oldu. Rahatsız edici.

Carl, Bob Lewis'i izledi. Dördü arasında alaycı ve kötümser olan oydu. Bazen kötü aktörler ve şüpheli güdülerle ilgili sonuçlara varmasına neden olan paranoyak bir çizgisi vardı. İki kez, bir yangının nedeni kolayca aıklanamadığuında kundaklama iddiasında bulunmuştı. (Şimdiye kadar Shattuck Kasabası'nda gerçek bir kundaklama vakası yaşanmamıştı - en azından onların gözetiminde).

Tam bu sırada Bob L. konuştı.

Yaşı Van Laar'a "Fırtınada neden yürüyüşe çıktınız?" diye sordu.

Soru ani oldu. Lewis kendini topladı. "Sormamın sakıncası yoksa, efendim."

Bay Van Laar, "Fırtına ani oldu," dedi. "Nereden geldiği belli değildi. Evden ıktığuımızda gökyüzü açıktı. Güneş dışarıdaydı. Havada en ufak bir nem belirtisi yoktu. Ve sonra," dedi. Ama devam etmedi.

Dick Shattuck boğazını temizledi. "Bay V," dedi, "Bear geri döndükten sonra patika başında onu ne kadar beklediğuinizi söyleyebilir misiniz?"

"Söylemesi zor," dedi yaşı Van Laar. "Belki on beş dakika. Yirmi. O gittiğuinde cep saatime bakmadım ama yağmur başıladığuında baktım. Bu üç otuz beşteydi. İşte o zaman sabrımı kaybettim ve

kendim geri döndüm. Ormanın içinden geçen yol kısa. Dediğim gibi. Bu kadar uzun sürmemeliydi."

- - -

Konuşma devam etti ama Carl sessiz kaldı. Hesaplıyordu. Bay Van Laar, Bear'ın büyükbabasıyla birlikte saat üçte yürüyüşe çıkacağını söylemişti. Carl o gün işten erken, üç buçukta çıkmıştı. İşte o zaman çocuğu evin önünde eğilmiş, ayakkabısını bağlarken, bir yere doğru yola çıkmak üzereyken görmüştü.

Eğer hesabını doğru yapıyorsa, Carl Stoddard'ın kaybolmadan önce çocuğu gören son kişi olması mümkündü.

Bu konuda konuşmayı düşündü. Şimdilik buna karşı karar verdi.

Her iki Van Laar da aynı anda, aniden bitkin düşerek ağırlıklarını arkalarındaki tezgâha yasladılar. Genel olarak bir çift gibi hareket ediyorlardı. Aynı boy, aynı gözler, aynı sabit ve akıcı hareketler. Onlarda Carl'ın genellikle zengin insanlarla ilişkilendirmediği bir atletizm vardı. Bir keresinde Peter III'ü başka bir yılın Blackfly Good-by'ı sırasında çimenlerin üzerinde doğaçlama bir beyzbol oyunu oynarken görmüştü. Bir topu tamamen gözden uzak bir yere atmış ve sonra da doğaçlama kalelerin etrafında, Carl'ın futbol günlerinden etkileyici bir hız rezervi olduğunu hemen anladığı şeyi gizleyen rahat bir tempoyla koşmuştu.

"Ondan sonra onu gören oldu mu? Yani senden başka kimse," dedi Shattuck.

"Bildiğim kadarıyla kimse yok," dedi yaşlı adam. "Sence eve hiç ulaşmış mıdır?"

"Belli değil," dedi genç olan. Ayı'nın babası. "Kimse onu orada görmedi ama konukların çoğu o sırada dinleniyordu. Ya da dışarıda, sanırım."

Carl zorlukla yutkundu. Konuşmak istedi. *Onu gördüğümü* söylemek için. *Ayakkabılarını bağlıyordu. Saat üç buçuktu.* Ama bunu açıkladığı anda neyin değişeceğini anlamıştı.

Shattuck devam etti ve o an geçti. "Evin içinde kimin olduğuna inanıyorsunuz?"

Genç Van Laar başını salladı. "Öyleydim," dedi. "Karım öyleydi. Dediğim gibi bazı konuklar. Personelin bazı üyeleri."

"Peki Ayı'yı aramaya ne zaman başladınız?"

İki Van Laar birbirlerine baktılar.

Sonra genç olan konuştu. "Babam beni evde buldu," dedi. "Dörde çeyrek kala. Yatak odamda dinleniyordum. Bana Ayı'yı bulamadığını söyledi."

İsmi söylediğinde sesi yükseldi.

Carl kaçırdı, birden ağlayacağından korktu. "Ve sonra," dedi Shattuck, daha nazikçe.

"İkimiz dışarı çıktık, yağmurun içine," dedi yaşlı adam. "Henüz kimseyi telaşlandırmak istemedik. Onu çağırmaya başladık. Ayı için. Ve sanırım insanlar bizi duydu. Ve yavaş yavaş bir grup oluştu. Dağıldık. Bir süre ormanda dolaştık. Daha küçük gruplara ayrıldık. Bir grup Hunt'a kadar gitti, dağın tepesine kadar. Bir diğeri sahile inip su hattı boyunca yürüdü. Bir diğeri Emerson Kampı'nı, tüm kulübeleri, her binayı aradı. Yirmi kişi kadar aradık. Yaklaşık üç saat boyunca arama yaptık. Bu süreçte iyice ıslandık."

Dört gönüllü hep birlikte başlarını salladı.

"Çocuğun annesine ne zaman haber verdiniz?" diye sordu Bob Lewis. Soru yine yanlıştır, çok ani, konu da çok hassas gelmişti.

Cevap veren genç Van Laar'dı. "Seslendiğimizi duydu," dedi. "Dışarı çıktı." Sesi gergindi.

Carl Van Laar'lara bakmayı tamamen bırakmıştı. Eğer şimdi ağlarsa-

Sonunda, saatlerdir su yüzüne çıkmakla tehdit eden anıyı, mide bulandırıcı bir şekilde ortaya çıkarmasına izin verdi. Geçen yaz, küçük ve güçlü Bear, Carl toprağa çiçek ekerken onun yanında bir kütüğün üzerinde oturuyordu. Çocuk kendi yarattığı bir şeyi memnuniyetle yontuyordu. Sonra ona seslenen alçak bir erkek sesi duymuş, çabalarına ara vermiş ve kaskatı kesilmişti.

Carl ona baktı. Bir süre onu izledi, cevap vermesini bekledi.

Yapmamıştı.

"Baban mı arıyor?" Carl onu nazikçe uyardı. Ses tekrar geldi: "*Bear Van Laar! Peter Four!*"

Bear başını salladı. "O benim büyükbabam," dedi. Ve sonra, o kadar sessizdi ki neredeyse duyulmuyordu: "Ondan pek hoşlanmıyorum."

Bunun üzerine küçük bıçağını yere bıraktı, derin bir iç çekti ve cebine koydu. Omuzları kamburlaşarak ayağa kalktı ve Self Reliance'a doğru yürüdü.

- - -

Saat 8:45'ti. Güneş batmıştı. Girdiklerinden beri biraz boşalmış olan kasvetli ana odaya doğru yürüdüler. Sonra ön kapıdan çıkıp yeraltı suları ile dolmuş, her adımda gıcırdayan çimenliğe çıktılar. O gece çok dolunay vardı, o kadar parlaktı ki arkalarında belli belirsiz gölgeler bırakıyordu. Dördü ve Vic Hewitt kuzeye, çocukla büyükbabasının günün erken saatlerinde birlikte gittiği ormandaki patikaya doğru yürüdüler.

"Ne giydiğini biliyor musun?" Bob Alcott Hewitt'e sordu.

"Hatırladığım kadarıyla kısa pantolundu," dedi Hewitt. "Ve sanırım kırmızı bir gömlek. Kısa kollu. En azından bu sabah onu gördüğümde giydiği buydu."

"Uzun pantolon," dedi Carl refleks olarak. Bunu çok iyi hatırlıyordu. Çocuk ayakkabılarını bağlamak için onları kelepçelemişti.

Bir duraklama.

"Öyle mi?" dedi

Hewitt. "Sanırım

öyle."

"Nasıl olur?"

"Sanırım onu gördüm. Ana evin önünde. Ben ayrılmadan hemen önce."

Vic Hewitt ona sertçe baktı. "Saat kaç olabilir?"

"Üç buçuk gibi."

Hepsi de ormana doğru baktı.

"Carl," dedi Vic. "Bunu bize daha önce söylememenin bir nedeni var mı?" Carl düşündü. "Şimdi aklıma geldi," dedi. "Az önce."

- - -

Kamyonda buldukları tek el fenerini taşıyan Shattuck, onu çimenliğin kenarındaki ağaç sırası boyunca ileri geri salladı. Işığın her süzülüşünde ormanın yoğunluğunun altı çiziliyordu. Bazı kısımları tam anlamıyla çalılık gibi görünüyordu. Geçilmez. Tek açıklık söz konusu patikanın girişiydi. Bear'ın bulunduğu bilinen son yer.

"Onun için bağıralım mı?" dedi Carl.

Hewitt tereddüt etti. "Sanmıyorum," dedi sonunda. "Bütün gün cevap alamadım. Aileyi daha fazla tedirgin etmek istemem. Bırakalım biraz dinlensinler."

Shattuck başıyla onayladı. El fenerini tekrar patikaya doğru tuttu ve konuşmadan önce tekrar eve doğru tuttu. Konuştuğunda sesi ölçülüydü.

"Bak," dedi. "Dördümüz şu ormana gidip tek el fenerimizi bir süre sallayabiliriz. Bakalım iz bulabilecek miyiz? Ya da eve dönüp birkaç el feneri ya da meşale daha bulabiliriz. Herkes tekrar dağılsın. Ama zaten etrafta dolaşan bu kadar insan varken, çocuğun kokusu tamamen kaybolmadan bir av köpeği getirsek daha iyi olur diye düşünüyorum. Sizce de öyle değil mi?"

Vic Hewitt başını salladı. Onların gözlerine bakmıyordu. Ormana doğru bakıyordu.

"Bana sorun," dedi Shattuck "Bence devlet memurlarını çağırmak akıllıca olur. Sadece sen soruyorsan." Carl da böyle düşünüyordu. Şüphesiz hepsinin düşündüğü de buydu.

Hewitt cevap vermedi. Dinliyordu. "Vic?"

dedi Shattuck. "İyi misin?"

Ormanda ani bir hareketlilik. Kapana kısılmış bir hayvanın çılgınca hışırtısı. Dağa doğru açılan patikadan, düz bir şekilde koşan küçük bir figür çıktı.

Bir an için herkes umutlandı.

Ama o Ayı değildi. Bir kızdı, Carl gördü. Shattuck ışığı ona doğru çevirdi. Yüzü bembeyaz ve panik içindeydi, ağzı bir tür sessiz feryatla açıktı. Giysileri nemliydi; saçları başına keçeleşmiş, uzun örgüsü bir omzunun üzerinden ve önünden aşağı sarkan ıslak bir ipe dönüşmüştü.

Hewitt alçak sesle, "Ne be," dedi ve Carl ancak o zaman kim olduğunu anladı.

Hewitt hızlı adımlarla kızı Tessie Jo'ya doğru ilerledi. Diğerleri oldukları yerde kaldılar.

OceanofPDF.com

Carl

1950'ler| **1961**| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975

Tessie Jo -ağız açık, gözleri kapalı- babasının kollarına, sonra büyük odaya, sonra da koridora götürüldü.

hizmetçilerden biri tarafından onun için koşturulurken, yakındaki bir odada babası onu sakinleştirdi.

Kalan birkaç konuk dağıldı. Gönüllüler -Carl başta olmak üzere- izin isteyerek ön bahçeye döndüler ve elleri ceplerinde ne yapacaklarını düşünerek beklemeye başladılar.

Önce Bob L. konuştu. "Sence bir şey mi gördü?"

Dick Shattuck: "Öyle umalım."

Ama Carl'ın farklı bir fikri vardı. "Onlar arkadaştı," dedi. "İyi arkadaşlardı. Bear onu her yerde takip ederdi. Onu örnek alırdı. Belki de ona aşıktı."

Diğer üçü ona baktı.

"Belki de onun gitmesine üzül müştür," dedi Carl.

Gerçekten de Vic Hewitt'in koridora tekrar çıktığında söylediği buydu: Kız şoktaydı. Yorgun, üşümüş ve açlıktan ölmek üzereydi; Bear'ın kaybolduğunun ilk bildirildiği öğleden sonra saatlerinden beri ormanda aç ve susuzdu. Arkadaşını kaybetmekten korkuyordu - sahip olduğu tek arkadaşlarından biriydi, dedi Vic - küçük okulundaki çocuklarla hiç iyi geçinemediğini de ekledi. Şimdilik, Tessie Jo

Darla McCray tarafından çorba içirilmiş ve h    titreyerek yatağına yatırılmıştı. Hastalanmayacağı umuluyordu.

D  rt adam da başlarını sallayarak bu bilgiyi aldı. Sonra Vic onlara eve gidip biraz uyumaları gerektiğini s  yledi. Gece boyunca n  bet tutma g  revini kendisi   stlenecekti. Yarın, beşi ve eyalet polisi yeniden başlayacaktı. Bu sefer tazılarla.

Kamyon garaj yolundan çıkarken, Self-Reliance'ın yaydığı loş ışıkta Vic'i g  rd  ler. Odunluğa doğru y  r  yordu. Yalnız başına izlemek için bir kamp ateşi yakacaktı, diye d  ş  nd   Carl; belki alevler ya da dumanlar çocuğu eve geri çekerdi.

O ana kadar Carl, bilincinin eteklerinde gezinen bir duyguya izin vermemekte direnmişti. Ama kamyonetin arkasından, Self-Reliance'ın ışıklarının birer birer s  nmesini izledi ve sonunda d  ş  nmesine izin verdi: eğer o, soğuk ormanda bir gecede kaybolan oğlu olsaydı -belki de yaralanmıştı- hala orada arıyor olurdu. Kendi v  cudu pes edene kadar Ayı'nın adını sayıklardı.

- - -

Evde Maryanne h    uyanıktı. Mutfak masasında oturmuş, bir el solitaire oynuyordu. Scotty   ld  ğ  nden beri neredeyse her gece oynardı; uykudan   nce zihnini boşaltmaya yardımcı olduğunu s  ylerdi.

"şansın yaver gitti mi?" diye sordu Carl'a d  nmeden. Sırtını dikleştirmiş, gergindi.

"Hayır," dedi Carl. "Arama yarın genişleyecek. Ron Shattuck'ın av k  peğini getireceğiz." Sonra durdu, d  ş  nd  .

Bear'ın b  y  kbabası hakkında s  ylediklerini hen  z kimseye anlatmamıştı. O sert sesle adının s  ylendiğini duyunca Bear'ın duruşunun nasıl değiştiğini. Bir an için Maryanne'e s  ylemeyi d  ş  nd  . Ama bug  nlerde onun s  ylediklerine vereceği tepkileri asla tahmin edemiyordu. Yanlış bir şey onu   fkeye s  r  kleyebilirdi - son zamanlarda en kolay ifade ettiği duygu, sanki her şey

Scotty'nin vefatından beri duyduğu üzüntünün yerini *bir şeyin* alması gerekiyordu. Ama önce o konuştu.

"Ben de geleceğim," dedi Maryanne sakince. "Koru'ya mı?" dedi Carl.

"Evet."

Carl durakladı. Van Laar'lara olan saygısı o kadar kökleşmişti ki, ilk tepkisi onun arazide hoş karşılanıp karşılanmayacağını merak etmek oldu. Sonra aklı başına geldi; Van Laar'ların mümkün olduğunca çok el isteyecekleri kesindi. "Emin misiniz?" diye sordu.

Maryanne başıyla onayladı. Sekizin üstüne bir yedi koydu. "Annem kızlara bakacak. Çoktan rica ettim."

"Pekâlâ," dedi Carl. Hâlâ kararsızdı. Sonunda genellikle güvenli olduğunu bildiğı bir konuda karar kıldı: "Nasıllardı?"

Maryanne gülümseyerek elini salladı. "Oh, pekala. Jeannie bir not yüzünden üzgün. Margaret bir çocuk yüzünden üzgün. Antonia bir arkadaşı için üzgün." Sonunda ona döndü ve bir an için gözlerinde bir mizah parıltısı gördü. "Herkes iyi olsaydı daha çok endişelenirdim."

İçinde bir sıcaklık dalgası yükseldi. Ona, dik sırtlı, güzel karısına gidip ellerini kollarına koyma ve bir süre orada durma içgüdüğü vardı. Bugünlerde birbirlerine çok nadir dokunuyorlardı. Bir yıldır sevişmemişlerdi; son sevişmelerinden sonra Maryanne öyle şiddetli ağlamıştı ki, adam bir daha ona yaklaşmayacağına dair kendi kendine söz vermişti. En azından bir davet gelene kadar ve şimdiye kadar hiç davet . Bu yüzden o gece de ona gitmedi, onun yerine boğazını temizledi ve yatmadan önce yıkandığı banyoya doğru merdivenlerden yukarı yürüdü. Bir ya da iki saat geçecekti, biliyordu, sonra Maryanne geceliğini giymiş olarak sessizce odaya girecek, onun yanına uzanacak ve vücutlarının hiçbir parçası birbirine değmeyecekti.

Sabahın erken saatlerinde kahvaltı kokusuyla uyandı.

Kayınvalidesi elinde kahvesiyle masaya oturmuştu bile. Maryanne botları dışında kilise kıyafetlerini giymişti, Pazar okulu öğretmeni kıyafeti -mavi elbise, cloche şapka- normalde

ormanda bir günlük çalışma için garipti. Ama burası Van Laar'ların ormanıydı ve Maryanne'e göre bu kıyafetler bir saygı göstergesiydi.

Sabah saat altıda Carl itfaiye binasını arayarak Bob L.'ye Maryanne'in gelme kararı nedeniyle arabayı ayrı kullanacağını bildirdi.

"Peki, sorun değil," dedi Bob L. "Görünüşe göre herkesin karısı da geliyor." Sesinde bir şikâyet notası vardı.

Eşlerin gelme kararı bir haberci işlevi görmüş olabilir, ancak gönüllü çabanın tam kapsamı ancak Carl'ın Koruma Alanına varmasıyla ortaya çıktı.

Çimenlerin zerinde Shattuck'ın yetişkin vatandaşlarının çoğu duruyordu: talimat bekleyen birkaç yüz ceset. Ron Shattuck köpeği Jennie ile oradaydı; Carl'ın tanımadığı adamlar tarafından tutulan başka birkaç köpek de oradaydı.

Evin yakınında pencereleri açık dört devriye arabası vardı.

Ve tepenin en üstünde, Self Reliance'ın n kapısının önünde, Van Laar'ın yaşlı ve genç adamları duruyordu. Saçlarında Vic Hewitt, devlet memurlarıyla görüşüyordu.

Yanı başında Maryanne'le birlikte bu sahneyi seyreden Carl bir an duraksadı. Dün gece, gönüllü itfaiye teşkilatının dört yesi kontrolü ele almış gibi görünüyordu; bugün ise görevden alınmışlardı. Dick Shattuck'ı görene kadar kalabalığı taradı, hayatında ilk kez benzer şekilde kararsız görünüyordu. Karısı da onun yanındaydı; Maryanne'in ilkokuldan beri hep birlikte kibirli dediği Georgette adında zayıf bir kadın. Maryanne şimdi küçük boğaz temizleme sesleri çıkartıyordu ve bunu, Carl'ın bir şekilde kontrolü ele almasını istediği anlamına aldı.

Böylece Carl, Maryanne topuğunda, hareket olarak algıladığı doğru yürüdü. Yolda Bobs ve Dick Shattuck'la göz göze geldi; onlar da arkasından geldiler.

Self-Reliance'ın önünde duran adam grubuna ulaştıklarında kimse dönmedi.

Carl biraz konuştu.

"Günaydın," dedi Carl, birkaç askerin kaşlarını kaldırmasına ve Vic'in duraksamasına neden oldu.

"Beyler, bu Carl Stoddard," dedi Hewitt. "Kendisi burada bekçi ve yakınlarda gönüllü itfaiyeci. Carl, bu adamlar eyalet polisinden. Aramada bize yardımcı olacaklar."

"Gece boyunca bir şey oldu mu?" diye sordu Carl ve Vic başını salladı.

"Elimden geldiğince ateş yaktım," dedi Hewitt. "Neme rağmen. Bütün gece oturdum. Sanırım biraz uyukladım, ara sıra."

"Hiçbir işaret yok," dedi Carl, faydasızca.

Hewitt başını salladı. "Diyordum ki," diye devam etti, "en önemli şey bırakılabilecek izleri bozmamak. Ya da kokuları. Yani zaten rahatsız edilmiş olanlardan daha fazlasını. Önce köpekli adamların yola çıkmasına izin vereceğiz, iyi bir başlangıç yapsınlar. Onlar ararken ben de kalabalığın geri kalanını ayırıp onlara nasıl hareket edeceklerini öğreteceğim. Ne aramaları gerektiğini."

Askerler başlarını sallayarak dinlediler. Carl, burada hiçbirinin otorite iddiasında bulunmamasının ilginç olduğunu düşündü; hepsi de operasyonu yürüten ailenin ve Vic'in astları olarak yerlerini kabul etmiş görünüyorlardı. Hewitt'lerin nesillerdir bölgedeki en iyi rehberler olarak bilindiği ve Vic'in özel bir yeteneğe sahip olduğu düşünülüyordu. Askerlerden birkaçı Vic'in ününü bildiğine şüphe olmayan yerel çocuklardı.

Vic Hewitt aniden dönüp uzaklaştı ve Carl ile diğerlerini, kendi içlerine kapanarak sıkı bir çember oluşturan askerlerle baş başa bıraktı.

Şikâyet etmekten asla çekinmeyen Bob L. bunu ilk söyleyen oldu. "Sanki burada değilmişiz gibi."

- -

Planlandığı gibi önce köpekli adamlar gitti.

Av köpeklerinden on dakika sonra kalabalığın geri kalanı ayrıldı, bazıları Vic Hewitt tarafından kendilerine verilen yerlere doğru yola çıktılar. Dört itfaiyeci ve eşlerine 29. Yol'un karşı tarafındaki bir kilometrekarelik ormanı arama görevi verilmişti; söz konusu bölgeye gittiler ve ormanın kenarında bir sıra halinde durdular.

Vic, kalabalığın tamamına hitap edebilmek için sesini olabildiğince yükselterek, amacın eşit aralıklarla insanlardan bir sıra oluşturmak ve toplu olarak ileriye doğru yürümek olduğunu söylemişti. Gözlerinizi yerden ayırmayın, dedi Vic. Soldan sağa doğru tarayın. Olağandışı renklere, çalılıklardaki olağandışı çöküntülere dikkat edin. Her otuz saniyede bir çocuğa seslen.

Carl için en zor kısmın bu ortaya çıktı. Tüm erkekler için.

Seslerini bu şekilde yükseltmeye, bir kişinin adını tekrar tekrar söylemeye alışık değillerdi.

Anlaşıldığı üzere, kadınlar bunu yapmaya daha istekliydi; ve bu yüzden ormanda yankılanan onların sesleriydi. Hepsi de anneydi. Hepsi de düzenli olarak doğuştan gelen edep duygularını bir kenara bırakıp çocukları için bağırıyorlardı.

Korunun etrafında, başkalarının da aynı şeyi yaptığını duyabiliyorlardı, çocuğun adı bir yankı gibi yankılanıyordu.

Bir saat geçti. İki, üç. Gün sıcak değildi ama Carl yine de kendini terlerken buldu. Bear'ın adının söylenmesiyle ilgili bir şey vicdanını sızlattı, kalp atışlarını hızlandırdı, dün öğleden beri aklının bir köşesinde sallanıp duran aynı anıyı tetikledi.

"*Bear Van Laar*," diye seslenmişti çocuğun büyükbabası. Ve Bear irkilerek sıçramış, Carl'ın yanından ayrılmak istememişti.

Şimdi bir ayak diğerinin önünde. Çam iğneli orman zemininin çıtırtısı. Carl tek başına olsaydı gömleğini çıkarırdı. Kendisine söylendiği gibi -yapması gerektiğini bildiği gibi- yere odaklanmaya çalıştı. Ama manzara gözünün önünde bulanıklaşmaya başlamıştı. Boynunda asılı duran su matarasından bir yudum aldı.

Maryanne genellikle böyle şeyleri fark eder, kendisinin ya da çocuklardan birinin hasta, gergin ya da başka bir şekilde keyifsiz olduğunu çabucak gözlemlerdi. Ama bugün elindeki işe odaklanmıştı. Daha önce elbisesini dizlerinde düğümlemişti. Şimdi çizmeli ayaklarıyla yüksek adımlar atıyor ve çocuğa sesleniyordu.

Carl aniden tökezledi ve yere düştü. Bütün zincir durdu.

Karnında ve göğsünde bir tür acı hissediyordu, sarmal ve kıvrımlı bir şey.
Hiçbir şey söyleyemiyordu.

Aradıkları isim artık değişmişti. *Carl*, diyorlardı.

Carl. Carl.

Bilincini kaybetmeden önce duyduğu son şey bu oldu.

OceanofPDF.com

III

Kaybolduğunda

OceanofPDF.com

Tracy

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| **Temmuz 1975**| Ağustos 1975

S Bu kelimeyi kullanmaktan, hatta düşünmekten bile korkuyordu ama Tracy bazen Barbara Van Laar'a aşık olduğunu hissediyordu.

Barbara'nın yüzündeki ve vücudundaki ayrıntılar, uzun kirpikli her daim uykulu gözleri, güçlü bacaklarının biçimi, sıfıra vurduğu tırnakları, güneş ışığında altın gibi görünen ve saçlarının yapay siyahlığını vurgulayan ön kollarındaki ve kalçalarındaki çok açık renk saçları onu büyülüyordu. Tracy'yi bakarken yakaladığında -ki yakalamış olmalıydı- hiçbir şey söylemedi, sadece sanki bu tür bakışların muhatabı olmaya alışmış gibi belli belirsiz gülümsedi.

Daha da önemlisi: Barbara, Tracy'yi Tracy'nin onu sevdiği kadar seven ilk arkadaşıydı. Bir kere Tracy'ye komik olduğunu söylüyordu: Tracy'nin söylediği şeylere yüksek sesle ve sık sık gülüyor, etrafındakilerin ilgili bakışlarını üzerine çekiyordu. Tracy'ye zeki olduğunu söylüyordu. Ana akıma karşı bir küçümseme besliyordu ama buna katılan insanları küçümsemiyordu. Gerçekten de, Tracy'nin şimdiye kadar tanıştığı en az yargılayıcı kişiydi.

Barbara'nın Emerson Kampı'ndaki konumu ilginçti: O yaz kamptaki ilk yazı olduğu için bir yabancıнын cazibesine sahipti ama aynı zamanda diğerlerinin asla olamayacağı şekilde içeriden biriydi. Sezon dışında da kampa sık sık gelirdi; diğer kampçılara yasak olan dolapları, arka odaları ve mutfakları görmüştü.

En ilginç de, kamptaki diğer kampçılar için bir sır olan kamp müdürü T.J. Hewitt ile oldukça yakın olmasıydı. Evet, hepsine açık hava sporları dersleri veriyordu; ama o zaman bile ciddi ve mesafeliydi. Tracy'nin onun özel hayatı hakkında bildiği tek şey kamptaki geçmişıydı. Kampın eski müdürü Vic Hewitt'in kızıydı, kantinde önemli bir yerde resmi asılı olan bir efsaneydi. Bir şekilde hasta olduğu söyleniyor. Bu gerçek dışında, T.J. hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı; danışmanlar ona saygı duyuyor, onun hakkında asla dedikodu yapmıyorlardı. Yaşayan bir insandan çok bir maskot gibi görünüyordu: büyük saygı duyulan ama asla doğrudan konuşulmayan biri.

Bu nedenle Tracy, Barbara ile yürürken T.J.'nin yanından ilk kez geçtiğinde, yeni arkadaşının yönetmenin adını parlak bir şekilde seslendiğini duyunca şaşırđı.

"Neler oluyor?" Barbara söyledi.

Tesislerdeki diğer herkesin aksine T.J. üniforma giymiyordu. Bunun yerine kadife ya da jean pantolon, tişört ya da ekose fanila, yüksek çoraplar ve üstüne sıkıca bağlanmış kahverengi Danner yürüyüş botları giyiyordu. Başındaki saç modeli o kadar gülünç derecede çarpıktı ki, başka biri olsa alay konusu olurdu. Ama T.J.'de bu kesim, dünyevi meselelerle ilgilenmediğinin bir göstergesi gibiydi. Bir keşişin takkesi gibi, onu kamptaki sıradan insanlardan ayırma işlevi görüyordu.

Erkeklerin kulübelerini kızlarınkinden ayıran derenin üzerindeki küçük köprülerden birinin önünde diz çökmüştü. Korkutucu bir hızla bir sıra çivi çakıyordu. Şimdi başını kaldırdı ve kaşlarını çatdı.

"Nerede olman gerekiyordu?" dedi.

"Hatırlayamıyorum!" dedi Barbara. Alay ederek. Tracy'ye döndü. "Yapabilir misin, Tracy?"

"Öğle yemeğı," dedi Tracy çabucak. "Şu anda öğle yemeğine gidiyoruz."

"Ahdoğru ya. Üzgünüm T.J., burada yeniyim." Barbara sırtıttı. T.J. sırtıtmadı. Ama gülümsemeye karşı koyduğu belliydi.

"Çekil başımdan," dedi ve çekicini tekrar havaya kaldırarak işine geri döndü.

Yollarına devam ettiler. Barbara bir noktada Tracy'nin yüz ifadesini fark etti: gözleri fal taşı gibi açılmış, bir açıklama bekliyordu.

"Ne?" dedi.

Tracy omzunun üzerinden geriye baktı.

"Oh, T.J.?" dedi Barbara. "O zararsız biri. Neden herkesin ondan bu kadar korktuğunu anlamıyorum."

"Yılın geri kalanında ne yapıyor?" diye sordu Tracy.

"Babasıyla ilgilenir. Bahçeyle ilgilenir. Ailem bir yere gitmek zorunda kaldığında Albany'ye benimle kalmaya geliyor."

Tracy ona baktı. "Sana *bebek* bakıcılığı mı yapıyor?" Bunu hayal bile edemiyordu. Uzun sessizliklerin dayanılmaz olacağını düşündü.

Barbara güldü. "Ben öyle demezdim. Sadece benimle kalıyor, beladan uzak durmamı . Hewitt'ler aileden biri gibi."

Tracy omuz silkti. "Sen öyle diyorsan," dedi.

- - -

Tracy Barbara'yla birlikte olmadığı zamanlarda, onun hakkında bilgi edinmeye çalışıyordu. Bir , onun geçmişi hakkında giderek daha fazla merak duymaya başlamıştı. Yatak arkadaşları Barbara'nın erkek kardeşinin kayboluş hikayesini tam olarak bilseler de, Barbara'nın gelişi bu konuda bir tür saygılı sessizliğe yol açmıştı.

Tracy sadece bir kez önemli bir şey öğrenebildi.

Yazın ortalarında, bir mola sırasında tuvaletten dönerken, piknik masasında oturan, aşkının diğer nesnesi Lowell Cargill'e rastladı. Yüzü bir gazete tarafından gizlenmişti.

Katın üstünde tarih: *13 Temmuz 1975*. Tarihin altında, bir adamın yüzü izleyiciye doğru bakıyordu: gözlüklü, saçsız, gülümsemeyen. Başlıktan anladığı kadarıyla bu Jacob Sluiter'di ve kampçılar arasında *Slitter* olarak biliniyordu. Karanlıkta onun hakkında fısıltılar duymuştu, Slitter ile Bear Van Laar arasında bir bağlantı olduğuna dair söylentiler olduğunu biliyordu; ama o ana kadarki ayrıntılar Tracy'den kaçmıştı.

Olabildiğince kayıtsız bir şekilde başka bir masaya oturup gazeteye baktı. Gözlerini kısarak makaleye doğru baktı ve ayrıntıları anlamaya çalıştı. Böyle anlarda gözlüklerini takmadığına pişman oluyordu. "*GÖRÜLME RAPOR EDİLDİ*" diyordu manşet. Altında da *tehlikeli* ve *silahlı* gibi büyük kelimeler vardı.

"Gergin mi?"

Tracy irkildi.

Lowell Cargill elindeki kâğıdın üstünden ona bakıyordu.

Lowell, "Burada kuzeye, eski avlanma bölgesine doğru gidiyor olabileceği söyleniyor," dedi rahatça.

Kağıdı katladı. Bir bacağını diğerinin üzerinde çaprazladı, ayak bileğinden dizine kadar.

Sonra Tracy'nin yüzünü görünce ekledi: "Korkma. Dışarı çıktığında Fishkill'in aşağısındaydı. Eğer yürüyorsa, henüz bu bölgede olamaz. Ve bahse girerim buraya gelmeden onu bulurlar."

Durakladı.

"Otostop çekmediyse tabii," diye ekledi kararsızca. "Ama onu kim alır ki?"

"O kağıdı nereden buldun?" Tracy sordu.

"Kantinden," dedi Lowell. "Orada her gün gazete satıyorlar.

Çoğu insan onları istemiyor."

Öyle, diye düşündü Tracy. Evde annesiyle birlikte günlük gazete okumayı seviyordu. Ve Lowell Cargill'in de gazete okumasını onunla olan uyumunun bir başka kanıtı olarak görüyordu: onun yaşındaki bir çocukta alışılmadık bir özellik olarak görüyordu.

Lowell aniden ayağa kalktı ve kollarını havaya kaldırarak onu heyecanlandıran bir dilim göbeğini ortaya çıkardı.

"İstersen bunu alabilirsin," dedi Lowell. "Benim bitti."

Lowell Cargill'in dokunuşuyla kutsallaştırılmış bir tür kutsal emanet gibi, seansın geri kalanında sandığında saklayacağından kuşku duymadan eline aldı.

O sırada anons sistemi çatırdayarak serbest saatin sona erdiğini duyurdu ve Lowell arkasını döndü.

Sonra sanki bir şey hatırlamış gibi döndü. "Hey," dedi. "Barbara senin iyi bir şarkıcı olduğunu söyledi. Bir ara benimle şarkı söylemek ister misin?"

Tracy vücudundaki tüm kanın kafasını terk ettiğini hissetti.

Lowell kaşlarını çattı. "İstemiyorsan sorun değil," dedi. "Sadece merak ediyordum. Nasıl armoni yapılacağını öğrenmeye çalışıyorum."

Yürümeye başladı.

Tracy onun arkasından baktı ve korkaklığı için kendine lanet etti. Ve sonra, adam on adım uzaklaştığında, konuşmak için kendini zorladı. "Konuşacağım," dedi. Ve sonra tekrar, daha yüksek sesle.

"Tamam," dedi Lowell. "Seni bulacağım."

- - -

Tracy, akşam yemeğinden sonra ve ışıklar sönmeden önce üst ranzasında *Saratogian*'ın ön sayfasını küçük bir kare şeklinde katladı ve makaleyi okudu.

Oradan Jacob Sluiter'in tüm hikâyesini öğrendi. Okuduğuna göre Sluiter, on yıldan biraz daha uzun bir süre önce Adirondack Parkı'na musallat olmuş azılı bir katildi. Sluiter on bir cinayetle suçlanmış ve hakkında dava açılmıştı; bu cinayetlerin hepsi 1960 ile nihayet yakalandığı 1964 yılları arasında işlenmişti. Bu cinayetlerin çoğu kamp alanlarında ya da ücra kulübelerde gerçekleşmiştir. Kurbanlar -çiftler, bazen de bekar kadınlar- bağlanmış ve bıçaklanmıştı; ateşli silah kullanılmamıştı. Sluiter'in yakalanmaktan bu kadar uzun süre kurtulmasını sağlayan şey, kırsal yoksulluk içinde geçen çocukluğu boyunca edindiği derin ahşap işçiliği bilgisiydi. Tuzak kurabiliyor ve büyük bir ustalıkla balık tutabiliyordu. Kaçak olarak geçirdiği dört kışın her birinde Sluiter, boş bir kulübeden diğerine geçerek yazlıkçıların geride bıraktığı konserve ve diğer erzakları çaldı; Mayıs'tan Eylül'e kadar, bölge daha kalabalık hale gelip ev sahipleri kulübelerine döndüğünde, vahşi doğada kamp kurdu. Kötü bir şans eseri sonsuza kadar bu şekilde devam edebilirdi: kış için boş olduğunu düşündüğü bir kulübe aslında sahiplerinin yıllık Noel kutlamalarının yapıldığı yerd. Araba yoluna girdiğinde, ev sahibi şöminede bir ateş yakıldığını gördü. Sluiter silahına davranmadan, ev sahibi içeride, onun tepesindeydi.

Jacob Sluiter, yetkililer çağrılırken bir sandalyeye bağlandı. 23 Aralık 1964'te nihayet yakalandı.

Hiçbir şey itiraf etmedi. Kendisini geri dönülmez bir şekilde lanetleyen kanıtlara rağmen masumiyetini korudu: eşyaları arasında kurbanlara ait eşyalar; tüm suç mahallerinde parmak izleri; iki kardeşin sadist eğilimlerle ilgili ifadeleri; ve son olarak, bir cinayet girişiminden kurtulan bir kişinin görsel teşhisi. Yine de Sluiter inkar etti. Muhabir, Sluiter'in şeffaflıktan yoksun olmasının, suçlandığı cinayetlerden daha fazlasından sorumlu olabileceği yönünde spekülasyonlara yol açtığını yazdı. Yürüyüş yaparken kaybolan kişilerle ilgili bazı vakalar - ki bu kişilerin daha önce sadece kaybolmuş oldukları düşünülüyordu -yeniden açıldı.

Bear Van Laar'ınki de dahil mi? Tracy merak etti. Kamptaki ilk gecesinde duyduğu korkutucu söylenti buydu.

Makale şöyle devam ediyordu: Jacob Sluiter yakalandıktan ve şartlı tahliye olmaksızın ömür boyu hapis cezasına çarptırıldıktan on yıl sonra, daha düşük güvenli bir cezaevine nakledilmek için hasta numarası yaptı. Ve üç hafta önce Jacob Sluiter, Camp Emerson'ın iki yüz mil güneyindeki o hapishaneden kaçtı. Elindeki *Saratogian*'ın sayısı, firarının dördüncü haftasında yayınlanmıştı; manşet, New York, Schoharie yakınlarında görüldüğünü bildiriyordu.

Makalenin yan tarafında bir diyagram, Sluiter'in bilinen cinayetlerinin ve daha önce yakalandığı yerlerin gösterildiği bir tür harita vardı. Tracy, ressamın haritaya eklediği birkaç referans noktasından ikisini fark etmekten kendini alamadı. Biri Emerson Kampı'na beş mil uzaklıktaki Shattuck kasabasıydı. Diğeri ise Van Laar Koruma Alanı'nın kendisiydi. Tracy parmağını ve anahtarı kullanarak bulundukları yerden Sluiter'in tutuklandığı yere kadar olan mesafeyi hesapladı. Yirmi mil ya da en fazla otuz mil. Camp Emerson'dan tutuklandığı yere, oradan da yine yirmi ya da otuz mil ötedeki en yakın cinayete kadar bir yol izledi ve bu süreçte düzgün bir ikizkenar üçgen, ucu Camp Emerson olan doğuyu gösteren bir ok ortaya çıkardı.

OceanofPDF.com

Tracy

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| **Temmuz 1975**| Ağustos 1975

Lowell Cargill'in konuşmaktan daha fazlası olduğu ortaya çıktı. Acı dolu bir hafta geçti ve sonra Balsam'ın verandasına geldi -elinde gitar çantası- ve kapıyı çaldı. Melissalardan biri kafası karışmış bir halde kapıyı açtı. Tracy'yi sorduğunda, ağzı daha da açık kaldı.

Lowell'ın önerisi pratik yapmak için amfiteyatroya gitmeleriydi ve Tracy kendini bu şekilde kampın arazisinde sessizce onu takip ederken buldu. Ona söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı ama başaramadı. Ama Lowell konuşmamaktan memnun görünüyordu - ta ki varacakları yere gelene kadar. Sonra bir kütüğün üzerine oturdu ve gitar kutusunu açtı.

Tracy'nin Lowell'ı ilk kez şarkı söylerken dinlediğinde fark ettiği bir şey vardı: Lowell hiç öz-bilinç göstermiyordu, ama gerçekten *şarkı* söylüyordu, gözleri bazen kapanıyor, sanki dünyanın geri kalanını bloke ediyordu.

Bugün de farklı değildi. Daha önce söylediği, Tracy'nin de bildiği Ian & Sylvia şarkısına başladı.

Şimdi Lowell'a bakan Tracy'nin kafası karıştı: Büyük bir kısmı histerik kıkırdamalara boğulmamak için mücadele ediyordu ve bunu engellemek için tırnaklarını avucunun içine batırmaya başladı. Ama başka bir yanı Lowell'ın tutkusunu ilham verici, hatta çekici buluyordu. Güzelce yontulmuş, heyecanlı bir şekilde hareket eden ciddi yüzü: belki de on iki yaşındaki Tracy'nin şimdiye kadar tanık olduğu en erotik şeydi.

Lowell şarkıyı bir kez söyledikten sonra, "Tamam," dedi. "Şimdi sana öğreteceğim."

"Bunu zaten biliyorum," dedi Tracy.

Bir saat boyunca prova yaptılar - Tracy bu kez ona notasını nasıl tutacağını öğretirken o da kendi notasını tuttu. Birden kendini annesini özlerken buldu.

-Tracy gibi kızıl saçlı ve çilli, uzun boylu, erkek fatma ve dobra bir at binicisiydi. Yemeğini dağınık bir şekilde yer, tabağının üzerine eğilir, yüksek sesle güler, dizleri ve dirsekleri dışarıda, gevşek bacaklı, yürürken şingırdayan, yürüyüşü Tracy'ye bir şekilde bir kuklaninkini hatırlatırdı. Zarif olduğu tek an at sırtında olduğu anlardı. Anne ve babasının boşanmasını izleyen bir yıl içinde Tracy'nin öfkesinin çoğu annesine yönelmişti; yakın çevresi onu daha kolay bir hedef haline getirmişti. Ama şimdi, zihninde, Tracy ona tek bir şey için teşekkür ediyordu: kızına uyum sağlamayı öğrettiği için.

- - -

O gece Tracy bir hayalet gibi kulübesine geri döndü. İçeri girdiğinde, Tracy'nin nerede olduğunu duymuş olması gereken Barbara'nın meraklı bakışlarıyla karşılaştı.

Alt ranzada Barbara'nın yanına oturdu ve yere baktı. "Ne oldu?" diye fısıldadı.

Sessizce, Tracy ona söyledi.

Hayatında ilk kez anlatacak gerçekten iyi bir hikâyesi olduğunu hissediyordu. Kendisinin -Tracy Jewell'in- başrolde olduğu, saf kız olduğu bir hikâye. Yanındaki Barbara, o konuşurken bilgece başını sallıyordu.

"Tekrar görüşmek istediğini söyledi mi?" diye sordu

Barbara. "Evet," dedi Tracy.

Barbara düşündü. "Senden hoşlanıyor," dedi. "Bu çok açık."

Garipti ama Tracy onun haklı olduğunu biliyordu. Buna hiç şüphe yoktu: Lowell Cargill ondan hoşlanıyordu.

"Sonra ne olacak?" Tracy ona sordu.

Kadın omuz silkti. "Ne kadar deneyimli olduğuna bağlı," dedi Barbara. "Belki seni dansa davet eder. Ya da belki bir dahaki sefere birlikte oynadığınızda seninle dener."

Tracy *neyi* deneyeceğini merak ediyordu, ama bir yanı da biliyordu. "Korkmuyorsun, değil mi?" Barbara sordu.

"Hayır," dedi Tracy.

"Korkmuyorum." Taş kesilmişti.

Uzun bir sessizlik oldu.

"Hiç müzik dinler misin?" Barbara sordu.

Dinlerdi ama Barbara'ya itiraf ettiği müzikleri değil. Annesinin müziğini ya da *Tiger Beat*'in kapağında yer alan grupları ve oğlanları dinlerdi.

Barbara beklemeden devam etti. "Birini öpmek -yani öpmek istediğin birini- duyduğun en iyi şarkının içinde yaşamak gibidir. Aynı duygudur."

- - -

Daha sonra, ranzasının üstünde, Tracy günlüğünü çıkardı ve seks hakkında bildiği her şeyi sıraladı.

Anatominin hangi bölümlerini içeriyordu: bu listenin en başındaydı. Bu parçalar arasında gerçekte ne olduğu: teknik detayları biliyordu, ama mekaniği tam olarak kavrayamadım.

Yüzünü pencereye çevirdi: Ay neredeyse dolunaydı.

Sabahleyin bir korna sesiyle uyanmadan önce gördüğünü hatırladığı son şey buydu.

Melissalardan biri "*Hayatta Kalma Gezisi*" diye fısıldadı. Tracy'nin etrafındaki Balsam kampçıları harekete geçti.

Barbara, en alt ranzada, ilk giyinen ve kapıdan çıkan kişi oldu.

OceanofPDF.com

Tracy

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975

Tracy bir saattir Barbara'nın kayıp olduğunu biliyor. Şimdiye kadar yalan söylemek zorunda kalmadı.

Kendisine birkaç kez şu iki soru soruldu: *Nerede olduğunu biliyor musun? Gittiğini duydun mu?* Her ikisine de Tracy rahatlıkla *hayır* diyebilir.

Şimdi, danışmanlar arama yapmak için çekildiklerinden, CIT'ler herkesi rutinlerine bağlı tutmakla görevlendirilmiştir. Kantine doğru yürürken Tracy bir plan yapar. Kendini grubun gerisinde bırakır, sonra da bir binanın arkasına saklanır. Kabin arkadaşları gözden kaybolana kadar nefes alarak bekler.

Bir yere gitmesi gerekiyor. Kısa bir yolculuk olacağını düşünüyor, sadece bir eğlence

-Barbara'nın gitmiş olabileceğine inandığı yeri eleyip eylemeyeceğini görmek için. Kendi kendine bir söz verir: Barbara'yı orada bulamazsa, bildiği her şeyi yetkililere itiraf edecektir.

Bu kararı kolay kolay vermez. Çünkü Barbara Tracy'ye gizlilik yemini ettirmiştir. Ve Tracy'ye - Tracy'ye! - böylesine önemli bir sırrı emanet etmiş olması, Barbara'nın güvenini bu kadar kolay kırmak istememesine neden olur.

- - -

Barbara'nın her gece nereye gittiğini biliyor.

Barbara Tracy'ye erkek arkadaşı hakkında hiçbir şey de, bir keresinde ona buluşma yerlerinden bahsetmişti: Hunt Dağı'nın zirvesindeki bir gözlemci kulübesi, eskiden görevleri çevredeki orman yangınlarını izlemek olan bir dizi adam tarafından işgal . Kulübenin yanında daha da iyi bir manzara sağlayan bir yangın kulesi var. Her iki yapı da personel yetersizliği nedeniyle son zamanlarda kullanılmıyor. Ancak her ikisi de kötü hava koşullarına karşı sığınak olarak elverişli. Ya da gizli buluşma yerleri olarak.

"*Geceleri mi?*" Tracy inanamayarak fısıldadı. Ve Barbara güldü.

"O tepeye kaç kez tırmandım biliyor musun?" dedi. "Uykumda bile çıkabilirim."

"Ama oraya varmanız ne kadar sürüyor? Ve nasıl *görüyorsun?*" dedi Tracy.

"Yarım saat. Ben çalıştırırım. Bunu da ben getirdim." Barbara etrafına bakındı. Sonra bir elini yatağın üst kısmıyla karyola arasına daldırdı. Bir el feneri çıkardı; anlaşılan gece boyunca banyo ziyaretlerinde kullanacakları el fenerinden ayrı olarak kendisine aitti.

- - -

Tracy'nin bugünkü teorisi Barbara'nın orada uyuyakalmış olabileceği yönünde ve bu olasılığı elemek istiyor. Hunt Dağı'na bir buçuk saat içinde tırmanıp inebileceğine inanıyor. Sabahki faaliyeti için zamanında dönmüş olacak - umarız Barbara'dan haber getirmiştir, hatta belki Barbara'nın kendisiyle birlikte. Başı belaya girecek, biliyor ama umurunda değil. Kampı sevmesinin tek nedeni Barbara zaten.

Personel Lojmanlarının arkasından, Emerson Kampı ile 29. Yol arasında kalan daha sık ormana doğru, görünmemeyi umarak, bir amaç uğruna yola koyulur.

Şansı yaver gitmez: Yirmi saniye içinde aşçılardan biri olan Lee Towson'ı görür. Çok yakışıklı. Louise ile arkadaş olduğu söyleniyor.

İki torba çöp taşıyor ve yürürken ayaklarını topuktan parmağa o kadar dikkatli sallıyor ki hiç ses çıkarmıyor. Tracy onu görünce irkilerek sığıyor ve bu hareket onun dikkatini çekiyor.

Bir an için durup birbirlerine bakarlar. Sonra Tracy bir parmağını dudaklarına götürür, yüzünde yalvaran bir ifade vardır ve Lee başını sallayıp yoluna devam eder.

- - -

Adirondacks'ta Ağustos Tracy'ye Ağustos gibi gelmiyor. Long Island'da havanın bunaltıcı derecede sıcak olduğunu hayal ediyor. Burada, ormanda, hoş bir hava var. Susamak imkansız gibi: havanın kendisi serin suyla dolu, tende kadifemsi bir his bırakıyor. Tracy canlanmış bir şekilde yürüyor, ağaçların arasında kalmaya dikkat ediyor. Emerson Kampı'nın binalarını sağından görmeye çalışıyor.

Beş dakika bu şekilde geçti ve sonra kısa bir süre durdu. Önünde 29. Yol'dan Self-Reliance'a uzanan araba yolu var. Devam etmek için karşıya geçmesi gerekiyor ama geçemiyor: yavaş bir polis arabası kuyruğu yanından geçiyor. Loş ormanda durup bekliyor.

Dört araba geçiyor, sonra beş.

Yolun karşısına geçmek güvenli olana kadar bir ağacın arkasından çekinerek bakıyor. Sonra kuzeydeki ormana giriyor.

- - -

Artık takip edilecek bir sınır yok.

Sağında, Self-Reliance'a doğru uzanan uzun bir ormanlık alan; solunda ise bir diğeri Route 29'a doğru uzanıyor. Yakındaki bazı ağaçların tepesinden Hunt Dağı'nın zirvesini görebiliyor. Düz bir çizgide yürürse, on dakika içinde oraya ulaşacaktır.

Zaman geçiyor. Yer küçük bir vadiye iner ve dağı gözden kaybeder; ama kendi kendine güneşi sağında tutarsa iyi olacağını söyler. Sorun şu ki, bunu söylemek giderek zorlaşıyor. Ormanın kendisi gittikçe sıklaşıyor, etrafını sarıyor. Araba yolunun yakınında seyrek olan çalılıklar yer yer neredeyse geçilmez hale gelmiş. Şimdiden inciklerinde ve baldırlarında kesikler var.

İleride, Tracy arazinin tekrar yükseleceğini görebiliyor ve bu onu rahatlatıyor: Hunt Dağı'na yaklaşıırken bir eğim olması ona mantıklı geliyor. Yakında, kesinlikle, zirveyi tekrar görecektir.

Saati bile yoktur. Daha sonra ne kadar aptalca davrandığını, o ormana karşı ne kadar saygısızca davrandığını anlayacaktır - T.J. Hewitt'in yaz boyunca onlara özenle öğrettiği her şeyi hiçe sayarak, saat ya da pusula olmadan, uzun pantolonsuz ve hatta susuz bir şekilde ormana girebileceğini düşünmek. Ancak neredeyse on üç yaşında olan Tracy, kendini aşağılama ve aşırı güven arasında çılgınca gidip gelmektedir. Ortası yoktur.

Tracy ne kadar zaman geçtiğini belirlemek için kafasından saymaya başlar. *Bir-Mississippi*, vesaire, ta ki en az on dakika geçip de Hunt Dağı'nı ve güneşi göremeyinceye kadar.

Tracy ancak zaman ne yaptığını kabul eder. Yaptığı büyük hatayı.

Oturdu, artık çok geç. Çok fazla yol kat etti. Gerçekten, yarım mil boyunca kayboldu.

Her şeye rağmen oturuyor ve zihninde o danışmanın, karşılayıcının, bu topraklarda onunla konuşan ilk kişinin sesini duyuyor.

Bağırıyor.

Judyta

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: Birinci Gün

J Schenectady'de doğup büyüyen udyta Luptack, uzun yıllar boyunca hiçbir şeyde birinci olamadı. Kendi ailesinde iki erkek kardeşinin arkasında, bir diğerinin önünde üçüncü sıradaydı. Akademik olarak genellikle orta . Beden eğitimi dersinde ondan bir yarış koşması istendiğinde genellikle öne doğru. Ama hiç kazanamadı.

Bu nedenle, *Times Union* o makaleyi yayınladığında, alışılmadık bir duyguyla karşılaştı. Gurur muydu? Tam olarak değil. Daha çok şaşkınlık.

"Ülkenin İlk Kadın Eyalet Polisi Sınıfı Albany'de Mezun Oldu" diye yazıyordu manşet. Altında da dördünün bir fotoğrafı vardı: Cindy, Linda, Niecy ve 21 yaşındaki Judyta Luptack.

Babası annesine döndü. "Birinin gazetelere çıkması gerekiyorsa," dedi, "bunun için olduğuna sevindim." Ondan sonra bu konuda söylenen tek şey buydu, ona kendi adı yerine *Ulusun İlki* diye hitap etmeye başlayan kardeşi Leonard dışında.

- - -

O zamandan bu yana beş yıl geçti ve Judy -şimdi yirmi altı yaşında- başarılı oldu. Her yıl, kendisi için belirlenen kriterleri aştı. İyi raporlar hazırlıyor, iyi tutuklamalar yapıyor. İş bitirici, sümüklüböcek değil. (Eski çavuşuna göre, tüm polisler bu iki kategoriden birine giriyor). Ve

Geçen yıl, özellikle etkileyici çalışmalarının ardından New York Eyaleti Kriminal Soruşturma Bürosu'na terfi etmesi önerildi ve eyaletteki ilk kadın müfettiş oldu.

- - -

Şimdi The Nation's First, BCI'daki gerekli aylarca süren eğitimini yeni tamamlamıştır ve New York Eyalet Otoyolu'nda kıdemli bir dedektifle birlikte yolculuk etmektedir. Adı Denny Hayes ve -doğrudan söylemese de- kendisini Judy'nin akıl hocası olarak atamış görünüyor. Bu nedenle, son iki haftadır her iş günü ona eşlik ediyor. BCI'daki tek yeni araştırmacının kendisi olmadığı gözünden kaçmıyor. Ama diğerlerinin hepsi elbette erkek.

Yolcu koltuğunda Judy bacak bacak üstüne atar ve hangisinin tamamen aseksüel bir doğaya sahip olduğunu daha iyi göstereceğinden emin değildir. (Aslında aseksüel değildir; ama işinde böyle düşünülmesinin uygun olacağının farkındadır). En azından sade kıyafetler içinde artık pantolon giyebiliyor.

Onun yanında Denny Hayes ıslık çalıyor. Hem de çok ıslık çalıyor. Kadın onun tipini tanıyor: kırklı yaşlarının başında, bir baba, eski bir atlet, lisede çok sevilen biri.

"Van Laar Koruma Alanı," diyor Denny, ıslıklı melodiler arasında. "Bu ilginç olacak."

Bu sabah Long Lake'teki bir hırsızlık vakasıyla ilgili görüşmeler yapmak üzere yola çıkmışlardı ki telsizden bir çağrı geldi: Küçük bir kasaba olan Shattuck yakınlarındaki dağlarda bulunan ücra bir yerleşkede on üç yaşında kayıp bir kız çocuğu. Shattuck'a en yakın araç onlarınkiydi, dolayısıyla ilk müdahale eden BCI müfettişleri onlar olacaktı.

"Van Laar ailesini tanıyor musun?" Denny soruyor. İsmi duyduğunu söylüyor. (O duymadı.)

"Dağlarda kaybolan bir çocukla ilgili haberi hatırlıyor musunuz? On iki ya da on dört yıl önce " diyor Hayes.

Judy çocuk olabilirdi. Ancak insanlara gençliğini hatırlatmak bazen onları rahatsız ediyor gibi görünüyor ve bu yüzden "Evet, sanırım öyle" diyor.

"İlginç olan şu ki," diyor Hayes, "o küçük çocuğu öldüren adamı yakaladılar. Hasta adam. Ama şimdi ölü. Aynı yerde bir çocuk daha kayboldu. Bu sefer kim yaptı?" Judy'ye bakar ve şaka yapar gibi göz kırpar.

- - -

Geçtikleri arazi gittikçe daha kırsal hale geliyor. Judy, BCI'ye atanmasıyla birlikte, merkezi Ray Brook'taki Adirondacks'ta bulunan Troop B'ye transfer oldu. Judy'nin yeni görevine başlayalı iki hafta olmasına rağmen hâlâ Schenectady'de ailesiyle birlikte yaşıyor olması ve bunun da günlük işe gidip gelme süresini imkânsıza yaklaştırması dışında, bu iyi, hatta tercih edilebilir bir durumdur.

Evinden Ray Brook'a iki saat uzaklıkta. Ancak ailesine defalarca açıkladığı üzere, müfettiş olarak işe girebilmesinin tek yolu bu nakil işlemiydi. Yakında bir gün, onları işe daha yakın bir yerde kendi evini bulması gerektiğine ikna edecektir; ancak Judy'nin kardeşlerinden hiçbiri evlenmeden önce taşınmamıştır ve bu yüzden Judy şimdilik tekneyi sallamamanın en iyisi olduğunu düşünmektedir. Bunun yerine on dört gün boyunca alarmını sabah dörde kurdu ve o saatte bip sesi başladığında kardeşlerinin feryatlarıyla uğraştı.

"İşte buradayız," diyor Hayes.

Uzun bir araba yolundan aşağı inerler. Sol tarafta, artık kullanılmıyor gibi görünen bir grup eski çiftlik binası var. Eğimli bir çimenlik görüntüye giriyor ve aniden okuldaki tarih ders kitaplarından birine benzeyen bir evle karşı karşıya kalıyorlar.

Kenara çekildiklerinde Hayes'in yan bakışlarını üzerinde hissedebiliyor. Onu okuyor.

Hayes'in bilmediği şey ise Judy'nin zengin insanların etrafında olmaya alışkın olduğudur. On iki yaşından itibaren önce kayıt dışı, sonra da babasının hâlâ temizlik personelinin başında olduğu Iroquois Golf Kulübü'nde çalıştı. Bulaşıkları yıkadı, sonra masalara servis yaptı ve sonra da

masalar. Bugün bile bazen genel müdür Chick Janowicz'den biri hastalandığında yerine bakması için telefon alıyor. Ve her Aralık ayında para kazanmak için özenle hazırlanmış Noel partisinde çalışıyor. Luptack ailesindeki herkes çalışıyor: annesi bile.

Hayes arabayı çimenlerin üzerine garip bir açıyla park eder. Birkaç yerel polis zaten olay yerindedir. Dört EnCon aracı da oradadır ve boştur: orman bekçileri, muhtemelen çoktan ormana gitmiş, ilk aramayı yapmaktadır.

Hayes bir onlara bakar. Sonra sorar: "Tahminin nedir?" Judy ona bakar.

"Bir tahminde bulun. Kıza ne olduğu hakkında."

"Oh," diyor Judy. "Emin değilim."

"Benim tahminim kaçak olduğu yönünde," diyor Hayes. "Bu yaştaki bir kız kaybolduğunda neredeyse her zaman bir kaçak olur."

Judy sessiz.

"Muhtemelen biz konuşurken başparmağını bir arka yola çıkarmıştır. Umarım onu kötü bir adamdan önce buluruz" diyor Hayes.

Sonra Judy'yi beklemeden iner ve en yakındaki polis memuruna doğru yola koyulur, kumral kaşları olan iri yarı bir adamdır ve tokalaşmak için uzanır.

- - -

Judy tereddüt ediyor. İner, yavaşça bir daire çizer, evi, uzak tarafındaki gölü ve etrafındaki ormanı görür. Güneyde bir tür organizasyon, bir çocuk okulu ya da kampı var: o yönden gelen tiz çığlıkları ve kahkahaları duyabiliyor.

Denny Hayes döndüğünde, ona davanın gerçeklerini anlatır.

Kayıp olanın Van Laars'ın kızı olduğunu söylüyor. Oğulları on yıl önce kaybolan aynı ailenin on üç yaşındaki kızı.

Hayes, kadının adının Barbara Van Laar olduğunu, kampa katıldığını ve en son bir gece önce kulübesindeki ranzada uyurken görüldüğünü söylüyor.

Polislerin aldığı kısa ifadeler hiçbir teori ya da ipucu vermedi. Kaybolması herkesi şaşırtmış görünüyor. Nereye gitmiş olabileceği konusunda kimsenin bir fikri yok.

Her şeyi daha da karmaşık hale getiren şeyin, bir kampçının daha kayıp olması olduğunu söylüyor: Barbara'nın ranza arkadaşı, Tracy Jewell adında, aileyle hiçbir bağlantısı olmayan bir kız. Bu kız en son birkaç saat önce, kahvaltı için kulübeden kantine doğru yürürken görülmüş. Ailesine haber verildi, bu tarafa doğru geliyorlar.

Bu iki kaybolmanın ışığında, tüm kampçılar şu anda Büyük Salon'da toplanmış durumda ve iki asker de bu göreve atanmış durumda. Aileler teker teker aranıyor ve gelip çocuklarını almaları isteniyor. Ancak doksan bir aile ve sadece iki sabit hat için bu süreç epey zaman alıyor. Bu arada, Büyük Salon'a kimlik göstermeden kimsenin girmesine ya da izin verilmiyor. Gerekirse, aileleri bugün Emerson Kampı'na ulaşamayan kampçılar gece boyunca hep birlikte orada uyuyacak.

"Ailenin buna karşı olduğunu biliyor musun?"

diyor Hayes. "Neye karşı?"

"Ailelerin kampçıları almaya gelmesi. İki çocuk kayboldu, iki ayrı olay. Kendi kızları da dahil. Ve seansı bitirmekten bahsediyorlar. Gereksiz bir telaşa sebep olmak istemiyorlar."

- - -

Judy, Hayes'i bir günlüğüne gölgeleyeceğini sanıyordu ama onun planının ayrılıp ayrı ayrı ifade almak olduğunu hemen anladı. Bu şekilde daha fazla alanı kapsayacaktı.

"Röportaj yapmak için insanları arabaya getirebilirsiniz" diyor. "Mahremiyet için." Sonra kampa doğru işaret ediyor. "Şu uzaktaki binayı görüyor musunuz? Uzun düz bina mı? Konuştuğum polis orada röportajlar için iyi bir yer olduğunu söyledi. Van Laar ailesinin zaten orada olduğunu söyledi. Bana ihtiyacınız olursa ben de orada olacağım."

Ona geri döner. Göz kırıyor.

"Ama bana ihtiyacın olmayacak.

Değil mi?"

"Elbette," diyor Judy. Hayes onun sırtını bir kez sıvazlıyor. Daha şimdiden erkeklerin rahat dokunuşlarından bıkmaya başlamıştır.

-Hayes'in durumunda olduğu gibi, şehvetten çok babacan görünüyor. Başını ona doğru eğiyor.

"Dinle tatlım," diyor fısıltıyla. "Zor işleri ben hallederim. Van Laar kızının arkadaşları ve danışmanları. Ailesi, eğer göz kulak olunacak biri varsa, o da onlar. Evdekilerden sen sorumlusun. Küçük oyuncular, ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Gergin olmayın."

Fena halde yana doğru adım atmak istiyor. Ondan uzaklaşmak için. Bunun yerine başını sallıyor.

"Ne yapacağını hatırlıyor musun? Eğitimini hatırlıyor musun?" Judy başını sallar.

"İyi şanslar," diyor Hayes ve tepeden aşağı yaz kampına doğru adım atıyor.

- - -

Judy Luptack, Self-Reliance adlı evin dışında, sinek şeklindeki demir tokmağı düşünmektedir. Sineğin göğüs kafesini üç kez kaldırıp indirir ve ona dokunmaktan garip bir şekilde tiksirir.

Bir süre sonra kapıya bir kadın geliyor. Belki de bir hizmetçidir.

Kadın konuşmadan önce bir süre onu dinliyor. "Size yardımcı olabilir miyim?"

Judy, söylemesi için eğitildiği kelimeleri ilk kez yüksek sesle söylüyor: "Ben Dedektif Judyta Luptack. Barbara Van Laar'ın aranmasına yardımcı olmak için buradayım."

- - -

Ana odanın içinde bir düzine insan küçük gruplar halinde ayakta duruyor ve oturuyor. Golf kulübündeki işinden tanıdığı zengin insanlar gibi değillerdi.

Genellikle yaşı erkekler ve kadınlar, sert resmi kıyafetler giymiş ve sandalyelerinde dimdik oturuyorlardı.

Öte yandan buradaki insanlar pijama ve bornozlarıyla yayılmış durumdadır. Judy üzerlerini değiştirmek için acele etmedikleri hissine kapılıyor. Kadınlardan ikisi ipek gecelikler giyiyor ve Judy onların arasından göğüslerinin dış hatlarını belirgin bir şekilde görebiliyor. İki genç kız -daha çok kiralık yardımcı- sessizce etrafta dolaşüyor, bir partinin kalıntılarını topluyor.

Judy not defterine bakıyor, kendini meşgul ediyor ve ilk yaklaşımı için kendini hazırlıyor.

Kim olacağına çoktan karar vermiştir: ona Iroquois Golf Kulübü'nün üyelerinden birini hatırlatmaya en çok yaklaşan yaşlı bir adam. Beyaz saçlı, uzun boylu ve ön kapının yanındaki alçak bir bankta oturmuş, sağlam bir çift yürüyüş botunu bağlıyor. Yanında karısı olabilecek bir kadın oturuyor.

Judy onlara doğru yürür, önlerinde durur ve boğazını temizler. Oda ona çok sessiz geliyor. Konuşmalar durmuştur.

Çift onu duymuyor ya da umursamıyorlar.

"Affedersiniz, efendim?" diyor Judy ve bir anda kulüpteki işine geri döndüğünü hissediyor.

Adam yavaşça yukarı bakar.

"Size birkaç soru sorabilir miyim?" diyor.

Jacob

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: Birinci Gün

A Şafak vakti, Kuzey Yolu'nu sınırlayan ağaç hattının hemen içinde yürürken, bir dereye ulaşmış ve onu başlangıcına kadar takip etmek için açıklanamaz bir dürtü hissetmişti. İçinde neredeyse atalarına ait *olduğunu* hissettiği bir anı uyandı.

nasıl olduğunu bilmese de.

Jacob kendisi dışında hiçbir tanrıya inanmıyor. Yine de batıl inançları vardır; tesadüf bir şeyin olmadığı, beklenmedik ya da tekinsiz bir şeyle karşılaşıldığında *bunun nedenini* düşünmek için fazladan birkaç dakika harcamanın önemli olduğu fikrini benimsemeye meyillidir.

Neden, diye merak etti, kuzeye yaptığı yolculuğun ortasında bu dereye rastlamıştı? Neden ona bu kadar tanıdık geliyordu? Yakın ışıktaki seçenekleri değerlendirdi: Bugün için yatma vakti gelmişti ama dere onu zorla ormana doğru çekiyordu. Bir süre takip etmenin ne zararı olur ki, diye düşündü.

- - -

Birkaç saat sonra yürümeye ve bataklık zeminde zaman zaman hafifçe batmaya başladı. Ayakkabıları , sıırıslıklam oldu; mümkün olan en kısa sürede onları bir yabancınkilerle değıştirmesi gerekecekti.

Orman gittikçe seyreliyordu: önünde kalan son ağaçların arasından, yolunu kesen bir ilçe yolunu görebiliyordu. Bulunduğu dere

ardından bir menfezde kayboldu.

Bir süre bekledi ve sonra -araba olmadığını görünce- yolun karşısına geçti, diğer taraftaki menfezi buldu ve devam etti.

Orada, hemen ötesinde: küçük dereyi çevreleyen iki sıra halinde ondan uzaklaşan, birbiri ardına dizilmiş bir dizi küçük kulübe. Orada burada küçük köprüler geçiyordu. Solunda daha büyük binalar vardı; onların ötesinde bir tepe.

Bir anda suya neden çekildiğini ve onu neden bu kadar takip ettiğini anladı.

Buraya daha önce de gelmişti.

OceanofPDF.com

Judyta

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: Birinci Gün

Judy Luptack, kendisinden önce konuşan beyefendiden birkaç dakikasını rica etti ve yanıt bekliyor.

Tekrar başlıyor. "Benim adım Dedektif Luptack. Barbara'nın yerini bulmaya yardım etmek için buradayım. İzninizle-"

"Korkarım hayır," diyor adam. Ve ona sırtını döner. Pencereden dışarı, ağaçlara doğru bakar.

Bir an donup kalır, ne yapacağını bilemez. Eski içgüdüleri ona, golf kulübünde hizmet edebileceği bu adama boyun eğmesini söyler. Yenileri ise açık sözlü olmasını söyler.

"Efendim?" diyor. "Sadece bir dakika sürecek. Sadece birkaç soru."

"Çavuşunuzu bekleyeceğim," der adam. "Kendimi tekrarlamaktan hoşlanmıyorum."

"Hayır-" Judy başlıyor. BCI'da onun üstündeki kişi için kullanılan kelime *çavuş* değil: *kıdemli müfettiş*. Ama bu rolü üstlenen Denny Hayes'e zaten başarısız olduğunu söylemek istemiyor.

Onun yerine basitçe "Lütfen" diyor.

Kadının sesindeki zillet kelimesini duyan adamın omuzları hafifçe düşer. Ona bakar.

"," diyor. "Kısaca." "Arabama gidebiliriz."

"Mutfağa gidebiliriz," diyor adam.

- - -

Mutfak çok büyük. Yaşlı çift büyük bir masada onun karşısında oturuyor. Kocas ı kollarını ve bacaklarını kavuşturmuş, sandalyesinde arkasına yaslanmış.

Judy defteri elinde tutuyor. Masanın üzerine koymak istemiyor; ikisinin de baş aşağı okumasını istemiyor.

"İsim?" diye başlıyor.

"Peter Wallingford Van Laar the Second," diyor adam.

"Doğum tarihi?" diyor Judy.

Adam bir kaşını kaldırır. "Yirmi üçüncü Şubat, 1898."

Judy bu gerçekleri çizgili deftere not eder. Ve onlara eklemeler yapıyor:

Tavır: Gergin.

"Kurbanla akrabalığınız nedir?" Judy soruyor. "Kurban mı?"

"Bayan Van Laar'a," diyor Judy.

"Torunumdan bir kurban olarak bahsetmekten kaçınırsanız memnun olurum" diyor adam.

Judy'nin yüzü kızarır. Doğru söylüyor.

"İşte " diyor Bay Van Laar. "Ben onun büyükbabasıyım. Bu da büyükannesi," diyor başını karısına doğru eğerek. "Bayan Helen Van Laar. Doğum tarihi 3 Mayıs 1898."

Judy bu gerçekleri de özenle not ediyor.

Sonra duraklıyor, eğitiminin devreye girmesini bekliyor.

"İkiniz de bana bugünkü gününüzü anlatabilir misiniz? Saat kaçta uyandınız, sonrasında ne yaptınız?"

Adam derin bir iç çekiyor. Onaylamamanın neredeyse otonom olarak yayıldığı türden bir insan. Ellerini masanın üzerinde kavuşturuyor.

"Bayan . . ." diyor.

"Luptack."

Müfettiş Luptack, Judy'yi düşünüyor.

"Bayan Luptack, çok genç görünüyorsunuz," der Bay Van Laar. Karısı hızla ona bakar. "Yirmi yaşında olabilir misiniz? Yirmi iki mi?"

Bekliyor. *Yirmi altı*, diye düşünüyor Judy. .

"Tahminimce bu işi çok uzun süredir yapmıyorsunuz," diyor Mr. Van Laar. "Size yardımcı olmama izin verin."

"Peter," diyor karısı, ilk kez konuşuyor ama kocası bir elini ona doğru uzatıyor ve kadın devam etmiyor.

"Torunumuz kaçtı," diyor. "Bunu bilmemin nedeni, iki yıldır neredeyse her gün kaçmakla tehdit etmesi. Giderek artan bir şekilde, 'Barbara'yı yatıştırmak', 'Barbara'yı üzmemek' oğlumun evindeki neredeyse tek konuşma konusu haline geldi. O on üç yaşında bir kız, on üç yaşındaki çoğu kızın davrandığı gibi davranıyor. Sadece daha kötüsü."

Duraklıyor. Öksürüyor.

"Bu sabah nerede olduğumuz, çözmeye çalıştığınız bulmacanın önemli bir parçası değil. Sizin ve adamlarınızın yapması gereken şey o ormana büyük bir arama ekibi göndermek. Çünkü Barbara'nın kendisi dışında şu anda Barbara için tek tehlike onlar."

Aniden ayağa kalkar, sonra karısına bakar ve onun da aynı şeyi yapmasını bekler. Daha çekingен bir şekilde, o da aynısını yapar.

"Şimdi," diyor Bay Van Laar. "Birkaç köpekle birlikte oraya gidiyorum. Siz beni alıkoyduğunuzda ben de oraya gidiyordum. Bunu defterinize not edin. Olur da üstlerinizden biri beni ararsa diye." Odadan çıkar. Karısı onu takip etmeden önce bir an Judy'ye bakar, yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardır.

"Efendim," diyor Judy. Daha sonra ne söyleyeceğini bilemeden ağzından bu kelime çıkıyor.

Bekliyor. "Ne oldu?"

Judy, "Torununuzun kayboluşunun ışığında," dedi. "Barbara'nınkine de aynı özeni göstermemiz gerekiyormuş gibi görünüyor."

Adamın ifadesi tamamen değişir. Konuşmadan rahatsız olmuştur; şimdi ise öfkeli. Konuşmak için ağzını açar ve Judy'ye dişlerini gösteren bir hayvanı hatırlatır.

"Torunum hakkında konuşma," diyor Bay Van Laar. "Onun adını bile ağzına alma."

Adam gidiyor. Karısı da onu takip eder.

Judy bir süre büyük mutfakta tek başına oturur. Sanki bir gece önce bir parti verilmiş gibi görünüyor. Buzdolabında saklanması gereken yiyecek kapları tezgahın üzerinde açık duruyor. Soğuk salatalar, çikolatalı tatlılar.

Judy not defterine bakar. *Gergin* kelimesinin üzerini çiziyor.

Tavır: düşmanca, diye yazıyor.

Lavabonun içinde tehlikeli bir şekilde dizilmiş çatal bıçak takımı aniden yerinden oynuyor ve çıkan ses duvarlardan keskin bir şekilde yansıyor.

Judy ürkmüyor. Mutfakların genellikle onu rahatlatır.

Bay Van Laar'ın torunundan bahsetmesine verdiği orantısız tepkiyi düşünüyor. Gözlerindeki nefreti, sararmış dişlerinin parıltısını. Aynı ifadeyi başka birinde de görmüştü.

Şimdi ona geri dönüyor: Bayan Charles Hanover, diye düşünüyor. Birkaç yıl önce golf kulübündeki bir Noel partisinde, sessiz bir köşeyi döndüğünde Bayan Hanover'ı vestiyerdeki kürklerin ceplerini düzenli bir şekilde karıştırırken bulmuştu. Arada sırada bir şey çıkarıyor, inceliyor ve kendi çantasına koyuyordu. Judy, Bayan Hanover dönüp ona bakana kadar şaşkın şaşkın izledi. Sonra gülümsedi, kendi paltosunu buldu, giydi ve dışarı çıktı.

Judy mutfağa koşup, ellerini yanaklarında gezdiren ve birkaç dakika boyunca yere bakıp duran Genel Müdür Chick Janowicz'i bulmuştu. Sonra başını salladı ve kaderine boyun eğerek oradan ayrıldı.

Judy mutfaktan gelen öfke çığlıklarını koridorun sonuna kadar duymuştu. Sonra sallanan kapı açıldı ve Hanover'lar görüldü, başlarında karısı vardı, öfkeli parmağıyla Judy'yi işaret ediyordu, yüzündeki ifade tıpkı torunundan bahsedildiğinde Bay Van Laar'inkiyle aynıydı.

"Ne gördüğün hakkında hiçbir fikrin yok," diyordu Bayan Hanover Judy'ye. "Seni küçük-"

"Paulette," dedi kocası uyarırcasına.

Bay Janowicz, Bayan Hanover'ın sonunda çantasının içindekileri çıkarması için polisi aramakla tehdit etmek zorunda kaldı. İçinde beş cüzdan ve iki sigara kutusu vardı. Hanover'lar kulüpten kovulmuş olsalar da Paulette Hanover hiçbir zaman polise ihbar edilmedi.

Zengin insanlar, diye düşündü Judy - bunu o zaman da düşünüyordu, şimdi de düşünüyor

-genellikle hatalarından dolayı sorumlu tutulacaklarını hissettiklerinde çok öfkelenirler.

OceanofPDF.com

Tracy

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: Birinci Gün

S Kampın başından beri aklındaki sorunun cevabını o gün öğrenir.

Kaybolduklarında aslında ne diye bağırımları gerekiyor? Talimatlar bu sorunun cevabını vermiyor.

göre, Tracy bağıyor: KAYBOLDUM.

Bunu sürekli olarak, bir tür histerik ilahiyle bağıyor; ve sonra, sesini koruması gerektiğini hatırlayarak, daha uzun aralıklarla duraklıyor.

İlk başta, bu saçma cümleyi haykırırken kendinden nefret ediyor ve utanıyor, ormanın kenarından sadece bir taş atımı uzaklıkta olduğundan emin, her an on yaşında bir kampçının gelip kampın yönünü işaret ederek küçümseyici bakışlar atacağından emin. Yine de kaderine boyun eğerek bağırma devam ediyor. En iyisi bu işi bitirmek, diye düşünüyor.

- - -

Bir süredir susamıştı. Şimdi acıkmaya başladı. Tek başına bu bile onu belki de çok fazla zaman geçtiğine ikna ediyor. Ve etrafındaki ışık gittikçe sönükleşiyor mu? İmkansız, diye düşünüyor. Sabahın erken saatleriydi.

o vurduğunda. Ama ormanda zaman garip bir şekilde ilerliyordu. Bildiğinden farklı bir gerçekliğe girmişti.

Tracy tekrar tekrar, "Kayboldum," diye bağıyor.

Etrafındaki dünya bulanık ve yeşil. Bu yıl kendisine reçete edilen gözlükleri takamayacak kadar gururlu olduğu için kendini beğenmişliğine lanet ediyor.

Bu artık bir macera değil. Sonunda gerçek korku yerleşti ve kelimeler olmadan çılgılık atıyor. Artık "Kayboldum" ya da "Yardım edin" demiyor; bunun yerine sadece bağıyor, gırtlaktan gelen ilkel , arada bir "*Anne, Baba*" ile noktalanıyor - bu onun için bir sürpriz. Tracy bu yaşta bile kendini bağımsız biri olarak görüyor. Ama işte burada, susamış, aç, ağlıyor, artık birbirleriyle bile konuşmayan ebeveynleri için çılgılık atıyor.

- - -

Bir süre bu şekilde devam ettikten sonra, Tracy tüm vücuduyla dinlemek için bir ulumanın ortasında donakalır. Nefesini tutar. Ayak seslerine benzer sesler duydu.

Biraz bekler. "Alo?"

diyor.

Bir an için hiçbir şey duymaz; sonra sesi tekrar duyar. "Alo?"

Tracy yerdeki yerinden ayağa kalkar. Yavaşça dönüyor. Sonunda bir ağacın arkasından ona bakan bir yüz fark eder.

Sonra biri ortaya çıkar.

OceanofPDF.com

Louise

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: Birinci Gün

Büyük Salon'daki sahnenin arkasında üç derme çatma soyunma odası, bir gardırop ve dışarıya açılan bir kapı bulunmaktadır. Şimdilik, devlet Olay yerine ilk ulaşan askerler tüm salonu komuta merkezi haline getirmiş, sahne arkası da sorgu odaları olarak kullanılmaya başlanmıştır.

İlk soyunma odasının içinde -en küçüğü- Louise vinil bir sandalyede tek başına oturuyor.

- - -

Bir saat önce, başka bir kampçının yokluğunu aniden fark eden CIT'i, kamp alanında çılgınca dolaşıp Louise'e seslendi ve onu Personel Odası'ndan Müdürün Kulübesi'ne doğru yürürken buldu.

"Tracy de kayıp!" Annabel nefesini tutarak "Tracy de kayıp" dedi ve yakındaki bir polis memuru "Kim?" diye sordu.

Kısa bir süre sonra ikisi de bir polis ordusu tarafından Büyük Salon'a doğru götürülüyordu.

O yürüyüş sırasında Louise defalarca Annabel'in gözlerini yakalamaya çalışmıyordu. *Hatırla*, demek istemişti ona, bakışlarıyla. *Verdiğin sözü hatırla*.

Ama Annabel onun bakışlarına karşılık vermedi.

- - -

Annabel şimdi Louise'in yanındaki soyunma odasındadır. Louise onları ayıran ince duvardan hıçkırık olabileceğini düşündüğü boğuk sesler duyabiliyor.

Ayrıca başka bir kadının ve bir adamın öfkeli sesini de duyabiliyor: Bay ve Bayan Southworth, diye tahmin ediyor. Annabel'in ailesi. Van Laar' bu haftaki konukları.

Louise'in kapısına hafifçe vuruluyor ve o yanıt veremeden kapı açılıyor.

Kırk yaşlarında, saçları dökülmüş bir adam içeri girer. Sanki bir şeyin farkına varmış gibi bir an durup ona bakıyor. Üniformalı değildir: onun yerine kısa kollu, kırmızı kravatlı sarı bir Oxford giymektedir. Kahverengi takım elbise ceketini dirseğinin üzerinde taşıyor.

"Louise Donnadieu?"

Başını sallıyor.

Adam gülümsüyor. Zayıf, kassız. "Beni hatırladın mı?" diyor.

Louise ancak o zaman adamın yüzüne dikkatle bakar ve bir şeyler çağrıştırdığını fark eder.

"Denny Hayes," diyor. "Eskiden Shattuck'ta yaşardı. Anneni tanıyorum."

"Oh," diyor kadın. "Bay Hayes."

Bir elini kaldırıp başını sallıyor. "Lütfen," diyor. "Bana Denny de. Artık yetişkin bir kadınsın, değil mi?"

Teknik olarak doğru olduğunu düşünse de bu sözler onu şok eder. "O nasıl?" diye sorar Denny Hayes.

"Kim?"

"Annen."

Louise duraklar. ", sanırım. Pek konuşmuyoruz." Bir kez başını sallar. Konuyu değiştirmeye onun kadar hazırdır.

Eğer doğru hatırlıyorsa, Denny Hayes, babası kasabadan ayrıldıktan hemen sonra evlerinin etrafında dolaşan birkaç adamdan biriydi. Adamın eline . Oradaki evlilik yüzüğünü fark eder. Eğer zamanlar evliyse, bunu bilmiyordu ama buna şaşırmazdı.

Annesinin yaptığı hiçbir şey artık onu şaşırtmıyor. Louise on bir yaşındayken Jesse'ye hamile kaldığında bile. Babasının kim olduğundan emin olmadığını itiraf ettiğinde bile.

Tanrım, diye düşünüyor Louise, lütfen bu adamın Jesse'nin babası olmasına izin verme.

"Peki ya sen?" Denny soruyor. "Evli falan mısın? Çocuğun falan var mı?"

"Hayır," diyor Louise. "Sadece çalışıyorum."

"Bende iki tane var," diyor Denny. "Bir oğlan ve bir kız. Üçüncüsü de yolda. Yedi yıl önce terfi ettiğimde Shattuck'tan taşındım. Şimdi Kuzey Elba'da yaşıyorum. İşe yakın."

Louise başını sallar.

"Oturmamın sakıncası var mı?" diyor Denny.

Soyunma odası küçük ve aydınlıktır, içindeki iki sandalye yan yanadır. İkisi de dizlerini garip bir şekilde birbirlerine doğru çeviriyor. Louise'in hoşuna gitmeyecek kadar yakınlar. Aynada, adamın göğüs cebinde bir not defteri ve kalem bulmaya çalışmasını izler.

"Yani," diyor Denny. "Sen onun danışmanısın. Van Laar'ın kızı mı?" Louise başını sallar.

"Nereye olabileceğine dair bir fikrin var mı?" "Bilmiyorum," diyor Louise.

Sessizce.

Denny ona bakar. "bayan," diyor notlarını kontrol ederek, "T.J.? Kısa saçlı bayan mı?"

"Yönetmen," diyor Louise.

"Doğru. Kayıp olduğunu ilk sizin bildirdiğinizi söyledi. Bu doğru mu?"

Louise başını sallar.

Denny bir süre ona baktı. Bir şey söyleyip söylememeye karar veriyor. "Fark etmedin mi?" dedi. "Kapıyı ya da başka bir şeyi duymadın mı?"

Louise boğazında bir sıkışma hisseder; yine de ağlamak üzere düşünür. En son ne zaman ağladığını hatırlamıyor.

"Gece kulübede miydin?" diyor Denny.

Louise yanıt vermek için ağzını açar ama ses çıkmaz. Denny not defterini yere bırakır. Kalemı yavaşça üzerine bırakır.

"Bak," diyor Denny. "Burada herhangi bir rehberlik yapmamam gerekiyor. Ama eski bir dost için vereceğim."

Ona doğru eğilir, sesini alçaltır.

"Burada başını belaya sokmak istemezsin," diyor. "Geri alamayacağın bir şey söylemek istemezsin. Çünkü yalan söylersen," diyor, "bu daha sonra senin için bir sorun olur."

Louise ona bakar. Yüzüne bir adım mesafedeydi. Bıyığı nemli görünüyor.

"Yan odada bir kız var," diyor. "Sanırım seninle birlikte çalışıyor. Şimdi onunla konuşacağım. Eğer ikinizin farklı hikayeleri olduğu ortaya çıkarsa," diyor Denny, "bu kötü görünür. Bu da soru işaretlerine yol açar."

"Anlıyorum," diyor Louise.

"Seni tanıdığımda iyi bir çocuktun," diyor Denny. "Senden hep hoşlandım. Yaşlandığında bazı insanların sana zorluk çıkardığını duydum, senin hakkında bir şeyler söylediler. Onlara hiç inanmadım."

Louise bekler. "Teşekkür ederim," der sonunda. Şu anda ondan nefret ediyor. Onun imalarından nefret ediyor. Çünkü Louise hakkında söylenenlerin çoğu diğer öğrencilerle yaptığı uydurma kaçamaklarla ilgiliydi. Bir keresinde de bir öğretmenle.

"Bu yüzden sana bazı tavsiyelerde bulunacağım," diyor.

Ayağa kalkıyor, defteri ve kalemı bir kenara koyuyor.

"Bir avukat iste," diyor. "Ve sana söyleyenin ben olduğumu söyleme."

Louise düşünmeden konuşur.

"Benim zaten bir tane var," diyor.

Bunu söylemek, yüz ifadesinin bir anlığına değişmesini izlemek iyi hissettiriyor.

"Güzel," diyor. "O zaman sana bir PD bulmak zorunda kalmayacağım. Gerekirse."

Ona boş boş bakıyor.

"PD'nin ne olduğunu , değil mi?"

Sessizlik.

"Bir kamu avukatı," diyor Denny. "Ücretsiz bir avukat. GörünüŖe göre bunlardan birine ihtiyacın olmayacak."

Louise ancak o zaman ne yaptığının farkına varır.

OceanofPDF.com

Alice

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: Birinci Gün

A İyi bir korucu Alice'in omuzlarına bir havlu yerleştirmiştir; bir süre sonra başka bir havlu getirir ve onu da Alice'in omuzlarına yerleştirir. Öğleden sonra saat birde, güneş ışığı alan bir Adirondack sandalyeye oturmuş, dişleri takırdayacak kadar titriyor. Bunu daha önce Bear'ın kayboluşu. Birisi ona şok olduğunu söylemiş.

"Merak etmeyin hanımefendi," diyor korucu, çömeliş bir elini dizine koyarak. "Onu bulacağız, tamam mı? Tüm eğitimimiz bu yardımcı oluyor."

Alice bir kez başını sallar. Onunla kalmasını istiyor.

Diğer birkaç korucu tazılarla birlikte kampta dolaşp koku arıyor. Daha önce, köpeklerle yardımcı olması için Barbara'nın kullanılmış bir çift iç çamaşırını getirmesi istenmişti. Özür dileyene kadar bunu isteyen korucuya dehşetle bakmıştı.

"için gerçekten de en kullanışlı giysi," dedi.

Bunu kendi başına yapamazdı. Bunun yerine onlardan bir danışman bulmalarını istedi.

Barbara'nın eşyalarını kendi başlarına inceleyebilirler.

- - -

Peter şu anda kamp binalarından birinde bir dedektifle birlikte. Ona Albany'den Yüzbaşı LaRochelle gelene kadar kimseyle konuşmamasını söylemiş. Bear'ın davasına bakan aynı yüzbaşı.

Peter ona güveniyor.

Daha da önemlisi, başka kimseye güvenmiyor.

Alice göle bakar. Gerçek şu ki: Barbara'nın nerede olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktur. Herkes onun büyük olasılıkla kaçtığını ima ediyor gibi görünmektedir, ancak Alice başka bir şey olabileceğinden endişelenmektedir.

- - -

Barbara her zaman zor olmuştur.

Küçük bir çocukken o kadar korkunç öfke nöbetleri geçiriyordu ki Alice, Albany'deki komşularının ne düşüneceğinden endişe ediyordu. Altı yaşına geldiğinde, durma belirtisi göstermiyordu; ne kadar bağırırsa bağırınsın, ne kadar rüşvet verirse versin, ne kadar şaplak atarsa atsın, hatta ne kadar tokat atarsa atsın

-Peter bunu denemişti, işler gerçekten kontrolden çıktığında yüzüne hızlı bir darbe vurmak onları bastırırdı. Bunun yerine Barbara daha da yüksek sesle, düşünmeyi imkânsız kılan korkunç çığlıklar atıyordu.

Bear hiç böyle değildi.

Barbara'nın yaşadığı bu olaylar, sonunda onu okula erken gönderme kararlarında belirleyici oldu. Yedi yaşındayken Emily Grange'e yatılı olarak kaydoldu ve burada ilk başlarda hiçbir soruna yol açmadı.

Ancak son zamanlarda yeni bir şey duyuyorlardı.

Geçen öğretim yılının ortasında, okul müdürü Susan Yoder'dan bir telefon geldi. Alice'in düşüncesine göre, ilerici olduğu söylenen, lezbiyen bir kadındı. Alice'in o güne kadar tanıştığı ve *Bayan* ünvanını talep eden ilk kişiydi. Alice ve Peter'ı kendisiyle yüz yüze görüşmek üzere kampüse davet etmişti: daha önce kendilerinden hiç istenmemiş bir şeydi bu.

Peter öfkелendi. "Onlara ödediğimiz miktara bakılırsa," dedi, "bu kişinin, bir adamdan iş gününden zaman ayırmasını istemenin ne kadar zorlayıcı olduğunu anlaması gerekirdi."

- - -

Bayan Yoder konuşmasına, Alice'in o güne kadar bir sohbette yüksek sesle kullanıldığını hiç duymadığı, sık sık kullandığı bir kelime olan "merhamet" hakkında bir notla başladı.

Daha sonra Barbara'nın okul sınırları içindeki "uygunsuz" davranışlarını anlatmaya devam etti.

"En son," dedi Bayan Yoder, "odasında kasabadan bir çocukla birlikte bulundu."

Peter onun yanında sandalyenin kolunu daha sıkı kavradı.

"Ne durumda," dedi.

"Affedersiniz?"

Kızım bulunduğunda durumu nasıldı?" diye sordu. "Oh," dedi Bayan Yoder, kızarak. "Giyinik falan."

"Ama," dedi Peter.

"Ama gerçek şu ki, Bayan Burke odaya girmeden önce ne yaptıklarından emin olamayız. Bir kızın yatak odasında denetlenmeyen bir erkek olması kesinlikle ideal değil."

Hafifçe gülümsedi. Odadaki gerginliğin bir kısmını gidermeye çalıştı. *Çocuklar!* Bayan Yoder ağzının şekliyle bunu söylüyor gibiydi.

Ama Peter taş gibi hareketsizdi. Alice onun zihninde bir kararın şekillenmekte olduğunu söyleyebilirdi.

"Bay Van Laar, sizi temin ederim ki çok endişeli değiliz. Bu davranış Barbara'nın yaşındaki bir kız için oldukça normal," dedi Bayan Yoder. "Biz sadece emin olmak istiyoruz-"

Peter araya girdi.

"Peki gözetimden kim sorumlu?" Bayan Yoder kaşlarını çattı, kafası karışmıştı.

"Hangi-"

"Çocuğun yatakhaneye girmesine izin vermekten kim sorumlu?"

"Barbara," dedi Bayan Yoder.

Alice bir an için korktu. Peter'ın -sık sık olmasa da- öfke patlamaları yapma yeteneği vardı. Ama Peter Bayan Yoder'ın sözlerinin havada asılı kalmasına izin verdi.

"Kimdi o çocuk?" dedi sonunda.

"Adından emin değilim," dedi Bayan Yoder. Yüz ifadesi hafifçe değişiyordu. Meydan okuyan bir tavır takınıyordu. O da öfkeli biri olabilir miydi? Alice merak etti. Genelde Peter'inkiyle o kadar meşgul olurdu ki, başkalarının hakkında endişelenmek aklına nadiren gelirdi.

"Kaç yaşındaydı?" diye sordu Peter.

"Emin değilim," dedi Bayan Yoder. "Ama West House'daki Bayan Burke endişeli görünmüyordu, eğer sorduğunuz buysa."

Peter sözünü bitirmemişti. "Lütfen onu tarif edin," dedi.

Bayan Yoder iç çekti. "Onu görmek için orada değildim," dedi. "Ama West House'daki Bayan Burke onu zayıf ve siyah saçlı olarak tarif etti." Bayan Yoder, adamın sadece arkasını gördüğünü, pencereden kaçarken -Barbara'nın odası birinci kattaydı- ve okulu çevreleyen ormana doğru koşarken gördüğünü söyledi.

"Ne giyiyordu?" Peter . "Korkarım bilmiyorum."

"Bir şey söyledi mi?" "Bayan Burke bahsetmedi." "Ya Barbara?"

"Kasabadan bir arkadaşı olduğunu söyledi." Peter alay etti. Uzun bir sessizlik oldu.

Alice odadaki nesnelere odaklandı. Gözleri bağlı, mermerden yapılmış küçük bir Adalet Hanım heykeli. Kitap raflarında, düzgün sıralar halinde, ceketlerinden sıyrılmış, boylarına göre düzenlenmiş bir kitap koleksiyonu. Duvarı, uzun zaman önce kurulmuş bir kız çim hokeyi takımının çerçevesi bir fotoğrafı. Alice, Bayan Yoder'ın gençliğindeki takımı, diye düşündü.

Peter'ın sandalyesinden kalktığını fark etmemişti. "Teşekkür ederim, Bayan Yoder," dedi. İsminin ilk kısmını vurgulayarak.

Kadın kaşlarını çatı.

"Korkarım konuşulacak daha çok şey var," dedi. "Bu gibi durumlarda genellikle bir tür disiplin cezası alırız."

"Sen nasıl uygun görürsen," dedi Peter. "Gel, Alice."

Ayağa kalktı. Ama onlar odadan çıkmadan önce Bayan Yoder tekrar konuştu.

"Bayan Van Laar," dedi, doğrudan ona bakarak. Bir noktaya işaret ediyordu. "Sizin için herhangi bir soruyu yanıtlayabilir miyim?"

Eğer soruları varsa, bunlar ona gelmeyecekti. Bu yüzden başını salladı ve sessizce odadan çıkan kocasını takip etti.

- - -

Arabaya giderken Alice ona Barbara'yı beklemek isteyip istemediğini, onunla doğrudan konuşup konuşamayacağını sordu. Adam başını salladı.

"Sadece yalan söyleyecek," dedi Peter. "Buna tahammül edemem."

Albany'ye dönerken arabada, yanındaki Alice söyleyecek bir şey bulmaya çalışırken o sessizdi.

Son zamanlarda Peter'ın annesinin alışkanlıklarını benimsediğini fark etmişti; çoğu zaman bir kenarda oturur, hoş bir şekilde gülümser ve gösteriyi büyük ölçüde kocasının yönetmesine izin verirdi. Alice onunla ilk tanıştığında zekâsını merak etmişti. Ama ikisinin yalnız kaldığı nadir durumlarda, Bayan Van Laar kocasına gösterdiğinin ötesinde bir konuşma kapasitesi sergilemişti. Kendine göre esprili bile sayılırdı.

"Yaprakların değişmesi için erken," dedi Alice sonunda. Peter da öyle olduğunu onayladı.

- - -

O gece Alice'e gelip bir karar verildiğini söyledi. Emily Grange Okulu'nun Barbara'yı kaldıramayacağını söyledi. Başka bir yere gitmesi gerekecekti.

Peter o akşam bir arkadaşıyla telefonda görüştüktan sonra odasından bir duyuruyla çıkmıştı. Barbara gelecek yıl Maine'de disiplin sorunları olan çocuklar için bir okul olan Élan'a kaydolacaktı. Bunu bir "davranış değiştirme programı" olarak tanımlıyordu.

Ona yazı birlikte Koru'da geçireceklerini söyledi; sonra da gidecekti.

"Barbara'ya söyler misin?" dedi kayıtsızca. Alice irkildi.

"Bundan nefret edecek," dedi Alice.

"Bu," dedi Peter, "ne burada ne de orada. Önemli olan onu doğru yola sokmak. Geri dönüşü olmayan bir hata yapmasını engellemek. Düşünebiliyor musunuz?" dedi ama kendini durdurdu.

Alice anlamıştı. Emily Grange'de Barbara'nın odasında bir oğlan olması seks olasılığı anlamına geliyordu - şimdi değilse bile yakında. Ve seks de hamilelik olasılığı demekti.

Alice, Van Laar'larla evlenmeden önce kendi itibarına bu kadar takıntılı bir aileyle hiç karşılaşmamıştı. Peter bunu ona bir kez, onlar daha küçükken, Bear dört ya da beş yaşındayken kısaca açıklamıştı.

"Bankacılık güvene dayalı bir sektördür" dedi. "Müşterilerimizin paraları hakkında karar verirken bize güvenmelerini istiyorsak, o zaman her konuda bizim muhakememize güvenmeleri gerekir." Peter'a göre, I. Peter'ın Koruma Alanı'nı ve Emerson Kampı'nı kurmasının nedenlerinden biri de buydu; korumaya olan ilgileri gerçektir ama aynı zamanda bölgedeki itibarlarını artırmak için tasarlanmış kurnazca bir ilgiydi. Zaman içinde iyi bağlantıları olan insanlarla kurdukları dostluklar da aynı şekilde kurnazcaydı. Dikkatli. Van Laar'lar hayatlarına soktukları kişiler konusunda titiz, hayatlarından çıkardıkları kişiler konusunda ise acımasızdılar.

- - -

Mesele şuydu: Alice hâlâ Barbara'ya sonbahardaki planlarından bahsetmemişti. Ortaya çıkacak kargaşayı düşününce her zamanki gibi durdu: Barbara öfkelenecek, olay çıkaracaktı. Barbara'da çok vahşi bir şey vardı, Alice'in doğduğundan beri fark ettiği, doğuştan gelen saldırgan bir şey. Daha küçük bir çocukken geçirdiği öfke nöbetlerinin ötesinde, genç Barbara artık sürekli fırtınalı görünüyordu, her zaman şiddetli bir yumruk atmaktan bir yanlış anlama uzaktı.

Barbara yazı Emerson Kampı'nda geçirmek istediğinde, bu Alice'in zihninde duyuruyu ertelemek için başka bir bahane oldu.

Son kararı Barbara'ya yaz sonunda söylemek oldu. En iyisi bu olur, diye düşündü Alice. Hızlı ve tek bir darbe, sonra da Élan'a. Belki de ona Emily Grange'e gitmek üzere arabaya bindikten sonra bile söyleyebilirdi. Arabaya güvenli bir şekilde bindikten ve direksiyonda bir şoför olduktan sonra.

Her şeyi planlamıştı.

Barbara, derdi - sessizce konuşurdu. Planlarda bir değişiklik oldu.

- - -

Alice aniden uzaklardan gelen bir sesle düşüncelerinden uyanır.

Genç bir kızın ağlama sesine benziyor.

"Bunu başka duyan var mı?" diyor.

Omzunun üzerinden bakmak için dönüyor ama onunla ilgilenmesi için görevlendirilen korucu gitmiş.

OceanofPDF.com

Judyta

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: Birinci Gün

T Judy mutfak penceresinden yaşlı Bay ve Bayan'ı izliyor. Van Laar çimlerin üzerinden ormana doğru ilerliyor. Adam hızlı ve agresif adımlarla yürüyor; Judy de ona ayak uydurmak için birkaç adımda bir tırıs giderek arkasından koşturuyor. Judy, bu adamlar karılarını hiç sevmiyorlar, diye düşünüyor. Kulüptekiler değil, buradakiler de değil. Kendi babası

-Çocuklarına karşı ne kadar katı olsa da annesine sadece boyun eğmekle kalmaz, ona adeta tapar. Bir keresinde, yirmi beşinci evlilik yıldönümlerinde, Judy ve kardeşleri gülmemek için kendilerini zor tutarken, titreyen ellerinde kâğıtlar şingirdarken, ona kendi yarattığı berbat bir şiiri okumuştur.

Judy şömineli büyük ana odaya doğru dönmeden önce bir kez daha gücünü topluyor. Şöminenin etrafında hâlâ kendisinden çok da yaşlı olmayan genç erkekler ve kadınlar toplanmış. Onların bu resme nasıl uyduklarından emin değil ama bunu öğrenmenin kendi işi olacağını biliyor. Hepsinin uygunsuz bir şekilde rahat görüldüğünü, tavırlarının neredeyse rahatsız edici derecede rahat olduğunu düşünüyor.

Bir an duraksıyor ve sanki önemli bir şey fark etmiş gibi not defterine bakıyor.

"Memur bey," diyor biri. Ses tonunda ironi, alay var.

Müfettiş, diye düşünüyor dönmeden önce. Bir kanepeye uzanmış, ayaklarını kanepenin arkasına sarkıtmış genç bir kadın ona bakıyor. Baş

genç bir adamın kucağında dinleniyor. Tanıdık geliyor, bir aktris mi? Şarkıcı mı? Judy onu televizyonda görmüş gibi hissediyor.

"Çalışma teorisi nedir?" diye soruyor kız.

Üzerinde dinlendiği genç adam bir kahkahayı bastırır gibi elini ağzına götürüyor.

Judy onu görmezden geliyor. Tekrar defterine bakıyor.

"Baş şüpheli kim?" diye soruyor kız, şimdi ayağa kalkmış.

"Kapa çenenin Polly," diyor odanın öbür ucundaki kıvrıkcık saçlı, gözlerindeki uykuyu silen başka bir kız.

Polly yanındaki genç adama bakar. "gülüyorsun sen?"

"Bunu söyleme şeklin," diyor ona. "Bu *çok* zekice!" Ve sakladığı kahkahanın patlamasına izin verir.

"Özür dilerim," diyor Judy'ye bakarak. "Bunun ciddi olduğunu biliyorum. Akşamdan kalmayım."

"İlgileniyorum," diyor Polly. "Bilmek istiyorum."

Judy bu insanlardan nefret eder. Ve sonra eğitimini hatırlar; nefrete bu kadar çabuk sıçramasından dolayı kendini suçlu hisseder.

Judy, kendisini bile şaşırtacak bir şekilde, hepsini görmezden gelerek ana odaya doğru yürür ve diğer taraftaki koridora yönelir. Onlardan herhangi biriyle görüşmeden önce düşüncelerini toparlayacaktır.

- - -

Bir , röportaj yapması gereken kalabalıktan uzakta, kişisel merakı nedeniyle bu yönde ilerlediğini kabul ediyor - golf kulübünde hizmet verdiği üyelerin evlerini her zaman merak etmiştir ve bunun daha da büyük olduğundan emin - ve yine de bir meslektaş tarafından yakalanırsa, ona sadece röportaj yapacak daha fazla insan aradığını söylemeye hakkı olduğunu garanti ediyor.

Koridor boyunca uzanan kapıların bazıları açık, bazıları ise kapalı. Kendini açık olanlarla sınırlandırıyor. Bunlara başını sokup hafifçe vuruyor.

Çoğu dağınık. Yataklar toplanmamış, bavullar açık, dökülmüş.

Birinde, yüksek sesle horlayan, görünüşe göre arazideki kargaşadan habersiz ya da onunla ilgilenmeyen bir adamı hala uyurken bulur.

Yoluna devam ediyor. Yan kapı kapalı ama kilitli değil.

Parmağıyla bastırıyor ve itiyor. İçeride belli belirsiz taze boya kokusu vardır. Duvarlar Judy'nin burnunu kırıltırmasına neden olan açık pembe renktedir.

Birinin bavulu önünde, yerde açık durmaktadır. Judy ağırlığını topuklarına vererek temkinli adımlarla ilerliyor.

İçinde birilerinin özen göstermediği kadınsı şeyler var: elbiseler, slipler, yüksek topuklu ayakkabılar ve parlak turuncu, yüzmekten hâlâ ıslak olan bir bikini. Judy -kendisi de çok temizdir- bunları bir yere asma isteğini bastırır.

Odanın içinde, duvarların alelacele boyandığı anlaşılır. Judy, ev sahiplerinin parti başlamadan önce her şeyin güzel görünmesi için hızlı bir çaba gösterdiğini tahmin ediyor. Kendi annesi de aynısını yapmış olabilir.

Düşünceleri ön kapının hızla çalınmasıyla bölündü. Büyük odadaki sesler kesilir.

Judy araştırmaya gider.

Louise

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: Birinci Gün

Annabel'in farklı bir hikayesi olduğu ortaya çıktı. Soyunma odasında tek başına -Denny Hayes mazeret bildirmiş ve orada beklemesini söylemiştir- geçen ilk otuz dakikayı noktalayan acı dolu, anlaşılmaz patlamaları artık duyamamaktadır. Onun yerine, ara sıra Annabel'in kahkahasını duyuyor. Şimdi sakın. Kancadan kurtuldu. Denny Hayes anne ve babasıyla şakalaşıyor.

Ağlak bebek, diye düşünüyor Louise. Kanarya.

Louise'in aklında Annabel'in konuştuğuna dair hiçbir şüphe yok.

- - -

Sonunda kapı çaldı.

Denny Hayes cevap beklemeden içeri girer. Elinde Louise'in tanıdığı bir şey tutmaktadır.

Hiçbir şey söylemiyor. Kahverengi kâğıt çöp torbasını Louise'in solundaki makyaj masasının üzerine bırakır. Sonra Louise'in karşısına oturur, sessiz bir şekilde onu izler.

Louise kucağındaki tırnak parçalarını fırçalıyor.

Annabel'in kusmuğunun kokusu, hâlâ patates cipsi poşetinin içinde, ona ulaşır ve öğürür. Onu saklıyor.

Kendi kendine, neden Annabel'e bu kanıtı yok etme görevini verdiğini sorar. Neden bununla kendisi ilgilenmedi?

Denny boğazını temizler.

"Çantayı buldum," diyor.

Louise yarı güler. "Annabel'in çantası."

"Onun dediği gibi değil."

Louise'in bunu anlaması biraz zaman alır. Annabel'in pes etmesini bekliyordu.

-İkisinin de gece boyunca evde olmadıklarını, Annabel'in kızlara göz kulak olması gerekirken dışarıda parti yaptığını itiraf etmek. Annabel sarhoştı, kafası iyiydi. Ertesi sabah hastaydı. Bu Louise'i şaşırtmazdı. Annabel'ler her zaman mağaraya girer.

Beklemediği şey ise düpedüz bir yalandı. "Annabel bize senin gecenden bahsetti," diyor Denny.

"Benim gecem mi?" diyor Louise. "Annabel sana gecesini anlattı mı?"

Denny ayağa kalkar ve makyaj masasına doğru ilerler, çantayı açar. Louise yine gülmeye başlar. Öte yandan Denny hiçbir şey belli etmez. Koku onu etkilediyse de belli etmez.

Torbadan bira şişesini, bir esrarın ucunu ve daha küçük bir torba çıkarır: Bu torbada beyaz toz vardır. Önemli miktarda.

"Bu da ne böyle?" diyor Louise. Gerçi o biliyor; tabii ki ne olduğunu biliyor. John Paul ile dört yıldır çıkıyorlar. Madde neredeyse o kadar uzun süredir aralarında bir anlaşmazlık konusu.

"Bunu buradan mı aldın," diyor Denny, "yoksa Shattuck'tan mı?"

"O benim değil," diyor Louise. "Eğer orada varsa, Annabel eklemiştir."

Louise, Annabel'in sandığı gibi masum bir çocuk olmadığını anlamaya başlar.

"Hayatımda hiç kokain kullanmadım," diyor Louise.

Denny duraklar. "Ama neye benzediğini biliyor musun?" Louise hiçbir şey söylemez.

"Bahsettiğiniz avukat," diyor. "Ona ulaşabilir misiniz?"

- - -

Denny Hayes'in eşlik ettiği Louise, tepeden ana eve doğru yavaşça yürür. Nefes darlığı hissi alışılmadık bir şeydir: yıllarca süren uzun koşular

Dik yokuşları tırmanmak, dinlenme halindeki kalp atış hızının düşük olmasına ve genel olarak sakin bir tavır sergilemesine neden olmuştur. Ama şimdi hızlı nefes alıyor, burun delikleri genişliyor, koltuk altları nemli.

John Paul'un ona bunu borçlu olduğunu hatırlatıyor.

Dört yıllık birliktelik. Hayatının dört koca yılı. İlişkilerinin bir anlamı var, diyor kendi kendine. Bunu yapmakta haklı. Acil bir durumda nişanlısından yardım istemek alışılmadık bir şey değildir.

Louise'in yapmayı planladığı şey şu: tepenin zirvesinde, Self-Reliance'in büyük çift kapısını çalacak ve John Paul McLellan ile konuşmak isteyecek.

Babası avukat olan John Paul.

Denny nereye gittiklerini sorduğunda, ayrıntı vermedi. Onun yerine tek söylediği, ana evde bir aile dostu olduğuydu.

"Öyle mi?" dedi Denny. Şüpheli.

Şimdi evin önünde Louise'in yaşlarında küçük bir grup genç kadın toplanmış, alçak sesle konuşuyorlar. Ona bakıyorlar. Danışman üniforması.

Kara sinek şeklinde dövülmüş demir kapı tokmağını kaldıran Denny'dir. Onunla kapıya üç kez vurur.

Louise onun arkasında duruyor, kalbi hızla çarpıyor, ilk söyleyeceği kelimelerin provasını yapıyor.

Bir süre sonra kapıyı ipek bir gecelik giymiş genç bir kadın açar. Şaşırtıcı derecede güzeldir ve Louise gözlerini kırıştırarak ünlü olup olmadığına karar vermeye çalışır.

Denny de şaşkın görünüyor. Bir an ağzı açık öylece durur.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye soruyor genç kadın.

Denny teatral bir şekilde geri çekilir ve bir eliyle Louise'e bunun onun değil, kendisinin gösterisi olduğunu belirten bir hareket yapar.

"John Paul burada mı?" diyor Louise. "John Paul McLellan?"

Genç kadın onu içeri alır. Louise biraz kayar. Bacaklarına kadar inen üniforma şortunu çekiştirir.

"Baba mı oğul mu?" diye sorar genç kadın. Louise onun sesinde bir aksan duyabiliyor. Belki de İtalyan.

"Oğlum," diyor Louise.

Genç kadın başını sallar ve koridorda gözden kaybolur. Louise gözlerini kapatır, bu kişinin ne diyeceğini hayal eder - "Senin için bir *danışman* var, John Paul"- güzel yüzünde bir çeşit sırıtma- ve bir anlık refleksif kıskançlık yaşar. Her şeye rağmen.

Denny Hayes'in saygılı bir mesafe uzaklaştığını fark eder.

Annesiyle çıktığı yıl ya da yıllara dair pek bir şey hatırlamıyor ama düşününce onda belli bir nezaket olduğunu hatırlıyor. Ya da en azından zalimlikten yoksun olduğunu.

Acaba o da kendisi gibi şu anda, hoş karşılanmadıkları bir evin büyük cephesinin önünde dururken kendini küçük mü hissediyor diye merak ediyor.

Şimdi ayak seslerini duyabiliyor: John Paul ile dönen genç kadın. Dün gece hakkında ne kadarını hatırlayacağını merak ediyor. Başka durumlarda, bir kavganın ardından pişmanlık duymuş, uzlaşmacı davranmış, bir süreliğine içki içmemeye yemin etmiş, sonra okul arkadaşlarıyla yeniden bir araya geldiğinde içkiye hararetle geri dönmüştür.

Bu sabahın da farklı olmamasını umuyor. Dün gece için öfkelenmek yerine suçluluk duyacağını umuyor.

Ancak koridordaki ayak sesleri kreşendo yapıp sonra durduğunda, geri dönenin John Paul Jr. olmadığını görür.

Onun yerine John Paul'un babası.

Bay McLellan endişeli ve solgun görünüyordu, Louise'in onu en son gördüğü halinden çok farklıydı, bir yıldan fazla bir süre önce: o zaman John Paul'ün seçtiği bir restoranda çakırkeyif, pembe yüzlü, sert içkiler içiyordu. Louise, McLellan'ların onu beklemediklerini oraya vardıklarında anlamıştı. Yemeğin amacının nişan haberini duyurmak olduğuna inanmıştı ama bu konu hiç açılmamıştı ve eve dönerken bu konuda kavga etmişlerdi. Babası o olayda iyiydi, en azından karısı ve kız kardeşinden daha nazikti. McLellan'ların sürekli politika hakkında konuştuklarını hatırlıyor - aslında Louise'in bir şeyler bildiği bir konu. Hatta bu konuda güçlü fikirleri bile var. Ama kimse sormamıştı.

Bugün onun karşısında duran Bay McLellan'ın yüzünde hiçbir tanıma belirtisi yok. İfadesi tamamen boş.

"Bay McLellan," diye başlar Louise. Ve kelimeleri bulmakta zorlanır.

John Paul'un babası dikkati dağılmış bir şekilde, " et," dedi. "Size yardım edebilir miyim?"

"Beni hatırladığınızdan emin değilim," diyor Louise. "Ben John Paul'u tanıyorum."

Bay McLellan ona bakıyor, başı hafifçe eğik. Onu tanımaya çalışıyor ama başaramıyor. Ve bir an sonra ifadesi değişiyor.

"Oh, Tanrım," diyor Bay McLellan. Sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle. "Gitmesinin sebebi sen misin?"

Louise göz kırpmıyor. "*Gitti mi?*" diye sorar. Ama Bay McLellan onu görmezden gelir. "Onunla birlikte miydin?" diye sorar.

Bunun üzerine tereddüt ediyor - korkudan çok belirsizlikten.

"Sayılır. Kısaca."

Bay McLellan sabırsız görünüyor.

"Bildiğim şu," diyor. "Gecenin bir yarısı kapıdan içeri girdiğinde berbat görünüyordu. O içeri girdiğinde hepimiz büyük odada oturmuş konuşuyorduk: yüzü can havliyle dövülmüştü. Dudağı kanıyordu. Bir kız hakkında bir şeyler söyledi -sanırım o sensin- ve koridorda tökezledi. Zil zurna sarhoştı."

Bay McLellan iğrenerek başını sallar. "Tüm *arkadaşlarımızın* önünde bu oldu. Sonra bu sabah, gitmişti. Ne ondan ne de arabasından bir iz vardı."

Bay McLellan sanki bir özür bekliyormuş gibi ona bakar. Özür gelmeyince devam eder.

"Dün gece hakkında bilmem gereken bir şey var mı? Eğer varsa, bana söylemelisin. Çabucak."

"Hayır," diyor Louise. "Yani, pek sayılmaz. Bir tartışma yaşadık. O-"

Duraklıyor, kelimelerini seçiyor. *Beni tehdit etti*, demek istiyor. "Bana kızgındı. Arkadaşım araya girmek zorunda kaldı. John Paul böyle yaralandı."

"Arkadaşınız," diyor Bay McLellan. Onunla ilgili olarak.

"John Paul'un nereye gittiğini bilmiyorum," diyor Louise. "Buraya onu bulmaya geldim. Onunla konuşmak için. Gittiğinden haberim yoktu."

Bay McLellan yavaşça başını sallar. Louise onun gözlerinin John Paul'ünkilere çok benzediğini fark eder: çok açık yeşil, güneş ışığında çok güzeldir. Ama Bay McLellan'ınkiler, o sabah, konuşmaları ilerledikçe sayıları artıyor gibi görünen kırmızı damarlarla doludur.

"Bunun neye benzediğini biliyor musun?" diyor Louise'e. Sesi alçak ve hırçın. "O artık yok. Barbara da gidince bunun neye benzediğini anlıyor musun?"

Düşünüyor. Çünkü Louise de bunu düşünüyordu.

Denny yüksek sesle boğazını temizliyor, gitmeye hazır.

Bay McLellan içeri dönecekmiş gibi hareket eder ama durur. "Sizi bir şey için mi götürüyorlar?" dedi.

"Evet," diyor

Louise. "Ne oldu?"

"Uyuşturucu," diyor Louise. "Ama onlar benim değildi."

Bir an için, Bay McLellan'ın ona bir tavsiyede bulunabileceği umudu aklından geçer.

Ancak Bay McLellan sanki görünmez bir güç tarafından içeri çekiliyormuş gibi geriye, evin gölgelerine doğru bir adım atar.

"İyi şanslar," diyor ve dönüp kapının arkasından kapanmasına izin veriyor.

Tracy

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: Birinci Gün

T Yabancı konuşmuyor. Yabancı üç metre uzakta duruyor. Tracy'nin gözlükleri olmadan, yirminin ötesindeki her şey bulanıktır.

"Alo?" Tracy diyor.

Ama önündeki figür hiçbir şey söylemiyor. Bunun yerine, bir parmağını dudaklarına götürüyor ve sonra bir kez eliyle işaret ediyor -çağırın bir el sallıyor- ve ardından geldiği yöne doğru sessizce yürümeye başlıyor.

Gümüş rengi saçları yukarıdaki ağaçların arasından süzülen az miktardaki ışıktaki parlıyor. Hareket ediş şekli hayalete benziyor ve Tracy bir an için, Koruma Alanı'ndaki efsanevi hayaletlerden biri olan ve hep bu şekilde tarif edilen Korkunç Mary'yi hatırlıyor. Ormanda hareketsiz duran gri saçlı bir kadın. Kampçılar onu sadece belli bir mesafeden gördüklerini söylüyorlar; sonra da yoluna devam ediyor.

Bu teoriyle ilgili sorun, bu yabancının Tracy'nin zihninde bir kadından çok bir erkek gibi yürümesidir.

Yabancı döner ve bekler. Tracy bir an için olduğu yerde kalmayı düşünür. Ama açlığı ve susuzluğu onun yerine karar verir. Bunun yerine yabancının yönüne doğru ilerler.

- - -

Belki yirmi dakika kadar yürürler, Tracy arkalarından gelir. Önündeki figürün onu güvenliğe mi yoksa tehlikeye mi götürdüğünü bilmemektedir.

Sonra ağaçların arasından bir açıklık görüyor ve aniden yeniden yönünü buluyor.

Yabancı sessizce Özgüven yönünü işaret eder ve sonra tekrar vahşı doğanın içine çekilir.

- - -

Orada, Tracy'nin önünde: çimenlikte bir hareketlilik sürüsü. O sabah yola çıkarken yolunu kesen polis araçlarının hepsi, dört kamyonet ve bir ambulansla birlikte çimenlikte garip açılarla park etmişlerdir. Tracy, Barbara'nın kayboluşunu çevreleyen kargaşada kendi yokluğunun fark edilmemiş olma ihtimali olup olmadığını merak eder. Bu düşünceyle güneye döner ve Emerson Kampı yönünde yürümeye başlar. Başını öne eğip hızını artırır.

Bir kadının bağırdığını duyduğunda neredeyse kampa doğru inen tepeye varmak üzereydi: "İşte orada!"

Seste tanıdık bir şeyler var. "Barbara?" diye sesleniyor biri.

"Hayır," diye bağıırır kadın. "Tracy! Tracy geri döndü."

Ve aniden, sırtı hâlâ Self-Reliance'a dönük olan Tracy sesin neden tanıdık geldiğini fark eder: ses Donna Romano'ya aittir.

Judyta

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: Birinci Gün

F Judy beş dakikadır ana odanın bir köşesinde durmuş, orta yaşlı bir adamın eşikte sessizce konuşmasını izliyordu

Ön kapının diğer tarafında genç bir kadın var. Genç kadın güzel ve ufak tefektir, uzun siyah saçları ortadan ayrılmıştır. Üzerinde bir Camp Emerson polosu var ve karşısındaki uzun boylu adama çaresizlikle karışık bir ifadeyle bakıyor. Judy ne konuştuklarını duyamıyor.

Kız geri çekilir, adam geri çekilir, ön kapı kapanır. Bir dakika sonra Denny Hayes içeri girer. Kızla göz göze gelir, onu kendisine doğru çağırır.

"Dinle tatlım," diyor Hayes, ona ulaştığında. "Barbara Van Laar'ın danışmanı yanımda. Onu Wells istasyonuna götüreceğim. Bakalım ondan daha fazla bilgi alabilecek miyim. Bir ya da iki saat içinde dönerim."

Kaşlarını çatıyor. Bu garip görünüyor.

"Merak etme," diyor. "Uzun süre yalnız kalmayacaksın. Bu tarafa doğru gelen bir düzine daha BCI adamımız var. Yüzbaşı bile Albany'den geliyor."

Kaşlarını kaldırıyor. "Aile bağlantılıdır. Bilirsin işte."

Kadın başını sallıyor.

"Kimdi o adam?" diye sorar. "Kapı aralığındaki mi?"

Denny defterine bakıp ismi arıyor. "John Paul McLellan Sr." diyor. "Van Laars'ın avukatı. Oradaki kız onun bir aile dostu olduğunu söylemişti."

Denny ve Judy bir an için birbirlerine bakar ve her ikisi de bu ifadenin imkânsızlığını fark eder.

"Aileler ne dedi?"

"Aileler mi?" diyor Hayes. Hazırlıksız yakalandım.

"Van Laar'lar," diyor Judy. Bu sabah yollarını ayırdıklarında ona söylediği son şey, tepenin aşağısındaki Büyük Salon'da ailelerle yapılacak görüşmeleri kendisinin halledeceğiydi.

"Oh," diyor, telaşlı görünüyor. "Eve geri döndüler. Yüzbaşı LaRochelle'i beklemek istediler. Sanırım onu tanıyorlar."

Kendini toparladıktan sonra devam ediyor. "Eğer acıkırsanız, EnCon sandviç getirdi. Çimenlerin üzerindeler."

Aç değil. Ama işemesi gerekiyor. O sabah istasyonda içtiği birkaç fincan kahveden sonra, burada bulundukları sürenin çoğunda işemek zorunda kaldı.

Prosedürün ne olduğundan emin değil. Eğitiminin hiçbir yerinde tam olarak bu senaryoyla karşılaşmamış. Birinin özel evinde saatlerce dış dünyaya erişiminiz olmadan kalırsanız ne yaparsınız? Özellikle zengin insanlar. Bu insanlardan bir şey istemek istemiyor. Eğer bir erkek olsaydı, ormana işerdi.

Bir ses duyduğunda o yöne doğru ilerliyordu.

"Affedersiniz?"

Dönüyor. İpek gecelik giymiş genç bir kadın. Judy onu daha önce fark etmişti, içeri ilk girdiğinde.

"Bir dakikan var mı?" der ve Judy onun sesinde bir aksan fark eder.

Judy başını sallar. Not defterini çıkarır.

"Sana bir şey söylemek istiyorum," diyor kadın. Omzunun üzerinden bakıyor.

"Devam et," diyor.

"Bu sabah çok erken saatlerde," diyor kadın, "gecenin çoğunda dışarıda olan bir adam eve geri geldi. Kavga etmiş gibi görünüyordu. Yüzü korkunç görünüyordu. Kanlar içindeydi."

Judy cümleleri yazıyor.

"Şimdi o gitti," diyor genç kadın. "Danışman ve diğer polis memuru onu aramaya geldiğinde kapıyı açan bendim. Benden onu bulmamı istediler ama onu bulamadım. Evin her yerini aradım." Kaşlarını kaldırıyor, Judy'nin "*Ne demek istediğimi anlıyor* musun?" diye yorumladığı bir hareketle ellerini öne, avuç içlerini yukarı kaldırıyor.

"Adını biliyor musun?"

"John Paul McLellan," diyor kadın. "Onlardan iki tane var. Genç olanı kastediyorum. Oğlu. Onun yerine babasını ve kız kardeşini buldum," diyor kadın. "Bana erken ayrıldığını söylediler. Babası onun yerine danışmanla konuşmaya gitmiş."

Judy başını sallar. Bu Denny'nin ona söyledikleriyle örtüşüyor.

"Danışmanın onları nereden tanıdığını biliyor musunuz?"

McLellan'ları?" "Hayır."

"Oğlunun yüzünün nasıl bu hale geldiği hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır. Kimse bundan bahsetmiyor. Bence bu garip. Sence de garip değil mi?" Kadın daha da yaklaşıyor. "Babasının ailenin yakın bir dostu olduğu söyleniyor. Sanırım banka için çalışıyor."

Judy ona bakar, ne kadar güvenilir görüldüğünü anlamaya çalışır.

"Barbara'nın ailesi onun yüzünü öyle gördü mü? Bay ve Bayan Van Laar?" "Hayır," der kadın. "Zaten uyuyorlardı."

Bir an tereddüt ediyor ve sonra şöyle diyor: "Eğer öyle olsaydı şimdiye kadar bu bilgiye sahip olacağınıza inanıyorum."

Judy bunu yazıyor.

"Peki, teşekkür ," diyor. "Eklemek istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Sarhoş gibiydi. Evden içeri girdiğinde likör gibi kokuyordu. Ama bütün bu insanlar çok içiyor," diyor kadın ve elini havada sallayarak evdeki bütün konukları işaret ediyor.

"Ayrıca," diyor, "mavi bir Trans Am kullanıyor."

Judy başını kaldırıp bakar, gözlemin kesinliği karşısında irkilir. Bu kadının arabaları fark edecek biri olduğunu tahmin etmemişti.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sorar.

Kadın düz bir şekilde ona bakıyor. "Ben de içindeydim," der.

Judy kızarır. Sonra yere bakar, bir şeyler karalar.

"Peki senin adın ne?" diye soruyor.

"Vermemeyi tercih ederim," diyor kadın. "Eğer sorun olmazsa." Yere bakar. Tekrar Judy'ye bakar.

"Bu insanları iyi tanımıyorum" diyor. "Bir arkadaşım gelmemi söyledi. New York'ta bir oyun için seçmelere katılırken tanıştığım bir kız. Kulağa eğlenceli geldiğini düşündüm. Buranın toprakları çok güzel ama insanları korkunç. Los Angeles'a dönmek için sabırsızlanıyorum."

Judy başını sallar.

"Ya da Roma," diyor kadın. "Belki de Roma'ya geri dönmeliyim. Orada düzenli bir işim vardı. Burada o kadar değil."

Ve sonra, sanki kendini yakalamış gibi, Judy'ye gülümser ve Judy - iradesine rağmen- kızarır.

"Adın ne sevgilim?"

"Judyta," diyor Judy. *Müfettiş Luptack* değil. *Judy* değil. Çoğu Amerikalının kendi adını telaffuz etmek zorunda kaldığında söylediği gibi *Joo-DEE- tah* değil. Bunun yerine tıpkı annesinin yaptığı gibi telaffuz ediyor - *Yoo-DIT-ah-* ve İtalyan kadın sanki bir şiir duymuş gibi iç geçiriyor ve ona bunun çok güzel olduğunu söylüyor.

Louise

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: Birinci Gün

TWells, New York'ta bir eyalet polisi uydu istasyonu var ve Louise'i Denny Hayes buraya götürüyor.

hayat hikayesini, sevdiği kadından olan iki çocuğunu anlatıyor. Ona hobilerini anlatıyor, son zamanlarda neden oldukları küçük sorunları anlatıyor - ciddi bir şey değil.

Bekliyor, belki de bir yanıt bekliyor. En azından bir onay.
Louise hiç cevap vermez ve sonunda sessizleşir.

- - -

Wells istasyonu küçük ve sade, tek süsü duvardaki ankesörlü telefon olan beton bir bina.

Bir masada oturan bir asker var. Bunun dışında bina tamamen boş görünüyor.

"Beş sentin var mı?" Denny ona sorar. Kadın başını sallayınca, Denny kendi cebini karıştırıp bir tane çıkarıyor ve telefonu işaret ediyor.

"Devam et," diyor ve sonra başka bir köşeye çekiliyor, saygılı bir şekilde başını eğiyor ve bunu yapmanın onun söylediği her şeyi duymasını engelleyeceğini iddia ediyor.

Parmağını kadrana götürüyor. Tereddüt ediyor. Annesini aramak istemiyor ama arayacak başka kimsesi de yok.

Sonunda, isteksizce, çocukluğunun geçtiği evin numarasını çevirir ve bu hareketin çağrıştırdığı anılara karşı gözlerini kapatır: bir arkadaşının evinde birçok kez unutulmak; ateşten ter içinde, kimsenin telefona cevap vermeyeceğini bilerek hemşire odasından evi aramak. O zaman olduğu gibi şimdi de telefon arka arkaya defalarca çalıyor; ama sonra diğer uçtan Louise'i hazırlıksız yakalayan küçük bir ses geliyor.

"Alo?"

"Jesse?" diyor Louise. "Jesse mi?"

Telefona hiç cevap vermiyor. Acizlik derecesinde çekingendir: annelerinin her fırsatta yakındığı bir özelliktir bu.

"Jesse, iyi misin?"

"Louise," diyor Jesse. "Annem hasta."

"Ne tür bir hasta?" Louise soruyor.

"Yatakta."

"Uyanık mı?" Louise diyor. "Nefes alıyor mu? Jesse?"

Odanın diğer ucundaki Denny Hayes başını kaldırır.

"O iyi," diyor Jesse. "Sadece bir süredir odasından çıkmıyor."

Louise gözlerini kapatır.

"Bugün yemek yedin mi?" diye soruyor ona sessizce. Yalnız kalmak istiyor. Sırtını Denny'ye doğru çeviriyor.

Hattın diğer ucundan hızlı bir nefes alış verişi duyuyor: Jesse ağlamamaya çalışıyor. Onu, ağzının kenarları aşağı doğru kıvrılmış halde hayal ediyor.

"Dinle," diyor Louise. "Dinle. Shattuck'a git. Birkaç şey al ve benim hesabıma yaz. Annemin değil," diyor. "Benim hesabıma."

"Ah, Lou," diyor Jesse ve bu düşünceyle yüzünün kızardığını neredeyse duyabiliyor. Aile dışında herhangi bir yetişkinle iletişim kurmak Jesse için neredeyse düşünülemez bir şey.

"Yap," diyor Louise. "Jesse, bunu yapmaya çalışmanı istiyorum. Aç kalamazsın."

Jesse tereddüt eder. Louise onun arkasında Denny'nin boğazını temizlediğini duyabiliyor. "Ne almalıyım?" Jesse sonunda söyler.

Aniden, farklı bir ses: operatör, daha fazla bozukluk istiyor. Louise'in bozukluğu yok.

"Sizi doyuracak ucuz şeyler," diyor Louise aceleyle. "Ekmek ve peynir. Kavanozda gelen türden bir peynir. İndirimde ne kadar pişmiş et bulabilirsen al. Ellerinde ne varsa."

"Tamam," diyor Jesse gözyaşları içinde. "Deneyeceğim."

Bir an sessizlik içinde geçer. Ve sonra tekrar konuşur: "Louise? Neden aradın?"

Ancak hatta bir klik sesi duyulur ve operatör konuşmayı aniden sonlandırır.

- - -

Bir süre elinde telefonla öylece durur ve her şeyi duyduğu belli olan Denny'ye dönmek için güç toplar. Annesini hatırlayan, annesinin en kötü zamanlarına tanıklık ettiğine şüphe olmayan. Ona acıyabilir, diye düşünür Louise. Louise'in nefret ettiği bir şey varsa, o da acınmaktır; özellikle de Denny Hayes gibi, sayılamayacak kadar çok yönden kendisi de acınası olan biri tarafından.

Telefonu kapatıp onunla yüzleşmek için kendini zorladığında, adam yüzünde kasvetli bir ifadeyle ona bakmaktadır, dudakları sahte ya da gerçek bir merhamet çizgisi halindedir. Louise meydan okurcasına ona bakar.

"Ne?" diyor.

"İyi misin?" diyor. Elinde bir şey tutuyor. Kağıt bir kahve fincanı. Ona uzatıyor. Kadın almıyor.

"Elbette," diyor Louise. "Yapmadığım bir şey yüzünden tutuklu olmam dışında.

Benim tek sorunum bu." Denny'nin ifadesi sertleşir.

"Gel," diyor ve onu arka odalardan birine götürüyor, orada bir masaya oturtuyor ve kahveyi kabaca yere koyuyor. Biraz sıçrayan kahve elini haşlar. Ona başka bir müfettişin kısa süre içinde kendisiyle konuşmak için geleceğini söyler. Koruma alanına dönmek zorunda.

Sonra aralarındaki kapıyı kapatıp kilitliyor.

OceanofPDF.com

Alice

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: Birinci Gün

A Bitler dimdik oturmuş, yine o sesi dinliyordu. bir kızın sesiydi. Kelimeleri çıkaramıyordu ama sesin tonu sesinden kızın sıkıntılı olduğu anlaşılıyordu.

Bu değildi. Barbara. O da tanımak her ikisi de . onu çocuk her yerde sesler.

Hareket etmiyor. Gözlerini kapatır, bu bazen bir şeyleri daha iyi duymasına yardımcı olur. Adirondack sandalyesinde oturup sesi tekrar dinliyor.

"Alice."

Kendisine göz kulak olması için görevlendirilen genç korucuyu beklemektedir. Ama karşısında duran korucu değildir. Kocasıdır, ona tiksinti gibi bir şeyle bakmaktadır.

"Neden öyle görünüyorsun?"

"Bir kızın duydum," diyor Alice. "Dinliyordum." Peter ona şüpheyle bakar. "Barbara mı?"

"Hayır. Barbara değil."

"Başka bir kız daha buldular," diye kabul ediyor Peter. "Barbara'nın kabin arkadaşı.

Görünüşe göre Barbara'yı aramaya gitmiş." Alice başını sallar. Tatmin olmuş.

"Son konuşmamızdan bu yana sizinle görüşmek isteyen oldu mu?"

"Hayır."

"Güzel."

Alice kararsız bir şekilde sandalyeden kalkıyor. Koltuğun derinliği, ayağa kalkmadan önce birkaç kez sallanmasına neden olur. Peter ona yardım etmek için hiçbir hamle yapmaz. Bunun yerine onu kayıtsızca izler.

"Yüzbaşı LaRochelle Albany'den geliyor," diyor. "Babam onu bizzat istedi. Geldiğinde sadece onunla iletişim kuracağız."

"Benimle konuşmak isteyecek mi?" diye sorar

Alice. "Hayır," der Peter. "Çok üzgünsün."

"Ne demek istiyorsun?"

"Çok üzgünsün. Yine yatağa girmişsin." Hiçbir şey söylemiyor. Bir hap istiyor.

"Hadi git," dedi. "Sana eve kadar yardım edeceğim."

İki hap. Dr. Lewis'in sözleri her *zamanki* gibi kulaklarında yankılanıyor: *çok kötü günlerde*.

Bugün bunlardan biri değilse nedir?

Self-Reliance'a ulaştığında iki tane alacağını düşünüyor.

IV

Ziyaretçiler

OceanofPDF.com

Carl

1950'ler| **1961**| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975

W Carl Stoddard , Dick Shattuck'ın kamyonetinin arkasında yere uzanmış, gökyüzüne bakıyordu. Altında kamyonetin kasası gümbürdüyor, üstünde ise dünya hızla akıyordu. Sarkan ağaç dalları sabit bir yeşilin içinde bulanıklaşıyordu. Yavaşça gözlerini kırıştırdı ve buraya nasıl geldiğini hayal etmeye çalıştı. Sonra bir ses duydu

Maryanne'in sesi.

"Tanrı'ya şükürler olsun," diyordu. "Tanrı'ya şükürler olsun."

Onun üzerinden baktı, yüzü baş aşağı duruyordu, yoldaki her tümsekte başı sallanıyordu.

- - -

Dr. Treadwell, çıplak göğsüne nazik bir stetoskop bastırarak bunun bir aritmi olduğunu söyledi. Onunki bölgesel bir klinikti, ilk yardım bakımı ve ara sıra annesi Glens Falls'a gelemeyen bir bebeğin doğumundan daha fazlası için donanımlı değildi. Artık seksen yaşında olan Dr. Treadwell sınırlarını biliyordu ve bu sınırlar daha resmi bir teşhis koymasını engelliyordu.

"Korkarım hastaneye gitmeniz gerekecek," dedi.

Carl Maryanne'e baktı. İkisinin de aynı şeyi düşündüğünü biliyordu: Acil servis çok daha pahalı bir teklifti

yerel bir doktordan daha iyi. Scotty'nin tedavisinden kaynaklanan bir yığın faturayı ödemek için hâlâ uğraşıyorlardı.

"Gerçekten acil bir durum mu?" dedi Carl. "Birini arayıp randevu alamaz mıyım? Hiç ağrım yok."

Aslında biraz acı çekiyordu ama bu sadece kendini zorladığında oluyordu. "Carl," dedi Maryanne.

Dr. Treadwell boğazını temizledi. Yerine oturdu. "Profesyonel olarak beklemenizi tavsiye edemem," dedi. "Ama eğer bekleyecek *olsaydınız*, mümkün olduğunca az hareket eder, yatakta dinlenir ve bol su içerdim. Sigaradan, kahveden ve ..." Maryanne'e baktı. "Kalp atış hızını yükselten her türlü faaliyetten."

- - -

Evde, Maryanne onu merdivenlerden yatak odalarına götürdü. Bir ışık yaktı. Yatağa doğru manevra yaparken bir elini sırtında tuttu, hâlâ göğsünde donuk bir ağrının farkındaydı.

Adam yerleştiğinde, kadın yatağın kenarına oturdu. Her zaman olduğu gibi, onun aklından geçenleri okuduğu hissine kapıldı.

"Sorun değil," dedi. "Carl Stoddard'ın o arazide bulunması, çocuğu bulmakla bulamamak arasında bir fark yaratmayacak."

Bakışlarını ayırdı. Tavana baktı. "Araziyi biliyorum," dedi.

"Bu toprakları başka kim iyi biliyor biliyor musun? Hatta senden daha iyi?" Carl başını salladı.

"Vic Hewitt," dedi Maryanne.

"Ya geri dönersen?" Carl sordu. "Eminim hâlâ fazladan yardıma ihtiyaçları vardır."

Maryanne onu dikkatle inceledi. "Sana kim bakacak?"

"Ben iyiyim," dedi Carl. "Dr. Treadwell öyle söyledi. Dinleneceğim. Jeannie yardım edecek." "*Bizim* Jeannie mi?" dedi Maryanne. "Yoksa başka biri mi?"

Gölümsedi. Artık aralarındaki mizahın çoğu, kalan çocuklarıyla nazikçe alay etmelerinden kaynaklanıyordu. Bu sıradan bir şeydi; onlara çocuklarının bedenlerinin kırılganlığının zihinlerinde bu kadar ağır olmadığı zamanları hatırlatan bir şeydi. Maryanne bir keresinde Scotty'nin ölümünün ardından kızları gözünün önünden ayıramayacağı korkusunu ona itiraf etmişti. Onlarla az da olsa dalga geçmek, onlara karşı da hafif olmak gerektiğini hatırlatıyordu.

Maryanne elini onun yanağına koydu. Bu, bir yıldır ona yaptığı en cömert dokunuştı. Saçlarını alnından geriye doğru okşadı. Ağlamamak için gözlerini hızla kırptırdı.

"Sen iyi bir ruhsun," dedi.

Elini onunkinin üzerine koydu. Ağzına götürdü. . "Pekâlâ," dedi Maryanne. "Ben gidiyorum."

- - -

Bir süre sonra Maryanne'in ayak sesleriyle uyandı. Bu ayak sesleri, annelerinin gidişinden beri evin içinde başıboş dolaşan kızlarının ayak seslerinden farklıydı.

Şimdi önce dirseğinin üzerine oturdu, bunun nasıl bir his olduğunu ölçtü ve sonra, başının dönmesi onu tehdit etmediğinde, bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı ve sonra ayağa kalkana kadar yavaşça yükseldi.

"Maryanne?" diye seslendi, belli belirsiz.

Yanıt alamayınca ayaklarını sürüyerek yatak odasının eşiğine doğru ilerledi. Ev -onların evi- 150 yıldır Maryanne'ın ailesine aitti. Dar duvarlı, alçak tavanlı, sadece atalarının cılız boyunu alacak şekilde inşa edilmişti. Üst kattaki koridorun karşısında üç kızın da paylaştığı yatak odası vardı; Scotty alt katta, Carl'ın kusurlu bir şekilde kışa hazırladığı eski bir uyku sundurmasında uyuyordu. Şimdi Stoddard'lar evin küçüklüğüne rağmen oraya nadiren çıkıyorlardı.

Bu nedenle, merdivenden inip Maryanne'i odanın eşiğinde kıpırdamadan dururken bulmak sürpriz oldu. Bir an için gözlerini

Sert sırtının üzerinde, pazar elbisesinin içinde, iki eliyle fırtınaya göğüs gerer gibi kapının pervazına bastırıyordu.

Onu ürkütmemek için adını sessizce söyledi ama yine de sıçradı. "Yataktan kalkmış ne yapıyorsun," dedi ona. "Yatakta olman gerekirdi. yatak."

"Kendimi daha iyi hissediyorum," dedi Carl, yarı gerçek. Aslında merdivenlerden inerken başı dönmüştü.

Ona yaklaştı ve birlikte kapalı verandaya baktılar. Mekânın kenarında hâlâ bir ikiz yatak duruyordu ama odanın geri kalanı bomboştu, tüm eserler kutulanarak bodruma yerleştirilmişti: Maryanne'in çalışmaları. Maryanne ondan bir şeyler yapmasını, mekânı bir şekilde değerlendirmesini istiyordu; Carl'ın soğuk olmaktan ziyade kendini koruyucu olduğunu anladığı bir içgüdüydü bu.

"Belki tekrar açabiliriz," dedi Carl şimdi - Maryanne'in aklındaki düşüncenin bu olduğunu hayal ederek. "Paravanları tekrar takarız. Yazın burada yemek yemek güzel olur."

Ama Maryanne hiçbir şey söylemedi.

Carl oturması gerektiğini hissetmeye başlamıştı. Ağırlığını bir bacağından diğerine kaydırdı.

"Günün geri kalanı nasıl geçti?" diye sordu. "Bir şey buldular mı?"

Maryanne başını salladı.

"Neydi o?"

"Carl," dedi Maryanne. "O çocuğu ne kadar iyi tanıyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Oh, biraz," dedi. "Açık havayı severdi. Buraya gelip ektiğimiz bitkiler hakkında sorular sorardı. Bir keresinde ona nasıl ateş yakılacağını öğretmiştim."

"Carl," dedi Maryanne, "neden onun hakkında ölmüş gibi konuşuyorsun?"

Durakladı. "Nasıl yani?"

"*Sevdiğini* söylemiştin," dedi Maryanne. "Açık havayı *sevdiğini* söyledin." "Bilmiyorum."

"Bir şey buldular," dedi Maryanne. "Patika yolunun birkaç metre uzağında, çalıların arasına gömülmüş. Ron Shattuck'ın köpeği küçük bir boz ayı oymasının kokusunu almış. Tıpkı senin nasıl yapıldığını bildiklerin gibi."

"Pekala," dedi Carl.

"Bu çok tuhaf," dedi Maryanne. "Sence de tuhaf değil mi?"

"O kadar da değil," dedi Carl. "Bir keresinde ona nasıl yontulacağını öğretmiştim. Bear'a öğretmiştim yani. Muhtemelen ona birkaç şeyin nasıl yapıldığını öğretmişimdir. Belki bir tanesi buydu."

"Bunu bilen başka biri var mı?"

"Emin değilim. Sanırım Vic Hewitt muhtemelen biliyor. Çocuk da Vic'in etrafında takılıyordu."

Ve sonra, kendini yakaladı: "Asılıyor."

"Konuşmalarına kulak misafiri oldum," dedi Maryanne. "Bunu merak ediyorlar. Onu oyan kişiyi bulmak istiyorlar. Polis de bunu söylüyordu ve haber yayıldı. Tüm gün süren aramanın sonunda bulabildiğimiz tek şey buydu. Yağmur yüzünden av köpekleri işe yaramıyor. Hiçbir şey yok. Aramaya devam edecekler ama."

Sustu. Sonra aniden Scotty'nin odasının eşiğinden döndü ve mutfığa doğru yürüyüp dolapları açmaya başladı. Akşam yemeği için bir şeyler arıyordu.

"Yardım ister misin?" Carl sordu.

"Hayır," dedi Maryanne. "Sen yatağına dön. En başından beri burada olmamalıydın."

Bir an düşündü ve sonra: "Sence neden yanında taşıyordu?"

"Emin değilim," dedi Carl. "Hoşuna olmalı."

"Peki sizce neden düşürdü?" "Emin değilim."

- - -

Carl merdivenleri teker teker çıktı ve arada birkaç saniye dinlendi. Çevresel görüşünde, ders çalışıyor olmaları gereken yemek masasından sessizce kendisini izleyen kızlarını fark etti. Onlara el salladı. *Okul ödevlerinize dönün.*

Üst katın sahanlığında, Bear Van Laar'dan bahsederken neden geçmiş zaman kullandığını kabul etti. Gerçek şuydu ki

Scotty'yi düşünüyordu. İki çocuk zihninde giderek yakınlaşıyordu.

OceanofPDF.com

Carl

1950'ler| **1961**| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975

MAryanne ertesi gün ve bir sonraki gün aramaya devam etti. Her akşam o günün olaylarını rapor etti: haber yayıldıkça giderek daha fazla insan sahaya iniyordu. İkinci gün yüz kişi. Üçüncü gün beş yüz. Tüm Shattuck kasabası günlük işlerine ara vererek bu amaca katkıda bulundu: okul çağından büyük her yetişkin ve bazı çocuklar da. Shattuck'lar ve çalışanları Ayı'yı ararken market iki gün boyunca kapalı kaldı; yani sütü, ekmeği ya da tuvalet kağıdı biten herkes yarım saat yol gitmek zorunda kaldı.

Maryanne, Vic Hewitt'in şimdiye kadar operasyonlardan sorumlu olduğunu söyledi; her gün küçük grupları her yöne daha uzağa gönderiyordu. Yine de Ayı'dan bir iz yoktu.

Vic'in her sabah gruba bağırarak söyledikleri resmi ve umut vericiydi, arama yapanların kendileri için olduğu kadar ebeveynlerin kulaklarına da hitap ediyordu.

Maryanne'in diğer eşlerden fısıltı halinde öğrendikleri daha azdı.

Söylediklerine göre tazılar ilk gün çocuğun kokusunu çabucak kaybetmişlerdi. Ron Shattuck'ın Jennie'si, ev ile patika yolunun ortasındaki ayı oymasının kokusunu alan tek kişi olmuştu; ondan sonra günün geri kalanında işaret vermemişti.

Sorun, çocuğun kaybolduğu gün yağın sağanak yağmurdu. *Eğer yağmur* olmasaydı, dediler.

Cümle.

Üçüncü günün akşamı Maryanne, "Vic umudunu kaybediyor," dedi. "Bunu anlayabilirsin. Duruşu farklı."

Carl başıyla onayladı. Bear'ın yaşındaki bir çocuğun bu noktadan sonra vahşi doğada hayatta kalabileceğini hayal etmek zordu. Onun bilgi birikimine sahip birinin bile.

"İnsanlar spekülasyon mu yapıyor?" Carl sordu.

Maryanne cevap vermeden önce bir an tereddüt etti.

"Öyle," dedi dikkatle. "Çocuğun öylece çekip gittiğini düşünen pek çok insan var. Meraktan ya da öfkeden, kimse emin değil. Onun yaşında ve boyunda bir çocuğun kaybolduğunu fark etmeden önce ne kadar uzağa gidebileceğini kimse bilemez. Ondan sonra," dedi, "eğer bir yarası varsa, gece boyunca soğuğa yenik düşmüş olabilir."

Carl başıyla onayladı. Bu onun da teorisiydi, en azından ana teorisi. Bunu söylemekten, hatta düşünmekten bile nefret ediyordu ama kulağa en olası teori bu gibi geliyordu. Ancak-

Maryanne devam etti. "Ama Carl," dedi, "insanların başka düşünceleri de var."

O söylemeden önce ne olduğunu

biliyordu. "Oyma," dedi.

"Hayır," dedi. "değil." "O zaman ne?" dedi Carl.

Maryanne tereddüt etti. "Bir söylenti var," dedi. "Bear'ı canlı gören son kişinin sen olduğun söyleniyor."

Carl durakladı. Başını salladı.

"Bu doğru. Onu tam çıkarken gördüm. Self-Reliance'ın ön merdivenlerinde oturuyordu. Ayakkabılarını bağlıyordu."

Gözlerini kırıpıştırarak ona baktı. "Bunu bana neden söylemedin?" "Sana başka bir şey daha söylemem gerekiyor," dedi Carl.

Maryanne yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Hayır, Maryanne," dedi Carl. "Öyle bir şey değil. Aman Tanrım." Kadının ellerinden birine uzandı ve onu tuttu.

"Ayı büyükbabasından korkuyordu," dedi.

"Nereden biliyorsun?"

Adının söylendiğini duyduğunda çocuğun yüz ifadesindeki değişikliği anlattı; ne söylediğini anlattı. *Bu benim büyükbabam. Ondan pek hoşlanmıyorum.* Ne düşündüğünü açıkça söylemedi ama Maryanne söyledi.

Sonra ağlamaya başladı.

"Neyin var Maryanne?"

"Hiçbir şey," dedi.

"Lütfen."

Burnunu temizledi. "Pekâlâ," dedi. "Ağlıyorum çünkü muhtemelen haklı olduğumu düşünüyorum."

Omuzları kambur ve perişan haldeydi. Başını öne eğmişti. "Ve kimsenin sana inanmayacağını düşündüğüm için," dedi Maryanne.

- - -

İkisi de uyuyamadı. Maryanne dönüp duruyordu. Carl kıpırdamadan yatıyor, karanlık tavana bakıyor, içinde gümbürdeyen kalbinin acısını hissediyordu. Pazartesi sabahı için Glens Falls'ta bir doktordan randevu almayı başarmıştı. O zamana kadar tek yapması gereken sakın kalmaktı: giderek imkânsızlaşan bir görev.

Bir ara ön kapının çalındığını duydular. Maryanne doğrulup dinledi; ses daha yüksek bir sesle tekrar geldi. Carl saatin kaç olduğunu bilmiyordu. Gece yarısı ya da bir, belki.

"Onu ben almalıyım," dedi Carl. Ama yine doğrulmaya çalıştığında, görüşünün kenarlarından karardığını fark etti.

"Sen burada kal," dedi Maryanne. Dolaba doğru ilerledi ve üst raftan babasına ait olan bir av tüfeği aldı. Doldurdu. Kapıya doğru yöneldi.

"Maryanne," diye fısıldadı Carl, kendini işe yaramaz hissederek. "O her kimse sabah geri gelebilir."

Ama kadın onu görmezden geldi.

- - -

Dikkatle dinledi. Ön kapı açıldı. Erkek sesleri duydu, alçak sesle ve mırıldanarak. Daha fazlasını duymak için kendini yukarı kaldırdı.

Bir duraklama oldu, ardından merdivenlerde ayak sesleri duyuldu -bir sürü ayak sesi- bu da Maryanne'in yalnız dönmediği anlamına geliyordu.

Carl ellerini yüzünde, ağzının etrafında gezdirdi. Üç günlük kirli sakal çenesini sertleştirmişti. Boynu ve koltuk altları sararmış beyaz bir atlet giyiyordu.

Ardından Maryanne, ardından Dick Shattuck, Bob Lewis ve Bob Alcott odaya girdiler.

Üç iri adam alçak tavanlı küçük odayı kapladılar. Carl yatağından onlara bakarken kendini bir çocuk gibi hissetti.

"Carl, bu adamların sana söyleyecekleri var," dedi Maryanne.

- - -

Polis sabah onun için gelecekti. Arkadaşları onlar gelmeden önce onu uyarmak istedi.

Dick Shattuck, "Çocuğun kaybolmasıyla bir ilginiz olduğuna inanmıyoruz," dedi. "Bunu bilmenizi isteriz. Sanırım burada olmamızın nedeni de bu."

Carl elini göğsüne götürdü. "Ne yapmalıyım?"

Kulağa acınası geldiğini duydu.

"Tepelere doğru kaç," dedi Bob L. "Bu seni asacaklar." "Bob," dedi Shattuck uyarırcasına.

"Üzgünüm, Maryanne."

"Bilmiyorum Carl," dedi Shattuck, başını öne eğerek. "Keşke yapabileceğimiz bir şey olsaydı."

Bir an için odada sessizlik oldu.

"Ellerinde kanıt yok," dedi Bob Alcott. Bu onun ilk konuşmasıydı. Sessiz bir adamdı, merkez okulda tarih öğretmeni idi. "Onların bütün

kanıtlar ikinci dereceden. Bu mahkemede yaramayacaktır."

Carl bunun ne anlama geldiğinden emin değildi ama duyduğu ilk şey onu rahatlatmıştı.

- - -

Adamlar gittikten sonra, gerçekten de ortadan kaybolması gerekip gerekmediği hakkında kısa bir konuşma yaptılar. Maryanne bunu destekliyordu. Carl karşı çıktı. Göğsü her zamankinden daha fazla ağrıyordu; elini göğsüne götürmemesini bilinçli olarak kendine hatırlatması gerekiyordu, çünkü bunu her yaptığında Maryanne ağlayacakmış gibi görünüyordu.

Sonunda, sabahın üçünde Maryanne kollarını ona doladı, bir çocuk gibi sarıldı ve ikisi de o şekilde uykuya daldılar.

Sabah yedide ikinci kez kapı çalındı.

OceanofPDF.com

Alice

1950'ler| **1962**| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975

Syeni bebeği sevmek istedi.

Neredeyse dayanılmaz bir doğum sancısı boyunca Alice bu sözleri bir dua gibi tekrarladı: *Yeni bebeği seveceğim. Yeni bebeği seveceğim.*

Peter tabii ki hiçbir yerde değildi. Diğer babalar bekleme odasında gazete okuyarak bekliyorlardı ama kocası yoktu, onun kaçıramayacağı bir toplantısı vardı. Bebek doğduğunda, bankadan buraya getirilecekti. Bebek ona teslim edilecekti. Sonra işe geri dönecek, bebek kreşe götürülecek ve sonunda Alice uyuyabilecekti.

Çalışırken sadece bunu hayal ediyordu: dinlenme anını.

Yeni bebeği seveceğim, diye düşündü Alice.

- - -

Bear'la böyle olmamıştı. İlk tekmesini hissettiği andan itibaren onu seveceğini biliyordu. O zamanlar on sekiz yaşındaydı ve sadece birkaç aylık evliydi. Peter bütün gün evde olmadığı için yeni evinde yapacak hiçbir şeyi yoktu. Bebeğinin ilk çırpınma hareketleri ona hediye gibi gelmişti.

Yaklaşık on ay boyunca oğlunu bir inci gibi içinde taşıdıktan sonra onu dünyaya getirdi ve artık sadece ona ait değildi. Alice oğlunu eve getirir getirmez, insanlar onu ondan almaya başladı.

Önce kendi annesi vardı, Albany'deki evin kapısından girer girmez bebeği kollarından tutup kaldırmıştı. Alice'e saçını yıkaması için yukarı çıkmasını emretti.

Daha sonra Van Laar'lar, özellikle de Peter'ın babası geldi ve Bear'ı çiftlik hayvanlarını inceler inceledi. Kafasının büyüklüğü, bacaklarının uzunluğu hakkında açıklamalar yaptı. İkisi de saygıdeğer bulundu. Bebek geri verildi.

En son iki hemşire geldi. Peter'ın fıkriydi. Biri gündüz için. Biri gece için.

Peter onlarla özel olarak görüşmüştü, bu yüzden Alice her biriyle sadece ilk iş günlerinde tanıştı. Gündüz hemşiresi Francine, kır saçlı ve zayıf bir başhemşireydi, sessiz bir verimlilikle çalışıyor, sık sık gülümsüyor ve özellikle doğumdan hemen sonraki aylarda Bear'a olduğu kadar Alice'e de ilgi gösteriyordu. Aslında Alice onu çok seviyordu ve bunu Peter'a da söylemişti.

Ama gece hemşiresi Sharon farklıydı. Kızıl saçlı, şişman, Alice'ten çok da büyük olmayan bir kadındı. Alice, Katolik olduğunu düşündü: hâlâ ailesiyle birlikte evde yaşıyordu. On çocuğun en büyüğü olduğundan sık sık söz ederdi, Alice onun yaptıklarını sorguladığında sesinde sık sık otoriteye dönüşen bir tür gurur vardı.

En kötüsü de Peter'ın genellikle onun tarafını tutmasıydı.

"Üşüyor," dedi Alice, Ayı'nın gece ağladığını duyunca. "Ona o açık renk pijamaları giydiriyor. Ev çok cereyanlı."

Peter da şöyle derdi: "Vücut ısısının düşmesi uykuya neden olur."

"Karnı aç," dedi Alice. "İyi bir yemek yemedi."

"Geceleri yemeye başlarsa daha fazlasını isteyecektir."

Sharon, Bear'ın hayatının başlangıcında birkaç yıl boyunca onlarla birlikte kaldı ve Alice'in yaptığı neredeyse her seçimi onaylamamasına aldırış etmedi. Onu yatağına götürürken kendi kendine neşeyle mırıldanıyordu ve Alice onun gidişini izliyor, oğlunun pamuğa bürünmüş yumuşak, küçük bedenini kucağına almayı, o ağırlığı kollarında hissetmeyi arzuluyordu.

"Belki," dedi bir keresinde Peter'a, "belki Ayı'yı her gece ben yatırabilirim, sonra da huzursuzlanırsa Sharon onunla uyanabilir."

Kitap okumakta olan Peter kızgınlıkla başını kaldırdı. "Cidden Alice," dedi. "Ona ne için para ödüyoruz? Burada uyuması için mi? Sharon bize ödeme yapmalı," dedi. "Kira."

Alice'in gününün en güzel bölümleri, sabah Sharon'ın gidişiyle Francine'in gelişi arasındaki iki saat ve günün sonunda yer değiştirdikleri iki saattir. Bu dört saat boyunca, onu izleyecek ya da düzeltecek kimse olmadan, onunla oynadı, ona kitap okudu ya da yatağında onunla birlikte yatarak onu gözlemledi. Alice onun zeki olduğunu düşünüyordu - en önemlisi de zeki olduğunu. Erken konuşuyor ve dünya hakkında onu netlikleriyle şok eden gözlemler yapıyordu. Erken sayardı. Alice'in ona öğrettiği tüm şarkıları tatlı bir sesle söylüyordu - Alice şarkı söylemeyi severdi - ve bazen Alice'in ısrarıyla Peter için tekrarlıyordu. Bu durumlarda Peter bile gülümsüyordu.

Sharon, ağladığında onu teselli etmenin kolay olduğunu söyledi. Alice onu gece boyunca duydu -her zaman duyardı- ama ağlamaları çabucak sona erdi.

Ayı iki yaşına geldiğinde ve kelimeleri söylemeye başladığında, geceleri aniden Alice için ağlamaya başladı. *Anne*, demeye başladı.

Bunu yaptığı ilk gece Alice yatakta dimdik oturdu. "Ne oldu?" dedi Peter uykulu bir sesle.

Koridorun sonunda, Bear tekrar seslendi. *Anne*.

"Bunu daha önce hiç yapmamıştı," dedi Alice. Peter omuz silkti. Arkasını döndü. "Sharon odada onunla birlikte," dedi Peter. "Bir şey olursa bize söyleyecektir.

yanlış."

Çığlıklar çabucak kesildi ama Alice bir saat boyunca uyuyamadı. Ya Sharon'ın yaptığı bir şey yüzünden onu çağırıyorsa? Ya Sharon ona bir şekilde zarar veriyorsa?

Ertesi gece de aynı şey oldu, bir sonraki gece de. Ta ki bir gece onun net ve ağlamaklı bir sesle, "Anne, *beni duyuyor musun?*" dediğini duyana kadar.

İlk kez bu şekilde seslendiğinde, Alice daha önce hiç hissetmediği bir aciliyetle yataktan fırladı. Tüm vücudu oğluna gitme ihtiyacıyla yanıyordu. Peter arkasından seslendi ama Alice durmadı.

Bear'ın çocuk odasının kapısını açtı ve koridordan gelen ışık içeri doldu. Sharon hâlâ odanın kendi köşesindeki ikiz yatakta yüzükoyun yatıyordu,

uyanık ama hareketsizdi. Alice'i görünce doğruldu. Geceliği dizlerinin etrafında toplanmıştı. Saçında bigudiler vardı.

"Bayan Van Laar, ne yapıyorsunuz?" diye sordu Sharon, ama Alice çoktan Bear'ın beşiğine gitmişti. İşte oradaydı, oğlu, pamuklu pijamalarının içinde yumuşacıktı, kollarını ona uzatmıştı, annesini bir gecede görmenin verdiği yenilikle şimdi neşeyle sırtıyordu. Onu kaldırdı, Ayı kollarını ona sıkıca sardı ve bedeni onu ödüllendirdi, oğluna her kavuştuğunda hissettiği o huzurla doldu.

"Bayan Van Laar," dedi Sharon ve Bear, "Anne!" dedi. Memnun olmuştu. İki elini de kızın yanaklarına koydu. Sharon alnını onunkine koydu.

Sonra kapı aralığından farklı bir ses duydu. Peter'ın sesini. Öfkeli.

"Alice," dedi. "Ne düşünüyorsun?"

Ona döndü, çocuk hâlâ kollarındaydı. "Beni çağırdı," dedi.

Peter bir elini avuç içi yukarı bakacak şekilde Sharon'a doğru uzattı. "Hemşiresi burada," dedi. Sharon bir kez başını salladı, kararlı ve muzaffer bir şekilde.

"Onu Sharon'a ver," dedi Peter. "Alice."

Oğlu ona daha sıkı sarıldı.

"Alice," dedi Peter. gitti ve çocuğu nazikçe elinden aldı.

-Bear hemen ağlamaya başladı ve onu bukleli saçları ve geceliğiyle Sharon'a uzattı, sonra da Alice'i dirseğinden tutup odadan çıkardı.

Bear'ın çılgınlıkları devam etti. On dakika boyunca, Alice için çılgılık atarak zorla ağladı.

Bu bir işkenceydi: bildiği neredeyse tüm acıları aşan bir tür fiziksel sıkıntı. Alice de ağladı. "Bana ihtiyacı var," dedi. "Peter, beni çağırıyor."

"Kulaklarına biraz balmumu koy," dedi Peter. "Kendini bir direğe bağla."

Ne hakkında konuştuğunu bilmiyordu. Sık sık bilmecelemler konuşuyor ya da anlamadığı edebiyat veya tarihe göndermeler yapıyordu. Bunu yapmaktan, yani kendisinin eğitimi olmadığı halde eğitimiyle hava atmaktan biraz zevk aldığını hissediyordu. En azından onunki gibi değildi. Gün boyunca, sabahları ve akşamları Bear'la geçirdiği uzun saatler boyunca, bazen

Peter'ın kütüphanesinde üniversiteden kalma kitapları okuyordu. Ama genellikle bu kitaplardan sıkılıyor, onun yerine yürüyüşe çıkıyor ya da kasabadaki halk kütüphanesinin önündeki çöp kutularında bulduğu müstehcen romanları okuyordu.

Anne? Bear koridora seslendi -bir kez daha, sesinde kesin bir yenilgi vardı- bir soru daha cevapsız kaldı ve sonunda sustu.

"Bunu yapamam," diye fısıldadı Alice. Peter'ın uyuduğundan emindi. Dakikalardır hareket etmemişti.

Ama onunla konuştu. "Yapabilirsin," dedi.

Yapacaksın, demek istedi.

- - -

Şimdi ikinci çocuğunu doğurmak üzere olan Alice ıkınma dürtüsüyle savaşıyordu.

Keşke çocuğu içinde tutabilseydi, diye düşündü; keşke onu bir dakika daha dünyadan koruyabilseydi.

Ama bu dürtü dayanılmaz bir hal almaya başlamıştı ve sonunda elinde bir maskeyle kel bir doktor getirildi ve hiçbir uyarıda bulunmadan yüzüne yerleştirdi. Bunu Ayı'nın doğumundan hatırlıyordu. Bu çok kaba, diye düşündü Alice ve sonra birden söyleyecek sözü kalmadı.

İşte o zaman kendi adının söylendiğini duydu - *Alice* değil, ama *Anne*, oğluna ait olduğunu hemen anladığı sıkıntılı bir çığlık attı.

- - -

Ayı oradaydı.

Bir köşede duruyordu, sekiz yaşındaydı ve güzel yüzünde nadiren gördüğü bir ifade vardı. Hemşirenin omzunun üzerinden onu gördü ve haykırdı.

"O orada," dedi, "tam orada."

Neden kimse onu fark etmemişti? "Geri döndü," dedi Alice. Arama sona ermişti.

İşaret etmeye çalıştı ama hemşire onu zapt etti.

"Lütfen," dedi Alice. "Lütfen onu bana getirin. Bir daha gitmesini istemiyorum."

Ayı şimdi mum gibi titriyordu.

"Ona git," dedi Alice. "Lütfen, lütfen. O gidiyor."

Yataktan kalkması gerekiyordu. Ona ulaşmalıydı. Eğer hemen ona ulaşamazsa gitmiş olacaktı. Sağa sola sallandı.

"Bayan Van Laar," dedi doktor, "Bayan Van Laar, kıpırdamadan durmanız gerekiyor."

Tüm gücüyle ayak bileklerini doktorun elinden kurtardı ve masadan kalktı. Bacaklarını yere indirmeye çalışıyordu.

Köşede Bear, kucağa alınmak isteyen bir çocuk gibi kollarını ona doğru kaldırdı. Ondan uzak durmak dayanılmazdı, dayanılmazdı.

Doktor ona anlayamadığı bir şeyler bağırdı. Ağlıyordu ve iyi göremiyordu ama neredeyse Bear'ın bulunduğu köşeye varmak üzereydi. Doktor ellerini ona doğru uzattı ve kadın ona doğru atıldı. Neredeyse ona dokunabiliyordu. Neredeyse tenini hissedebiliyordu. Kızın elleri ve adamın elleri birbirini kavradı.

Biri onu tuttu. Geriye, yatağa doğru itildi. Uzuvarları önce eller sonra da kordonlar tarafından tutuldu.

Şimdi feryat ediyordu, açıkça, tüm vücudunu sarsan büyük çığlıklar atıyordu ve hemşire bir elini alnına koyarak ona her şeyin yoluna gireceğini, bebeğinin yakında geleceğini söyledi.

Bebeğim orada, diye düşündü Alice. Köşede. Tam orada.

Tekrar tekrar onun adını haykırdı. *Ayı. Ayı.* Ve ismin kendisi bir ilahi ya da efsun haline geldi, aynı anda birçok anlamını üstlendi. *Dayan. Dayan. Sürdür. Kabul et. İlet. Ortaya çıkarmak. Doğurmak.*

Yeterince söylerse, diye düşündü, belki de bu sözcük onu kendisine doğru çağırırdı.

Ama artık çok geçti: Titreyerek gözden kayboldu ve gitti.

Onu yine terk etmişti. Köşede onun bulunduğu yer boştu.

Maske aniden ağzının üzerine yerleştirildi, bu kez daha uzun süre.

Sonra uyudu.

- - -

"Bu bir kız, Bayan Van Laar," dedi doktor.

Gözlerini açtı. Sonra kapattı. Tepesindeki ışık çok parlaktı.

Ayı, diye düşündü ve elinden geldiğince doğrulmaya çalıştı ama yine de gitmişti. "Oğlum," dedi ama sözcükler vıraklayarak çıkıyordu.

"Kızınız," dedi doktor, bebeği ona getirerek. Bebek bir battaniyeye sarılmıştı. Onu Alice'e umutla uzattı ama Alice'in kolları iki yanında ağırlaşmıştı.

"Bayan Van Laar," dedi doktor. Saç çizgisine rağmen gençti ve sesi korkmuşa benziyordu. "İyi misiniz?"

Odada bir pencere vardı ve bir avluya bakıyordu. Alice camdan, dallarını sallayan yemyeşil bir ağaç görebiliyordu. Ağacın ötesinde başka bir bina ve sonra gökyüzü vardı.

"Bayan Van Laar?"

- - Bir

hemşire geldi ve kolunu tuttu.

"Bu sütünüzü temizleyecek," dedi hemşire. Ve Alice cevap veremedi ona bir iğne yaptı. Ayı'yı emzirmemişti. Bu çocukla bir kez olsun denemek isteyeceğine dair yarım yamalak bir düşüncesi vardı.

Koridorda mırıldanmalar. Peter'ın sesi: işten gelmişti.

Bir süre sonra yeni bebeği kucağında tutarak odaya girdi. Onunla birlikte yatağa oturdu. Arkasında iki hemşire duruyordu ve onlara dönerek sert bir sesle konuştu.

"Biraz yalnız kalalım lütfen," dedi ve dağıldılar.

Sonra Alice'e döndü.

"Peter," dedi Alice, ısrarla. "Bear'ı gördüm. Tam oradaydı." Köşeyi işaret etti. Onu hayal edebiliyordu: yaşına göre uzun boylu ve yakışıklı, saçlarını kestirmiş, en sevdiği mavi gömleğini giymişti. Tırnakları orman sevgisinden dolayı kir içindeydi. Bir süt dişi eksikti.

"Onu bulmak zorundayız," dedi. "O yaşıyor, Peter. Buradaydı."

Ama Peter başını sallıyordu. "Sana verdikleri gaz yüzünden oldu."

"Değildi," dedi Alice. Sesi yükseldi ve ağlayacağını biliyordu. "Onu gördüm."

Peter başını sallıyordu.

"Bence bu bir işaretti," dedi Alice. "Burada olmasa bile. Bence bu onun hayatta olduğuna dair bir işaretti."

Yüzünü ellerinin arasına aldı, saklanıyordu. Peter ağlamaktan nefret ederdi. Ellerin karanlığında onun iç çektiğini duydu. Sırada bağırmak vardı.

Ama onun yerine elini yüzünün yan tarafında hissetti. Onu kavradı. "Bana bak," dedi Peter, şaşırtıcı bir nezaketle. "Bana bak. "Bana bak. gitti."

"Bunu bilemezsin," dedi Alice.

Peter durakladı. "Hayatımızı o öyleymiş gibi yaşamalıyız, Alice." Kucağındaki bebeğe baktı, minik elini aniden yukarı doğru uzattı ve sonra indirdi.

"Barbara," dedi Peter. Üç hecede telaffuz etti. *Bar-ba-rah*.

"Ona Barbara adını vermek istiyorum."

Alice hazırlıksız yakalanmıştı. Geçtiğimiz ay içinde iki kez ona isim konusunu açmaya çalışmıştı. Bir erkek için *Darien*'i beğenmişti - gençliğinde bu isimde bir çocuk tanımıştı ve onu her zaman güzel bulmuştu -ve *Charlotte* bir kız için. Ama her sorduğunda Peter meşgul olduğunu söyleyerek onu başından savmıştı.

Şimdi burada, onun yanındaydı ve hiç düşünmediği bir ismi öneriyordu. *Barbara*. Bu isimde birkaç kişi tanıyordu, hepsi de Peter'ın yaşındaydı. Bu ismi bebeklerden çok kendi kuşağıyla ilişkilendiriyordu.

"Eğer senin için de uygunsa," diye ekledi Peter sonunda. "Neden Barbara?" diye sordu Alice.

"Bu her zaman sevdiğim bir isim," dedi Peter. "Bence kulağa hoş geliyor. *Bar-ba-rah Van Laar*."

Ve kızına öyle ani bir şefkatle baktı ki Alice de bundan hoşlandığını söyledi. göre önemli olan

Kocası çocuklara yatırım yaptığını hissetmeli. Gösterdiği her ilgi ödüllendirilmelidir.

- - -

Ancak daha sonra, hastanede geçirdikleri bir haftanın ardından Albany'deki evlerine döndüklerinde Alice bir kitapçıdan aldığı isim kitabını buldu. Bu, Ayı'yı beklediği zamandı - onun Hristiyan ismi de kendisinin katkısı olmadan seçilmişti.

Kız isimleri ile ilgili bölüme ve ardından da *Barbara*.

Kitap, Yunanca "*barbaros*" kelimesinden geldiğini ve "*yabancı*", "*vahşi*" ya da "*tuhaf*" anlamına geldiğini söylüyor.

Alice bir sarsıntıyla başını kaldırdı. Ne kadar korkunç, diye düşündü - bir bebeğe *tuhaf* bir isim vermek ne kadar korkunçtu.

Kitap devam etti. "*Barbar*" aynı kökten geliyor, dedi neşeyle.

Alice ürperdi. *Barbara* hakkında bunu herkes biliyor muydu? Ne tür bir bilginin yaygın olduğunu ve hangi gerçeklerin anlaşılmaz sayıldığını ayırt etmekte genellikle zorlanırdı.

Kitabı sertçe kapattı, teslim olmuştu. Bu konuyu Peter'a açmayacaktı, açamazdı. İsim belirlenmiş, doğum belgesi düzenlenmişti. Bununla yaşayacağını düşündü. Ne de olsa bir sürü ünlü Barbar vardı.

OceanofPDF.com

Alice

1950'ler| **1962**| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975

F Barbara eve döndükten iki ay sonra her şey daha iyi görünüyordu. Evde yeni doğmuş bir bebek olması onu kederinden uzaklaştırmıştı. her şeyi tükettiğini hissetti.

Bear'dan sonra bu kadar çabuk hamile kalmak istememişti. Denemeleri için ısrar eden Peter'dı. *Gençleşmiyoruz*, dedi.

Ayrıca, dedi, bu sana yapacak bir şey verir.

- - -

Ancak Barbara'nın üçüncü ayının ortasında, sabahın erken saatlerinde Alice kendisini çağıran bir çocuğun sesiyle uyandığında bir şeyler değişti.

Kavramsal olarak, Barbara'nın yaşındaki bir bebeğin anne adını, Bear'ın ona verdiği adı üretmeyeceğini anladı. *Anne*.

Yatakta doğrulup oturdu. Kıpırdamadan durdu. Dinledi. İşte yine oradaydı.

Anne.

- - -

Çocuk odası karanlık ve sessizdi. Parmak ucunda içeri girdi. Yeni hemşire Lorraine bir tarafta uyuyordu. Barbara da diğer tarafta uyuyordu. Alice iki dakika boyunca geceliğiyle odanın ortasında durarak dinledi. Ama sadece sessizlik vardı.

Tekrar uçlarında dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapatırken, işte geldi:
Anne.

Döndü. Eskiden Bear'ın olan çocuk odasına doğru sürüklendi. Elini kapı koluna koydu.

"Alice."

Zıpladı.

Koridorun sonunda Peter kaşlarını çatmış duruyordu. "Yatağına dön," dedi.

- - -

Sürekli oluyordu. Her gece o sesi duyuyordu. Bazen penceresinin dışından geliyor gibiydi. Bazen, alt kattan. Çoğunlukla da çocuk odasından.

Gece hemşiresine rağmen çok az uyudu.

Bunu fark eden Peter aile doktorunu çağırdı; Peter'ın babasının yirmili yaşlarından beri Van Laar'ları tedavi eden aynı yaşlı doktor.

Adı Dr. Lewis'ti ve Alice'e yazdığı ilk hap uyumasına yardımcı olmak içindi.

Ama sözcük hapların arasından geçerek rüyalarını karanlık ve endişeli imgelerle doldurdu. *Anne. Anne,* çağrı geldi.

Peter'la konuşamıyordu. Kendi ailesiyle konuşamıyordu. Hayatındaki herkes onu yoluna devam etmeye, Bear'ın asla bulunamayacağı varsayımıyla ilerlemeye teşvik ediyordu.

Ama Alice için bu imkânsız bir görevdi.

Aksini kanıtlayana kadar, oğlunun hâlâ dünyada, gözden uzak bir yerde, her an sahneye çıkabilecek bir aktör olarak var olabileceğini hayal etmesine izin verdi.

Alice daha sonra, Barbara'yı tamamen kucaklamasını engelleyen şeyin bu düşünce olup olmadığını merak edecekti. Bir yanı Bear'ın -her nerede olursa olsun, bu dünyada ya da öbür dünyada- onun anaç yüreğinde bir bölünme hissedeceğinden, bu yüzden yok olacağından ya da yok olacağından korkuyordu.

Ve böylece her gece, Dr. Lewis'in haplarının büyüsüne önce, duyduğu sesin kesilmesi için değil, tekrar tekrar ona gelmesi için dua etti. Bu Ayı, mümkün olan her şekilde, hayatının geri kalanında onu ziyaret etmeye devam edecekti.

Sorun, Bear'ın ziyaretleri uzadığında başladı.

OceanofPDF.com

Alice

1950'ler| **1962**| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975

I güzel bir yerdı ve çok ihtiyatlıydı.

Herkesin burayı tarif ederken kullandığı iki kelime bunlardı.

Muhtemelen kocası ve kayınpederinin isteğı üzerine onu götürenler anne ve babasıydı. Üç saatlik yolculuk boyunca hepsi sessizdi. Radyo bile çalmadı.

- - -

Hastaneyi hayal ederken Alice tarihi bir şey hayal etmişti - aslında görünüş olarak Self-Reliance'dan farklı olmayan bir şey. Belki de doğanın içinde. Kendisine dinlenmesi için zaman tanınacak güzel ve eski bir bina. Oysa Long Island'ın Kuzey Kıyısı'ndaki bina yepyeni, Brütalist tarzda, yağmurda kararan sarı betondan yapılmıştı. Arazi ağaçsız ve çoraktı. Oradaki buradaki banklarda, üniformalı çalışanlar yarı uykulu görünen görevlileriyle birlikte oturuyordu.

Belki de yanlış yere gelmişlerdir, diye düşündü Alice. Ama hayır, tabela oradaydı: *Dunwitty Enstitüsü*. Burayı tavsiye eden Dr. Lewis'in bir arkadaşı tarafından kurulmuştu.

Ön koltukta oturan babası başını annesine doğru çevirdi ve başarısız bir şekilde onunla göz göze gelmeye çalıştı. Elbette onun gördüklerini da görmüştü; elbette bir hata yapıldığını anlayacaklardı. Ama onun

Annesi tek kelime etmeden arabadan indi ve babası da bir süre sonra onu takip etti. Sonra Alice için arka kapıyı açtı.

- - -

Oda arkadaşı yoktu. En azından o vardı. Hemşire, Dr. Dunwitty ile olan aile bağı sayesinde bu ayrıcalığa sahip olduğunu söyledi. Orta yaşın sonlarında, çatık kaşlı, zayıf bir kadın olan hemşire bunu onaylamaz bir tavırla söylemiş, kelimeleri söyledikten sonra ağzının tadını bozmak istercesine boğazını temizlemişti.

Kitaplara izin yoktu. Televizyon yok.

İzin verilen tek aktivite çeşitli türlerde bulmacalardı: yapboz, çapraz bulmaca, akrostiş. Şüphesiz bunun arkasında bir teori vardı; Alice boş boş bunun ne olabileceğini merak etti.

En nefret ettiği şey Bear'ın onu burada ziyaret etmemesiydi. İlk gece gelmesi için dua etmişti: Bir arkadaş iyi olurdu.

Bunun yerine, sadece arayışının o korkunç ilk günlerine döndüğü, kontrol edemediği güçler ya da insanlar tarafından tekrar tekrar engellendiği kâbuslar tarafından ziyaret ediliyordu. Çocukken Delphine bu rüyalara "*oraya gidemiyorum*" adını vermişti: kaçırılan trenlerin ve sınavların hayalleri, vapur kalkmadan hemen önce arabayı durduran trafik. Bunlar Alice'in hayatı boyunca başına gelmişti ama hiçbiri Dunwitty Enstitüsü'nde gördükleriyle kıyaslanamazdı.

- - -

Bir ay boyunca ziyaretçi kabul etmemiş ve telefon görüşmesi yapmasına izin verilmemiştir.

Orada kaldığı otuz birinci gün, bir hemşire odasına geldi ve onu aldı. Alice daha önce hiç görmediği uzun bir koridorda şaşkınlıkla onu takip etti. Koridorun sonunda bir ankesörlü telefon vardı. Hemşire Alice'e bir bozuk para uzattı.

Alice ona baktı.

"Ee?" dedi hemşire. "Devam edin."

Ama aramak istediği kimsenin olmadığını fark etti.

Bozuk parayı ankesörlü telefona attı. Çocukluğundan hatırladığı bir numarayı çevirdi. Diğer uğta bir kadın sesi vardı.

"Geraldine evde mi?" Alice sordu. Peter'la evlendiğinden beri konuşmadığı Brearley'den bir arkadaşının adıydı bu.

Bir duraklama. "Kimin konuştuğunu sorabilir miyim?"

"Bu Alice, Bayan DeWitt. Alice Ward."

"Ah, Alice," dedi Bayan DeWitt. "Alice, duyduğuma ęok üzüldüm-

" Hızla telefonu kapattı.

- - -

Bundan bir hafta sonra, bir ziyaretęisi olduğu söylendi.

Kim olduğunu bilseydi, odasından ęıkmazdı. Ama sormadı ve kendini dama oynamak için kurulmuş bir masada kız kardeşi Delphine ile yüz yüze buldu.

Alice hemşireye döndü. "Gitmek istiyorum," dedi. "Burada olmak istemiyorum. Odama geri dönmek istiyorum, lütfen."

Ama hemşire dedi ki: "ama, o senin kız kardeşin ve ęok uzun bir yoldan geldi."

Delphine önce hemşireye, sonra da Alice'e sıkıca gülümsedi. "Onu fazla tutmayacağım, hemşire," dedi Delphine, en görkemli ve havalı sesiyle. Ve hemşire itaatkâr bir tavırla eğilerek odadan ęıktı.

- - -

Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde oturdular. Alice, bu durumdan kurtulmanın tek yolunun kendini farklı bir dünyada hayal etmek olduğunu düşündü. Ve böylece, tıpkı çocukluğunda yaptığı gibi, gözlerini kapadı, dimdik oturdu ve dünyevi dünyayı terk etti.

Ayı'nın odasının dışındasın, diye düşündü. Birazdan uyanır. Seni ęađıracak.

"Alice," dedi kız kardeşi.

Anne, diye düşündü Alice.

"Alice. Beni duyabiliyor
musun?" Anne.

"Özür dilerim," dedi Delphine.

OceanofPDF.com

v

Bulundu

OceanofPDF.com

Judyta

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: Birinci Gün

Judy dışarıda durmuş, elleri kalçalarında, evin yanındaki park alanındaki arabaları inceliyor. Çoğunlukla görkemli Cadillac'lar, Oldsmobile'ler ve Lincoln'ler. Onların arasında mavi bir Trans Am hayal etmeye çalışır. Olabilirdi

göze çarpıyordu.

Tam bir daire çiziyor. Toprak yoldaki iki koyu renkli kızgın iz, bir arabanın şiddetle geri çekildiğini ve ardından 29. Karayolu'na doğru uzaklaştığını gösteriyor.

John Paul McLellan Jr. hakkında edindiği bilgilerin önemli olduğunu biliyor. Eve geç girmesi, hırpalanmış yüzü, bu sabah ortadan kaybolması... Hepsi bir araya geldiğinde onu en azından şüpheli bir kişi haline getirmektedir. Ancak kıdemsiz bir müfettiş olarak, amirinin onayı olmadan hiçbir şey yapmaya yetkisi yoktur.

Denny Hayes'in ne zaman döneceğini merak ederek saatini kontrol eder.

- - -

Birkaç dakika sonra eve geri döner. Hayes'i beklerken, izole etmeye devam etmesi ve bulabildiği diğer herkesle görüşmesi gerektiğini biliyor.

Büyük odadaki tüm mobilyaların üzerine yayılmış sırık gibi gençler, konuşmaya en az istekli olduğu insanlar. Bir şekilde birbirlerine üzüm yedirmeleri gerekiyormuş gibi görünüyorlar; genç tanrılar gibi - kendi

En azından zihinleri. Yine de birbiri ardına onlara yaklaşıyor, kibarca kendisiyle konuşup konuşamayacaklarını soruyor ve sonra onları evi gezerken bulduğu boş bir güneşlenme odasına götürüyor.

Orada, onlara standart sorularını sorar: isim, yaş, meslek, birincil ikamet yeri - her biri *Manhattan* veya *Los Angeles* cevabını verir.

Görüştüğü son kişi zayıf, sert görünümlü yirmi üç yaşında bir gençtir. Judy'ye bir ek bina yerine ana evin kendisinde kaldığını söyleyen tek kişi.

Adının Marnie McLellan olduğunu söylüyor.

Judy kızın soyadını duyunca duraksıyor, bir an hareketsiz kalıyor.

"Meslek?" diye sorar.

"Galerici."

Judy kelimeyi bilmiyor. Bir kenara yazar; kendine daha sonra bakacağını söyler.

"Van Laar'larla akrabalığınız var mı?" diyor. "Vaftiz kızım."

"Yakın mısın?"

Marnie McLellan çenesini kaldırıyor. "Son derece."

Judy kalemını not defterinin üzerinde tutuyor. Burada dikkatli davranması gerektiğini biliyor.

Herkese sorduğu soruları kıza da sorar ve benzer cevaplar alır: partideydi, geç saatlere kadar kaldı, çok gürültü oldu, çok içki içildi. Sabah dörtte yatmış. Barbara'yı iyi tanıyor - aileler birlikte çok zaman geçirmiş, birlikte tatile de gitmişler; ama kızın şimdi nerede olabileceğine dair hiçbir teorisi yok.

"Barbara'yı nasıl tarif edersiniz?"

"Oh, sefil," diyor kız. "Sadece gerçekten mutsuz bir insan."

Judy başını sallar. Not defterine bir şeyler yazar: *B'den hoşlanmıyor.*

"Nasıl yani?" diyor.

"Ailesine her zaman zor zamanlar yaşattı. Okulda başının belaya girdiğini biliyorum. Yaşına göre biraz hızlı olması gerekiyor."

Ve öyle kıyafetler giyiyor ve makyaj yapıyor ki-" Marnie burada duraksıyor, onları tarif edecek kelimeleri bulmaya çalışıyor. "Berbatlar. Her şey simsiyah. Gözlerinin etrafında koyu halkalar. Kulak memelerinde sivri uçlar. Bana sorarsanız gerçekten üzücü. Rahatsız bir zihnin ürünü."

Judy bunu daha önce duymamış, Barbara hakkında. Şöyle yazıyor: *B. tuhaf giyinmiş.*

Sonunda Judy sormak için beklediği soruları sormaya başlar.

"Ailenizin diğer üyeleri de arazide mi kalıyor?" "Evet."

"Bana tam adlarını söyleyebilir misiniz?" "Neden?"

"Tüm konukların bir listesini çıkarmaya çalışıyorum. Patronum dönmeden önce tüm eksiklerimi tamamladığımdan emin olmak için," diye ekliyor Judy. Gülümsüyor, saygılı.

Marnie çok hareketsiz.

"Babam," diyor, "John Paul McLellan Sr. Annem ise Nancy McLellan."

Judy ona bakıyor. "Meslekler?"

"Annem bir ev kadını," diyor Marnie. "Babam Van Laars'ın iş ortağı."

"Bankacı mı?" diyor Judy.

"Bir avukat. Aileyi ve bankayı temsil ediyor."

Judy başını sallıyor, yazıyor. Sonra zoraki bir sakinlikle sorar: "Hiç kardeşin var mı?"

"Kardeşim John Paul McLellan Jr."

"Mesleği?"

Marnie alay ediyor, sonra kendini toparlıyor.

"Fazla değil," diyor. "Geçen yıl üniversiteden mezun oldu. Bir gün bankayı devralacak. Tabii kendini toparlayabilirse."

Judy bunu düşünüyor. "Sana bunu düşündüren ne?"

Marnie aptalmış gibi bakar. "Van Laar'ların erkek çocuğu yok. En azından artık değil. Ama biz biliyoruz."

"Anlıyorum," diyor Judy. Bunu yazıyorum. "Peki onları nerede bulabileceğimi biliyor musun?"

"Kim?"

"Ailenizin diğer üyeleri. Annen, baban ve kardeşin." Marnie bir süre durakladıktan sonra, "Hiçbir fikrim yok," dedi.

"Bu sabah onları gördün mü?"

Marnie bir an tereddüt eder. "Ben sadece babamı gördüm," diyor. "Ama şimdi nerede olduğunu bilmiyorum."

- - -

Beş dakika sonra Judy evin kara sinek tokmağı olan ana girişinden dışarı çıkar. Tepeden aşağı, kampa doğru bakar. John Paul McLellan Jr. aleyhindeki kanıtlar görmezden gelinemeyecek kadar artmıştır.

Yalnız bir eyalet polisi çimenlerin üzerinde duruyor.

"Affedersiniz," diyor. "Kaptan LaRochelle henüz gelmedi mi?"

Adam ona boş boş bakar.

"Ben Müfettiş Luptack," diyor. "Bana kaptanın yakında geleceği söylendi. Aileyle konuşmak için mi?"

Başını sallar. "Hayır. Aşağıda birkaç BCI elemanı daha var ama henüz kaptan yok."

Judy ona teşekkür eder. Sonra bir amaç uğruna, duvarda bir telefon gördüğü Self-Reliance'ın mutfağına doğru yürür. Her iki omzunun üzerinden bakarak ahizeyi kaldırır, karakolu arar ve bir BOLO talep eder: bölgedeki tüm memurlar telsizlerinden mavi bir Trans Am için tetikte olmaları gerektiği konusunda bilgilendirilecektir.

Bu Denny Hayes'in dönüşünü bekleyemeyecek kadar önemli. Eğer yanlış bir değerlendirme yaptıysa, sonuçlarıyla daha sonra ilgilenecektir.

Evde bulabildiği herkesle görüştüktan sonra Judy ön tarafa yürür ve bir an için bir Adirondack sandalyenin kenarına tüneyerek defterine çılgınca bir şeyler karalar. Hatırlayabildiği tüm kelimeleri ve cümleleri tam olarak yakalamak istiyor.

Biraz uzaktan birinin duyuyor: "Hanımefendi?" Kafasını kaldırıp bakmıyor.

"Hanımefendi?" diyor ses tekrar, bu sefer daha yakından. Ayak sesleri duyuyor.

Dönüşler.

Elli yaşlarında, sakallı bir EnCon korucusu ona yaklaşıyor; birkaç adım arkasında, omuzlarına havlu dolamış dev gibi bir kız. Judy'den bir kafa kadar daha uzun görünüyor. Kendisi de küçük bir adam olmayan EnCon korucusundan bile daha uzun.

İkisinin arkasından bir çift geliyor: ellili yaşlarında bir adam ve Judy'nin yaşlarında görünen bir kadın. Kızın kız kardeşi mi?

Korucu, "BCI'dan birini arıyorum," diye soruyor.

Judy kendine bakar. Onu askerlerden, koruculardan ve misafirlerden açıkça ayıran takım elbisesine.

"O benim," dedi Judy sonunda. "Müfettiş Luptack."

Yanındaki kız titrek görünüyor. Evin önündeki Adirondack sandalyelerin sırasına ulaşıyor, birine sertçe oturuyor. Dirseklerini dizlerine koyuyor.

"Bu Tracy Jewell," diyor. "Barbara Van Laar'ın yatak arkadaşıydı. Sizinle paylaşmak istediği birkaç şey var."

Tracy

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: Birinci Gün

Tracy çimenlikte bir sandalyede oturmuş, bir bardak su içiyor ve birinin getirdiği sandviçi yiyor. Yanında bir kadın polis Tracy'nin tanıştığı, hatta gördüğü ilk memur.

En azından bu kadının bir polis memuru olduğunu *düşünüyor*. Üniforması yok, sadece takım elbise giyiyor. Genç görünüyor ama not defteri ve kalem ona bir otorite havası veriyor.

Tracy'nin konuşmasını sessizce bekliyor.

"Ne dedin sen?" Tracy soruyor.

"Ormanda karşılaştığınız kişi. Bize herhangi bir ayrıntı verebilir misiniz?" "Oh," diyor Tracy. "Pek sayılmaz."

"Kadın mı erkek mi olduğunu biliyor musunuz?"

"Sanırım bir adamdı," diyor Tracy. "Ama emin değilim. Gözlük takmam gerekiyor ama takmıyorum."

Düşünüyor. "Gri saçları vardı," diye ekliyor.

"O kişi size bir şey söyledi mi?"

Tracy başını sallar. "Konuşmadı. Sadece bana el salladı. Beni ormandan çıkardı."

Kadın başını sallar. Not defterine hızlıca bir şeyler karalıyor.

"Şimdi o kişiyi bulmaya mı çalışıyorlar?" diyor Tracy. "Korucular mı?"

"Sanırım muhtemelen öyle," diyor kadın.

"Bana yardım etmeye çalışıyordu," diyor Tracy. "Her ."

"Haklı olduğunuza eminim," diyor kadın. "Sadece o kişiyle konuşmak isteyeceğiz. Bakalım bilmemiz gereken bir şey görmüşler mi?"

Duraklıyor. "Tracy," diyor. "Neden ormana gittin?"

Tracy sessiz.

"Bunu benimle paylaşmak ister misin?"

Tracy bir ısırik alır. Çiğniyor. Su içiyor. Üzerindeki kendine daha sıkı sarıyor.

Sonra - Barbara'ya verdiği sözü tutarak, kendine verdiği sözü tutarak - Dedektif Luptack'a Barbara'nın ormana neden gittiğini anlatır.

"Her gece mi?" Müfettiş Luptack onun bakışlarını tutarak söylüyor.

"Barbara her gece gitti mi?"

"Neredeyse," diyor Tracy. "Bir kez hariç, o da yaralandığında."

"Ve her zaman gözlemcinin kamerasına mı?"

"O da öyle dedi."

"Ama erkek arkadaşının kim olduğunu hiç söylemedi." Tracy başını sallar. "Hayır."

Müfettiş Luptack başını sallar. "Teşekkür ederim, Tracy," diyor. "Bu çok yardımcı oldu. Yardımcı olabileceğini düşündüğünüz başka bir şey var mı? Ailesiyle olan ilişkisinden hiç bahsetti mi?"

Tracy tereddüt ediyor.

"Ailesiyle iyi geçiniyor muydu?"

Tracy başını sallar. "Hayır," diyor usulca.

"Neden olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Sanırım ona karşı çok katıydılar. En azından babası öyleydi. Annesi pek karışmazdı."

Müfettiş Luptack başını sallar. "Peki yakın zamanda Barbara'yı korkutmuş, üzmüş ya da kızdırmış olabilecek bir şey olup olmadığını biliyor musunuz?"

Tracy düşünüyor. Hayır demek üzeredir -Barbara ailesiyle ilgili şikâyetlerinde hiçbir zaman kesin konuşmaz- ama sonra bir şey hatırlar.

"Evet," diyor. "Duvarlarını boyamışlar."

Müfettiş Luptack'ın ifadesi değişir. "Burada,
bu evde mi?"

"Evet. Annesi onları pembeye boyattı." "Peki
bu onu neden üzdü?"

"Bilmiyorum," diyor Tracy. "Belki de rengini beğenmemiştir."

OceanofPDF.com

Judyta

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: Birinci Gün

T Yirmi dakika sonra -kız Judy'nin babası ve kız arkadaşı olduğunu belirlediği çiftin bakımına bırakıldıktan sonra- Judy ana evde, pembe odanın dışındaki koridorda durmuş, kapısını düşünüyor. Açabileceğini düşünüyor. İçeride kimse yok. Ama bu eylemin sonuçlarının ne olacağından emin değildir ve bu yüzden bir süre orada bekler.

Koridorun sonundaki ayak seslerini duyuyor.

Yan kapı açılır ve içinden bir adamla bir kadın geçer. Adam uzun boylu ve zariftir, koyu renk saçları gümüş rengindedir. İkinci sırada gelen kadın o kadar zayıftır ki hasta gibi görünür.

Adam duraklar, bir an Judy'ye bakar. On metre . Sonra anlaşılmas bir şekilde başını biraz sallar ve kadını koridordaki yatak odalarından birine götürür.

Bunlar ebeveynleri mi? Bay ve Bayan Van Laar?

Adam dışarı çıktığında yalnızdır ve kadına doğru bakmadan aynı kapıdan çıkar.

"Judy," der biri ve Judy sıçrar. Bu

Denny Hayes.

"Hadi," diyor Hayes. "Ben de seni arıyordum. Yüzbaşı az önce geldi. Kampta brifinge başlamak üzere. Yürürken bana sabahın nasıl geçtiğini anlatabilirsin."

Havalanıyor. Judy onu takip ediyor, ayak uydurmak için hafifçe tırıs gidiyor. En önemli gerçeklerle başlıyor: Barbara'nın yatak arkadaşı onun bir erkek arkadaşı olduğunu söylemişti; her gece gizlice onu Hunt Dağı'nın tepesindeki gözlemci kulübesinde görmeye gidiyordu.

Ona boyalı yatak odası duvarlarından ve Barbara'nın bu duvarlar yüzünden üzgün olduğundan bahseder.

Sonra ona John Paul McLellan hakkında öğrendiklerini anlatır: kanlı yüz, geç dönüş, onun ve mavi Trans Am'in ortadan kaybolması.

Araba için arama bülteni çıkardığı gerçeğini sona saklıyor.

Denny bir an için durup ona doğru döner ve Judy onun kendisini üstlerinden izin almadığı için azarlayacağından korkar. Ama onun yerine şöyle der: "Judy. Burada gerçekten iyi iş çıkarıyorsun."

Judy kaşlarını çatıyor. *Aslında* bunun gereksiz olduğunu düşünüyor ama o.

Denny Hayes, "Kaptanın brifinginde konuşun, tamam mı?" diyor. Sonra, Cevap beklemeden yürümeye devam ediyor.

- - -

Judy, Komuta Merkezi'nin LaRochele'in emriyle Büyük Salon'un sahne arkası bölümünden Yönetmen Kabini'ne taşındığını öğrenir: Bir telefona neredeyse sürekli erişime ihtiyaçları olacaktır.

Bu, orada yaşayan müdür T.J. Hewitt'in Personel Dairesi'ndeki boş bir odaya yerleştirildiği anlamına geliyor.

- - -

Akşam saat beşte, Müdürün Kamarasının içinde, Kaptan LaRochele şimdi en uzun duvarın önünde hazır olda duruyor. Heybetli bir adam. Askeri saç kesimi, çok dik bir duruş.

Etrafında bir düzine dedektif oturuyor ya da ayakta duruyor. Yarısı geç saatlere kadar kalan B-turundan; diğerleri ise vardiyaları için yeni gelen C-turu dedektifleri.

LaRochelle notlarına bakarak konuşmaya başladığında Judy ve Hayes en son gelirler.

"Şimdiye kadar ilgilenilen kişiler" diyor. Ve parmaklarıyla onları işaretliyor.

"John Paul McLellan Jr. Van Laar ailesinin vaftiz oğlu. Dün gece yüzü kan içinde eve geldi, bu sabah hiçbir yerde bulunamadı. Hala kayıp. Arama emri çıkarıldı."

Judy irkildi. BCI'da bilginin kişiden kişiye nasıl aktarıldığını hâlâ çözmeye çalışmaktadır. Yüzbaşı LaRochelle'in bunu nasıl bildiğinden emin değildir.

Devam ediyor. "Louise Donnadieu. Barbara'nın danışmanı. Şu anda ilgisiz bir suçtan gözlüğünde, ancak onu orada ne kadar tutabileceğimizden emin değilim. "Müfettiş Lowry bu ipucu üzerinde çalışıyor."

Duraklıyor.

"Barbara'nın yatak arkadaşı Tracy Jewell adlı bir kıza göre, "Kimliği belirsiz bir kişi arazinin yakınındaki ormanda dolaşıyor gibi görünüyor" diyor. Tracy gözlüklerini takmadığı için bu kişinin uzun boylu olduğu dışında bir eşkâli yok. Ama henüz kimseyi bulamadık. Yakındaki ormanda Barbara'nın izine de rastlamadık. onun kokusunu aldılar ama birkaç gün önce başka bir gezintide izini sürmüş olabilirler."

Yukarı bakıyor. "Kısacası, aramaya başlayalı dokuz saat olmasına rağmen olmamız gereken yerin yakınına bile varamadık."

Başka bir dedektif konuşur. "Efendim, ebeveynler kayda değer bir şey söyledi mi?"

"Pek sayılmaz," diyor LaRochelle. "Az önce Bay Van Laar'la uzun uzun konuştum. Barbara'yı mutsuz ve sorunlu biri olarak tarif etti. Şüphesi onun bir kaçak olduğu yönünde. Ama nereye gitmiş olabileceği konusunda bir fikri yok."

"Ondan şüphelenmek için bir neden var mı?"

LaRochelle, "Şu bildiğim kadarıyla hayır," diyor. "Ama tabii ki onu yakından izleyeceğiz."

C turu için yeni gelen müfettişlerden birini işaret ediyor. "Bu sen oluyorsun," diyor. "Gece boyunca ebeveynlere göz kulak olmaktan sen sorumlusun."

Bir süre sessizlik. Sonra ebeveynleri soran aynı müfettiş tekrar konuşur. "Efendim," diyor. "Babanın hiçbirimizle konuşmamasını şüpheli buluyor musunuz? Sizi beklemek istemesini?"

LaRochelle bunu değerlendirir. "Şüpheli olduğunu söyleyemem," diyor. "Oğullarının davasında onlarla yakın çalıştım. Aralarında bir güven ilişkisi olabilir."

Judy'ye bu şüpheli geliyor. Ancak odadaki en yeni araştırmacı olarak bunu söylemeye hiç niyeti yoktur.

LaRochelle, "Benim için başka neyin var?" diye sorunca Hayes ona hafifçe dirsek atar.

Judy boğazını temizler. Elini kaldırır.

Sonra LaRochelle'e Tracy Jewell'ın söylediklerini anlatır: erkek arkadaş, gözlemcinin kulübesindeki gece toplantıları, boyalı duvarlar.

LaRochelle kaşlarını kaldırır. "Erkek arkadaş hakkında başka bir şey duyan var mı?"

Odada kafalar sallanıyor.

Bir araştırmacıyı işaret ediyor. "Sen. Bir korucu bul. Onlara gözlemcinin kulübesine gidip gitmediklerini sor. Eğer gitmedilerse, onları harekete geçir."

Duraklıyor. "Barbara Van Laar'ın okulda nerede olduğunu biliyor muyuz?" Bir dedektif elini kaldırır. "Emily Grange. Latham'ın aşağısında."

"Sen," der LaRochelle müfettişe. "Oraya git. Onlardan Barbara'nın arkadaşlarının numaralarını al. Erkek arkadaşını sor."

"Sen," diyor LaRochelle, ağzından yarım sandviç sarkan ve C turuna çıkan bir dedektifi işaret ederek. "Van Laars'ın Albany'deki evine git. Barbara'nın odasında konuyla ilgili bir şey olup olmadığını kontrol edin. Mümkünse Polaroidleri geri getirin."

Duraklıyor.

"Sorular?"

Bir anlık durgunluk ve sonra odanın kenarından bir el havaya kalkıyor. Bu Judy'nin şimdiye kadar fark etmediği bir dedektifti, belki de en yaşlısı.

Odadaki kişi.

"Jacob Sluiter'i düşünmeye değer mi?"

Odanın atmosferinde genel bir değişim. Bir an için bir açmaz yaşıyor; LaRochelle müfettişin kendisini açıklamasını, mazeret ya da gerekçe sunmasını bekliyor gibi görünüyor.

O yapmaz.

LaRochelle kollarını kavuşturur. "Bu mümkün, sanırım," diyor. "Onun serbest olması. Ama bu bana diğer açıklamalardan daha az olası görünüyor" diyor LaRochelle.

Araştırmacı başını sallar, ancak yüz ifadesinden tam olarak tatmin olmadığı anlaşılmaktadır.

"Ormandaki bilinmeyen kişi o olabilir mi? Jewell'in kızını eve doğru götüren kişi?"

LaRochelle kaşlarını çatır. "Şimdi bunu bir düşünelim" diyor. "Hüküm giymiş bir cinsel suçlu ve katil, ormanda yalnız ve kaybolmuş bir kız görüyor. Onu güvenli bir yere mi götürecekt? Yoksa geçmişte yaptıklarını yapmak için eline geçen fırsatı değerlendirecek mi?"

Yaşlı dedektif hiçbir şey söylemiyor. İki adam birbirlerine bakar, sanki birbirlerine odanın geri kalanının okuyamayacağı sessiz mesajlar göndermektedirler.

"Bunun söz konusu olmadığını söylemiyorum," diyor LaRochelle. "Sadece toynak sesleri duyduğunuzda zebra aramayın diyorum."

Judyta

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: Birinci Gün

IKoru'daki ilk günlerinin sonunda saat neredeyse altı. Judy'ye göre bu hesap tutmuyor. Sanki bir yıldır oradaymış gibi hissediyor.
yıl.

Hayes kuzeye, Ray Brook'taki BCI merkezine gidiyor. Ondan sonra da Schenectady'ye doğru uzun bir yolculuğa çıkacak. Bu düşünce bile ağlamasına neden oluyor.

"Yorgun musun?"

diyor Hayes. "Biraz."

"Hazır ol," diyor Hayes. "Böyle bir davada çalışacaksınız."

Camı indiriyor. Elindeki sigara paketini sallayarak bir tanesini Judy'ye uzatır, o da reddeder.

"Sigara içmiyor musun?"

"Hayır."

"Bu iyi," diyor Hayes. "Benim ihtiyar da bu yüzden öldü sanırım. Kanser demedi ama öksürerek öldüğü kesin."

Ondan çeker. Açık pencereden yana doğru bir duman üflüyor. "Sadece arabada sigara içerim. Bu benim kendimle uzlaşmam."

Judy zayıf bir kahkaha atar. Sadece dinlediğini gösterecek kadar.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" der Hayes ve Judy kişisel bir şey bekleyerek gerilir. Judy'nin meslektaşlarının yanında ailesiyle ya da geçmişiyile ilgili herhangi bir şeyi açıklayacak kadar rahat hissetmesi için çok uzun bir süre geçmesi gerekecek. Ama Hayes devam ettiğinde iyi niyetlidir: "Neden polislik mesleğine girdin?"

Seçeneklerini değerlendiriyor. *"İnsanlara yardım etmek istedim" kulağa basmakalıp geliyor. Kulağa ilginç geldiğini düşünmüştüm ama çok belirsiz.*

Sonunda kendini de şaşırtarak gerçeği söyler.

"*Mod Squad*," diyor Judy.

"The-" diyor Hayes, sanki duymamış gibi.

"*The Mod Squad*," diyor Judy. "En sevdiğim diziydi."

Hayes gülmeye başlar. Öksürene kadar gülmeye devam eder, sigarasını camdan dışarı fırlatır. "Lanetleneyeceğim," der. "Bunu ilk kez duyuyorum."

Judy sırtıyor.

"*The Mod Squad*," diyor Hayes, gülüyor, gülüyor ve sonunda arabaya rahat bir sessizlik çökene kadar gülüyor.

İşte o zaman radyo cızırdıyor.

- - -

John Paul McLellan, mavi Trans Am'ıyla görüldü ve gözaltına alındı. Otoyolun kenarında, 10 mil güneyde.

Denny Hayes ona bakar. Saatine bakar. " altı," diyor. "Çıkıyoruz. Eve gidebiliriz."

Ona bakıyor. "Sen istiyor musun?" Judy başını sallar.

Hayes telsizle geri döner, manyetik ışığını tavana yerleştirir, çimenli refüjün üzerinden geçer ve yönünü değiştirir.

- - -

Oraya vardıklarında, onu kenara çeken eyalet polisi John Paul McLellan'ı kelepçelemiştir. Arabasının yanında çimlerin üzerinde oturuyor. Yumruk yemiş. Şişmiş dudaklarına ve morarmış gözüne bakılırsa birkaç kez.

Polis memuru onları bilgilendiriyor: McLellan'ın açıkça sarhoş olduğunu söylüyor. Aslında, ilk fark ettiği şey buymuş. BOLO olmasa bile onu yine de kenara çekmişti. Ayıklık testini büyük ölçüde geçememiştir.

"Tamamen sizindir," diyor polis.

- - -

"Bir restorandaydım," diyor McLellan, yerden.

Muhtemelen, "restoran" bar demek. Nefesindeki içki kokusu birkaç metre öteden belli oluyor. Marihuana kokusu da öyle.

Hayes yolcu kapısını açar. Aramaya başlar.

"Bunu yapamazsınız," diyor McLellan. "Arama izni vermedim." "Ne yazık ki senin için," diyor Hayes - sesi gergin ve boğuk bir şekilde arabanın içine doğru eğilir-"aracınızın içinden yasadışı bir maddenin kokusu geldiği için, aracınızı arama hakkına sahibim."

Hayes kısa süre içinde bir hamam böceği klipsi, iki ezilmiş Genesee kutusu ve orta konsolda kokain kalıntısı gibi görünen bir şey bulur. Ve daha bagaja bile gitmemiştir.

Bu kanıtlara ve McLellan'ın bariz sarhoşluğuna dayanarak McLellan'ı tutuklamıştır.

Bu arada Judy, ehliyet ve ruhsatı plakasız arabaya geri götürür ve her ikisini de Ray Brook'a telsizle bildirir.

Operatörün gelmesini beklerken sürücü koltuğundan McLellan'ı dikkatle izler. Adam burnunu çekiyor, ağzı ve yüzü garip şekillerde hareket ediyor. İlk başta bunu kokaine bağlıyor; kendisi hiç yapmamış ama lisedeyken bunu yapan insanlar görmüş, çoğunlukla erkekler, diğer sporcular.

Ancak McLellan yüzünü yukarıya, güneşe doğru çevirdiğinde, onun ağladığını fark eder.

Hayes bagaja doğru ilerliyor. Bagajı açıyor.

Hayes'in sırtı ona dönük. Eldivenli elleriyle küçük sandıktan inanılmaz sayıda nesne çıkarıyor ve her birini dikkatle yere koyuyor. Golf sopası. Golf sopası. Spor çantası. Satchel. Kitap. Ayakkabı. Kitap. Ayakkabı.

Son olarak, Hayes bir kağıt torba çıkarıyor.

Judy, McLellan'ın yukarı bakmadığını görüyor. Yere sertçe bakıyor.

Hayes'in dikkatle tuttuğu çantanın rengi tuhaf görünüyor.

Judy'nin daha önce gördüğü kağıt torbalara benzemiyor.

Ve sonra fark ediyor: alt kısmı olması gerekenden daha koyu.

Judy, McLellan'ın hâlâ oturuyor olduğundan emin olmak için gözlerini ondan ayırmadan arabadan iner ve yere çömelmiş çantanın içine bakan Hayes'e doğru yürür. Judy yaklaşırken, Hayes eldivenli iki parmağını kullanarak her bir nesneyi sırayla kaldırmaya başlar.

İç çamaşırı, şort, tişört. Küçük, beyaz, mavi.

Bu bir üniforma. göre kanla kaplı. Judy McLellan'a bakar. Başı hala eğiktir.

Judy'nin duyamadığı bir şeyler söyleyen Denny Hayes'e bakar. *Kahretsin. Kahretsin.*

Yüzünün rengi solmuş görünüyor. Tüm kabadayılığına rağmen, buna hazırlıksız görünüyor. Judy onun bir baba olduğunu hatırlıyor: diğer her şey bir yana, kendi çocukları var.

- - -

Denny konuşana kadar istasyona giderken üçü de sessizdir.

"Onu sen mi öldürdün?" diye sorar ve sorunun sesi bir silahın patlaması gibidir. Judy onun ardından arabanın etrafındaki havanın hareket ettiğini duyabiliyor.

Dikiz aynasından McLellan'a bakar. Pencereden dışarı bakıyor, ifadesi anlaşılmaz. Bir an için onun hiç konuşmayacağını düşünür, ta ki konuşana kadar.

"Kendimi suçlamama hakkımı kullanıyorum" diyor.

Bir avukatın oğlu gibi konuştuğunu düşünüyor.

- - -

Ray Brook'ta onu hızlıca işleme alıp bir hücreye koydular. Bir telefon görüşmesi yapar. Judy'nin diğer ucunda kimin olacağından hiç şüphesi yok.

Yeterince eminim: Ağzından titrek bir "*Baba?*" sesi geliyor.

Ve sonra Judy'nin kendine acıyan gözyaşları olacağını bildiği şeyi saklamak için elini alınına götürür.

Söylediği hiçbir şey şaşırtıcı değil: Başı belada, yardıma ihtiyacı var. Babasının ona gelmesine ihtiyacı var.

Hayes odaya girer. "Judy, evine git." der.

Saat şu an sekiz. Saat ondan önce Schenectady'ye varamaz.

OceanofPDF.com

Louise

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: Birinci Gün

I Neredeyse gece yarısı oldu. Louise on saattir hücrede tutuluyor. Ona su verildi ama yiyecek bir şey verilmedi.

Başı dönüyor, hasta hissediyor. Dışarıda hava almak istiyor.

Normalde içmediği, artık soğumuş bir fincan kahveye bakıyor ve bir yudum alıyor.

Sonunda kapı sert bir şekilde çalınır. Biri yanıt beklemeden kapıyı açar.

Elli yaşlarında, kalın gözlüklü, kahverengi kravatının üzerine kazak yelek giymiş bir adam. Bir İngiliz profesörüne benziyor, diye düşünüyor Louise. Elinde bir kola taşıyor. Kolluk kuvvetlerinde çalıştığına dair tek işaret rozeti. Louise'in karşısına oturuyor, bir bacağı diğerinin üzerine atıyor.

Kendini hazırlar. Ona gerçeği söylemeye karar verdi: Dün gece dışarıdaydı. Ama Annabel de öyleydi. Çantadaki uyuşturucu Annabel'in, onun değil.

Adam kendini tanıtmaz ama kolasından bir yudum alır ve başlar.

Görünüşü ve kıyafetiyle ilgili bir şey ondan kibarlık beklemesine neden oluyor ama ses tonu sert.

"John Paul McLellan ile akrabalığınız nedir?" diye soruyor. Doğrudan ona bakıyor. Kadının cevaplarını kaydedebileceği bir not defteri yok.

Soru onu : tartışmayı beklediği şey bu değildi.

"Ben onun nişanlısıyım," diyor Louise otomatik olarak. "Biz nişanlıyız. Dört yıldır birlikteyiz."

"Huh," diyor adam.

Daha fazlası için tetikte bekliyor. Kendini sessizliğe zorluyor.

"Senin hakkında söylediği bu değil," diyor adam.

Louise sandalyesinde biraz kımıldar. Sorma, diyor kendi kendine; Louise, sorma. Ama kendine engel olamıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

Adam başparmağının altından bir parça toprak çıkarıyor. Burnunu çekiyor ve kalın çerçeveli gözlüğü hafifçe burnundan aşağı kayıyor.

"İkinizin eskiden birlikte yattığınızı söyledi," diyor adam. "Bilirsin, bir süre önce. Artık bittiğini söylüyor ama sen hâlâ ona takılıyormuşsun."

Louise hiç düşünmeden, "Bu saçmalık," dedi. "Yüzüğün nerede?"

Louise'in yüzü kızarır. Bu konu John Paul ile aralarında hep bir anlaşmazlık konusu olmuştur. Ona güzel bir tane almak istediğini söyler, güzel bir şey. -Gerçek bir işi olana kadar da .

"Bugün takmayacağım," diyor Louise. "Kampta giymiyorum. Çok güzel."

"Bakın, neyin doğru olduğunu bilmiyorum," diyor adam. "Bu sadece onun söylediği. Sadece söylüyorum."

Louise ona yan yan bakar. "Adın ne senin?" diye . Dedektif gözlerini kırıştırır.

"Benimkini biliyorsun," diyor. "Seninki ne?"

"Lowry."

"Seninle konuşmamam gerekiyor Lowry," diyor. "Sana bu tavsiyeyi kim verdi?"

Sessiz ol, Louise kendine hatırlatıyor. Hiçbir şey söyleme.

Bir dakika boyunca ikisi de konuşmadan oturur. Adam sandalyesinde arkasına yaslanmış, ellerini başının arkasında birleştirmiş. Rahat. Yukarıya, odadaki tek yüksek pencereden dışarıya bakıyor.

Louise, profesör kıyafetinin bir hile olduğunu düşünüyor. Şüphelileri etkisiz hale getirmek için tasarlanmış bir numara. Bu adam tanıdığı diğer tüm polisler gibi.

Birden Louise'in midesi o kadar yüksek sesle guruldamaya başlar ki ses odayı doldurur.

"Açım," diyor adam. Bir ifade, soru değil.

Ayağa kalkar, diğer odaya gider. Bir elma ve küçük bir bıçakla geri döner. Elmayı kabuğundan ayırıyor, sonra dilimliyor ve her seferinde bir parça olmak üzere kıza uzatıyor, kız reddetmiyor.

"Neden bana John Paul'u soruyorsun?" diyor, elma neredeyse bittikten sonra.

"musun?" Louise hiçbir şey söylemiyor.

"Neden burada olduğunu biliyorsun, değil mi?" diyor adam. Tekrar deniyor. Ama Louise yine bir şey söylemiyor.

"Şu anda küçük bir suçtan dolayı tutuluyorsunuz. Konuştuğumuz gibi bir kefalet duruşması ayarlıyoruz. Bu muhtemelen en erken yarın olacak. Ama siz de başka bir sebepten dolayı buradasınız."

Sessizlik. Kadın bekler. Adam ölçülü bir şekilde onu izliyor. Yüz ifadesinden hoşlanmıyor: Adam onun kolay etkilenen, saf, evden hiç ayrılmamış bir yerli olduğuna inanıyor. Keşke bilseydi, diye düşünüyor; keşke John Paul ile gittiği restoranları, izlediği filmleri bilseydi. John Paul'un tavsiyesi üzerine ve kendi merakı yüzünden okuduğu kitapları. Ben senin düşündüğünden farklıyım, ona söylemek istiyor. Ama Denny'nin uyarısı -avukat *olmadan konuşmayın*- ilkesi aklının *bir* köşesinde *duruyor*.

Adam öne doğru eğiliyor.

"Barbara Van Laar'a ne olduğunu bildiğinizi biliyoruz" diyor.

Bu onu hazırlıksız yakaladı.

"İstemiyorum," diyor Louise, kendini durduramadan. Ama nedense, ona bile, kelimeler yanlış geliyor: tiz, tonlamalarında bir şikayet notası.

"Bu da farklı," diyor adam. "Neyden farklı?"

"Erkek arkadaşının söylediğinden."

OceanofPDF.com

Alice

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975

TAlice, Self-Reliance'ın bunun için inşa edildiğini düşündü. Sabah saat onda, büyük odanın ortasında durdu ve yavaşça dönerken, evin dört bir yanı yeniden dirildi. Bear'ın kayboluşundan beri ne Blackfly Goodby ne de başka bir parti düzenlememişlerdi. Ama evin yüzüncü yıldönümü Peter'a bu geleneği yeniden başlatmak için uygun bir fırsat gibi görünmüştü. "İş için iyi olur," dedi. Davet etmek istediği birkaç potansiyel müşteri vardı.

Engel, yapılması gereken işlerin miktarıydı. Self Reliance'ın yatak odalarının çoğu Barbara'nın hayatta olduğundan daha uzun süredir kapalıydı. Şimdi mühürleri açılıyor, mobilyaların üzerindeki toz örtüleri çekiliyor, pencereler açılıyordu. Albany'de kullandıkları çiçekçiden kesme çiçekler getiriliyordu. Peter'ın emriyle kır çiçekleri: kuzukulağı demetleri, çiy damlaları ve sakız çiçeği, evin her yerinde vazolarda, her yatak odasındaki komodinlerde. Peter büyük salondaki kanep ve sandalyeleri yeniden döşetmiş ve yeni mobilyalar da almıştı: yerel yapım üç düzine Adirondack sandalyesi şimdi Joan Gölü'ne inen çimenlikte düzgün bir yarım daire şeklinde hazırda duruyordu. Parçalanmış ve eski olanlar, personelden biri tarafından yakacak odun için hurdaya çıkarılmıştı.

- - -

Yeniden yapılan sadece ev değildi. Geçtiğimiz haftalarda, Barbara'nın kampa gidişinden beri, Alice yıllar sonra ilk kez kendisiyle, fiziksel kişiliğiyle ilgileniyordu. Bu hoş bir dönüştü. Bu parti ve onun planlanması kendisinin, karakterinin temel bir parçasını yeniden ateşlemişti. Kuşkusuz hiçbir zaman kendini tamamen bırakmamıştı ama giyimine, cildine, tırnaklarına da eskisi kadar dikkat etmemişti. Eskiden saçlarını ensesinde biten hacimli bir bob şeklinde toplardı. Ona hep çok şık olduğu söylenirdi. Ancak Bear'ın ortadan kaybolmasından sonra, tekrar tekrar sorulara cevap vermek istemediği için normal kuaförüne gitmeyi bırakmıştı. Saçları utanç verici bir şekilde uzamıştı. Uzunluğunu gizlemek için saçlarını düşük bir şekilde tutturmuştu.

Barbara'nın Emerson Kampı'na gidişinden bir hafta sonra, çalışanlardan birinden kendisini bir saç randevusu için Albany'ye götürmesini istemişti. Şakaklarındaki kırları gizlemek yeni boyanmış, sırtına kadar inen uzun düz bir örtü halindeki saçlarıyla döndü. Elinde Whitney's'den aldığı bir çanta vardı ve içinde iki mini etek ve bir bikini de dahil olmak üzere yedi yeni kıyafet vardı. İnanılmaz derecede genç olan tezgâhtar kız onu teşvik etmişti: "Ne de olsa fiziğin var," demişti.

- - -

Şimdi Cumartesi sabahıydı - partinin başlayacağı gün - ve Alice dolabının önünde durmuş, hangi yeni kıyafeti seçeceğine karar veriyordu.

"Bayan Van Laar," dedi biri.

Döndü. İlk başta tanıyamadığı genç bir adamdı bu. Peter'ın işe aldığı geçici personelden biri olduğunu tahmin etti. En azından üniforma giyiyordu.

"Ne oldu?"

"Ön kapıda biri var," dedi çocuk.

"Misafir mi?" Alice dehşetle sordu. Elbette henüz değil, diye düşündü. Saat daha sabahın on biriydi. Konukların gelmesi öğleden sonrayı bulacaktı.

"Emin değilim," dedi çocuk. "Bir çift. Onlar..." diye .

Ve tam o sırada Alice annesinin sesini duydu, aynı anda hem tanıdık hem de ürkütücü, sabırsız ve keyifsiz.

Alice gözlerini kırptırdı, donakalmıştı. Onların gelişine hiçbir şekilde hazır değildi.

"Teşekkür ederim," dedi geri çekilen çocuğa. Sonra Alice isteksizce dolabından bir balıkçı yaka ve kadife bir mini etek çıkardı ve ikisini de giydi.

- - -

"Aman Tanrım, Alice," dedi annesi büyük odada. Alice'i gözleriyle baştan aşağı süzdü: düz ütülü saçları, kısa eteği, çıplak bacakları ve ayakları. Ve sonra şöyle dedi: "*Çok zayıfsın.*"

Bu bir hakaretti ve değildi. "Anne," dedi Alice. "Erkencisin."

"Yardıma ihtiyacın olacağını düşünmüştüm," dedi annesi, bakışlarını odanın içinde gezdirerek, iması açıktı.

Alice zaman zaman annesinin eleştirilerindeki yaratıcılıktan, etrafındaki dünyada eksik bulduğu her şeyi anlatmak için kullandığı dilin şiirselliğinden etkileniyordu. Farklı türden bir kız çocuğu annesiyle arasına uzun zaman önce mesafe koyar ya da en azından tüm bunlara gülüp geçmeye karar verirdi. Ama kırk yaşını aşmış olan Alice hâlâ - utanç verici bir şekilde, fark etti - ondan gelen şikâyetleri başarıyla tahmin etmeye ve savuşturmaya çalışıyordu; tarafsız görünmek için tasarlanmış, her biri bir öncekinden daha kesici bir gözlem tufanı.

"Sen git ve hazırlan," dedi Bayan Ward. "Ben diğerlerini yönlendireceğim." Alice dondu kaldı. Kendisine bunu söylemesini emretti: *Ben hazırım.*

"Teşekkür ederim anne," dedi onun yerine. Babasının bakışlarıyla karşılaşmaktan kaçındı. Eğer baksaydı ağlayabilirdi, çünkü babasının ona acıyarak bakacağını biliyordu. Neden bütün bunların onu rahatsız etmesine izin veriyordu? Hayatının bu noktasında? Peter ona yıllardır söylüyordu - ne söylediğini boş verin. O da sorunun bir parçasıydı.

Alice koridorda geri çekildi, şimdi , çıplak bacaklarından utanıyordu. Annesinin bakışlarının hâlâ onu yaktığını hissedebiliyordu.

- - -

Yatak odasında, dolabının kapağını açtı ve orada uzun süre durdu, önündeki görsel alana baktı ama işlemedi. Renkler, dokular ve çeşitli uzunluklarda giysiler vardı.

Sonra, giysi rafının üzerinde başka bir kumaş parçası dikkatini çekti ve ona uzandı.

Alice'in uzakta olduğu süre boyunca -Dunwitty Enstitüsü'nde kaldığı süreyi tanımlamak için kullanılan tek terimdi bu- Dr. Lewis, Van Laar'ların geri kalanını Albany'deki evlerinden ve Self- Reliance'dan Ayı'ya dair tüm izleri silmeye teşvik etmişti. Böylece onun iki odası da çivilerine kadar sökülmüştü. Bir zamanlar Bear'ın zevkine göre dünya haritalarına benzeyen duvar kâğıtlarıyla kaplı olan duvarlar beyaza boyanmıştı. Kıyafetleri gitmişti. Oyuncakları ve kitapları. Dr. Lewis, Alice'in iyileşmesine izin vermenin yolunun bu olduğunu söyledi; ve Van Laar evinde, Peter II'nin Yale günlerinden arkadaşı olan Dr. Lewis'tavsiyesi tutuldu.

Ama Bear'ın görmedikleri bir eşyası vardı.

Ayı doğduğunda, birisi ona ay-yıldız desenli ipek kurdeleli mavi bir battaniye hediye . Büyüdükçe, nadiren onsuz olurdu. Ama dört yaşına geldiğinde hâlâ evin içinde battaniyenin izini sürmeye devam edince, Peter battaniyenin ondan alınmasını emretmişti. Alice de buna uymuş, çocuk bir hafta boyunca her yatmadan önce onun için acınası bir şekilde ağlasa da onu burada, dolabının bu rafında saklamıştı.

Alice uzakta geçirdiği zamandan döndüğünde Ayı'nın tüm eserlerini evden çıkarılmış olarak bulduğunda, dehşetini maskeleyecek kadar şey biliyordu. (Tekrar o başka yerde olmaktansa, Ayı'nın olmadığı bir evde olmayı tercih ederdi). Gözetimden kurtulur kurtulmaz odasına çekilmiş ve dolabın kapısını açmıştı. Ve işte oradaydı: uzun zaman önce ondan sakladığı battaniye.

Alice şimdi battaniyeyi yüzüne tutuyor, Bear'ın parmaklarıyla hafifçe vurma alışkanlığı olan yıpranmış kenarlarını yanağının üzerinde gezdiriyordu.

Kıyafetini değıştirmemeye karar verdi. Annesine hiçbir şey söylemeyecekti. Sadece değışmeyecekti.

- - -

Battaniyeyi yüzüne örttü. Bir süre yatağında bu şekilde yattı. Albany'ye gittiğinden beri Dr. Lewis'in haplarından hiç içmemişti. şenlikler için yapılan hazırlıklar dikkatini dağıtmıştı. Bir kez olsun *yapılacak* bir şey, diye düşündü Alice. Bütün bu planlama sırasında çok kötü bir gün geçireceğı aklına gelmemişti.

Evin başka bir yerinde annesinin komutlar verdiğini duydu.

İşte, diyordu. İşte. Hayır. Evet. Hayır. Hayır.

Alice'in sağ eli mekanik bir hareketle komodine gitti ve çekmecesini açtı, içindeki şişenin rahatlatıcı kıvrımını hissetti, hapların rahatlatıcı tıkırtısını duydu ve ağzına bir tane, sonra iki tane, sonra üç tane, sonra dört tane aldı. Onları ısırdı ve çiğnedi. Sonra Bear'ın battaniyesini tekrar yüzüne örttü. *Bir kefen*, diye düşündü, *bir solgunluk* ve sonra kendi kendine biraz güldü.

- - -

Gözlerini açtığında, çimenlikte sesler duydu. Birçoğunun. Doğrılmaya çalıştı ama başaramadı. Üstü ve etrafı karanlıktı. Çocukken uykudan kaçınırdı; çünkü uykudan uyanmak onda bir tür doğaüstü umutsuzluğa yol açardı. Ayı da böyleydi: sadece öğleden sonra dinlendikten sonra gözleri kararırdı.

Bunu şimdi hissetmişti. Öğleden sonranın sıcağına rağmen yorganı kendi çekti.

Bir dakika ya da bir saat sonra ayağı kalktı.

Sonra komodin, sonra çekmece, sonra da haplar. İki tane daha. Üç.

Bir elini duvara dayayarak yürüdü. Koridordan mutfığa doğru ilerledi ve dolapta bir bardak aradı, sonra da lavabodan su doldurdu. Su bir kuyudan geliyordu ve tatlı bir toprak tadı vardı.

Ağzının kenarından küçük bir sıvı damlası kaçtı ve onu yakalamak için bir elini çenesinin altına götürdü. Ve sonra bir hareket fark etti: çevresel görüşünde, tereddütlü bir insan formu. Döndü. Yeni aşçı. Kasabadan gelen kız. İsimsiz olan.

"Ne," dedi Alice.

"Hiçbir şey."

"Bir şey yok *hanımefendi*," dedi Alice, ama kız ona sadece göz kırptı.

Dolaplar. Duvar. Büyük odaya çıkan iki basamak. Dikkat et, dikkat et. Kanepenin arkası. Orta şöminenin yan tarafı, hoş bir şekilde kaba.

Çimenliğe açılan cam kapının önünde kısa bir süre durdu. Önünde sadece Peter'ın değil, kendi misafirlerinin de olduğunu düşündü.

Şimdi onsuz başlamışlardı. Kimse onu uyandırmayı düşünmemiştii, kendi kocası bile. Dışarıda, güneşin altında hepsi kadehlerini deviriyor, neşeyle başlarını geriye atıyorlardı.

Peter için kalabalığı taradı ve onun McLellan'larla konuştuğunu gördü: karı, koca, kız, oğul, her biri, diye düşündü Alice, farklı bir şekilde korkunçtu.

Elini sürgülü cam kapının üzerine koyacakmış gibi hareket etti ama kapının açık olduğunu gördü. Bu yüzden öne doğru eğildi, bu da on adım önündeki bir kadının adını sevinçle haykırmasına neden oldu - "Alice!"- ve sonra durakladı.

Bu selamlamayı duyan kalabalık döndü ve sonra sustu.

Alice bir şeyin farkına varıyordu: İçinde çok fazla hap vardı. Özellikle de bir hafta boyunca hiç almadıktan sonra. Yemek yemediği bir günden sonra. Elini saçlarına götürdü ve düzensiz olduğunu gördü, saçlarının büyük bir kısmı kulaklarının önünde aşağıya sarkıyordu. Bir elini kıyafetine, kısa eteğine attı ve eteğin beline çok yüksek geldiğini gördü.

Gözleri Peter'inkilere doğru kaydı. Peter ondan çok uzaktaydı. McLellan'lara bir şeyler söylüyordu, onunla ilgili bir şeyler: ağzını oynattığını görebiliyordu. McLellan'ların oğlu John Paul Jr. erkek olmuştu. İşi devralacağı söyleniyordu ve o bunu görebiliyordu: onda şimdiden tüm bu adamlarda olan hava vardı. Kendisine bir şey borçlu olduğu hissi. Her şeyi.

- - -

Sarhoşluğun verdiği bulanıklık içinde bir déjà vu hissine kapıldı: belirli bir dizi sahneyi hayatında ikinci kez yaşıyormuş hissine kapıldı.

Sağlam olduğundan emin olmak için bir elini yüzüne götürdü. Sonra geri çekildi.

Evin içine, gölgesine, koridordan Bear'ın odasına, artık oğluna ait olmayan yatağa uzandığı, kemik ve etten oluşan başka bir sıkı düzene kıvrıldığı, birkaç saat sonra iki misafirin onu derin uykuda bulacağı yere doğru durmaksızın geri döndü.

Dışarıda, bir kez daha yavaşça neşeye dönüşen misafirlerinin seslerini duydu.

Parti onsuz da devam edecekti.

OceanofPDF.com

Louise

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: Birinci Gün

Louise hasta hissediyor.

"Sana inanmıyorum," diyor tekrar tekrar.

"Bu size kalmış," diyor dedektif. Lowry. Ona söylememesi gereken şeyleri çoktan söylediğini hissediyor. Ama onu sinirlendiren bir şey varsa, o da yalan söylenmesidir. Hayatı boyunca insanlar onun hakkında yalanlar söylemiştir. Bugün bu iki kez oldu: Önce Annabel, şimdi de bu. Yüzü öfkeden, tüm bu adaletsizlikten dolayı sıcak. Kızgın. Çenesini kapatamıyor.

"Yalan söylüyorsun," diyor, kalbi hızla çarpıyor.

"Hayır," diyor Lowry, masanın öbür ucuna uzanmak istemesine neden olan bir tür sakın güvenle ve-

"Ne zaman başladı?" diyor

Lowry. "Siktir git," der Louise.

"Pekâlâ," diyor Lowry. "Bir süre daha oturabilirsin. Gidecek başka yerim yok."

- - -

John Paul, dedi Lowry, Barbara'nın giysilerinden oluşan bir çantayla bulundu. Kanlı, diye ekledi, bu kelimeyi söylerken Louise'in bakışlarını tutuyordu.

Dedektif, çantada ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını söyledi.

Ama Louise'in ondan kendisi için ondan kurtulmasını istediğini söyledi.

"Bu bana neyi hatırlattı biliyor musunuz?" dedi dedektif. "Bugün erken saatlerde birinden sizin için kurtulmasını istediğiniz diğer çantayı."

- - -

Şimdi Louise, yüzü öfkeyle kızarmış bir şekilde ona bakıyor. Sesini dengede tutmaya çalışıyor ama başaramıyor.

"Beni dinle," diyor. "O çantaların ikisiyle de bir ilgim yok. Annabel'inkini biliyordum. Ama içindeki *onun* eşyalarıydı. Benim değil."

Lowry onu değerlendiriyor.

"Anlıyorum," diyor. "Barbara on üç yaşından çok daha büyük görünüyordu."

Louise'in midesi bulanıyor. Bu duygunun kendisi hakkında da dile getirildiğini çok duymuştu.

"Hayır bilmiyor," diyor. Dedektifin kendisi için hazırladığını varsaydığı dilbilgisi tuzağını atlatmak için şimdiki zaman kullanmaya dikkat ediyor. "Siyah göz kalemi süren on üç yaşında bir çocuğa benziyor. Çocuk gibi görünüyor."

Lowry başını sallar. "Sanırım bunu ben de anlayabilirim," diyor. "Aslında bu mantıklı."

Yemi yutmuyor.

Tekrar dener. "Lee Towson'ı ne zamandır tanıyorsun?"

Sessiz. Lee'yi önlüğüyle, kantinin mutfağından ona sırtıırken hayal ediyor. Şu anda nerede olduğunu merak ediyor.

"Bu onun fikriydi, değil mi?" diyor Lowry. "Onu kendisine getirmeni o mu istedi?" Suçlamanın saçmalığı onu öfkelendiriyor ama Denny Hayes'in ona bir avukat istemesini söylediğinde haklı olduğunu yeni bir şekilde anlıyor. Şu anda söylediği hiçbir şey ona hizmet etmeyecek.

"Beni burada ne için tutuyorsunuz?" diye soruyor Louise sonunda. Açlığı mide bulantısına dönüşmüştür.

Lowry şaşırması bir şekilde ona bakar.

"Beni burada , değil mi?" diyor Louise. "Ayrılabilir miyim?"

"Hayır," diyor Lowry, başını sallayarak. "Teknik olarak, kontrollü madde bulundurmakla suçlanıyorsunuz" diyor.

"Bu da bir yalan," diyor Louise.

"Bunu henüz bilmiyoruz. Tek bildiğimiz, sana yöneltile suçlamanın bu olduğu. Yani bu suçlama için kefalet belirlenip ödeyene kadar bizimlesin."

"Ama beni burada tutmanızın asıl nedeni bu değil," diyor Louise. "Bunu bana zaten söyledin."

Lowry gülümsüyor. "Öyle mi?"

der. Louise hiçbir şey söylemiyor.

"Louise," diyor Lowry. "Bizimle konuşmayı bitirdiysen, sorun değil. Bu senin hakkın. Ama beni dinle. Sana yardımcı olabileceğini düşündüğüm bir şey söyleyeceğim."

Duraklar, kolasını yudumlar. Ceketinin iç cebinden plastik ambalajlı, sıcakta yumuşamış yulaflı kuru üzümlü bir kurabiye çıkarıyor, yavaşça ambalajından çıkarıyor, kahvesine daldırıyor ve yemeye başlıyor.

"Kontrollü madde bulundurmanın azami cezası beş yıldır," diyor çiğneyerek.

Louise'in yüzü kızarır. Beş yıl içinde kardeşi Jesse on altı yaşına girecek. Neredeyse büyüdü. Beş yıl içinde çok geç olacak.

"Ama Barbara Van Laar'ın nerede olduğuna dair bilginiz varsa - bize yardımcı olacak herhangi bir şey - biz de size yardımcı olmak için daha iyi bir konumda olacağız."

Louise masaya bakıyor. Kafasını kaldırırsa, bastırmaya çalıştığı gözyaşlarının serbest kalacağından korkuyor. Bu adamın onu ağlarken görmesindenense ölmeyi ya da hapse girmeyi tercih eder.

Lowry, "Her neyse, şimdi bir arama yapabilirim," diyor. "Kefalet duruşması ayarlamaya çalışırım. Ama."

Kol saatini teatral bir şekilde kontrol ediyor.

"Artık geç oldu. Yargıç yarına kadar müsait olmayabilir."

Odadan çıkıp gidiyor.

- - -

Louise yalnız.

Bir süre sessiz kalır, bu felaketin omuzlarına çökmesine izin verir. İlk duygusu dehşettir: John Paul'ün bu kadar kötü bir şey yapmış olabileceği. İkincisi korku. Onun yerine ona inanacaklarından.

Doğru olan bir şey var: onun her zaman kötü ve kindar bir yönü olmuştur. Onun bu yönünü daha çok başkalarıyla, özellikle de partilerde, hepsi sarhoş ve kafaları iyiiken diğer oğlanlarla görmüş.

Sadece bir kez o tarafa döndü.

OceanofPDF.com

Louise

1950'ler| 1961| **Kış 1973**| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975

I Garnet Hill Lodge'daki ikinci kışıydı. Pazartesi günüydü, durgun bir gündü zaten, ve korkunç derecede soğuktu, bu da korkutuyordu bu yüzden birçok

Louise'in patronunun ona erken izin verdiğiine dair çekinceleri vardı. Böylece canı sıkılan ve yalnızlık çeken Louise, bir personel arabasını ödünç alarak Union College'a gitme fırsatını yakaladı.

John Paul o yıl, Louise'in kapıyı çalması üzerine biri kapıyı açan birkaç çocukla birlikte bir grup evinde yaşıyordu.

"John Paul dışarıda," dedi, yüzünü kaydetmek için birkaç vuruş yaptıktan sonra.

"Oh," dedi Louise. Çocuğun arkasından bir partiye benzeyen bir ses duydu. Alçak bir nota tekrar tekrar duyuluyordu; bir plak atlıyordu. Bir kız neşeyle gülüyordu. Plak düzeltildi. Bir çocuk kükredi.

Kükremeyi tanıdı.

"Steven," dedi. "Sanırım evde."

- - -

İçeride, arka planda Zeppelin çalarken bir düzine insan küçük gruplar ayakta duruyor ya da oturuyordu.

Çoğu tanımadığı kızlardı. Gençtiler: muhtemelen birinci sınıf öğrencileri. Giyinmişlerdi, dışarı çıkarken giyecekleri kıyafetleri vardı, saçları yıkanmış ve fönlenmişti. Böyle soğuk bir gecede nereye gidiyorlar? diye düşündü Louise.

ve sonra bu evin onların varış noktası, sakinlerinin de görünüşlerine bu kadar özen göstermelerinin nedeni olduğunu fark etti. Louise, parkası ve şapkasıyla kendini dost canlısı bir kardan adam gibi hissediyordu.

Odanın diğer ucundaki John Paul hafifçe sallanıyordu, Louise'in göğsünün sıkışmasına neden olan bir tür sarhoşluktu bu. Bir elinde bira vardı ve soğuğa rağmen tişört giymemişti. Omuzlarının ve göğsünün derisi pembe bir renk almıştı. İnce yapılı, güzel bir saç ve bembeyaz dişleri vardı ve normalde Louise onun yakışıklı olduğunu düşünürdü. Ama çekici bir adamı çirkinleştirmenin en kestirme yolu ona çok fazla içki içirmektir. Sarhoş erkekler onu korkuturdu. Onları nasıl şımartacağını, kötü şakalarına hakarete uğramış hissetmelerini önleyecek kadar gülmeyi, ama kahkahasının onları kışkırtmasına izin vermeyecek kadar gülmemeyi genç yaşta öğrenmişti. İyi mizah yüzeyinin hemen altında, güçleri ve alçaklıkları, patlamayı bekleyen iki silah yatıyordu.

John Paul onu gördüğünde "Louiiiiiiise," dedi. Odanın öbür ucuna fırladı, kollarını onun omuzlarına doladı, üzerine öyle bir eğildi ki ikisi de neredeyse devriliyordu.

"*Kim bu insanlar?*" diye fısıldadı.

"Yeni arkadaşlar," dedi. Mırıldanarak. "Onları seveceksin. Hadi gel."

Ama yine de bir tanışma olmadı ve böylece Louise uzun bir süre elinde içki olmadan, *Garnet Hill Lodge* amblemlili polo tişörtüyle, lanet olası iş üniformasıyla bir kanepede oturdu ve etrafındaki insanların daha da sarhoş olmasını, müziğin daha da yükselmesini, potansiyel seks atmosferinin daha da yoğunlaşıp belirginleşmesini izledi.

Kızlar ona bir şeyi ya da birini, birçok kişiyi hatırlatıyordu ve sonunda bir sarsıntıyla bunların Emerson Kampı'ndaki kampçıları olduğunu fark etti. Sadece zenginlikleri ve arabalarıyla değil, aynı zamanda gençlikleriyle de; en gençleri on altı ya da on yedi yaşlarında görünüyordu. İçlerinden ikisi sallanarak birbirleriyle dans etmeye başladı ve John Paul'un onları izlediğini gördü ve o anda iyi geceler dilemeden kendini yatak odasına götürdü.

Nadiren sigara içerdi ama komodinin üzerinde John Paul'un sigarasını ve paketin yanında *JPM* yazılı gümüş bir çakmak gördü ve

bir tane yaktı ve içti. Ciğerlerindeki sıcaklık hoşuna gitmişti.

Çakmağı cebine koydu. Onun bir şeyini almak istedi.

Sigarasını söndürdü ve uzun bir süre orada yattı. Yatağın yanında bir pencere vardı ve dışarı baktığında ayın neredeyse dolunay olduğunu gördü. Aşağıdan müziğin sustuğunu, sakın bir şeye dönüştüğünü duydu. Saatin kaç olduğunu bilmiyordu.

- - -

Louise kapının çarparak açılma sesiyle uyandı. Kalbini tutarak . John Paul kapı aralığında bir gölge gibi duruyordu.

Alt katta insanlar hâlâ konuşuyordu.

"Nereye gittin?" dedi. Sesi alçaktı. Adamın gittiğinden daha ayık mı yoksa daha sarhoş mu olduğunu anlayamadı.

"Yatağa," dedi.

"Benimle aptalmışım gibi konuşma," dedi - her kavgada kullandığı cümlelerden biri. O aptal değildi. Herkesin bunu bilmesini istiyordu. "Neden gideceğini söylemedin?"

Louise öfkesinin boğazında düğümlendiğini hissetti. Normalde John Paul'e söyleyeceği her şeyi söylemeden önce dikkatlice düşünürdü ama bu gece gardını düşürmüştü.

"Yolunuza çıkmak istemedim," dedi. "Ne dedin sen?"

"Bensiz daha çok eğlenirsin diye düşündüm."

John Paul kapıyı arkasından kapatarak odayı tekrar karanlığa gömdü. Birdenbire onu göremez oldu. Louise'in içindeki bir şey korkacak kadar uyandı.

"John Paul," dedi ve sonra elleri onun üzerindeydi, onu kabaca yokluyor, kıyafetlerinden tutarak yataktan kaldırıyordu.

"Kimi becerdin?" dedi. Sesi çok yüksekti. Kadın irkildi. Alt kattaki sesler kesildi - dinliyorlardı.

"Şşşt," dedi; susturulmanın John Paul'ün tetikleyicilerinden biri olduğunu, ona sesini alçaltmasını söylemenin daha kötü olduğunu çok geç hatırladı.

yüzüne tokat attı. Bunu ona şu sözlerle anlatmıştı.

"Beni susturma," dedi. Bağırды. "Sana bir soru sordum. Kime? Yaptım. Sen. Siktir."

Alt kattan küçük bir kıkırdama.

"Hiç kimse, hiç kimse," diye fısıldadı Louise, ısrarla. John Paul onun yakasını sıkıca kavramıştı.

"Emin misin?" dedi. "Çünkü içinde olduğunu biliyorum. Bunu gördüm."

Bir kez, diye düşündü Louise. Bir kez. Birlikte oldukları ilk hafta. Union'daki ikinci ayında. O kadar sarhoştı ki zar zor hatırlıyordu. kadar sarhoştı ki, bu doğru değildi.

"John Paul," dedi Louise. "Yatmaya gittim. Yorgundum."

Onu birkaç saniye daha orada tuttu, yüzüne doğru nefes aldı. Sonra yavaşça tutuşunu gevşetti. Kollarını bıraktı ve tökezleyerek geriye doğru bir adım attı.

Louise'in gözleri alışmaya çalışıyordu. John Paul'ün gözlükleri dışarıdan gelen sokak lambasında parlıyordu. Ellerini beline koydu, başını kısa bir süre öne eğdi. Sonra onu iterek geçti ve yatağına yığıldı, çaprazlamasına, çok fazla yer kaplıyordu. Ona yer yoktu.

Louise ona baktı. Onu uyandırmak istemedi. Onu ikinci kez kızdırmak istemiyordu. Yerde uyuyabilirdi. Ya da soğuğa geri dönebilir, personel arabasına binebilir, çalışmasını umabilir, gecenin o saatinde bir benzin istasyonunun açık olmasını umabilirdi. Garnet Hill Lodge'a geri dönebilirdi. Onu sonsuza dek geride bırakabilirdi.

Karnında küçük bir öfke alevi yanıyordu.

Kendini durduramadan John Paul'e "Umarım ölürsün," dedi.

- - -

Adam kızın üzerindeydi. Sol eli gömleğini kavradı. Kadın yüzünü korumaya çalışarak kollarıyla çırpınırken sağ eli ona iki kez yumruk attı. Ona tekme attı. Yere düştü. Orada top gibi kıvrıldı, başını korudu, karnını korumaya çalıştı. Adam kadının sırtına sert bir tekme attı.

Ağlama, dedi kendi kendine. Ağlama.

Bu hastalıklı bir içgüdüydü, gururunun hizmetinde bedenini feda etmek için tasarlanmış bir içgüdü. Alt kattaki kızların, dışarı çıkarken giydikleri kıyafetlerle, onun dövüldüğünü duyacakları düşüncesine dayanamıyordu.

John Paul, onun üzerinde, nefes
nefese kalmıştı. "Tekrar söyle,"
dedi.

Sessizdi.

Yeterince bekledi. Aklından bir kontrol listesi geçirdi: arabasının anahtarları ön kapının hemen içindeki masadaydı. Çantası yatağın yanında yerdeydi ama onu bırakacaktı. Karanlıkta bulmak çok zordu.

"*Umarım ölürsün de John Paul,*" dedi John Paul. "Söyle."

Birkaç dakika daha sessizliğin sürmesine izin verdi ve sonra tüm gücüyle onu dizlerinden yakaladı. Adamdan daha küçüktü ama ayıklık ve yerçekimi gibi iki avantaja sahipti. Adamı yakaladı ve adam sertçe yere çarptı, o da ayağa fırladı -yüzündeki ve sırtındaki acı dinmiyordu- ve merdivenlerden aşağı koştu. Masanın üzerindeki anahtarları kaptığı sırada adamın arkasından gürleyerek merdivenlerden indiğini duydu.

Oturma odasından kendisini izleyen yüzler hissetti. Dönmedi. Ön kapıyı hızla açtı ve buzlu merdivenlerde kayarak neredeyse ölüyordu ama kendini toparladı. Personel arabasına bindi ve bir, iki, üç kez çalıştırmayı denedi. Soğukta çalıştırma konusunda çok kötüydü.

John Paul evden çıkıp kendini merdivenlerden aşağı bıraktı ve onu kurtaran da buz oldu. Louise'in aksine o sertçe aşağı indi ve orada kaldı. İşte o zaman araba çalıştı; işte o zaman karanlık ve boş sokağa doğru hızla geri geri gitti ve sonra arabayı birinci, ikinci, üçüncü, dördüncü vitese attı.

- - -

Kalbi hâlâ çarpıyordu. Benzin göstergesi çeyrek depoydu, belki biraz daha az. Onu Garnet Hill Lodge'a geri götürmeye yetmeyecekti; bu kadarını biliyordu. Çantası da John Paul'ün yatağının yanındaydı.

Her iki gözü de şişmişti ama soldaki daha kötüydü. Camını indirdi ve yan aynanın üst kısmından orada oluşan buzdan küçük bir parça kopardı. Önce bir gözüne, sonra diğerine tuttu.

Shattuck çıkışına yaklaştığında bir deponun sekizde birine sahipti. Garnet Hill Lodge oradan yarım saat sonra otoyolda, kırk beş dakika sonra da yerel yollarda olacaktı. Eve gidebilir, evine gizlice girebilir ve sabahın erken saatlerinde tekrar gizlice çıkabilir ve Jesse ile annesinin onu ve parçalanmış yüzünü görmemesini umabilirdi. Ama eğer görürlerse, diye düşündü: Jesse görürse.

Çıkışa yöneldi. Başka seçeneği yoktu.

Ve sonra, çıkış rampasının altındaki ışıktaki beklerken aklına bir fikir geldi.

- - -

Van Laar Koruma Alanı'na kışın hiç gitmemişti. Ne kadar sürülmüş olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Adirondacks'da kar hızla birikir ve nadiren erirdi, böylece Mart ayına gelindiğinde özel servis tarafından sürülmeyen yerlerde kendinizi kalça derinliğinde bulabilirdiniz. Ama ailesinin Noel'i orada geçirdiğini ve o zamandan beri büyük bir kar yağışı olmadığını duymuştu.

Sabahın ikisinde oraya vardığında giriş temizdi. Araba yolunun sonunda, kocaman karanlık ev hareketsiz duruyordu. Farlarını kesti, gözleri alışana kadar bekledi. Arazide kimseden iz yoktu. O gece ay parlaktı ve kar onu geniş bir şekilde yansıtıyordu. O saatte bile görmek kolaydı. Arabadan dışarı çıktı.

- - -

Balsam'a girdiğinde ayaklarını hissetmiyordu.

Kapının hemen içinde, bütün yaz orada bir çıkıntının üzerinde duran el fenerini aradı ve parmakları ona dokunduğunda sevindi.

Kantin önünden geçerken, verandadaki odun yığınının taşıyabildiği kadar odun ve çıra almıştı. Şimdi

Balsam'ın duvarlarından biri boyunca uzanan kullanılmayan şömineye taşındı - bir av kulübesi olarak geçmişinden geriye kalan az sayıdaki kalıntıdan biri.

El fenerini yeterince temiz görünen bacaya tuttu ve John Paul'den çaldığı çakmağı kullanarak, çıranın tutması için dua ederek gürül gürül yanan bir ateş yaktı.

Karyolalardan birini kendini yakmadan ateşe yaklaştırabildiği kadar yaklaştırdı. Botlarını ve sırlıslıkam çoraplarını çıkarıp karyolanın önüne koydu, sonra ayaklarını da oraya koyarak kızarmalarını sağladı. Başka bir karyolanın üzerindeki ince ve sarkık şilteyi kaldırıp kendi üzerine koydu.

Orada uyuyakaldı.

- - -

O gece ikinci kez uykusundan uyandırıldı. "Kalk," dedi bir ses.

Louise'in aklı karışmıştı. Ateşin sıcaklığında gözleri şişerek neredeyse tamamen kapanmıştı ve sadece iki elinde birer nesne tutan bir figürü seçebiliyordu. Cisimlerden biri tabanca şeklindeydi; uzanmış bir kol cismi ona doğru kaldırıyordu.

"Ayağa kalk," dedi ses ikinci kez.

Sırtındaki ve kaburgalarındaki ağrı Louise'in yavaş hareket etmesine neden oldu ama sonunda ayağa kalktı.

Figür kolunu indirdi.

"Louise Donnadieu?" dedi bir süre durakladıktan sonra.

Sonra, diğer elindeki nesne ile -yangın söndürücü, ortaya çıktı -Soğuk ve karanlık tekrar kabinin içine sızana ve Louise tekrar titremeye başlayana kadar çok uzun bir süre alevlere köpük püskürttü.

Sessizlik içinde geçen o bir dakika boyunca Louise onun T.J. Hewitt olduğunu anladı.

"Bu kadar eski bir bacaya ateş koymayacak kadar akıllı olduğunu ," dedi. T.J. "Kulübeyi yakabilirdi."

"Bütün yıl burada yaşadığını bilmiyordum," dedi Louise.

"Başka nerede yaşayabilirim ki?" dedi T.J.

"Sanırım senin şehirde yaşadığını sanıyordum," dedi. "Hangi kasaba olabilir ki?"

Louise sessizdi. Utanç ve pişmanlık içine işlemeye başlamıştı. Şimdiye kadar yaptığı tüm işler arasında en sevdiği iş buydu ve şimdi kesinlikle kaybedecekti.

"Yüzüne bunu kim yaptı?" dedi T.J.

Louise hiçbir şey söylemedi. Ayağa kalktı ve ateşin yokluğunda zar zor görülebilen patronuyla yüzleşmek için döndü.

"Hiç benzininiz var mı?" dedi.

- - -

Yönetmenin Kulübesinde -Louise artık J.J.'in gerçek evini anlamıştı- J.J. düzgün bir ateş yaktı. Ateşin ışığı ve gölgeleri duvarlarda titreşiyordu.

T.J. şişliğe iyi geleceğini söyleyerek yüzünün yarısına soğuk biftek sürmüştü. Louise şimdi diğer gözüyle, açık olan gözüyle kulübenin geçmişini görüyordu: kitap raflarındaki kitaplar, romanlar ve nasıl yapılır kılavuzları; ahşap panelli duvarlardaki resimler, ayıların, kuşların ve durgun göllerdeki sakin sabahların soluk baskıları. Bir duvarda, tüm Adirondack Parkı'nın bir haritası. Bir diğerinde hayvan izlerinin posterleri.

T.J. ana odanın dışındaki küçük mutfığa gitti ve ocağın önünde durup bir tencereyi karıştırmaya başladı. Louise onun arkasını izledi. O yıl sırtından aşağıya doğru sarkan uzun bir saç örgüsü vardı. Vücudunun geri kalanı örgüden ancak daha genişti ama güçlüydü, buna hiç şüphe yoktu. Bacaklarının ve kollarının kasları bütün yaz boyunca çoraplarının üstünde, tişörtünün kollarının altında keskin bir şekilde görünürdü. Louise onu başının üzerinde uzun ahşap bir kanoyu rahatça taşıırken görmüştü: bir erkek için bile zor olabilecek bir güç gösterisi.

T.J. benzini olduğunu söylemişti ama benzin ana evin çok ilerisindeydi ve açıkçası çok yorgundu. Louise'e o gece uyuyacak bir yer verecekti. Arabayı sabah tamir edeceklerdi.

Şimdi bir elinde bir kase çorba, diğerinde bir bardak su tutarak geri döndü. İkisini de Louise'in önündeki alçak masaya koydu. Louise'in yüzündeki bifteğe uzandı. Suyu damlayan bifteği dalgın dalgın iki eliyle tuttu ve Louise yiyip içmeye başlarken ona baktı.

"Ne?" dedi Louise, kendisine yakından bakılmasından hiç hoşlanmazdı, hele de yüzü bu haldeyken.

"Sadece bir doktora görünmen gerekip gerekmediğini düşünüyordum." "Hayır," dedi Louise.

"İç organların mı parçalandı? Seni tekmeledi mi?"

Louise tuzağı fark ederek durakladı. Atlatabilirdi. *Beni kim tekmeledi?* Ama nasıl olsa işsiz kalacağından ve bundan sonra T.J.'i bir daha asla göremeyeceğinden emin olarak başını salladı.

"O yaptı," dedi. "Ama içimde bir şey kırıldığını sanmıyorum. Yüzüm daha çok acıyor."

T.J. başıyla onayladı. Bifteği kaldırmak için mutfağa döndü. Louise dürüstlüğü onayladığını biliyordu. Her yaz seansın başında üzerinde durduğu konulardan biriydi bu: *Dürüstlük. Dürüstlük. Uyanıklık.*

"Erkek arkadaşın mıydı?" T.J. omzunun üzerinden seslendi. "Öyleydi," dedi Louise.

"Onu öldürmemi ister misin?" dedi T.J. Louise sırtıttı ve sonra acıyla irkildi.

T.J. aniden koridorda yürümeye başladı ve Louise onun yatmaya gidip gitmediğini merak etti. Ama bir an sonra geri döndü ve ona bir şey uzattı. Çerçevesiz, büyük bir fotoğraf.

Louise fotoğrafı incelemek için iki parmağıyla gözünü açık tutmak zorunda kaldı. Self-Reliance'ın göl kenarında duran ve üç sıra halinde dizilmiş bir grup insanın fotoğrafıydı bu. Ön sırada çeşitli yaşlarda çocuklar oturuyordu; onların arkasında ise yetişkinler. Yüz ifadeleri neşeliydi. Fotoğrafçı onları konuşmanın, gülmenin ve dönmenin çeşitli aşamalarında yakalamıştı. Sadece bazıları kameraya sırtıyordu.

Louise fotoğrafı ters çevirdi. Arkasında siyah mürekkeple yazılmış: *Kara Sinek Güle Güle. 1961.*

T.J.'e baktı, kararsızdı.

T.J. kanepede onun yanına oturdu. Yanındaki fotoğrafa baktı. İkinci sıranın kenarında duran, on iki ya da on üç yaşlarında, uzun boylu, zayıf bir kızı işaret etti.

"O benim," dedi T.J. "Sizin kampçılarınızın şu anda olduğu yaşlardaydım."

Elini omzuna koymuş olan yanındaki uzun boylu adamı işaret etti. "O benim babam," dedi.

"Güzel görünüyor," dedi Louise.

"İyi doğru kelime değil," dedi T.J. "Ama o iyi."

Sonra parmağını fotoğrafın üzerinde aşağıya, ön sırada yere bağdaş kurmuş oturan on bir çocuğa götürdü. Çocuk sarışındı ve bir omzu diğerinden daha aşağıda, muzipçe sırtıyordu.

"Onu tanıdın mı?" dedi.

Louise belli belirsiz bir şeyler hissediyordu ama nedenini bilmiyordu. "Bu senin erkek arkadaşın," dedi T.J.

Louise başını eğdi. Şişmiş göz kapağını araladı. Gözü yaşıyordu şimdi. Daha net görmesini sağlayacak bir açı bulmaya çalışıyordu.

Yeterince emin: Bu John Paul'du. Onun o yaşlarda çekilmiş bir fotoğrafını Union College'daki odasının masasında görmüştü. Resimde başka bir çocukla birlikte duruyordu. Ona sadece bir kez sormuştu ve o da geçiştirmişti. "Eski bir arkadaş," demişti.

"John Paul McLellan," dedi T.J. şimdi. Bir şey düşünüyor gibiydi. Hoş olmayan bir şey hatırlıyordu.

"Onun erkek arkadaşım olduğunu nereden biliyordun?"

Louise sordu. "Bu işi nasıl aldığını sanıyorsun?" T.J. söyledi.

Bu onu biraz sakinleştirdi. Kendisini bağlantıları olan biri olarak düşünmekten hoşlanmıyordu. John Paul'le tanışana kadar elde ettiği her şeyi kendisi kazanmıştı.

"Ondan hep nefret ettim," dedi T.J. "Seni işe almak benim seçimim değildi. Ailenin seçimiydi."

Sonra aniden ayağa kalktı ve tekrar koridorda yürümeye başladı. Ama bu sefer geri dönmedi.

- - -

Louise resmi önündeki alçak masanın üzerine koydu. Biraz düşündü.

Bir dakika sonra tekrar eline aldı.

1961, diyor arkasındaki yazı: Van Laar'ların oğlunun kaybolduğu yıl.

Resmi daha dikkatli inceledi. Arka sırada on iki kişi vardı; T.J. ve bir kenarda duran babası da dahil olmak üzere orta sırada on dört kişi; ve yerde oturan çocuklardan oluşan ön sırada on kişi. John Paul'ün bir yanında, büyük olasılıkla kız kardeşi Marnie olan bir kız vardı, yüzünde bir şeye sinirlenmiş bir ifade vardı - Louise yemeğe geldiğinde takındığı ifadenin aynısı.

Ancak John Paul'ün diğer tarafında daha ilginç bir şey vardı: John Paul'den biraz daha küçük bir çocuk oradaydı. Sekiz yaşlarında falan. Genişçe gülümsüyordu, iki kolunu da havaya kaldırmıştı. Arkasındaki sırada oturan bir kadın

-Louise annesinin onun ellerini tuttuğunu ve başını ona doğru eğerek gülümsediğini tahmin etti.

Onu birdenbire iki ayrı şekilde tanıdı.

John Paul'un masasındaki resimdeki çocuk buydu. *Eski bir arkadaşı* olduğunu söylemişti. Ona daha fazlasını söylemedi.

Bu Bear Van Laar'dı, ailenin kayıp oğlu, Emerson Kampı'nda fısıltıyla anlatılan pek çok hikâyenin konusu. Onun bir resmini hiç görmemişti.

Arkasındaki ateş gürültüyle çatırdadı ve o da sıçradı.

- - -

Sabah uyandığında fotoğrafın yerinde olmadığını ve ev sahibinin kendisine telefonu uzattığını gördü.

" kaç?" Louise sordu. "On buçuk. İyi uyudun."

"Kahretsin," dedi Louise. "Kahretsin."

Öğlene kadar Garnet Hill Lodge'a dönmesi gerekiyordu. içinde benzin olmayan personel arabası vardı.

Louise irkilerek ayağa fırladı. Botlarını aramaya başladı.

"Louise," dedi T.J. sakince. "Bir dakika düşün."

"Gitmem gerek," dedi Louise. "Çalışmam gerek."

"Yüzünü böyle gördüklerinde onlara ne diyeceksin?"

Louise durakladı. "Gece kayağı yapıyordum. Ve bir ağaca çarptım."

"Bu şekilde çalışmana izin vermezler," dedi T.J. "Ayrıca gözün şişmişken araba kullanmamalısın. O yüzden canlı yayın yerine bu bahaneyle de arayabilirsin."

Louise hayatı boyunca hiç işten izin almamıştı. Bu onun için bir gurur kaynağıydı. T.J.'in onda sezdiği şeylerden birinin de bu olduğunu düşündü; T.J.'in ondan hoşlanmasının nedenlerinden biri.

"et," dedi T.J. "Sana izin veriyorum."

Koridorun aşağısından gelen ani bir öksürük sesiyle bölündüler: Louise'in sıçramasına neden olacak kadar yüksek bir ses.

"Oh," dedi T.J. "Bu babam. Burada olduğunu sana söylemeliydim."

"Sizinde mi yaşıyor?" dedi Louise. Geçen yaz, görevden alınmış olsa da eski müdürün hâlâ yaşadığını öğrenmişti; ama onu arazide bir kez bile görmemişti.

"Öyle," diyor T.J.

Louise düşündü. "Ben burada kalırsam ve sen dışarı çıkarsan," dedi, "benden bir şey ister mi?"

"Hayır," dedi T.J. "Oldukça iyi bir sistemimiz var. Günde bir ya da iki kez gelip onunla ilgileniyorum. Onun dışında kendi başına gayet iyi. Fazla bir şeye ihtiyacı yok."

Louise hiçbir şey söylemedi.

"Korkmuş görünüyorsun," dedi T.J. sırtarak. "Utangaçtır ama ısırılmaz."

- - -

Louise bir hafta boyunca T.J.'de kaldı. T.J. babasıyla sadece odasında ilgilendiği için - ona çay tepsisinde yumuşak yiyecekler getiriyor ve yirmi dakika sonra boş bir kâseyle geri dönüyordu - Louise Vic Hewitt'le sadece

iki kez: ilkinde, duştan sonra banyodan çıktığında T.J. babasıyla birlikte odasından çıktı. Yaşlı adamın arkasında yürürken onu dikkatle destekledi: kolları koltuk altlarında, elleri önünde sıkıca kenetlenmişti.

Louise kendini durduramadan nefesi kesildi ve sonra, "Özür dilerim, özür dilerim," dedi.

O anda öyle mahrem bir şey vardı ki Louise onu gördüğü için bile kendini suçlu hissetti. Başını öne eğdi.

"Sorun yok," dedi T.J., "ama yoldan çekil de onu içeri götüreyim."

Ve Louise diğer yatak odasına geri dönerek onların geçmesine izin verdi. Adamın yüzünü zar zor görmüştü.

İlk sefer kazara olmuştu; ikincisi ise kasıtlıydı. Sonra T.J. bir sabah dışarı çıktı, Louise yüz metre kadar uzaklaşana kadar pencereden onu izledi, karda karanlık bir figür. Sonra durgunlaştı: koridorun aşağısından, Vic Hewitt'in odasından gelen alçak sesler duyduğunu düşündü.

Koridorda nefesini tutarak, her adımını bir öncekinden daha hafif atarak yürüdü. Bay Hewitt'in kapısı kapalıydı ama kilitli değildi; kapıdaki en küçük çatlağı görebiliyordu ve yüzünü kapıya dayadı, sonra da içeriyi görebilene kadar kapıyı yavaş yavaş iterek açtı.

Vic Hewitt battaniyelerin üzerinde yatıyordu, üzerinde kadife bir pantolon ve kazak vardı, uzun ayakları çıplaktı. Acı çekecek kadar zayıftı; T.J.'nin geçen on yılın başlarında çekilmiş siyah-beyaz fotoğrafta işaret ettiği uzun boylu, iri yapılı figürden çok farklıydı. Gözlerini kırıştırtarak tavana baktı.

Louise duyduğu seslerin başının hemen sağındaki büyük bir telsizden geldiğini fark etti. Bir spiker hemen tanıdığı bir çağrı işareti verdi: *WNBZ, Saranac Gölü'nden*. Shattuck kasabasına ulaşan tek radyo istasyonuydu.

Kapıyı bir santim daha araladı, haberleri duymak için zorlanıyordu ki aniden Bay Hewitt konuştu.

"Merhaba," dedi ona, ama başını çevirmedi.

Louise onun kendisini duyduğunu
düşünmemiştir. "Merhaba," dedi.

"Kimsin sen?"

"Louise," dedi.

Sessizlik.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?" Louise sordu. Ama adam başka bir şey söylemedi ve sonunda Louise geri çekildi.

- - -

T.J. her gün dışarıdayken, Louise raflarındaki kitapları okuyordu; bunların çoğu nasıl yapılır kılavuzları ve rehberleriydi, ama bir kısmı da Amerikan ve İngiliz edebiyatının klasikleriydi, Louise'e üniversitedeki tek yılında verilen kitap türleriydi. *Walden*'ı can sıkıntısından okudu ve Thoreau'dan rahatsız olduğunu fark etti: Kendini beğenmişliği, üstünlük taslayan tonu, hakarete varacak kadar açık tavsiyelerde bulunma şekli. Burada zengin bir insan oyun oynuyor, diye düşündü Louise. Ondan çok daha becerikli ve kendi kendine yeten fakir insanlar vardı; sadece bununla övünmeyecek kadar zarafet ve öz farkındalık sahibiydiler.

Döndüğünde T.J.'ye "Bunu okudun mu?" diye sordu ve T.J. başını salladığında bu duygularını yüksek sesle paylaştı.

T.J. mutfaktaki dolapları açıyor, tencere ve tavalara uzanıyordu.

"Oh," dedi T.J. "O kadar da kötü değildi, değil mi?" Ama gülümsüyordu ve Louise onun da aynı fikirde olduğuna ikna olmuştu.

Akşamları, Louise T.J.'in hayatı hakkında sorular sormaya başlayacak kadar rahat ve huzursuz olana kadar neredeyse her zaman sessizlik içinde kâğıt -Rummy 500, çoğunlukla- oynadılar. T.J. bunlardan bazılarını kolayca yanıtlıyor, bazılarından ise kaçıyor. T.J.'nin konuşmadığı konular arasında şunlar vardı: Van Laar'lar, Van Laar'ların çocukları, Van Laar'ları ziyarete gelen misafirler. T.J.'nin konuşmaktan mutluluk duyduğu konular arasında Emerson Kampı'nın işleyişi, avlanma ve balık tutma tutkusu, bina onarımı ve bakımı, ekim programları ve en önemlisi de babası vardı. Vic hakkında

Hewitt, T.J. uzun uzun konuşmaktan mutluydu. Louise'i onun zekası, becerikliliği ve sessiz mizahıyla hikayelerle eğlendirdi.

Anlattığı hikâyeler arasında babasıyla ilgili olanlar, Van Laar'ların ilgili ifşaatlara en yakın olanlarıydı, çünkü genellikle Vic'in malikânedeki bazı kötü yönetim eylemlerini düzeltmesini ya da engellemesini içeriyorlardı. Ama Louise onların isimlerini hiç kullanmadığını fark etti; aslında T.J. onlar yokmuş gibi davranmayı tercih ediyor gibiydi.

T.J. her akşam tam bir çeyrek bardak çavdar viskisi içerdi. Her zaman Louise'e de biraz ikram ederdi. İlk üç gece Louise reddetti, hâlâ çok çiğ hissediyordu. Ama dördüncü gece kabul etti.

T.J.'de hayranlık duyduğu bir şey de içki konusunda ölçülü olmasıydı. Her zaman küçük bir bardak içerdi, daha fazlasını değil.

T.J.'nin bu alışkanlığını benimsemek için bir not aldı. Gelecekte, kendi evi olduğunda, anne olduğunda ve olursa: eğer içki içiyorsa, bu şekilde içecekti.

Louise'in eline bir bardak viski aldığı gece dili çözöldü ve özgürce konuşarak şimdiye kadar kaçındığı alanlara girdi.

"Erkek arkadaşın var mı?" diye sordu T.J.'e. O da hayır diyerek bardağına güldü.

"Akıllısın," dedi Louise. "Asla bir tane alma."

"Yapmayacağım," dedi T.J. "Söz veriyorum." Tek parmağıyla göğsüne küçük bir X işareti çizdi. Louise, T.J.'in onun komik olduğunu düşündüğünü anlayabiliyordu - bilerek ya da bilmeyerek. Bu, Louise'in içinde biraz palyaçoluk yapma, bir parçasını söndürmeye yakın olduğu bir şeyi kışkırtma arzusunu ortaya çıkardı. John Paul'ün yanında her zaman dürüst adam olmak zorundaydı.

"Bundan on yıl sonra nerede olmak istiyorsun?" diye sordu Louise.

"Benimle röportaj mı yapıyorsunuz?" T.J. sandalyesinde arkasına yaslanmış, dizlerini kırmış, çenesini indirmiş, kartlarını yere doğrultmuştu.

"Evet," dedi Louise. Ve soruyu tekrarladı, bu kez elinde görünmez bir mikrofön tutuyordu ve mikrofönü T.J.'ye salladı. "Pekâlâ," dedi T.J. Elindeki kâğıtları yüzüstü masanın üzerine koydu. "Ben olsam Kuzeyde olmak isterdim. Toprakdan geçinmek isterdim. Sanırım bir süreliğine bunu denemek istiyorum."

"Tek başına mı?" dedi Louise görünmez mikrofonuna.

T.J. başını salladı.

"Bir evde mi? Çadırda mı? Bir mağarada mı?"

T.J. şimdi gülüyordu. "Mikrofonunu koy," dedi.

Louise başını salladı. "Korkarım yapamam hanımefendi," dedi.
"Yapımcılarım buna izin vermez."

"Yapımcılarınız kim?"

"Mike ve Chuck." Louise boşta duran viski bardağını eline aldı ve bitirdi. Daha fazlasını istiyordu. Karnında arzu olduğunu fark ettiği bir şeyler oluyordu. Bu onu ürkütmüştü. Daha önce hiç bir kadını istememişti, gerçekten istememişti ama T.J. ona bir erkekten ya da kadından farklı, bu terimlerden tamamen ayrı bir gibi geliyordu. İlginç bir yüzü, yüksek elmacık kemikleri, dolgun dudakları ve güçlü bir çenesi vardı. Geniş omuzları ve ince, uzun bir yapısı vardı. Kaç yaşındaydı? Çıkardığı resme ve biraz da matematiğe dayanarak, büyük olasılıkla yirmili yaşların sonundaydı. Belki kendisinden beş ya da altı yaş büyüktü. John Paul'den de büyüktü.

"Pekala," dedi T.J. "Konuşacağım. Ama bu kayıt dışı."

Aniden ayağa kalktı ve mutfığa doğru yürüdü, giderken de konuşuyordu.

"Kuzeydeki bir gölde bir kulübem var. Parkın içinde," dedi T.J.

Bir dolabı açıp kapattı. Kendisi için doldurduğu viski şişesiyle oturma odasına döndü. Çeyrek bardaktan daha fazla içtiği ilk geceydi ama bu Louise'i telaşlandırmadı; aksine canlandırdı, omurgasına küçük bir enerji ürpertisi gönderdi. Daha fazlası için kendi bardağını uzattı.

"Halkım bunu uzun zaman önce inşa etti. O zamandan beri ailemize ait," dedi T.J. Adirondack Parkı haritasının asılı olduğu duvara doğru yürüdü. Elli mil kuzeydeki küçük bir gölü işaret etti; bir raptiye noktayı gösteriyordu. Sonra geri döndü ve Louise'in karşısındaki yerine oturdu. Viskiye aralarındaki masanın üzerine bıraktı.

"Yılda iki kez avlanmak için oraya giderdik. Ben ve babam. pek bir şey yok ama dört duvarı, bir çatısı ve bir sobası var."

Kış. Oraya sadece kanoyla gidebilirsiniz ve önce kanoyu artık oldukça büyümüş olan bir mil uzunluğundaki patikadan geçirmeniz gerekir."

"Bir adada mı?" dedi Louise.

T.J. başını salladı.

"Neden bir adaya inşa etmişler ki?"

"İyi balık avı," dedi T.J. "Ve iyi bir görüş noktası."

"Kızılderililere karşı mı?" Louise hayatı boyunca bölgeye avlanmak için gelen Algonquin ve Iroquois' hakkında hikâyeler dinlemişti. Hiçbiri Adirondacks'a kalıcı olarak yerleşip tarım yapmamıştı; bunu ilk yapanlar, New England'daki aşırı kalabalık ve hükümetin bol miktarda ekilebilir arazi olduğu yalanıyla oraya çekilen Avrupalılar olmuştu.

"Hayır," dedi T.J. ona tuhaf tuhaf bakarak. "Avlanmak için."

Louise bir adada ne tür yenilebilir hayvanlar olabileceğini hayal etmeye çalıştı. "İleri geri giden bir geyik nüfusu var," dedi T.J.-okuma zihninde. "Güçlü yüzücülerdir. Su kuşları da var. Yeterince acıkırsak sincaplar. Ama çoğunlukla sadece balık tutuyoruz."

"*Biz kimiz?*" diye sordu Louise ve T.J.'in yüz ifadesinin değiştiğini görünce hemen pişman oldu. Babasını düşünüyordu. Felç geçirmeden önce onunla çıktığı yolculukları hatırlıyordu.

T.J. viskisini yudumladı. Louise onun hiç yüzünü buruşturmadığını fark etti; sessizce yutmadan önce sıvıyı bir süre ağzında tuttu.

"Pekala," dedi T.J.. "Sanırım yatağa gitsem iyi olacak." "Hayır," dedi Louise.

T.J. kaşlarını kaldırdı.

"Biraz daha kalır mısın?" dedi Louise. "Hâlâ dolu bir bardağım var."

T.J. başını salladı. Ayağa kalkıp bakışlarını ayırana kadar gözleri bir süre Louise'in gözlerinde kaldı. Mutfığa doğru yürüdü, musluğu açtı. Viskisine su ekledi. Sonra döndü ve Louise'den uzakta ama onu görecektir şekilde mutfak tezgâhına yaslandı.

Louise'in sarhoş olduğu, hatta çakırkeyif olduğu nadir durumlarda, kendi görünüşünün heyecan verici ya da tedirgin edici bir şekilde farkına varıyordu,

Şirketine bağılı olarak. Vücutu ve yüzü bazen varlık bazen de yükümlülüktü. O gece, morarmış gözüne rağmen onlar için mutluydu. Ya da bu yüzden. T.J.'in fincanının kenarından kendisine baktığını hissetmek hoşuna gitmişti. Louise sorumsuzca davranıyordu, biliyordu. Ama o gece yapmaması gereken bir şeyi yapma isteğı duydu.

Louise ayağı kalkıp gerindi, gömleğinin beline kadar yükselmesine izin verdi mutfağı doğru yürüdü.

T.J. lavabonun hemen yanındaydı ve Louise yaklaştığında hareket etmedi.

"Ben de biraz almalıyım," dedi Louise. Soğuk suyun bardağına akmasına izin verdi, sonra da üzerine akmasına izin verdi. Kendi tarafı T.J.'in tarafının yanındaydı. O da dönüp tezgâha yaslandı, T.J.'ye yakınlıkları tesadüfmüş gibi davranamayacak kadar yakındı. Böğrü ve kolları birbirine değiyordu.

"Louise," dedi T.J. Louise yere bakarak başını salladı. "Ne?"

Aralarında bir elektrik akımı, vücutları arasında gidip gelen bir uğultu vardı. Louise bunu hissedebiliyordu. Nedenini bilmese de T.J.'in de bunu hissedebildiğinden emindi. Louise onların hayvan olduğunu düşündü ve bu onu neredeyse güldürecekti. İnsanlar da hayvandı. Aynı içgüdülere, dilin altında ve dışında aynı iletişim yeteneğine sahiptiler.

Louise vücudunu T.J.'in profiline bakacak şekilde çevirdi. Bir elini çok nazikçe sırtının küçük kısmına koydu. Bu, şüpheyi yer bırakmayan ilk hareketiydi.

"Seni ben çalıştırıyorum," dedi T.J. "Ben senin işvereninim." Louise hiçbir şey söylemedi.

T.J. aniden tezgahdan uzaklaştı ve koridorda yürümeye başladı. Başını babasının odasına sokup onu kontrol etti ve sonra devam edip kendi yatak odasının kapısını kapattı. Işıklar söndü.

Louise kanepeye uzanmış, ateşin son alevlerinin de sönmesini izliyordu. Gözlerini sıkıca kapattı. Ağlamamaya çalışıyordu. Eğer şanslıysa, T.J. ne kadar aptalca davrandığını unutmasına izin verecekti.

Artık ızgaranın arkasında sadece köz kalmıştı.

Yakında oda tamamen karanlık olacaktı. Sonra sabah olacaktı.

OceanofPDF.com

Louise

1950'ler| 1961| **Kış 1973**| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975

T. J. o gecedен bir daha hiç bahsetmedi. Haftanın geri kalanını Louise'in yüzünün iyileşmesine izin vererek birlikte geçirdiler ve sonra Louise Garnet Hill Lodge'a döndü. Baharın ortasında T.J.'den bir telefon aldı ve o yazki kampa katıldığına dair teyit istedi. O andan itibaren tek fark, T.J.'nin onu zaman zaman Direktörün Kulübesinde görüşmeye davet etmesi olacaktı.

Louise'in ona duyduğu aşk bazı açılardan azalırken açılardan da güçlendi. T.J.'de iki düello gücü seziyordu: öfke ve onu kontrol etme gücü. Daha iyi bir yargıya karşı, onları eşit derecede çekici buldu.

Tetikte olmadığı zamanlarda, aklı zaman zaman T.J. ile birlikte kampı yöneteceği bir hayat düşüncesine kayıyordu. İstendiğinde babasına bakıyordu. Louise, Shattuck'ta böyle iki kadın olduğunu düşündü: Kasabanın hemen dışında bir ev kurmuş, taşralı iki eski profesör. Birinin saçları iki uzun gri örgü halindeydi; Louise onu bazen markette görüyordu. Kimse onlara pek soru sormuyordu. Kimse onlar hakkında da konuşmuyordu.

Ancak Louise'in bu hayatla ilgili kurduğu fanteziler kısa ömürlü oldu.

Çünkü John Paul ile yaşadığı olaydan iki hafta sonra, bir gün pansiyonda akşam yemeğinden dönen Louise'in eline bir zarf tutuşturulmuştu.

resepsiyonda çalışıyordu.

Mektubu açmak için küçük odasına dönene kadar bekledi. Orada, sert ikiz yatağına oturdu ve gördüğü anda John Paul'den geldiğini anladığı mektubu okudu.

İçinde, ondan af diliyordu

O geceden beri içki içmedim, dedi. Yaptığım şeye inanamıyorum.

Annem benden çok utanırdı. Daha iyisini yapmak istiyorum.

Özür dilemek için onunla yüz yüze görüşüp görüşemeyeceğini sorarak sözlerini bitirdi. Onunla bir daha konuşmak istememesini anlayışla karşıladı. Ama en azından bu soruyu sorması gerektiğini söyledi.

Sayfanın altına bir ok çizmişti. Mektubu ters çevirdi. Not, diye yazmıştı. *Merak etme, kimseye bir şey söylemedim.*

Louise mektubu yatağın üzerine bıraktı.

Cevap vermezdi. Umarım bu son olur.

- - -

O haftanın ilerleyen günlerinde bir akşam biri kapısını çaldı. Diğer tarafta kayak eğitmenlerinden birini buldu. Yüzünde küçük bir gülümseme vardı.

"Bir ziyaretçiniz var," dedi. "Personel salonunda sizi bekliyor."

Kadın içeri girdiğinde John Paul yalnızdı. Kahve süzgecinin yanındaki yuvarlak masada oturuyordu. Öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış, bir bacağı sinirden titriyordu. Louise içeri girdiğinde doğruldu.

Berbat görünüyordu. Ondan daha kötü. Olaydan iki hafta sonra yüzü büyük ölçüde iyileşmişti. Kaburgaları ve sırtı artık ağrıyordu ama böğründe hâlâ açık mor renkte büyük bir çürük vardı. Öte yandan John Paul'ün gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Saçları darmadağındı.

"Aman Tanrım," dedi onu görünce. Yüzünü ellerinin arasına aldı. Bu hareket ona ağlamamaya çalıştığı zamanlardaki kardeşi Jesse'yi hatırlattı. John Paul ellerini kaldırdığında gözyaşları yanaklarından aşağıya doğru akıyordu. Gözlüklerini çıkardı. Yüzünü sildi.

Ayağa kalktı ve Louise irkilerek bir sandalyenin arkasına geçti. Kapıyı kasıtlı olarak açık bırakmıştı. Birinin koşarak gelmesi için ne kadar yüksek sesle bağırması gerektiğini merak ederek omzunun üzerinden geriye baktı.

Ama John Paul, belki de onun korkusunu hissederek, yavaşça yerine oturdu. "Özel bir yere gidebilir miyiz?" diye sordu.

"Hayır," dedi Louise.

"En azından oturabilir miyiz?"

İsteksizce karşı sandalyeyi çekti.

- - -

Esas olarak, mektupta zaten söylediği şeyleri söyledi. Bir toplantıya gittiğini de eklemişti - *Adsız Alkolikler* diye bir program, nerede olduğunu hatırlayamasa da belli belirsiz duyduğu bir şey.

Devam etti: O hayatının en iyi parçasıydı. Ona tanıdığı herkesten daha çok saygı duyuyordu. Kendi ailesinden bile daha fazla. Onun kendi kendine yetmesini, girişimci doğasını seviyordu. Onun tanıdığı tüm kızlardan daha zeki olduğunu düşünüyordu.

Ona bir şans daha vermesini istiyordu. Bunun için yalvarıyordu. Yavaş başlayacaklarını söyledi; ama onun hakkında ciddiydi. Planı onunla evlenmekti. Birlikte, dedi, anlamı ve değeri olan bir hayat . Birlikte çocuk sahibi olabilirlerdi. Güzel bir ev.

Kardeşi Jesse'nin gelip onlarla yaşayabileceğini söyledi.

İlk kez onun günlüklerini okuyup okumadığını merak etti. Gizli umutlarını o kadar kesin bir şekilde ifade etmişti ki bu onu ürkütmüştü.

"Şimdi bana cevap vermek zorunda değilsin," dedi John Paul. "Senden tek istediğim bunu bir kez daha düşünmen."

Louise sessizdi.

"Birlikte iyi bir hayatımız olabilir," dedi sonunda.

Sonra omuzlarını ve başını eğerek ayağa kalktı ve iki kâğıt torbayı yanındaki yerden kaldırdı. "İşte," dedi. "Sana yiyecek getirdim."

Çıkarken kapıyı yavaşça arkasından kapattı.

Lanet olsun, diye düşündü Louise.

- - -

Sorun şuydu: Yiyecekler çok karmaşıktı. Çok güzel ve pahalıydılar, John Paul'un annesinin muhtemelen o küçükken ailesi için aldığı türden şeylerdi. İçinde bir T-bone biftek, brokoli, karides ve üç güzel portakal vardı. Bir somun ekmek, daha önce hiç görmediği bir şekilde paketlenmiş tereyağı ve uzun bir kap süt vardı. Ve beyaz bir kutunun içinde bir kek vardı - bütün bir Bundt kek.

Karnı acıkmıştı. Bundt kekinden bir parça kopardı ve orada oturup çiğnemeye başladı.

Ortak mutfaklarını oluşturan lavaboya ve iki sıcak tabağa yan gözle baktı. Kulübedeki diğer çalışanlar için bir ziyafet hazırlayabilirdi. Ama o gece izinliydi ve daha iyi bir fikri vardı.

- - -

Annesinin evi beyaz bir dikdörtgendi: küçük üst katlar, küçük alt katlar, dik bir orta merdivenin etrafında üst üste yığılmıştı. Altı buçukta vardığında sessiz ve karanlıktı. Birinci katın pencerelerinden birinden televizyonun mavi titremesini gördü. İkinci kattaki bir pencereden küçük bir lambanın yandığını gördü. Jesse'nin odası.

İçeride, yiyecekleri mutfak masasının üzerine koydu. On dakika önce bir kavşakta durmak zorunda kalmış ve bunu yaparken de karidesleri yağlı kâğıtlarından çıkarıp arabasının tuzlu döşemesine saçmıştı. Arabayı park etmiş ve onları yine de pişireceğini bilerek yerden almıştı.

Jesse hayatında hiç karides yememişti.

Şimdi, büyük bir kaseye su doldurdu ve karidesleri ıslatmak için içine koydu. Çalışırken bir şeylerin kokusunu aldığını fark etti.

Kokuyu takip ederek merdivenlerin ortasına kadar gitti -yolda, koltuğunda uyuyan annesinin yanından geçti- ve sonra yukarı çıktı.

Lütfen o olmasın, diye düşündü.

Jesse'nin kapısını çalmadan açtı.

Ön kapının sesini duymuştu. Pencereyi açmış ve içtiği sigarayı aceleyle bir kenara bırakmıştı ama ona bakıyordu, suçluydu, gözleri her zamanki merakından sıyrılmış, onun yerine kan dolaşımında yüzen kimyasallar tarafından daraltılmıştı.

"Nerede o?" dedi Louise.

"Ne?" dedi Jesse.

"Bana yalan söyleme," dedi Louise. "Bana asla yalan söyleme. Ben annen değilim. Ben senin tarafındayım."

Hiçbir şey söylemedi. Yatağında oturmuş, kollarını dizlerine sarmıştı.

Louise masasının yanındaki küçük çöp kutusuna baktı ve hemen buldu: kötü sarılmış, aceleyle söndürülmüş, dokunulduğunda hâlâ sıcak olan bir esrar. Hâlâ çöp kutusunun içindekileri ateşe verme kapasitesine sahipti.

"Aptal," dedi Louise - hemen pişman olduğu bir kelimeydi bu - çünkü kardeşine dönüp baktığında ağlıyordu.

"Aman Tanrım, Jesse," dedi Louise ve ona doğru koşarak yanına oturdu, onu kucakladı. "Jesse, bunu nereden buldun?"

Omuz silkti. Kadın onu omuzlarından tutarak kendisinden uzaklaştırdı. Yüzü kıpkırmızıydı. Bir elini uzattı ve iki parmağının arkasını sol gözüne, hala hafifçe morarmış ve şişmiş olan yaralı gözüne koydu. Ancak o zaman kendisinin de açıklaması gereken bir şey olduğunu hatırladı.

"," dedi Louise. "Uyuyor."

- - -

Alt katta onu masaya oturttu ve uzun bir bardak su verdi. "İç şunu," dedi.

Sonra pişirmeye başladı. Brokoliyi haşlamak için bir tencereye su koydu. Bifteği tuzlayıp biberledi ve bir parça tereyağında kızartmak için bir tavaya koydu. Temizlenmiş karidesleri diğerine koydu.

"Hiç karides yedin mi Jesse?" dedi gururla, Jesse de "Evet" dedi. "Sana karidesi kim verdi?"

"Howie'nin annesi."

Howie: Ailesinin artık Jesse ile oynamasına izin vermediği okuldan bir arkadaş.

"Benimki kadar iyi olmayacak," dedi Louise - ama bunu söylerken bile bunun doğru olmadığını biliyordu.

Döndü ve Jesse'nin bardağının boş olduğunu gördü ve tekrar doldurdu.

- - -

Dokuz yaşındaki bir çocuğun kafasının güzel olmasının tek iyi yanı, onun için hazırladığı yemeği yerken aldığı zevkti. Jesse gözlerini kapadı ve çiğnerken başını arkaya eğdi, ısırıklar arasında küçük tatmin sesleri çıkardı. Onu son gördüğünden beri daha da zayıflamıştı ve mutfağı hızlıca gözden geçirdiğinde bunun nedenini anladı.

"Ne zamandır uyuşturucu içiyorsun?" dedi Louise. "Çok değil," dedi Jesse. "Bir ya da iki aydır."

"Nereden aldın bunu?"

"Okuldaki çocuktan."

"Onu tanıyor muyum?"

"Hayır."

"Kaç yaşında?"

"Emin değilim. Sekizinci sınıf

öğrencisi." "Ailesini tanıyor

muyum?" "Hayır.

Minerva'dan."

Louise çiğnedi. Biftek çok lezzetliydi. Onu mahvetmediği için mutluydu.

o.

"Jesse," dedi. "Bunu nasıl karşıladın?" Adam sessizdi.

", değil mi?" diye sordu. "Hayır," dedi Jesse.

"Hayır, Louise. Yemin ederim."

Şimdilik ona inanıyordu. Jesse acizlik derecesinde utangaçtı. Onu herhangi bir satış hayal bile edemiyordu. Ama sekizinci sınıftan bir çocuğun ona bedavaya bir şeyler vermesi düşüncesi de aklına yatmamıştı. O sırada koridorda bir ses duyuldu ve ikisi de başlarını kaldırıp baktılar. Anneleri: bir elini duvara dayamış, kendini destekliyordu. Saçları yıkanmamıştı, gözleri mutfak masasının üzerinde bir zincire asılı duran ışığa karşı kırışıyordu. Yüzü solgun, ağzı çöküktü. Yavaşça onlara doğru geldi, şimdi tezgâhla destekleniyordu ve sonra

Birbiri ardına açtığı dolaplarda yiyecek bir şeyler arıyordu.

Bir kutu eski krakeri indirdi ve ağzına birkaç tane attı. Lavaboya gidip musluğu açtı ve su içmek için elini ağzına götürdü.

Sonra, çocuklarından hiçbirine tek kelime etmeden, günün büyük bir kısmını geçirdiği oturma odasındaki koltuğuna doğru yavaşça geri döndü.

Louise Jesse'ye baktı. Artık kendine gelmeye başlamıştı. Yemeğin ve suyun yardımı olmuştu. Yüzü daha az kızarmıştı. Gözleri açılıyordu. Louise'in bakışlarına karşılık vermedi; önce duvara, sonra da masaya baktı.

"Jesse," dedi. "Şu çocukla konuşmayı kes. Sana verdiği otu da içmeyi bırak."

"Neden," dedi. Masa örtüsündeki bir şeyi karıştırdı.

"Çünkü seni benimle yaşamak için getireceğim," dedi. "Ve eğer hapisteysen bunu yapamam."

"Ne zaman?" dedi

Jesse. "Çok yakında."

"Nasıl," dedi Jesse. İnanılmazdı.

Louise bunu söylemeyi düşünürken uzun bir duraklama oldu. Söylediyse bile geri alamazdı. Kardeşine asla boş umut vermemek için her zaman elinden geleni yapmıştı. Hayatındaki diğer yetişkinlerin aksine, verdiği her sözü tutmak için.

Tabağından bir karides kaldırdı. Kuyruğunu kopardı, yarı saydam derisini didikledi, kabuğunu soydu. John Paul, bir restoranda ona damarın gerçekte ne olduğunu söyleyen kişi olmuştu.

Çiğnedi.

"Ben nişanlıyım," dedi. Jesse ona baktı.

"John Paul'e mi?" dedi.

"Başka nişanlı olabilirim ki?" Jesse onunla göz göze gelmedi.

"Jesse?" dedi Louise.

Jesse ayağa kalktı. Tabağını lavaboya götürdü.

"Peki, tebrikler demeyecek misin?"

"Tebrikler," dedi Jesse. Sonra da Louise'i yalnız bırakarak mutfaktan çıktı.

Louise arkasından seslenerek, "Söz ver bana Jesse," dedi. "Artık esrar yok." Ama bir zamanlar onun üzerinde sahip olduğu otoritenin azaldığını ya da tamamen kaybolduğunu söyleyebilirdi.

OceanofPDF.com

VI

Hayatta kalma

OceanofPDF.com

Judyta

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: İkinci Gün

Halarm çalıyor.

Judy gözlerini açar, sonra tekrar kapatır. Sadece bir an için düşünüyor.

"CHRISSAKE İÇİN, JUDY!" diye bağılıyor diğer odadan. Kardeşi, öfkeli.
"SAAT SABAHIN DÖRT BUÇUĞU!"

Onun günü başlıyor.

- - -

Taşınması gerekiyor. Bunu biliyor. Parası var; sadece ailesine söylenmemiş bir kuralı çiğneyeceğini söyleyecek cesarete ihtiyacı var. Schenectady, New York'un Polonyalı aileleri arasında, evlenmeden önce evden taşınan bir kız en iyi ihtimalle tuhaf, en kötü ihtimalle bir skandaldır.

Geçen yıl kendi parasıyla sunrooflu yeşil bir VW Super Beetle satın aldı. Babası pahalı ve kullanışsız olduğunu söyledi ama ona bağımsızlık hissi veriyor. Ve güzel bir radyosu var, şimdi ısrar ettiği için memnun olduğu bir yükseltme; Koruma Alanı'na gidip geldiği iki saat boyunca onu uyanık tutuyor.

- - -

Saat yedide vardığında Denny Hayes'i işe yetişmek için geçtiğini fark eder. Teknik olarak B-tour sabah sekizde başlıyor, bu da güne hazırlanmak için bir saati olduğu anlamına geliyor.

Bir asker, şimdi Komuta Merkezi olan Müdür Kabini'nin dışındaki katlanır sandalyede hafifçe uyukluyor.

Judy elini ferforje kulpun üzerine koyar, bastırır ve asker gözlerini açmadan kapıyı açar.

"Günaydın," diyor Judy.

"Oh," dedi polis memuru, kendini toparlayarak. "Rozet?"

- - -

Gece boyunca, Komuta Merkezi daha iyi bir şekilde kuruldu. Mevcut mobilyalar odanın kenarlarına çekildi ya da mutfağa itildi; yerlerine birkaç katlanır masa ve sandalye getirildi.

Tekerlekli büyük bir kara tahta bir duvara yaslanmış durumda.

Üzerinde, birisi tebeşirle ortadan aşağı bir çizgi çizmiş. Çizginin solunda, en üstte *Bear Van Laar* yazıyor. Çizginin sağında: *Barbara*.

Judy bir süre mekânın ortasında durur ve döner.

Duvarlar, poker oynamak, avlanmak ve birbirlerine kur yapmak gibi çeşitli insani uğraşları üstlenen köpeklerin küçük baskılarıyla süslenmiş. Resimler göle komşu havanın rutubetiyle uzun süre savaştıkları için kırışmış ve solmuş. Tüm ev sanki otuz yıl önce dikkatlice ve özenle dekore edilmiş ve sonra bir daha hiç dokunulmamış gibi görünüyor. İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma bir zaman kapsülü.

Köpeklerle ilgili olmayan tek çerçeveli resim Adirondack Parkı'nın bir haritası. Birisi tam da Self-Reliance'ın bulunduğu yere, Hunt Dağı'na yakın Joan Gölü kıyısına bir raptiye yerleştirmiş.

BCI tarafından getirildiğini tahmin ettiği bir dosya dolabı bir köşede, birkaç kasa klasör, kağıt, kalem ve banker kutularının yanında duruyor. Beş tanesi

Onlar. Odanın öbür ucundan okuyamayacağı kelimelerle etiketlenmiş.

Judy, Komuta Merkezinde tek başına, o yöne doğru yürür. .

Peter "Bear" Van Laar IV, kutunun üzerindeki yazıyı okuyor.

Kapağı kaldırıyor. Sonraki bir saat boyunca içindeki belgeleri okudu.

En altta düzinelerce fotoğraf var. Birçoğu Bear'ın kaybolmadan bir yıl öncesine ait olmalı. Burada, yakaladığı bir balığı tutarken kulağa sırtıyor; burada, Judy'nin annesi olarak tanıdığı bir kadınla el ele uzaklara dalgın dalgın bakıyor.

Judy iradesi dışında kendini gözyaşlarıyla savaşıırken, boğazında oluşan düğümü yutarken bulur. Bayan Van Laar'ın yüz ifadesindeki bir şey ona, çocuklarını bazen bir ağırlık gibi hissettirecek kadar şiddetle seven kendi annesini hatırlatıyor.

Saat 7:50'de Judy, Yüzbaşı LaRochelle Komuta Merkezine girmeden hemen önce malzemeleri tekrar sıraya koyar ve kutunun kapağını kapatır.

- - -

Sabah brifinginde yaptığı ilk şey, her iki çocuğun da isimlerinin yazılı olduğu kara tahtayı işaret etmek oluyor.

"Bunu kim yaptı?" diyor.

Hepsi birbirine bakar. Kimse itiraf etmiyor. "A turundaki adamlardan biri olabilir," diyor biri.

Kaptan LaRochelle kaşlarını çatar. "Bunu her kim yaptıysa," diyor, "bir daha yapmasın."

Bir silgi alır. Kara tahta üzerinde çalışmaya başlar. "Barbara Van Laar'ı arıyoruz," der. "Bear Van Laar'ın dosyası kapandı."

Judy'nin gözleri, iradesi dışında, bankacıların kanıt dolu kutularının durduğu köşeye kayar.

LaRochelle artık temiz olan kara tahtaya yazmaya başlar.

Baş şüpheli John Paul McLellan şu anda kefaletle serbest bırakılmış durumda ve alkollü araç kullanma ve uyuşturucu madde bulundurma suçlarından duruşmasını bekliyor. Başka bir suçun şüphelisi olarak statüsünü kabul eden davanın hakimi, kefaletine bir madde eklemeyi kabul etti

bir sonraki duruşmasına kadar yerel bir otelde kalıyor.

John Paul'un kendisinden giysi torbasını atmasını istediğini iddia ettiği Louise Donnadieu halen Wells, New York'ta bir hücrede tutulmaktadır. Kefalet duruşması bugün yapılacak. Davaya bakan sulh hakiminden, kefaletini belirlerken Barbara Van Laar'ın kaybolmasıyla ilgili olarak arandığı gerçeğini de göz önünde bulundurmasını isteyecek.

John Paul tarafından adı verilen diğer kişi Lee Towson'ın yeri hala tespit edilememiştir; gittiği söylenen New York ve Colorado eyaletlerinde arabası için arama bülteni çıkarılmıştır.

Korucular, Tracy Jewell adlı kampçı tarafından bildirilen ormandaki bilinmeyen figürün yerini henüz tespit edemedi.

LaRochelle, "Bir yürüyüşçü bile olabilir," diyor. "Kimliği belirsiz kişi yardım sağladığında kız Hunt Dağı'ndan çok uzakta değildi. Ama izini bulmaya çalışmaya devam edeceğiz."

Judy dinliyor, dikkatli olmaya çalışıyor. Ancak gece geç saatlerde ve sabahın erken saatlerinde geçirdiği zaman onu yakalıyor ve desteklemek için yumruğunu çenesinin altına koyuyor. Odanın karşısındaki Denny Hayes ona doğru bakar ve Judy dik oturur.

Ardından LaRochelle, C-tour ve A-tour'un bir gecede yaptığı çalışmanın sonuçlarını anlatıyor. Barbara'nın erkek arkadaşının kim olabileceğine dair bir ipucu daha bulduklarını söylüyor: Emily Grange Okulu'nun müdürü Susan Yoder, Barbara'nın odasında bir erkek ziyaretçi olduğunu söyledi. Bu yüzden başı belaya girmiş. Bir tanık onun kasabadan bir çocuk olduğunu düşünmüş ama Barbara söylememiş. Bunu öğrenen C-Tour müfettişi ipucunun peşine düşecek.

"Sonra," diye devam ediyor LaRochelle, "duvarlardaki boyayla ilgili ipucunu bana kim verdi?"

Judy hafifçe utanarak elini kaldırır.

"Bu harikaydı," diyor LaRochelle. "Şuna bir bakın." Eldivenlerin ve bir kutunun bulunduğu masaya doğru yürür. Eldivenleri giyiyor, kutudan Albany'deki evden aldığı bir nesneyi çıkarıyor. Bunun bir eskiz defteri olduğunu söylüyor. İçindekilerin çoğu anlamsız görünüyor: kalpler, müzik notaları, aylar ve yıldızlardan oluşan karalamalar. Ama sonuna doğru ilginç bir şey var.

Eskiz defterini havaya kaldırır, böylece onu görebilirler.

Sayfada, içinde birkaç parça mobilya bulunan bir odanın şaşırtıcı derecede ustaca çizilmiş bir resmi var. Bir yatak, bir şifonyer, bir komodin. Yatağın arkasında bir duvar var; duvarda ise bir duvar resmi tasarımı gibi görünen bir şey var.

Judy kaşlarını çatıyor, çizimin neden tanıdık geldiğini hatırlamaya çalışıyor. Sonra aklına geldi: Burası Barbara'nın Self-Reliance'daki odası.

Duvarları yeni boyanmış oda.

Yüzbaşı LaRochelle bunu diğer müfettişlere de teyit eder. Sonra şöyle der: "Size gösterdiğim sayfada şüpheli bir şey fark etmedik. Bu küçük ölçekte bazı resimlerin ne olduğunu anlamak zor. Ama umudumuz Barbara'nın odasındaki pembe boyanın kaldırılmasıyla ilginç bir şeylerin ortaya çıkacağı."

Hyde Collection'dan bir konservatör bulduklarını ve onun gelip bakacağını söylüyor. Umarım, bir kat boyayı alttaki diğerine zarar vermeden çıkarabilirler.

"Son şey," diyor LaRochelle. Dün gece geç saatlerde BCI, personelden birinden arazideki tüm misafirlerin tam listesini ve kamp müdürü T.J. Hewitt'ten de tüm kampçıların ve personelin tam listesini aldı. Elinde bir yığın klasör tutuyor. Herkes için bu belgelerin fotokopisini çekmiş. Daha önce görüşülenlerin isimlerinin yanında bir onay işareti var. LaRochelle, geri kalanlarla ya yüz yüze ya da -aileleri tarafından alınmış olan çocuklar söz konusu olduğunda- telefonda metodik olarak konuşulacağını söylüyor. Bugün, önünde oturan her müfettiş, kamp nüfusunun bir bölümünü takip etmek üzere görevlendirilecek.

Klasörleri dağıtıyor.

"Bugün iyi notlar istiyorum" diyor. "Okunaklı notlar. İmzalı ifadeler istiyorum, eğer alabilerseniz. Ve hızlı bir çalışma istiyorum. Barbara Van Laar kaybolalı yirmi dört saatten fazla oldu."

Denny Hayes'in önünde duraklıyor. "Hayes," dedi. "Şu andan itibaren baş masada çalışacaksın."

Son dosyayı Judy'ye verir. Ancak içindeki kâğıtlara baktığında, her iki listenin de herhangi bir bölümünde adını bulamaz. Merak eder.

Bir şey söyleyip söylemeyeceğini. O konuşmadan, LaRochelle konuşur.

"Dedektif Luptack," diyor. "Bugünkü göreviniz evin ve arazinin bir haritasını çıkarmak. Ve Barbara'nın kaybolduğu saatlerde her yapıyı ve her odayı orada bulunanların isimleriyle etiketlemek."

- - -

Denny Hayes, Komuta Merkezinden ayrılmadan önce onunla göz göze gelir. "Dayan," der. "Seninle yürüyeceğim."

Birlikte, Judy'nin yeni eşyalarını kolunun altına sıkıştırarak Self-Reliance'a doğru yola koyulurlar. Hafifçe ayaklarını sürüyerek ilerliyor.

Adam ona bakar. "Yorgun musun?" diyor

Hayes. "Hayır."

"Biliyorsun, buraya bu kadar erken gelmek zorunda değilsin," diyor. "Kimse sana bunun için ekstra puan vermiyor."

"Tamam," diyor.

"Ailenle mi yaşıyorsun demiştin?"

"Evet."

"Nerede?"

Tereddüt ediyor. Yeni iş arkadaşlarından hiçbirine ne kadar uzağa gidip geldiğini söylememiştir ve durumun vahametini ortaya çıkarmanın onları işini yapma becerisi konusunda endişelendireceğinden endişe etmektedir.

Bir cevapta karar kılar: "Schenectady. Ama taşınma sürecindeyim."

Denny ıslık çalıyor. "Schenectady mi? Orada uyuyakalmana şaşmamalı."

"Ben-" Judy onun ses tonundaki savunmacılığı duyuyor. Yeniden başlar.

"Ben iyiyim. Hiçbir zaman fazla uykuya ihtiyacım olmadı."

Denny şüpheci görünüyor. "Tamam."

Bir süre sessizce yürürler ve sonra Judy, Hayes'e sabahki toplantılarından beri merak ettiği bir şeyi sorar.

"McLellan danışmandan önce nasıl serbest bırakıldı? Louise?" diye sorar Judy ve Denny de "Sence nasıl?" der.

Bağlantılar. Para. Avukat bir baba. Hayes başka bir şey daha öğrendi: McLellan Sr. Van Laar'ların bankasının baş danışmanı olarak görev yapmanın yanı sıra, aslında Bear Van Laar'ın 1961'de kaybolması sırasında aileyi bizzat temsil eden avukattı.

Judy kaşlarını çatır. "Bu alışılmadık değil mi?" diyor. "Bir şirket avukatının bir ceza davasına karışması?"

Hayes omuz silkiyor. "İnsanların yasal olarak istedikleri kişi tarafından temsil edilmelerine izin veriliyor. Bazılarının kendilerini temsil ettiğini gördüm" diyor. "Kibirli olanlar."

İkisi de yukarıya, büyük eve doğru bakarlar. Sonra Hayes şöyle der: "Kimi seviyorsun?"

"Kimin düşünüyorum?"

"Evet."

Düşünüyor. "McLellan."

"Benim tahminim de o."

Hayes istasyona gelmeden önce 1961 Van Laar dosyalarına bakmak için bir saatten az vakti olmuştu ama bir nokta ilgisini çekmeye yetmişti.

"Bir şeyi merak ediyordum," diyor. Duruyor, yeniden ifade ediyor. "Dün, müfettiş Jacob Sluiter hakkında soru sorduğunda?"

"Öyle mi?"

"Bu sabah Bear Van Laar dosyalarına baktım ve onun da bu davada şüpheli olarak değerlendirildiğini gördüm."

Hayes yürümeyi bırakır. Judy onunla yüzleşir. "Sadece bir tesadüf gibi görünüyor," der.

Judy bir an için Hayes'in onu kovacağını düşünür. Geçen gün LaRochelle ne demişti? *Zebra aramayın.*

Ama onun yerine Hayes iç çekiyor.

"Öyle," diyor. "Ben de bunu düşünüyordum."

Sonra da "Aramızda mı? Bear'la ilgili o dosyaları çıkaran bendim. Görünüşe göre baktığın dosyaları. O tahtaya onun adını yazan bendim. Ve bence LaRochelle tamamen yanılıyor,

Bear'ın davasının kapandığını düşünmek tamamen çizgiyi aşmaktır. O odadaki hepimiz

-LaRochelle dışında herkes aynı şeyi düşünüyor." Judy ona bakar.

"Sence LaRochelle neden farklı düşünüyor?" diye soruyor.

"LaRochelle o davada teğmendi," diyor Hayes. "Ailenin ve basının sonunda satın aldığı teoriyi ortaya atan oydu. Bear Van Laar davasını çözmek onun için kariyer yapmakla sonuçlandı. Doğrudan yüzbaşılığa terfi etmesine yol açtı. Muhtemelen bu işin geri alındığını görmek istemez.

"Ayrıca," diyor Hayes. "Van Laar ailesi bu davanın sonucundan memnun. Yani, doğru adamı yakaladıklarını düşünüyorlar. Bununla barışıklar, anlıyor musunuz? Bundan geri dönmek zor."

Judy başını sallar. Bir bakıma anlıyor. Ama Van Laar'ların yerinde olsaydı, gerçeği bilmek isterdi. Hayes'e de aynı şeyi söyledi.

"Tuhaf bir aile," diyor. "Çok fazla parası olan çok fazla nesil var. Bu beyni uyuşturuyor. Zengin insanların çocuklarının asla ebeveynleri kadar zeki olmadıklarını hiç fark ettiniz mi? Asla onlar kadar hırslı, asla onlar kadar başarılı olmadıklarını? Hayatta uğruna çabalayacak bir şeyiniz olmalı. En azından ben böyle düşünüyorum."

Yürümeye devam ediyorlar.

"Biliyor musun," diyor Hayes, "sana başka bir şey söyleyeyim. LaRochelle'in her gün sahada olmasından hoşlanmıyorum. Gösteriyi yöneten ben olmalıyım. Bunu ego için söylemiyorum. Sadece onun seviyesinde birinin böyle bir davada günlük operasyonları yürütmesi iyi bir uygulama ."

"Nasıl olur?"

"LaRochelle'in seviyesindeki bazı adamlar akıllı," diyor. "Ama artık orta düzey yöneticiler. Pratikten uzak. Birçoğu on yıldır dava üzerinde çalışmıyor. Büyük silahlar geldiğinde aileye güven verebilir," diyor, "ama riskli."

Hayes dönerek Komuta Merkezine doğru ilerler ve orada ipuçlarını düzenleyip numaralandırmaya .

Judy haritasını yapmak için tek başına.

Başının üzerinde bir helikopter dönüyor, içindekiler herhangi bir yaşam belirtisi için araziye tarıyor. Sağında ise bir dalış ekibi Joan Gölü'nde arama yapmaya hazırlanıyor.

- - -

Ana eve yaklaşıyor. Dışarıda, bir dizinin üzerine çöküyor, diğer dizinin üzerindeki yastığı dengeliyor. Evi hafızasından çiziyor, her odanın içine dün görüştüğü konukları yerleştiriyor.

bitirdiğinde ayağa kalkıyor ve evin ön girişine doğru yürüyor.

Judy, dün gününü konuklarla konuşarak geçirdi; şimdi sıra onlara hizmet eden insanlarla konuşmakta diye düşünüyor.

İlk kez mutfak kapısını çalar. Önlüklü küçük bir kadın, elinde unlanmış bir oklava tutarak kapıyı açar.

"Günaydın," diyor Judy. Kadın elini yavaşça önlüğüne siler. Hiçbir şey söylemiyor.

"İyi misin?" diyor Judy.

"Polis memuru musunuz?" diye sorar kadın.

"Araştırmacı," diyor Judy. "Ben Dedektif Luptack."

"Ama," der kadın. "Polisle mi?"

Judy başını sallar.

Kadın tezgâha doğru yürür ve oklavayı yere bırakır. "Konuşmak için vaktiniz var mı?" diyor Judy.

Yine etrafına bakınır. "Bir dakikam var," diyor kadın alçak sesle. "Ama konuşmak senin fikrin olmalı, benim değil. Ve burada olamaz."

- - -

Judy onu mutfak kapısından geçiriyor. Evin yan tarafında durur. "Devam et," diye fısıldar kadın. "Pencereler açık."

Gölün kenarına gelene kadar yirmi adım daha yürürler.

Sonra Judy not defterini çıkarır.

Üstlerinde daireler çizen helikopter hoparlöründen anonslar yapmaya başlamıştır: *Barbara, ailen seni özlüyor. Barbara, açıklığa git. Barbara, yüksek bir yere çık. Barbara, bunu duyarsan bağır.* Ses onu ürpertiyor.

Kadın beklentiyle ona bakıyor. "Bana soru sormayacak mısın?"

"Oh," diyor Judy. "Adın?"

"Jeannie Clute."

"Doğum tarihi?"

"12 Haziran

1947."

"Meslek?"

Bu onu duraksatıyor. "Şu anda geçici olarak aşçılık yapıyorum," diyor.

"Ondan önce ev kadınıydım."

Judy yukarı bakıyor.

"Çocuğunuz var mı?"

"Evet. Üç tane. Dördüncüsü yolda."

Judy kadının hâlâ düz olan karnına kısa bir bakış atıyor. "Bir koca mı?"

"Evet."

"Bu işi neden kabul ettin?"

Kadın yüzünü başka yöne çevirir. Birden gözlerinden yaşlar gelir ve dökülür. Gözyaşlarını siliyor. Kızgın.

"Aptallık," diyor. "Bu işi kabul etmekle hata ettim."

Judy duraklar. Karnının alt kısmında daha önce hiç hissetmediği bir his başlıyor: daha büyük bir bulmacanın bir parçasının yerine oturmak üzere olduğu hissi.

"Neden olmasın?" diyor.

"Onlar kötü insanlar," diyor Bayan

Clute. "Nasıl yani?"

"Oğulları kaybolduğunda suçu yanlış adamın üstlenmesine izin verdiler," dedi. "Onun adının mahvolmasına izin verdiler."

Ağlamayı bitirdi. Gözyaşlarının yerini sert bir bakış almış ve Judy'nin gözlerinin içine inançla bakıyor.

"Adı ne?" diye sorar Judy.

"Öyleydi," diyor Bayan Clute. "O öldü."

"Adı neydi?"

"Stoddard," dedi Bayan Clute. "Benimkiyle aynı."

Judy'nin aklı çalışıyor. Bu sabah erken saatlerde incelediği bankacı tanıdığı bir isim. "Carl Stoddard senin-"

"Baba."

Judy not defterine bir şeyler yazıyor. Doğrusu, orada hangi kelimeleri oluşturduğunu bilmiyor - ama bir sonraki sorusunu dikkatlice formüle etmek için zamana ihtiyacı var. Onu korkutup kaçırmamak için.

"Clute senin evlilik adın mı?" diyor.

Kadın sabırsızca başını sallıyor. Şimdi eve bakıyor, gerginleşiyor, fark edilmeyi bekliyor.

"Senin bir Stoddard olduğunu biliyorlar mı?"

Judy sorar. "Tanrım, hayır," diyor Bayan Clute.

"Bu işi neden kabul ettin?"

Vites değiştiriyor. "Çaresizlik," dedi. "Beslenecek ağızlar. Gömlek fabrikasının kapandığını duydun."

Judy bilmiyordu. Bayan Clute'un hangi gömlek fabrikasından bahsettiğini bilmiyordu. Yine de başını salladı.

"Shattuck'ta başka iş yok. Ya bu olacaktı ya da taşınacaktık," diyor Mrs. Clute. "Peki nereye gideceğiz?"

"Ailenizin geri kalanı biliyor mu? Stoddard'lar yani." Bayan Clute başını sallar.

"Kız kardeşlerim anlıyor," diyor. "Ama annem benimle konuşmuyor. Bütün ailenin çürümüş olduğunu söyledi. olacağımı söyledi." Bayan Clute göle . "Haklı olduğu ortaya çıktı."

"Bayan Clute," diyor Judy. "Barbara Van Laar'ın nereye gittiği hakkında bir fikriniz var mı?"

Kadın hemen cevap veriyor. "Hiçbir fikrim yok," diyor. "Gerçekten. Ama ailesinin bildiğine bahse girerim."

Yine o his-içgüdü, diye düşünüyor Judy.

"Neden?"

"Burada haddimi aşarak konuşuyorum," diyor Bayan Clute, "ama Bear Van Laar kaybolduğunda, aile tüm arama çalışmalarını başından sonuna kadar aksattı. İlk olarak, çocuk kaybolduktan saatler sonrasına kadar arama ekiplerini çağırmadılar. O zamana kadar her yerde ayak izleri vardı, yağmur yağmıştı ve çocuğun izini sürme umudu kaybolmuştu. Tazılar için de bu durum işi daha da zorlaştırdı."

Sağ elinin başparmağını uzatır, sanki ailenin yaptığı tüm hataları saymaya hazırlanıyormuş gibi.

"Sonra," diyor, "biz Shattucker'ların yardım etmesine izin verdiler, ama bir hafta sonra bizi gönderdiler. Onun yerine Sierra Madres'ten bir arama ekibi getirdiler. Özel bir uçak kiraladılar. Duyduğuma göre onlara cömertçe ödeme ."

"Yerel arama görevlilerine de ödeme yaptılar mı?"

Bayan Clute alay ediyor. "Pek sayılmaz," diyor. "Sanki zaten aile için çalışıyorlarmış gibi muamele görüyorlardı. Çalışmayanlar, yardım etmek için işlerini kaçıranlar bile. Ve işin ironik yanı, Kaliforniya'dan gelen arama görevlilerinin ne yaptıklarına dair hiçbir fikirleri yoktu. Bizimki gibi bir araziye daha önce hiç görmemişlerdi. Hiç bu kadar sık çalılık görmemişlerdi. Çocuğun tek bir izini bile bulamadan kuyruklarını kıstırıp gittiler."

Neredeyse zafer kazanmışçasına gülümsüyor ve sonra kendisinin farkına varıyor.

"Şimdi dinleyin," diyor Bayan Clute. "Aile için çok üzülüyorum. Eğer masumlarsa -ki pekâlâ olabilirler- yaşadıkları büyük bir günah. Ama babamın adını temize çıkarmadıkları için onları asla affetmeyeceğim. Babam öldükten sonra, Bear'ı öldürenin o olduğunu *varsayarak* öylece bıraktılar. Ve büyük olasılıkla çocuğu bulamayacaklarını, çünkü ölü bir adama soru soramayacağınızı söylediler."

Her iki omzunun üzerinden bakıyor ve sonra devam ediyor. "Daha önce Bear kaybolduğunda burada olan birini gördüm. Adı LaRochelle. Onu babama karşı dava açtıkları zamandan hatırlıyorum. O bir yalancı. Yerinizde olsam ona güvenmezdim."

Judy başını sabit tutuyor. Hafifçe bile olsa başını sallamak ona yanlış geliyor. Ama kadının ne dediğini anlıyor.

Bayan Clute "Çocuğunuz var mı?" diye soruyor.

"Bilmiyorum."

"Pekâlâ. Eğer yaparsan, bu konuşmayı hatırla," diyor Bayan Clute. "Sözlerimi hatırla. Ve kendinize sorun; siz de onlar gibi aramayı erken bırakır mıydınız?"

Judy yere bakar ve Bayan Judy'deki duygu yoğunluğu karşısında birden utanır.

Clute'un bakışları.

"Hiç yapar mıydın?" diyor bir kez daha. İkisi de bir süre sessiz kalır.

"Şimdi içeri dönmem gerekiyor," diyor Bayan Clute. "Yapacak çok iş var."

Judy başını sallar. "Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı? Bilmem gereken başka bir şey?"

Bayan Clute şöyle düşünüyor. "Aklıma gelen tek şey, o ailede kimsenin o küçük kızı sevmediği. Barbara. Ben buna ihmal derdim. Yaz kampına gitmeden önce, yiyecek bir şeyler almak için mutfağa girerdi. Kendi evinde kaybolmuş gibi görünüyordu. Elimden geldiğince onu beslerdim. Annesi bundan hoşlanmazdı. Ona yemek vermeyi bırakmamı söylerdi. Başımı sallar ve dinliyormuş gibi yapardım ama ziyaretlerini hep sevmişimdir. Barbara tuhaf bir kız, garip giyiniyor ama burada adımı öğrenmek için zaman ayıran tek kişi o. İyi bir ruhu olduğunu düşünüyorum."

"Teşekkür ," diyor Judy.

Bayan Clute başını sallar.

Judy, Hayes'in daha önceki sözlerini hatırlar. İyi notlar alıyordu, ancak gerçekleri doğru anladığından emin olmak istiyordu.

"Bayan Clute, bana anlattığınız her şeyi elimden geldiğince yazmamın bir sakıncası var mı? Gözden geçirebilir ve doğruysa imzalayabilirsiniz."

Kadın dehşetle ona bakar. "Milyon yıl geçse de asla," der. "Sana söylediklerimden pişman değilim. Ama verebileceğim tek yardım bu."

- - -

Judy bunun şu anda haritadan daha önemli olduğunu düşünüyor. Komuta merkezine doğru yürür ve baş masada Hayes'i arar.

Dışarıda iki müfettiş merdivenlerde oturmuş, ellerindeki panolara ifadeler yazıyorlar.

"Hayes içeride mi?" diye sorar Judy ve içlerinden biri başını sallar.

"Yerinizde olsam oraya girmezdim," diyor. "LaRochelle on dakikadır ona izin veriyor."

Judy duraklar. Kapıdan sessiz bağırışlar geliyor.

Oturabileceği iyi bir yer yok.

"İşleri bittiğinde onu aradığımı söyler misin?" diye sorar. "Elbette tatlım," diyor diğeri. Kafasını kaldırmadan.

"Ben Müfettiş Luptack," diyor Judy.

"Harika."

- - -

Hayes'i beklerken Judy Emerson Kampı'nın arazisinde dolaşır ve LaRochelle'in o sabah kendisine verdiği işi yapar. Kâğıt ve kalemını yanına alır. Görebildiği her binanın önünde durur ve sanki yukarıdan bakıyormuş gibi ayak izlerini çizer. Kullanımı net olanları etiketliyor.

İşini bitirdiğinde kuzeybatıya, artık kullanılmayan bir dizi çiftlik binasına doğru döner.

İyice arandıklarını biliyor. Ve bildiği kadarıyla, kimseyi barındırmak için kullanılmıyorlar.

Hayes ve LaRochelle işlerini bitirene kadar yapacak başka bir şeyi olmadığından, kolunun altına sıkıştırdığı kâğıtla onlara doğru yürür.

- - -

Dört yapı var. Judy tarım hakkında hiçbir şey bilmiyor ama bir tanesi süt ahırını gibi görünüyor, büyük kapıları dışarıdaki havaya açık. İçeride, ayakta duran ahırlar uzun zaman önce terk edilmiş gibi görünseler de hala hayvan kokusuna sahipler. Ahırın üstünde bir samanlık var; cılız bir merdiven

Judy'nin başını içeri sokacak kadar yükseğe tırmanmasına ve duvarlara dayanmış birkaç saman balyasının kalıntılarına bakmasına izin verir.

Aşağı iniyor.

Süt ahırının yanında, ayakları üzerine kurulmuş, penceresiz küçük bir bina var. Asıl amacı ne olursa olsun, o zamandan beri paslanan çiftlik ekipmanlarına ev sahipliği yapıyor. Oraya kısa bir süre girdikten sonra batısındaki binaya doğru ilerliyor.

Bu üçüncü binanın içi de ilk başta kafasını karıştırır: Zeminleri betondur ve bir gidere doğru aşağı doğru eğimlidir. Belki de, diye düşünüyor, burası atların egzersizden sonra süngerle temizlendiği yerdirdi? Burada tanımlayamadığı bir koku var ama bu onu geriyor.

Sonra yukarı bakıyor.

Tavanın bir ucundan diğerine beş metal çubuk uzanıyor. Bu çubuklardan düz çizgiler halinde düzinelerce kanca sarkıyor.

Sonunda koku ona mantıklı gelir: burası bir mezbahadır. Bir süre daha orada durur, vücudu gergindir.

Sonra bir ses gelir: başının üstünde ayak sesleri.

Tracy

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| **Temmuz 1975**| Ağustos 1975

Sayatta Kalma Gezisi hiçbir zaman önceden duyurulmadı. Bunun yerine, onlara şu şekilde duyuruldu: sabah saat 5:30'da havalı bir korna ile Güneş doğduktan sonra.

Bütün yaz boyunca eğitilmişlerdi. Hava borusu çaldığında, ranzalarından fırlayıp kıyafetlerini giyerler, arada duş almazlar ve bayrak direğine doğru koşabildikleri kadar hızlı koşarlardı.

İlk gelene fazladan erzak verilirdi; son gelene ise hiçbir şey verilmezdi.

Barbara kabindeki herkesten önce kalkmış ve giyinmişti.

"*Üniformanın üzerine kalın giysiler giy,*" diye fısıldadı Tracy'ye ve sonra gitti.

Tracy grubunda bayrak direğine en son ulaşan kişi değildi ama direğe çok yakındı. Bu nedenle de bir danışmanın kendisine verdiği sırt çantasının içinde sadece dört kutu fasulye ve dolu bir su matarası vardı. Etrafına bakındı: Barbara ve Lowell Cargill muşambaları, pusulaları, İsviçre çakılarını inceliyorlardı. Ve grubun en sonunda gelen en genç iki kişi sırt çantalarını açtıklarında tamamen boş olduklarını gördüler. Tracy onların yüzlerine baktı: cesur olmaya çalışıyorlardı ama çeneleri durmuş gözyaşlarıyla gerilmişti.

T.J. Hewitt bayrak direğinin dibinde durmuş, kaosu kayıtsızca izliyordu. Her kampçının elinde bir sırt çantası olduğunda

direğe doğru küçük bir yol kat etti ve Danner botunun kalın tabanını kramponun üzerine koyarak konuşmak için megafonu kaldırdı.

"Hayatta Kalma Grupları," dedi. "Liderleriniz kısa süre içinde yanınıza gelecek. Ama unutmayın: onlar sadece acil durumlar için oradalar. Size başka hiçbir şekilde yardımcı olmayacaklar. Genel olarak," dedi - burada toplantı alanının etrafına o kadar uzun süre baktı ki sanki her kampçının gözünü yakalamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu - "kendi başınızasınız. İyi şanslar."

Danışmanlar grubun ortasından kendilerine tahsis edilen gruplara doğru ilerlemeye başladılar. Tracy önlerine kimin çıkacağını merak ederek onları taradı.

Ama yaklaşan T.J. Hewitt'in kendisiydi.

"Benimlesin," dedi.

- - -

Beş dakika sonra yola çıktılar.

T.J. öndeydi. Ardından gruplarındaki en genç kampçılar geldi. Ördek yavrusu gibi liderlerinin arkasında sıraya girmişlerdi; liderleri sık sık onlara bakıyor, sanki varlıklarından şaşırılmış ya da rahatsız olmuş gibiydi.

"Görünmez olduğumu farz et," deyip durdu ve grubun geri kalanının yanına geri döndüler, ancak bir dakika sonra T.J.'in yanına döndüler.

Barbara, Tracy, Lowell ve arkadaşı Walter -en yaşlıları- dörder dörder yürüyorlardı. Tracy zaman zaman Lowell'a yan gözle bakıyor, onunla uyum içinde şarkı söylemenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyor, sonra da bunu düşününce öfkeyle kızarıyordu.

Kuzeye doğru yürürken Self-Reliance adlı ana evin önünden geçtiler. Tracy pencerelerden hareket eden insanlar görebildiğini düşündü ve bunu Barbara'ya söyledi, o da omuz silkerek önüne baktı.

"Hazırlanıyorlar," dedi. "Ne için?"

"Bir parti veriyorlar. Evin yüzüncü doğum günü." "Sen de davetli misin?"

Barbara başını salladı.

"Zaten gitmek istemiyorum," dedi.

- - -

Ana yolu geçtiler ve T.J. onları durdurana kadar bir saat daha yürüdüler.

"Bu iyi," dedi. Ve sonra uzaklaştı.

Sessizliği bozan Barbara oldu. "Sırt çantalarınızı açın," dedi. On ikisinin çantasında altmış iki kutu çeşitli yiyecek vardı,

On iki torba gorp, on iki su matarası, dört küçük şişe tentürdiyot, dokuz muşamba, dört konserve açacağı, çeşitli bıçaklar, bir rulo tuzak teli, on ip ve - son torbadan çıkan ve en büyük rahatlamayı sağlayan- bir kutu kibrit.

Barbara ayağa kalktı, eşyaları inceliyor, hepsini nasıl kullanacağına dair hesaplar yapıyordu. Sonra bir ağaca yaslanmış, bir dizi bükülmüş, botunun tabanı ağacın kabuğuna dayanmış olan T.J.'ye baktı.

"Bana bakma," dedi T.J. "Ben görünmezim. Burada değilim."

Döndü ve sırt çantasını omuzlarına aldı, ardından hafif bir eğimle otuz metre kadar yürüdü, burada toprakta nispeten düz bir yer buldu ve çadırını kurmaya başladı. Bir anda kendi ateşini yakmış, iki ağacın arasına bir hamak germiş ve kahve için su kaynatırken kitap okumaya başlamıştı.

- - -

Öğleye doğru kampçılar da yerleşmişlerdi, Barbara en önde gidiyordu. Tracy ilk defa Barbara'nın ne kadar iyi hareket ettiğine ve ormanı ne kadar iyi tanıdığına hayret ediyordu. Yakındaki bir akarsudan akan suyu bulan, küçük bir gruba mataralarını iyotla doldurmaları için liderlik eden oydu; ilkel çadırlar kurmak için ipleri ve muşambaları kullanan, bir toprak parçasını temizleyen, kayalarla büyük bir daire oluşturan oydu. Sonra çocukları bulabildikleri en kuru odunları ve çıraları bulmaları için gönderdi.

Diğerlerinden çok da büyük sayılmazdı -aslında Walter ve Lowell'dan da küçüktü- ama Tracy'ye o gün yetişkin bir kadın gibi görünmüştü.

Yakındaki tepede, T.J. zaman zaman kitabından başını kaldırıyor, kayıtsızca izliyor ve hiçbir şey söylemiyordu.

Barbara'nın emirlerini yerine getirmedeği zamanlarda Tracy yere oturur ve küçük çocuklardan birinin, Christopher adında tatlı huylu ve biraz da korkmuş görünen bir çocuğun icat ettiği bir oyunu oynardı. Sekiz yaşındaydı: grubun en küçüğüydü. "Tüm kampın en küçüğü," diye not düştü asık suratla.

- - -

Geceleri, yemekten sonra hayalet hikâyeleri anlatıyorlardı - Jacob Sluiter ya da Slitter'dan bahsetmekten kaçınarak - eğlenceli olamayacak kadar gerçek hissettiler. Lowell, arazide en sevilen hayalet olan gri saçlı kadın Korkunç Mary ile ilgili olanı anlattı. "Kulübemdeki çocuk onu geçen gece gördüğünü söyledi," dedi Lowell - ta ki genç kızlardan biri ağlamaya başlayana ve Lowell sözünü geri alana kadar. Bunun yerine kamp şarkıları söylediler ve ardından Lowell akapella olarak denizde kaybolan bir denizci hakkında güzel ve kederli bir şarkı söyledi.

Vahşi bir şeyler oluyordu: Tracy bunu hissedebiliyordu. Evet, T.J. tepenin hemen yukarısındaydı ama görünmezlik sözünü yerine getiriyordu. O sırada çocuklar iş başındaydı: hepsi ama en çok Barbara. Yetişkinlerin yokluğunda, Tracy'yi gururlandıracak şekilde kendilerine geldiler.

- - -

Muşamba çadırlar Barbara tarafından belirlendi. Tracy ve Barbara birincide, Lowell ve Walter ikincide, en küçük dört oğlan üçüncüde -bunun adaletsizliğine kısa bir süre itiraz ettiklerinde, Barbara onlar susana kadar onlara baktı- ve en küçük dört kız dördüncüde olacaktı.

Akşam saat onda, ateşten uzakta hava serindi.

O sabah Barbara'nın talimatlarına uyan Tracy, bayrak direğine koşmadan önce eşofman altı, uzun kollu bir gömlek ve üniformasının üzerine kalın bir kazak giymişti. Kampçıların çoğu da kendilerine haber veren danışmanlarından ve arkadaşlarından bu mesajı almıştı ama en küçükleri olan Christopher şortu ve tişörtüyle titriyordu.

Onu gören Barbara üzerindeki kazağı çıkarıp fırlattı. "Giy şunu," diye emretti.

Minik Christopher'ın üzerinde bir cüppe gibi duruyordu ama içinde rahatlamış bir şekilde sırtıyordu.

Bu yolculukta uyku tulumu olmayacaktı; tek bir kampçıya bile uyku tulumu verilmemişti. İşlerinin bir parçası da belli bir miktar rahatsızlıkla hayatta kalmaktı.

"Dinleyin," dedi Barbara. "Gece uyanıp ateşin azaldığını görürsen, onu körüklemek ya da yeni yakıtla doldurmak senin görevin." Göstermek için durakladı ve derme çatma odun yığınının nerede olduğunu işaret etti. Yağmur ihtimaline karşı kalan tek muşambaya sarmıştı. "Ama sakın dolaşmaya çıkma," dedi. "Karanlıkta kaybolursanız, bu herkes için kötü olur."

Durdu, düşünüyordu.

"Bir şey daha var," dedi Barbara. "Birbirinizden ayrılmayın. Yani gece boyunca vücutlarınız birbirine değsin. Bunu yaparsanız çok daha sıcak olursunuz."

Genç çocuklardan birkaçı inledi.

"Peki," dedi Barbara. "İstersen Umurumda değil."

Biri kıkırdadı ve hepsi onun uzattığı koluna doğru baktı.

Christopher, en küçükleri, dizleri Barbara'nın kazağının içinde, yerde bir top kıvrılmıştı. Derin bir uykuya dalmıştı.

Barbara alkışladı. "Ben, Tracy, Walter ya da Lowell olmayan herkes," dedi. "Çadırlarınıza gidin. Yatma vakti."

- - -

Kamp yerleşmişti. Tepesindeki T.J. bile emekli olmuş gibiydi: Kamp ateşinin sönmesine izin vermişti, görünüşe göre paketlediği uyku tulumunun içinde yeterince sıcaktı.

En yaşlı dört kampçı alanı toplamayı bitirdiğinde, Walter onları kendisine, Lowell ve kendisinin çadırına doğru yönlendirdi.

"Yanımda bir şey getirdim," diye fısıldadı. Ateşin loş ışığında, Tracy onun sırtırken dış tellerinin parıltısını görebiliyordu.

Çadırın içinde, soğuktan titreyerek küçük bir daire şeklinde oturdular. Tracy'nin dişleri sıkılı olmadıkları her an takırdıyordu. Barbara'nın Christopher'a bağışladığı bir kat aşağıya indiğinde nasıl hissettiğini ancak hayal edebiliyordu.

On dört yaşında, genç görünümlü, sıırım gibi bir adam olan Walter da bunu fark etmiş olacak ki üzerindeki kazağı çıkarıp Barbara'ya verdi.

"Hayır," dedi Barbara.

"Al şunu," dedi Walter. "Üzerimde hâlâ bu gömlek var." Altına giydiği uzun kollu gömleği işaret etti.

"Ayrıca," dedi, "bu gece Lowell'la kucaklaşabilirim."

Ve sırtarak onu iten Lowell'ın üzerine bir kol . "Bize ne göstermek istiyordun?" dedi Barbara.

Walter kolunu Lowell'ın omuzlarından çekti ve kalan gömleğini kaldırdı. Altında böğrüne bağladığı bir matara vardı.

Tracy bunun ne olduğunu hemen anladı. Kendi babasının da piste gelirken yanında getirdiği bir matarası vardı. Onu ceketinin iç cebinde saklar, ara sıra hiç çekinmeden ondan bir yudum alırdı. Bir keresinde, bir atı yarışı kazandıktan sonra şişeyi Tracy'ye uzatmış, o da merak edip bir yudum almıştı. Boğazından aşağıya inerken yanışını hâlâ hatırlıyordu.

"Etkileyici," dedi Barbara.

"Teşekkürler," dedi Walter. Kapağını açtı ve bir yudum aldı.

"İçinde ne var?" diye sordu Barbara.

"Crème de menthe," dedi Walter. "Babamın takip etmediği tek içki bu."

O geçti. Hepsi içti. Tracy önce küçük bir yudum, sonra daha büyük bir yudum aldı. Babasının içtiğinden daha tatlıydı ve aynı zamanda daha iğrençti.

Öksürdü.

"Şşşt," dedi Barbara. Şişeyi Tracy'den kaptı ve uzun bir yudum aldı, elinin tersiyle ağzını sildi.

Birkaç dakika içinde çadır ısınmıştı. Tracy karanlıkta sırtıttı. Şimdiye kadar sahip olduğu tüm endişeler birdenbire birkaç metre uzakta göründü.

Barbara sağındaydı; Lowell onun karşısındaydı; Walter da onun yanındaydı. Tracy ayağını, spor ayakkabısının içinde, Lowell'ın ayağı olduğundan şüphelendiği yöne doğru hareket ettirdi ama göremiyordu. Onun ağzını kendi ağzında hissetmenin nasıl bir şey olacağını hayal ediyordu. Spor ayakkabısı Lowell'inkine ulaştığında, ayağını orada bıraktı ve sanki prize bir fiş takmış gibi hissetti.

"Sıkıldım. Hadi bir oyun oynayalım," dedi Walter.

"Burası zifiri karanlık," dedi Tracy. İskambil kâğıtlarını, dama oyununu ya da Christopher için hazırladığı sopaları düşünüyordu.

"Öyle değil. Doğruluk mu cesaret mi?"

dedi Walter. Barbara hafifçe güldü.

Tracy bunun ne olduğunu sadece kitaplardan ve dizilerden biliyordu. Yaşıtlarının pijama partisi gibi şeylerde oynadıkları bir oyun olduğunu anlıyordu, ama sadece anne tarafından kuzenleriyle ya da annesi geceleri çalışan komşu kızı Debbie Finley ile pijama partisi yapmıştı. O yatıya kalmalar hiç de bunun gibi hissettirmemişti.

Bu duygunun bir kısmı tehlikeden kaynaklanıyordu: Tracy hepsinin zihninin bir köşesinde, kamp alanının kenarında, kısa süre önce kaçmış, aç ve öfkeli Jacob Sluiter'in görüntüsü olduğundan emindi. Ama hiçbirisi onun adını söylemiyordu: söylemek Barbara'ya saygısızlık gibi geliyordu. Kardeşinin anısına, Sluiter'in onun kayboluşuna bir şekilde karıştığı söylentilerine.

"Önce ben gideceğim," dedi Tracy, kendini pervasız hissederek. Elini iğrenç krem de menthe için uzattı.

"Doğruluk mu cesaret mi?" dedi Walter. Kelimeler bir büyü gibi gelmişti. "Doğruluk," dedi Tracy, içerek.

"Kimi seviyorsun?" dedi Walter.

Ve yalan söyleyeceğini hemen anladı. Hempstead'deki okulunda kendi sınıfındaki tüm erkekleri düşündü.

"Philip DiGiacomo," o dedi, isimlendirme ve çocuk kim oldu yaygın olarak en şirin olarak kabul edilir.

"Ah, bu hiç adil değil," dedi Walter. "Bu *kampta* kimi seviyorsun?"

"Çok geç," dedi Tracy mutlulukla. "Sıra sende. Doğruluk mu cesaret mi?"

"Cesaret," dedi Walter.

Tracy bir an düşündü. Cesaretinin yaratıcı ve komik istiyordu. Diğerlerini güldürmek istiyordu.

", " dedi. "Walter: Sana meydan okuyorum, T.J.'in çadırına doğru yürü ve çadırın dışında ayı sesleri çıkar."

Çocuklar sessiz kahkahalara boğuldu. Yanı başında, Barbara'nın başını hızla kendisine doğru çevirdiğini hissedebiliyordu.

"Bu iyi bir fikir değil," dedi Barbara. "Neden olmasın?" dedi Lowell. "Bu çok komik."

Barbara'dan: uzun ve ölçülü bir duraklama. Ve sonra: "Silahı var." Diğer üçü sessizliğe gömüldü.

"Neredeyse kesinlikle bir silahı var," dedi Barbara.

"Ne için?" dedi Lowell.

"Tam da bu nedenle," dedi Barbara. "Ayılar ve diğer şeyler için."

"Ya da Slitter için," dedi Walter.

Uzun bir duraklama oldu.

"Sence bu yıl danışmanları bizimle birlikte göndermelerinin nedeni bu mu?" dedi Walter. "Kaçak olduğu için mi?"

"Hayır," dedi Barbara. "Bence bunun nedeni pek çok ebeveynin şikayetçi olması. T.J. bu neslin öncekilerden farklı olduğunu söylüyor. Ebeveynlerin daha çok korktuğunu söylüyor."

Dördü bunu düşünürken daha fazla sessizlik oldu. Tracy kendi ailesinin korkacağını sanmıyordu. Ama diğer kızların annelerini hatırladığında - desenli şal elbiseleri, Weejun'ları - korkacaklarına inanıyordu.

"Peki," dedi Walter. "Bunu yapmayacağım. Başka bir fikrin var mı?"

Tracy beynini zorladı. Şişeyi bitirmesini sağlamayı düşündü ama daha fazlasını istiyordu. Diğerlerinden birini öpmesini ya da soyunup kamp alanında dolaşmasını istemeyi düşündü ama bunun emsal teşkil edeceğinden endişeliydi -kendisi de herhangi bir giysisini çıkarması istendiğinde dehşete düşüyordu- ve bunun yerine, "Bize Lowell'ın en büyük sırrını söylemen için sana meydan okuyorum," dedi.

Kimsenin yüzünü iyi göremiyordu ama Walter'ın nasıl karşılık vereceğini düşündüğünü anlayabiliyordu.

"Bu kolay," dedi sonunda. "Evdeyken ışık açık uyuyor çünkü karanlıktan korkuyor."

Lowell'a döndü. "Ama endişelenme dostum," dedi. "Seni koruyacağım."

Tracy iki şeyi hemen anladı: Bunun Lowell'ın en büyük sırrı olmadığını ve Walter'ın ne pahasına olursa olsun ona sadık kalacağını. Kalbi sıkıştı. Kaba olmak istememişti.

- - -

Otuz dakika geçti. Bir saat. Hepsi çakırkeyifti ve eskisinden daha sıcaktı. Tracy'nin iyi ruh hali, değiş tokuş ettikleri samimiyetler sayesinde yerine gelmişti: kabul edilebilir cesaretleri tükendikten sonra, bunun yerine gerçeklere döndüler ve geçen kısa süre içinde birbirleri hakkında tüm yaz öğrendiklerinden daha fazlasını öğrendiler. Tracy, böyle arkadaşlara sahip olmanın harika bir şey olduğunu düşünüyordu; saklamak için en çok çaba harcadığınız yanlarınızı görüyor, onları gün ışığına çıkarıyor ve aşağılamaktan çok yücelten bir tür şefkatli azarlamayla kutluyor gibiydiler. Lowell'ın karanlıktan gerçekten korktuğunu öğrenmişti; Lowell, fiziksel yeteneklerine rağmen, futbol oynayan babasının dehşetine rağmen spordan nefret ; Walter okulda berbattı, *disleksi* denen bir hastalığı vardı, babası

Harvard'a gitmişti ve daha azını beklemiyordu. O, Tracy, evde ne kadar az arkadaşı olduğunu, ortaokula birlikte gittiği kızların ona hiç benzemediğini; babasının annesini Adelphi Otel'de kokteyl garsonu olan Donna Romano için nasıl terk ettiğini; annesinin bu olaydan sonra nasıl daha sessiz, daha az gürültülü hale geldiğini anlatmıştı.

Her gerçek söylendiğinde şerefe yaptılar, içtiler. Ateş azaldığında sırayla körüklediler.

Çekingen görünen tek kişi Barbara'ydı. Onlarla birlikte sessizce gülüyordu; meşguldü; ama sıra gerçekleri anlatmaya geldiğinde, Tracy bunların sansürlendiğini hissetti.

Tracy, arkadaşlarıyla bu şekilde mahremiyet alışverişinde bulunmanın çok özgürleştirici olduğunu düşündü; farklı bir deneyim yaşadığı için Barbara'ya neredeyse üzülüyordu. Ve böylece, Tracy'nin katılma zamanı geldiğinde, Barbara'yı seçti. Barbara da gerçeği seçti.

Tracy hiç tereddüt etmeden bütün yaz merak ettiği soruyu sordu.

"Erkek arkadaşın kim?"

Sessizlik.

Arka planda ateş gürültüyle patladı ve Tracy sıçradı.

"Gerçek ki," dedi Barbara sonunda, "sana gerçeği söyleyemem."

Sesinde öfke vardı: kendisine mi, erkek arkadaşına mı, yoksa dünyaya mı yönelikti, Tracy emin değildi.

Barbara Walter'dan aldı ve dik tuttu. Bitirdi

o.

Sonra dedi ki, "Lowell. Doğruluk mu cesaret mi?" Lowell düşündü. Sonunda cesareti seçti. "Beni öpmen için sana meydan okuyorum," dedi Barbara.

Tracy boynunun dibinde soğuk bir his hissetti ve bunun Korku.

Ateşin loş ışığında Lowell'geniş omuzlarını görebiliyordu, ön kolları kıvrılmış bacaklarının üzerinde üst üste geçmişti. Önce bir kolunu, sonra diğerini indirdi ve sonra bir amaç dizlerinin üzerine kalkıp Barbara'ya doğru eğildi. Ellerini Barbara'nın iki yanına koydu.

Sonra yüzünü onunkine yaklaştırdı ve onu öptü. Tracy onun daha önce de birçok kızı öptüğünü ve bunun sıradan, emirleri yerine getiren bir öpücük olmadığını hemen anladı. Bunun yerine duygu dolu, arzulu bir öpücüktü bu. Arkasını dönmek istedi ama yapmadı. Tracy, gardını düşürdüğü için bunun onun cezası olduğunu düşündü. Bunu hak etmişti. Kabul etti.

- - -

Öpüşme sona erdiğinde Walter küçük bir *Oooh* sesi çıkardı ama hepsi bu kadardı.

Sonra Barbara yorulduğunu söyledi, Lowell aynı fikirdeydi ve dördü aniden ayrıldı: oğlanlar son bir kez ateşle ilgilenmek için; kızlar çadırlarına doğru.

İçeride, Tracy yine üşüyordu. Titriyordu. Yan döndü, dizlerini eşofmanının içine soktu ve bir bebek gibi kıvrılıp yattı.

Bir süre sonra Barbara'nın kendisine yaklaştığını hissetti ve ardından Barbara kollarını Tracy'nin yanına dolayarak onu arkadan kucakladı.

"Yapma," dedi Tracy.

"Özür dilerim," dedi Barbara. "Ne düşünüyordum bilmiyorum. Özür dilerim, Tracy."

Ağlamak istemiyordu ama birden ağlamaya başladı. Öfkeden çok utançtan ağlıyordu: Lowell Cargill gibi birinin kendisiyle ilgilenebileceğini düşündüğü için utanıyordu.

"Ağlama Tracy," dedi Barbara. "Lütfen. Özür dilerim."

Tracy gözlerini kapattı. En azından şimdi daha sıcaktı; Barbara vücutlarını bir araya getirmenin ısıyı korumak için yararlı olduğu konusunda haklıydı.

"Ondan hoşlanıyor musun?" Tracy

fısıldadı. "Hayır."

"Bunu neden yaptın?"

Barbara durakladı.

"Bazen kötü şeyler yapıyorum," dedi. "Böyle bir sorunum var. Düşünüyorum- şu anda yapabileceğim en kötü şey ne olabilir? Ve sonra onu yapıyorum. Neredeyse kendimi durduramayacakmışım gibi."

Tracy istemese de Barbara'nın ne demek istediğini anlamıştı. O da bu tür düşüncelere kapılmıştı; aradaki fark, bunları eyleme geçirmekten korkuyor olmasıydı. Çoğu insanın öyle olduğunu hayal ediyordu.

"Bunu muayene ettirmelisin," dedi Tracy ve Barbara biraz güldü. Tracy gülümsedi. Her şeye rağmen Barbara'yı güldürmekten hoşlanıyordu.

"Evet," dedi Barbara. "Babam beş yaşımdan beri beni bir psikiyatriste götürüyor."

"Aynısı mı?"

"Hepsi farklı. Her yıl yeni bir tane oluyor. Bu yılki Dr. Roth. Ben ona Dr. Tembel diyorum, çünkü öyle. Konuşması da öyle. Bunun gibi," dedi Barbara ve halsiz ve donuk birinin taklidini yaptı.

"En azından o bir kadın," dedi Barbara bir süre sonra. "Kadınları daha çok seviyorum."

"Ben de," dedi Tracy - aslında bunun doğru olduğundan emin olmasa da.

"Dr. Roth senin sorununun ne olduğunu düşünüyor?"

"Dürtü kontrolü," dedi Barbara. "Ona göre bende yeterince yok. Babam da aynı fikirde."

"Onunla iyi geçinemiyorsun."

"Hah," dedi Barbara. "Yılın yetersiz ifadesi."

"Bu yaz kampa bu yüzden mi geldin?" dedi Tracy. "Ondan uzaklaşmak için mi?"

"Kısmen."

"Diğer kısım ne?" Barbara sessizdi.

"Hepsinden uzaklaşmak için," dedi. "Bu yaz bir parti verecekler ve ben orada olmak istemedim. Tüm o korkunç arkadaşları. Hiçbirini sevmiyorum."

Tracy'nin başka bir teorisi vardı.

"Erkek arkadaşını kamptan görmek daha mı kolay?"

Barbara başıyla onayladı. Tracy onun çenesinin Tracy'nin başının arkasında aşağı yukarı hareket ettiğini hissedebiliyordu.

"Gizlice çıkmak daha kolay," dedi Barbara. "Evde birileri her zaman uyanıktır."

"Peki ya annen?" Barbara'nın ailesi hakkında en çok bu kadar konuşmuşlardı. Normalde konuyu değiştirirdi. "Nasıl biri?" Tracy devam etti.

Bir duraklama.

"İşe yaramazın teki," dedi Barbara. "Zar zor çalışıyor."

"Ona ne oldu?"

Barbara'nın kolları Tracy'nin etrafında biraz gevşedi.

"Kardeşim kayboldu," dedi sessizce. "Ve bir daha geri dönmedi. Sanırım ona da böyle oldu. Çünkü onun genç kızlık fotoğraflarını gördüm ve iyi görünüyordu. Farklı bir insan gibi görünüyordu."

Tracy elini Barbara'nınkinin üzerine koydu. Sıktı. Soğukta ayıldığını hissedebiliyordu. Yarın bunların bir kısmından ya da hepsinden utanacağını, Lowell, Walter ve Barbara'ya bakmanın zor olacağını hissediyordu. Ama şimdilik, alkolün ona verdiği cesareten geriye kalanları kullanarak parmaklarını Barbara'nın parmaklarının arasından geçirdi ve kolunu kendine daha sıkı sardı.

"Bunu biliyor muydun, kardeşim hakkında?" Barbara söyledi. "Bunu herkes biliyor mu?"

Tracy başını salladı. "Özür dilerim,"

dedi. Sessizlik.

"Annem onun geri döneceğini düşünüyor," dedi Barbara. "Ama bu babamdan sakladığım bir sır. Bunları sadece bana söylüyor. Ayı'dan söz ettiğinde bile babam çılgına dönüyor."

"Yapacağını düşünüyor musun?" dedi

Tracy. "Hayır," dedi Barbara. "Ben sanmıyorum."

Tracy karanlıkta Barbara'nın ağzını açıp kapadığını duyabiliyordu. "Ne oldu?"

"Onu çok düşünüyorum. Keşke ," dedi Barbara. "Keşke onunla tanışabilseydim diyor musun?"

"Hayır. Yani, bu da işin bir parçası," dedi Barbara. "Onun fotoğraflarını gördüm ve iyi bir insana benziyordu. Herkes öyle olduğunu söylüyor."

Durakladı. Tracy nefesini tuttu, büyüü bozmak istemiyordu.

"Küçükken," diyor Barbara, "onunla hayali konuşmalar yapardım. Hâlâ bizimle yaşıyormuş, bana göz kulak olan bir ağabeyim varmış gibi davranırdım. Anne babam kavga ettiklerinde ya da bana kızdıklarında beni onlardan korurdu."

Tracy başını salladı. O da -tek çocuğu- benzer hayaller kurmuştu.

"Ama aynı zamanda," dedi Barbara, "eğer ortadan kaybolmasaydı."

Cümlesini bitirmedi. "O zaman

ne olacak?" dedi Tracy.

"O zaman ben hiç doğmamış olurum," dedi Barbara. "Sanırım bu daha iyi olurdu."

Uzun bir süre sessiz kaldılar.

Tracy, bir yetişkinin alarm vereceğini, hayatın yaşamaya değer olduğunu söyleyerek itiraz edeceğini biliyordu. Ama neredeyse on üç yaşında olan Tracy, bu ifadeyi bir yardım çağrısı olarak değil, bir gerçeğin ifadesi olarak okudu. Bu yüzden hiçbir şey söylemedi ve ikisi birlikte uzun bir süre, her biri diğerinin uykuya daldığını düşünene kadar nefes aldılar.

Barbara aniden tekrar konuştu.

"Saatin kaç olduğunu düşünüyorsun?"

Tracy saatini kaldırdı ve ateşten gelen ışığı yakalaması için ona açtı.

"Gece yarısı," dedi.

"Kahretsin," diye fısıldadı

Barbara. "Ne?"

"Gitmem gerek."

Aniden ayağa kalktı.

Yanında oturan Tracy de ayağa

kalktı. "*Gitmek mi?*" dedi.

Barbara sırt çantasını karıştırıyor, içini . "Nereye gidiyorsun?" Tracy sordu.

"Her gece gittiğim yer."

Küçük bir el feneri çıkardı. "Nereden buldun bunu?"

"Balsam'dan yanımda getirdim."

"Ama nasıl olacak sen Biliyorum nerede sen Gidiyor musun?" sordu Tracy, inanılmaz bir şekilde.

Ama Barbara alay etti.

"Benim için endişelenme," dedi. "Bu ormanın her karışını bilirim."

Sonra yola koyuldu, ateşin yanından geçip yokuş aşağı indi. Tracy sadece el fenerinin ışığını görene kadar izledi. Ta ki o bile kaybolana kadar.

OceanofPDF.com

Tracy

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| **Temmuz 1975**| Ağustos 1975

Tracy, soğuktan ve bazen de diğer kampçılardan birinin ateşe bakarken çıkardığı sesle uyandı.

Bir ara gözlerini açtığı anda havanın aydınlandığını ve çadırda hâlâ yalnız olduğunu fark etti.

Tracy hızla doğruldu, artık korkuyordu. Diğer herkes hâlâ uyuyordu. Parmak uçlarında Lowell ve Walter'ın çadırına gitti ve Lowell'ın yanına eğilip tek gözünü açana kadar adını fısıldadı.

"Barbara burada değil," dedi. "Gitti."

Lowell güneş ışığında gözlerini kırıştırdı, gözlerini ovuşturdu ve gerindi.

"Neden bahsediyorsun sen?" dedi Lowell. "Onu az önce gördüm. Biraz daha odun alıyordu."

Yeterince emin: küçük bir ağaçlığın arkasından Barbara geldi, kolları dallarla doluydu, sabah ateşlerini yakmak için çıra topluyordu.

Tracy'ye sırtıttı. *Günaydın*, diye mırıldandı.

- - -

Gün için planları, T.J.'in onlara açık hava sporları derslerinde öğretmiş olduğu basit sincap direkleri kurmaktı. Barbara, tabii ki, denetledi.

Akşam olduğunda sincap tuzaklarında hem yem hem de sincap kalmamıştı. Birisi küçük bir böğürtlen parçası bulmuştu ama onları almak için yapılan yürüyüş hiç şüphesiz böğürtlenlerin sağlayacağından daha fazla enerjiye mal olmuştu.

Ruh halleri değişmişti. Yapacak hiçbir şeyleri olmadığı için akşam yemeğini, Barbara'nın gece yemeği için ayırdığı küçük porsiyon konserve fasulye ve gorp'u beklediler. Genç kampçılar açlıktan şikayet ediyordu; yaşlılar ise sinirliydi.

Barbara kararlı bir şekilde tuzakları kontrol etmek için bir kez daha ormana doğru yola koyuldu. Ve bir anda bir çığlık duyular.

Tracy ayağa kalktı. Kamp alanının karşısında Lowell'ın da ayakta durduğunu görebiliyordu.

Ve sonra Barbara'nın sesine doğru koşmaya başladı.

İkisi bir dakika sonra sırtarak ve aralarındaki iki sincap direğini omuzlayarak ortaya çıktılar. Direklerden üç kızıl sincabın cesedi sarkıyor, onlar yürürken sallanıyordu. Tracy onlardan birinin hâlâ seğirdiğini ve çırpındığını dehşet içinde gördü.

"Barbara!" diye . "Barbara, biri yaşıyor!" Barbara başını salladı.

"Bir taş kap," dedi. "*Ben mi?*"

Tracy dedi ki.

"Evet, sen."

Tracy kamp alanının etrafına bakındı. Sağlam görünen bir tanesini hemen fark etti ve Barbara'nın incelemesi için başının üzerine kaldırdı.

"Güzel," dedi Barbara. "Şimdi çoraplarından birini çıkar ve taşı onun içine koy."

Tracy midesinin bulandığını hissetti.

"Yap şunu," dedi Barbara. "Haydi, Tracy. Sopayı indirmek zorunda kalırsam kaçır."

Barbara'nın bakışlarındaki bir şey Tracy'ye bunun bir test olduğunu ve başarısız olmanın arkadaşlıkları için felaket olacağını söylüyordu. O da buna uydu, toprağın üzerine oturdu, önce ayakkabısını sonra çorabını çıkardı ve taşı içine koydu.

Tek çıplak ayağıyla çılgın sincaba doğru topallayarak yürüdü. Kamptakilerin geri sessizdi. Silahını doğrulttu, bir sopa gibi savurdu

Kızıl sincabın kafatasını, artık hareket etmeyene kadar.

Sonunda başını kaldırdığında izlendiğini gördü: sadece akranları tarafından değil, T.J. Hewitt de tepesinde, elleri kalçalarında, onaylarcasına ona gülümsüyordu.

"İyi iş," diye seslendi.

Bunlar, kendini görünmez ilan ettiğinden beri söylediği tek sözlerdi.

Sonra hızla onlara sırtını döndü ve çadırına dönmek için çömeldi.

- - -

Sincapları kesen Barbara'ydı, öne doğru eğilerek yerdeki muşambanın üzerinde çalışıyordu.

Postu çıkarmayı neredeyse bitirdiğinde, bir sincap leşini kucağına kaydırıp ve kalan deriyi soyma bıçağıyla işlemeye başladı.

Diğerleri izledi.

Daha sonra kimse bunun nasıl olduğundan emin olamayacaktı, Barbara bile. -Ama birden kıpırdamadan oturmaya başladı ve sağ dizinin üzerinde derisi yarı yüzülmüş bir sincap, sol kalçasının içinde de kullandığı küçük bıçağın ucu duruyordu.

Eli hâlâ kabzayı tutuyordu. Refleks olarak aynı hızla kabzayı çıkardı ve ardından, "Bunu yapmamalıydım," dedi.

Yeterince emin: yara üç saniye boyunca sanki tereddüt ediyormuş gibi hareketsiz kaldı ve sonra küçük bir kan birikintisi yüzeye çıktı ve sonra döküldü.

Barbara yine, "Onu çıkarmamalıydım," dedi. "Onu orada bırakmalıydım."

Barbara şort giymişti ve bu yüzden bacağı tamamen görünüyordu. Kalçasının iç kısmından aşağıya doğru akan kan damlaları altındaki toprağa sırıyordu.

Diğer kampçılardan bazıları başlarını ellerinin arasına alarak geri çekildi; diğerleri ise yaklaştı.

"T.J.'e söylemeliyiz," dedi Lowell.

Barbara hızla, "Hayır," dedi.

"Neden olmasın?" dedi Walter. "O söyledi. Onu almak için tek nedenin acil bir durum olduğunu söyledi."

"Acil bir durum değil," dedi Barbara. "Ben halledebilirim."

Etrafına bakındı. Bacağından damlayan kan yerde *pat pat* sesleri çıkarıyordu.

"Christopher," diye seslendi. Kanı görür görmez kaçmıştı.

Şimdi çadırından ürkek bir şekilde çıktı.

"Sweatshirt'ümü geri istiyorum," dedi Barbara. "Özür dilerim."

Aceleyle soyunup ona doğru koştu. Bıçağıyla bir kolunu kesip bacağının etrafına sıkıca sardı. Kolun kumaşı hızla beyazdan pembeye dönüştü.

Barbara bir ya da iki saat boyunca onu taktı ve görünüşe göre hiç rahatsız olmadan, eskisi gibi işine devam etti.

Akşam yemeğinde sincap yediler, her birine yaklaşık bir ısırik et verildi, bu da açlıklarını azaltmasa bile herkesin moralini yükseltti.

Akşam geç saatlerde Tracy, Barbara'nın normalden daha sessiz görüldüğünü fark etti. Çok kan kaybettiğine şüphe yoktu; sweatshirt'ün kolunun iki kez başka kumaşlarla değiştirilmesi gerekmişti.

"Sen iyi misin?" dedi Tracy.

"İyiyim," dedi Barbara.

Ama yüzü çok solgundu. Tracy ona bir vuruş kadar uzun süre baktı.

"Ne oldu?" Barbara söyledi.

Tracy arkasında, diğer kampçıların bakışlarının kendilerine doğru döndüğünü hissedebiliyordu. Kamp alanı sessizdi.

"T.J.'e söylemeliyiz," dedi Lowell. Barbara'ya baktı ve yüzünü inceledi.

"Ben ciddiylim. Çok fazla kan kaybettin. Bu güvenli değil."

Barbara yine zayıf bir sesle, "Ben iyiyim," dedi.

Ama Lowell bunu duymak istemedi. T.J.'in kamp alanına doğru ilerledi. Barbara bir kez arkasından seslendi ama sesi duyulamayacak kadar kısıktı.

- - -

On saniye sonra T.J. elinde büyük bir tencereyle kendi kamp alanıyla onların arasındaki küçük yokuştan aşağı koşarak indi. Şimdi sırtüstü yatan ve görünüşe göre başını daha fazla dik tutamayan Barbara'nın önünde diz çöktü.

T.J. yükünü inceledikten sonra ayağa kalktı ve etrafına bakınarak herkesi değerlendirdi.

Ardından, Lowell Cargill'in bir kriz anında en çok yardımcı olabilecek kişi olduğunu doğru bir şekilde tespit ederek, elindeki tencereyi uzattı ve ona kamp ateşini yakmasını, ardından da üzerinde su kaynatmasını söyledi. Bu arada Barbara'yı hızla kucağına aldı ve sonra olabildiğince hızlı bir şekilde tepeye doğru yürüdü.

"Su kaynadığında bağırın," diye seslendi. Sonra Barbara ile birlikte çadırın içinde kayboldular.

- - -

Akşam olduğunda Barbara temizlenmiş, dikilmiş, beslenmiş, sulanmış, daha sıcak giysiler giydirilmiş ve yüzü çok daha pembeleşmişti. Ayrıca kamp alanındaki akranlarının yanına geri dönmüş ve yaşananların ciddiyetini çoktan küçümsemeye başlamıştı.

Daha sonra, çadırlarında, Tracy ve Barbara daha önce olduğu gibi birbirlerine sokuldular. "Barbara," dedi Tracy.

"Ne?"

"İyi olmana sevindim."

Barbara alay etti. "Bana bir şey olmazdı."

"Bilmiyorum," dedi Tracy. "İyi görünmüyordun."

"Kendi başımın çaresine bakabilirdim. Daha da kötüleşseydim Camp Emerson'a yürüyerek geri dönerdim. Oraya kadar yürürdüm ve geri dönerdim. Kimsenin T.J.'i bu işe bulaştırmasına gerek yoktu."

Garip bir şekilde, Tracy ona inandı.

"Bütün nereden öğrendin?" dedi Tracy. "Hangi şeyleri?"

"Bilirsin işte. Tuzak kurmak, çadır kurmak falan. Sincapları parçalara ayırmak. İlk yardım."

"Seninle aynı yerde," dedi Barbara. "T.J.'nin sınıfları."

Tracy başını salladı. "Ne bildiğini bilmiyorum. Kimsenin bildiğini sanmıyorum."

Barbara kısa bir süre sessiz kaldı. "Ailem," dedi.

Sonra sessizleştiler. Tracy'ye göre hikâyenin devamı vardı. Üstüne gitmedi.

"Bu gece yine mi gidiyorsun?" dedi Tracy fısıldayarak.

"Yapabileceğimi sanmıyorum," dedi Barbara. Biraz kıpırdandı. "Bacağımın bana izin vereceğini sanmıyorum."

İç çekti.

"bir sakınca var mı?" dedi Tracy.

Bunu dikkatle söyledi: hatasını tekrarlamak, Barbara'nın açıkça konuşmak istemediği bir konuyu gündeme getirerek onu kızdırmak istemiyordu.

Barbara o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Tracy onun uykuya daldığını düşündü. T.J.'in verdiği fazladan giysiler ikisine de sıcaklık veriyordu ve Tracy kendisinin de uykusunun geldiğini hissediyordu.

Sonra karanlıkta Barbara'nın nefes verdiğini duydu.

"Muhtemelen değil," dedi sessizce. "Muhtemelen değildir."

Alice

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: İkinci Gün

O Barbara'nın yokluğunun ikinci gününde Alice uyandığında ağzı çöl gibidir.

Bütün gece yüzüstü uyumuş. Ağzından yatak örtüsüne doğru bir parça ıslaklık yayılmış.

Kötü bir şey olduğunu biliyor. Hissi havada asılı duruyor; gerçeği henüz ortaya çıkmadı. Doğruluyor. Komodinin üzerindeki cin bardağına uzandı. Acıyla içiyor.

Ayağa kalkıyor.

Barbara.

İşte orada. Kızı dün sabahtan beri kayıp.

Beş dakika sonra Alice güneşlenme odasında duruyor. Pencereden izliyor: planladıklarından bir hafta önce çocuklarını almaya gelen daha fazla ebeveyn.

Bazıları - Albany, Niskayuna ya da Vermont'ta yaşayanlar - dün çocuklarını almak için geldiler.

Diğerleri - Batı Yakalılar, Coloradalılar, uçağa yetişmek zorunda olanlar - sadece bugün geliyorlar ve çocuklarının yirmi dört saatten kısa bir süre önce başka bir çocuğun kaybolduğu bir yerde bütün bir geceyi geçirmek zorunda kalmalarından dehşete bir halde, kiraladıkları ya da tuttukları arabalarıyla aceleyle Koru'ya yanaşıyorlar.

- - -

O anlıyor. Bear hakkında böyle hissettiğini hatırlıyor: onu korumak için her şeyi yapabileceğini. Ona zarar vermeyi hayal eden herkese fiziksel olarak zarar vereceğini. Ona ihtiyacı vardı, mesele buydu. Daha önce hiç kimse ona ihtiyaç duymamışken, o ona ihtiyaç duyuyordu. Ona yapıştı, Peter'ın patolojikleştirdiği bir alışkanlıktı bu. Ama daha önce hiç kimsenin koruyucusu olmamıştı ve bu duygudan zevk alıyor, ne zaman yalnız kalsalar gizlice bu duyguya kapılıyordu.

-

Arkasından biri güneş odasına girer.

Dönmeden, kim olduğunu biliyor.

Bugün Albany'ye götürüleceğini anlıyor. Peters her zamanki gibi onu yoldan çıkarıyor.

değil. Albany'de olmayı seviyor. Oğlunun sesini orada daha iyi duyabiliyor.

OceanofPDF.com

Alice

1950'ler| **1961**| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975

Bkulağı beklentiyle zıplıyordu. Alice güneşlik camından onu izledi: Kara Sinek Vedası'nın başlayacağı gün,

her zaman ön bahçede konuşlanır, misafirin gelmesini beklerdi. Şimdi taklalar atıyor ve elindeki beyzbol topunu defalarca havaya fırlatıyordu. Alice'in bilmediği bir şarkı söylüyordu, okulda öğrendiği bir şey olmalıydı. Bazen onun ev dışında bilmediği koca bir hayatı olması ona komik geliyordu. Son zamanlarda öyle bir *insan* oldu ki, dedi Peter'a. Peter onun ne demek istediğini anlamamış gibi gözlerini devirdi. Ama biliyordu. Kız onun bildiğini biliyordu.

Sekiz yaşındayken çok keyifli, zeki, meraklı, komik ve giderek daha bağımsızdı. Bu, umduğunun da ötesinde bir şeydi; şimdi bazen onu, sürekli yanında olmasını, dakikada on sekiz kez *anne diye* seslenmesini özliyordu.

Ama Peter çok heyecanlanmıştı. Çocuk için umduğu tek şey buydu: kendine güven. Ve tüm bunların en iyi yanlarından biri de Peter ve Alice'i bir araya getirmesiydi. Artık birlikte oturup oğullarını bir gösteri gibi izleyebiliyorlardı. Daha önce olmadığı şekilde birbirlerinin arkadaşlığından keyif almaya başladılar. Bir kere Alice daha yaşlıydı: Alice o yıl yirmi altı yaşındaydı. Nihayet saygın bir yaşa gelmişti.

Zaman zaman, kocasının kendisine aşık olduğu gibi heyecan verici bir fikre kapılıyordu - aslında ilk kez. Genç kadın için üzülyordu.

Alice, dünya hakkında hiçbir şey bilmeyen on sekiz yaşındaki Alice; ama şu anda kendisi için mutluydu. İnsanın bir ömür boyu aynı adamla bu kadar çok ilişki yaşayabilmesinin komik olduğunu düşündü.

- - -

Peter ve babası o yılki etkinliğe her zamankinden daha fazla konuk davet etmişlerdi: Alice'in sayımına göre otuz yedi kişi. Her yatak odası ve her müştemilattaki her oda tahsis edilmişti. Odalarını paylaşamayan bekâr kadın ve erkeklerin sayısı nedeniyle, personel lojmanlarından bazılarına el koymak zorunda bile kalmışlardı; yerlerinden ettikleri personel için beş mil güneyde boş iki yazlık ev kiralamışlar ve onlara araba temin etmişlerdi.

İlk misafir arabayı çekti ve Bear merhaba demek için garaj yoluna doğru koştu. Alice, güneşlenme odasındaki yerinden arabanın kız kardeşi Delphine'e ait olduğunu hemen anladı.

George'un ölümünden bu yana üç yıl geçmişti ve Delphine bu süre boyunca yalnız gelmeye devam etmiş, her zaman satmayı ısrarla reddettiği aynı pratik Buick'le gelmişti.

"Ayı!" dedi Delphine. Alice camın arkasından kelimenin ağzında nasıl şekillendiğini görebiliyordu. Çocukla aralarında her zaman özel bir bağ, hoş bir dostluk olmuştu. Her yaz partisinde ona eşit davranır, onun için kâğıt ve boya getirir, saatlerce onunla oturur, okulda öğrendikleri hakkında onunla konuşurdu.

Alice koridora, Peter ve anne babasının şöminenin başında kitap okudukları ana odaya doğru yürüdü.

"Delphine burada," dedi.

- - -

O yılki kalabalık eklektikti. Olağan şüpheliler oradaydı: Peter ve Alice'in aileleri; yeni yürümeye başlayan çocuklarını getiren Southworth'ler

Kızı Annabel; McLellan'lar ve çocukları; ayrıca bir avuç müşteri ve zorunlu sanatçılar.

Herkes yemeklere iltifat etti. Aslında herkes her şeye iltifat etti; süslemelere, çiçeklere, getirdikleri müzisyenlere, Alice'in giydiği kıyafetlere, Bear'ın zekâsına, iyi mizahına ve yakışıklılığına da.

Hafta boyunca Peter Alice'e farklı göründü: en iyi hali. Daha mutlu, daha hevesliydi. Hatta rahattı. Bazen onu çimenlerin üzerinde oturmuş gazete okurken buluyordu. Diğer yıllarda hiç oturmuyor gibiydi.

- - -

Bir gün, konukların çoğu Hunt Dağı'nda yürüyüşe çıktığında, Alice geride kaldı. Gece geç yattığı için yorgundu; kısa bir şekerleme yapacağını düşündü.

Yatak odasına gitti ve kısa bir süre durdu.

Peter yatağında uyanıktı.

Ona baktı. Önce şaşırdı. Sonra gülümsedi. "Yürüyüş yok mu?" dedi.

"Hayır," dedi Alice. "Biraz dinlenirim diye düşünmüştüm."

Biraz gergin bir şekilde bekledi. *Dinlenmek* kelimesi Peter'ın nefret ettiği bir şeydi; kendisi dinlenmekten hoşlanmazdı ve etrafındakilerin de dinlenmesinden hoşlanmazdı.

Ama adam onu şaşırttı: "Gel benimle dinlen," dedi.

- - -

Evliliklerinin ilk yılında seks zorunlu bir şeydi. Her ikisinde de bu konuda her zaman hafif bir utanç vardı: Birlikte geçirdikleri ilk anlardan itibaren, onun arzusunu hiçbir zaman gerçekten hissetmemişti, daha çok bir göreve ya da bir tür küçümseyici hayırseverliğe benzer bir şey hissetmişti.

Bear bir yaşına bastığında, Peter onun için hem Albany'deki evlerinde hem de Self-Reliance'da kendisinininkinden ayrı odalar hazırlatmıştı. Bu karara onu dahil etmedi; sadece uykusuzluğunun bunu gerektirdiğini söyleyerek her iki odayı da ona sundu.

O zamandan beri yalnız uyuyordu.

Hâlâ genç bir kadın olan Alice bazen o kadar güçlü arzular ki, bu arzularla ne yapacağını bilemiyordu. Arkadaşlarını, sokaktaki yabancıları arzuluyordu. Ancak, Peter'ın onu ağlatacak kadar acımasızca reddettiği bir avuç retten sonra, onunla bu şekilde ilişki kurma girişiminde bulunmayı bıraktı. Bunun yerine, gezegende kendisinin yaptığını yapan başka bir kadın olup olmadığını merak ederek kendisiyle ilgilenmeye başladı.

Yine de o gün Peter ona daha önce hiç hissetmediği bir şefkatle uzandı. Aynı anda hem nazik hem de güçlüydü. Daha sonra onunla birlikte yatağa uzandı, hayretler içindeydi.

Ağladı: Peter'ın önünde yapmasına nadiren izin verdiği bir şeydi bu. "Ne oldu?" diye sordu ona nazikçe.

Ağlıyordu, çünkü onu sevdiğini söyledi. Ve o anda gerçekten de seviyordu: onu ve birlikte kurdukları hayatı seviyordu. Ama aynı zamanda o ana kadar mahrum bırakıldığı her şey için de ağlıyordu.

"Aptal," diye seslendi ona ama sesinde şefkat vardı. Ve kadın kendini ona bıraktı.

Bu, diye düşündü, hayatı boyunca istediği şeydi. Sonunda, buradaydı.

- - -

Her şey farklıydı. Haftanın geri kalanında ikisi de birbirlerinin peşinden koştular. Fırsat buldukları her an birbirlerini aradılar. Peter onun odasında, onun için yaptığı odada uyudu. Koridorun diğer tarafındaki kendi odasına sadece sabahları üstünü değiştirmek ve giyinmek için gidiyordu.

Bear bile fark etti: Bir keresinde yanlarına geldi, ikisinin de ellerini tuttu, sanki sevgilerini hissediyormuş gibi yüzlerine bakarak sırttı.

- - -

Kara Sinek Vedası genellikle bir Cumartesi'den diğer Cumartesi'ye gerçekleşirdi. O yıl, yıllık veda yemeğinde -personel tarafından sahilde geleneksel bir şekilde düzenlenen midye partisi- Peter ayağa kalktı ve herkesi dikkatle dinlemeye çağırdı.

"Yarın gitme," dedi. "Fazladan bir gün daha kal."

O anda sanki fikrinin ne anlama geldiğini yeni fark etmiş gibi etrafına bakındı. "Warren!" diye seslendi - o günlerde aşçının adı. "Warren, yarın için yeterince yemeğimiz var, değil mi?"

Warren tereddütle başını salladı. Alice bunun şehre daha fazla seyahat anlamına geleceğini biliyordu; başlangıçta sadece bir hafta çalışmak üzere sözleşme yapılmış olan tüm geçici personel için planlarda bir değişiklik anlamına gelecekti.

Ama Peter kararını çoktan vermişti. Konuklar çoktan alkışlamıştı.

Yemek devam edecek gibi görünüyordu, ta ki çevreden biri konuşana kadar.

"Bu iyi mi?" dedi Delphine. Herkes ona doğru döndü. "Warren, başka planların mı vardı?"

Sessizlik.

Bu konuşmanın uygunsuzluğu sahildeki herkes için aşikârdı. Partide tek başına olan dul bir kadın olan Delphine'in Van Laars'ın personelinden birine doğrudan hitap etmeye ne hakkı vardı?

Birdenbire Peter'ın babası -genelde gösteriyi oğlunun yönetmesine izin verirdi- oturduğu derin Adirondack sandalyeden yaşıtı başka bir adamda şaşırtıcı olabilecek bir çeviklikle kalktı.

Gruba bir bütün olarak hitap etti.

"Warren hepinizi ağırlamaktan mutluluk duyacaktır," dedi. "Biz de öyle. İlginiz için teşekkür ederim, Bayan Barlow."

- - -

O gece yatakta, Peter'ın iyi ruh hali gitmişti. Yerini sessiz bir öfke almıştı.

"Ne düşünüyordu ki?" diye tekrar tekrar sordu. Alice onun Delphine olduğunu tahmin etti.

"İyi niyetli," dedi Alice. "O sadece her zaman farklıydı. Çocukluğumuzdan beri." Peter sessiz kaldı.

"Onun da iyi özellikleri var. Bear'la arası çok iyi," dedi Alice - kocasını yatıştırmak için ne söyleyebileceğini düşünerek. "Ona karşı hep nazik olmuştur. Onunla oturuyor, biliyorsun. Her gelişinde ona oyuncaklar getirir."

"O kadının küstahlığı," dedi Peter. "Onun senin kız kardeşin olduğunu biliyorum Alice, ama onu davet etmeye devam edebileceğimizden emin değilim."

Alice'ten uzaklaşarak arkasını döndü.

Çekingen bir tavırla elini onun omzuna koydu. Adam omuz silkti. Sonra ayağa kalktı. Bornoğunu giydi. Onun odasından çıktı, koridoru geçti ve kendi odasına girdi.

Haftanın büyüünün bitmesini istemiyordu. Her zaman oldukları gibi geri dönmek istemiyordu.

- - -

O hafta normalde içtiği kadar içmemiştir; Peter'ın ilgisiyle mutlu bir şekilde dikkati dağılmıştır. Ama Blackfly Good-by'ın son Cumartesi günü -Peter'ın odasından çıkmayacağını anladığında- öğle yemeğinde bir kadeh şarap aldı ve ne zaman kendine vakit ayırsa mutfakta doldurmaya devam etti.

Saat dört olduğunda havanın kokusu değişmişti. Herkes yağmur yağacağını söylüyordu.

Personel bütün gün meşguldü, kasabadan torbalar dolusu yiyecek getiriyorlardı.

Bir noktada, birisi Joan Gölü'nde bir gezi yapmayı önerdi: bu, fırtınadan önce tekneyle gezmek için son şansları olacaktı. Böylece karar verildi ve herkes üstünü değiştirmek için odalarına çekildi.

Ayı bundan hoşlanacaktır, diye düşündü Alice. Ve onu bulmak için yola koyuldu.

Haftanın büyük bölümünde John Paul ve Marnie McLellan'la birlikte oraya buraya koşturup durmuştu; onu görmeden uzun süre geçirebilirdi. Ona hiç o haftaki kadar az dikkat etmemişti; Peter'ın yaptığı gibi dikkatini dağıtacak hiçbir şey olmamıştı. Her şey yolunda, dedi kendi kendine. Bear da eğleniyordu.

Tessie Jo Hewitt de gruplarının bir parçasıydı. Diğerlerinden biraz daha büyük olan bu kız onların lideri gibi görünüyordu. Alice emin değildi ama Vic Hewitt'in kızını diğer çocuklara bakıcılık yapması için görevlendirmiş olabileceğini düşündü.

Alice, Bear'ı ne kendi odasında ne de McLellan'ların .

Sahile ve iki personelin o öğleden sonraki gezi için birkaç deniz taşıtını hazırladığı kayıkhaneye baktı.

"Ayı'yı gördünüz mü?" diye sordu onlara, ama görmemişlerdi.

- - -

Peter'ın odasını sona sakladı. Bir kere, oğlunun orada olma ihtimalinin düşük olduğunu düşünüyordu: Bear ve babası son zamanlarda yakınlaşmışlardı ama aslında sadece onun oğluydu. Peter, aynı odada olsalar bile ona hep uzaktan bakıyor gibiydi.

Self-Reliance'ın halı kaplı koridorunda yürüdü, çocuk seslerini, oğlunun sesini dinledi.

Peter'ın odasının önünde durdu, kulağı kapıda. Ve sonra hiçbir şey duymadan kapının tokmağını çevirdi.

Judyta

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: İkinci Gün

I Artık terk edilmiş mezbahanın içinde Judy sessiz duruyor.

Dinliyor: daha fazla ayak sesi. Arka arkaya beş, altı, yedi.

Gölgeli odanın arka tarafına doğru, karanlığa doğru yükselen bir merdiven görür. Eğer bir filmde olsaydı, diye düşünüyor, o yöne doğru giderdi. Ancak tüm eğitimi ona potansiyel bir tehdide doğru tek başına gitmemesini söylüyor ve bu yüzden bunun yerine yapıdan geri çekiliyor.

Gün ışığında, Emerson Kampı yönüne doğru koşmaya .

- - -

On beş dakika sonra Judy toprak yolda Denny Hayes ve Yüzbaşı LaRochelle'in yanında durmaktadır. Karşılarında, altı eyalet polisinden oluşan bir filo -silahları çekilmiş, sırtları duvara dönük- ikişer ikişer binaya giriyor.

Judy, "Bu gereksizmiş gibi geliyor," diye fısıldayınca Denny dönüp onu susturur.

"Kaptanın emirleri," diyor.

Son asker de gözden kaybolduğunda Judy yaptığı şeyin ağırlığını hisseder.

Üç uzun dakika boyunca gökyüzüne baktı. Yere.

Gerçekten kaç ayak sesi duydu? Sadece birkaç tane, diye düşünüyor. Peki sesleri yüksek miydi? Pek değillerdi. Başka bir şey olabilir miydi? Çatıya vuran bir ağaç. Meşe palamudu düşüyor. Aklına düzinelerce olasılık gelir, ta ki askerler mezbahadan çıkana kadar, artık rahatlamışlardır.

Öndeki iki kişi Kaptan LaRochelle ile konuşmak için toprak yolu geçer.

"Suçluyu bulduk," diyor biri.

"Sincap ailesi," diyor diğeri sırtarak.

LaRochelle boğazını temizler. "Bu kadar mı? Emin misin?"

"Evet. Bütün üst katı aradık."

LaRochelle hiçbir şey söylemez. Sonra Judy'ye bakmadan Hayes'e döner.

LaRochelle, "Bay Van Laar ile konuşurken sözüm kesildi," diyor. "Bu yüzden şimdi ona dönmemin en iyisi olacağını düşünüyorum."

Adım adım uzaklaşıyor.

OceanofPDF.com

Judyta

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: İkinci Gün

B Müdür Kabini'ndeki Komuta Merkezi'ne geri dönen Denny Hayes, odanın ön tarafına yerleşir ve kaldığı yerden devam etmeye hazırlanır. önünde toplanan küçük müfettiş grubuyla kaldığı yerden devam etti.

Müfettiş, şu ana kadarki çabalarından memnun olmadığını söylüyor. Sivil gönüllülerden oluşan Adirondack Arama ve Kurtarma Ekibi, EnCon'un dün hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi bulamamasının ardından bugün çevredeki ormanda Üçüncü Tip arama yapmak üzere gönderiliyor.

"Bu sabahtan bir ipucu var mı?" Hayes soruyor.

Diğer müfettişler etrafa bakar. Yüzlerindeki ifade net: pek bir şey yok.

Biri şöyle diyor: "Birkaç çocuk geçmişte ormanda bir kadın gördüklerini söyledi. Bu yaz ve diğer yazlar da. Görünüşe göre o yerel bir efsane. Hayalet hikayesi gibi bir şey."

Hayes göz kırpmıyor.

"Bir kadın hakkında hayalet hikayesi. Not edildi," diyor Hayes. "Bize bu hayaletin neye benzediği hakkında daha fazla bilgi verebilecek olan var mı?"

Aynı dedektif, "Yaşlı kadın. Zayıf. Gri saçlı. Tüm bildiğim bu. Ona ne dediklerini saymazsak."

"Hangisi?"

Müfettiş üzgün bir şekilde notlarını incelediğini gösterir.

Okuyor: "Korkunç Mary."

"Korkunç Mary," der
Hayes. Dedektif başını
sallar.

"Başka kimse var mı?" diyor
Hayes. Sessizlik.

"Herkes Barbara'nın sevilen biri olduğunu söylüyor," diyor bir başka araştırmacı. "Duyduğum kadarıyla kimseyle kavga etmemiş."

Hayes her zamankinden daha umutsuz görünüyor.

Mezbahada daha önce yaptığı hatadan dolayı hâlâ aşağılanmış hisseden Judy, aşçı Bayan Clute'un verdiği bilgiyi şu anda üretip üretmeyeceğini tartar. Şimdiden hakkında konuşulmaya başlandığını hayal eder. Beceriksiz olarak adlandırıldığını. Denny Hayes'e özel olarak anlatmayı tercih eder. Ama Hayes toplantıyı bölmeye hazır görünmektedir ve o da elini kaldırır.

"Elini indir Judy," diyor Hayes. "Sen bir araştırmacısın, öğrenci değil. Devam et."

Kızardı.

"Evde bana bir şey söyleyecek olan bir aşçı var," diye başlıyor. "Bear Van Laar'ı kaçırdığı söylenen adamın kızı olduğu ortaya çıktı."

Bir süre kimse bir şey söylemedi.

Sonra henüz konuşmamış olan bir dedektif şöyle der: "Carl Stoddard?"

Judy başını sallar. Onu tanır: odadaki en yaşlı dedektiftir. Dün LaRochelle'e Jacob Sluiter'in Barbara'nın kaybolmasıyla ilgili olarak düşünülüp düşünülmediğini soran kişi.

"O davada ben çalıştım," diyor adam. Herkesin varsaydığı şeyi doğruluyor. Judy, onu yalnız yakalayabildiği zaman onunla konuşmak için bir not alır.

"Carl Stoddard'ın kızı neden Van Laar'lar için çalışsın ki?" diyor Hayes. Bu hiç mantıklı değil. Her iki yönde de. Onu burada istemezlerdi, bu kesin. Ve muhtemelen o da burada olmak istemezdi."

"Evlilik soyadını kullanıyor," diyor Judy. "Clute. Van Laar'ların onun kim olduğunu bilmediğini söyledi. Kocasını kaybettikten sonra mecburiyetten bu işe girdiğini söyledi. Bir sürü çocukları var. Bir tane daha yolda."

"Peki Barbara'nın kaybolması hakkında ne söyledi?"

Judy bunu nasıl ifade edeceğini düşünüyor. "Barbara'nın ailesinin Barbara'ya hiç iyi davranmadığını söyledi. Onu ihmal etmişler. Ama nereye gitmiş olabileceğine dair bir teorisi yoktu."

"Uygunsuz bir şey var mı? İhmalin ötesinde bir şey?" diye soruyor Hayes.

"Bahsettiğinden değil," diyor Judy. "Ama sanırım her şeyi bilmiyor olabilir. Bu onun buraya geldiği ilk yaz."

"Peki kendi babası hakkında ne söyledi?" Oda nefesini tutmuş gibi hissediyor.

"Carl Stoddard'a komplo kurulduğunu söyledi," diyor Judy. "Onun yapmasının mümkün olmadığını söyledi. Ama aklanamadan kalp krizinden öldü ve Van Laar ailesi sadece birkaç kanıta dayanarak sorumlu kişinin o olduğunu kabul etti." Duraksıyor. "Sanırım Yüzbaşı LaRochelle de aynı fikirdeydi. Ve halka sunulan hikaye de buydu."

Sessiz ol.

Judy ilk davada çalışan müfettişe bakar.

"Goldman," der Hayes ve dedektif döner. "Ne düşünüyorsun?"

Goldman öyle düşünüyor.

Omzunun üzerinden LaRochelle'e bakıyor.

"Stoddard'ı bu yüzden hiç sevmedim," diyor. "Ama bunu bana kaptanın sorma."

Hayes, Judy'ye dönerek, "Bayan Clute bir ifade imzaladı mı?" diye sorar. "Kayıtlara geçecek mi?"

"Hayır," diyor Judy hemen. "Ona sorduğumda neredeyse kaçıyordu."

"Yine de," diyor Hayes, "teşekkür ederim, Müfettiş Luptack. Bu bugün duyduğum en ilginç şey. Size bunu söylediğine göre size güvenmiş olmalı."

Onun bakışlarını tutuyor. Sonra: "Başka bir şey var mı? Herhangi bir şey?"

Kapı aniden açılır. Yüzbaşı LaRochelle içeri girer.

Odanın havası hemen değişir. Goldman dosyalarla meşgul olur. Diğer iki dedektif dışarı çıkar. Ve Judy fark eder ki

hepsi sessiz bir karar aldılar: LaRochelle'in önünde bir daha hiçbir şey söylemeyecekler - önce Hayes'e özel olarak söylemeden olmaz.

Kaptan LaRochelle, o gittiğinden beri neler bittiğine dair hiçbir soru sormuyor.

OceanofPDF.com

Judyta

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: İkinci Gün

T LaRochelle, Adirondack Arama ve Kurtarma Ekibi'nin Hunt Dağı'nın tepesindeki gözlemci kulesinde bir şey bulduğunu duyurdu. Yakındaki kulübenin içinde ve dışında çok sayıda bira şişesi toplanmıştır. Ve bunlardan, kullanılabılır parmak izleri bulundu.

alındı. Ve bunlardan beşi John Paul McLellan ile eşleşti.

Ama dahası da var.

Birisi Ray Brook'taki karakola isimsiz bir ihbarda bulundu: görünüşe göre John Paul McLellan'ın Van Laar Koruma Alanı civarında kaldığı biliniyordu - sadece evdeki bir haftalık kutlama için değil, tüm yaz boyunca. Bu da Barbara Van Laar'ın her gece gözlemcinin kulübesinde göreceği erkek arkadaşının gerçekten de McLellan olmasını muhtemel kılıyordu.

"İşte bu " diyor Goldman. "Bu ve kanlı üniforma arasında. McLellan bizim adamımız mı?"

LaRochelle bir pürüz olduğunu söylüyor. Çünkü McLellan ve avukat babası ayrı bir iddiada bulundu: McLellan'dan çantayı atmasını isteyen Barbara'nın danışmanı Louise Donnadieu idi.

LaRochelle, içeriğinin şu anda adli tıp tarafından kan grubu için analiz edildiğini de ekliyor.

"Yani biz McLellan'ı işaret ediyoruz," diyor Goldman. "McLellan da Donnadieu'yu mu işaret ediyor?"

"Ve Lee Towson adında bir çocuk," diyor LaRochelle. "Mutfak işçisi. McLellan, Donnadieu ile çift olduklarını söylüyor."

Odada boğazlar temizleniyor.

"Her neyse," diyor LaRochelle. "Kan analizi sonuçları gelene kadar elimizdeki ipuçlarını takip etmeye devam edelim."

- - -

Komuta merkezinin etrafında müfettişler duruyor. LaRochelle ana eve dönmek için ayrılır.

Oda yavaşça boşalır. Boşaldığında Denny Hayes Judy'ye döner. "Şu haritaya bir bakayım," der.

Judy duvara yasladığı kâğıdı geri alır. Hayes onu alır, çizdiği birkaç sayfayı inceler: ev, kamp, müstemilat. Doldurabildiği binaların üzerindeki isimler.

Hayes bir kalem ister. Çiftlik binalarının üzerine *Boş* yazıyor. Judy'nin yüzü kızarır. Uzun bir süre hiçbir şey söylemez. Sonra haritalardan birinde kuzeydeki bir noktayı işaret eder. "Gözlemcinin kulübesini buraya ekleyelim," der. "McLellan'ın adını da ekleyebiliriz."

"Louise Donnadieu, McLellan'ın bütün yaz arazide olduğunu neden bilmesin ki?" diyor Judy. "Birlikte değiller miydi?"

"Hiçbir fikrim yok," diyor Hayes. "Belki de ona yalan söylemiştir." "Nerede olduğunu sanıyor?" diye soruyor Judy.

"Emin değilim," diyor. "Ama öğrenebiliriz. Onu Albion'a gönderene kadar hâlâ Wells'te kalacak. Ben uğrarım."

Judy başını sallar. "Peki ya McLellan'ın kendisi?" diyor. "Onu takip ediyor musunuz?"

Hayes bunu doğruluyor. Her vardiyadan bir dedektif, kaldığı otelin otoparkında oturup onu ve ailesini gözlemekle görevlendirilmiştir.

"Sorun şu ki," diyor Hayes, "ne kadar kanıt toplarsak toplayalım - bir ceset ya da yaşayan bir kız olmadan tutuklanamaz. Elimizdeki tek şey

oldukça küçük suçlamalar. ALKOLLÜ ARAÇ KULLANMA. Uyuşturucu bulundurmak. Avukat bir babayla, bu onu uzun süre gözümüzün önünde tutmayacaktır."

"Ama üniforma," diyor Judy.

"Donnadieu'nun kızının ondan çantayı atmasını istemesini hâlâ sürdürüyor."

- - -

Saat neredeyse yedide, bitkin bir halde, Judy nihayet arabasına doğru yürür.

Beetle'ını Self-Reliance'ın uzun toprak yolundan aşağıya çeviriyor, sonra sola, 29. Eyalet Yolu'na dönerek güneye doğru ilerliyor. Judy artık yalnız olduğu için az önceki aşağılanmasını unutturacak hiçbir şey yoktur ve gözlerini kısa süreliğine kapatır. Birkaç kez "Allah *kahretsin*" der. Tüm o eyalet polisleri. Yüzbaşı LaRochelle'in kendisi. Hayes. Hepsi onu kuşkuyla izliyordu. Hatta gülüyorlar.

Keşke şu merdivenlerden çıksaydı, diye düşünüyor. Keşke biraz daha dinleseydi.

Gözleri ağırlaşmış. Sıcakta uzun bir gün geçirdi. Müfettişliğe terfi ettiğinde, ne kadar çok insanla etkileşim içinde olması gerektiğini fark etmemişti. Bir polis memuru olarak, otoyolun kenarında oturup beklemenin getirdiği uzun yalnızlık sürelerinden keyif almıştı.

Radyonun sesini açabildiği kadar açar. Van McCoy ona *Hustle* yapmasını emrediyor. Uykulu bir şekilde uymaya çalışır.

- - -

Judy bir sarsıntıyla uyanır. Hava tamamen kararmıştır. Hâlâ 29. yoldadır. Elleri kucağındadır. Araba kapalı. Hâlâ hayattadır.

Ama görünüşe göre, yolun kenarına çekmiş ve bunu yaptığına dair hiçbir şey hatırlamadan uyuyakalmış. Kapılarını kilitlemeden.

Ani bir adrenalin ve korku patlaması.

Düşünsene Judy, kenara çekmeseydi ne olurdu diye.

Artık tamamen uyanık olan Judy sinyal lambasını yakar, kör noktasını kontrol eder ve yola geri çekilir.

Önünde bir tabela fark etti: *Shattuck Kasabası, 6 mil*. Altında iki küçük simge: yiyecek ve konaklama.

- - -

Judy rampanın dibinden sağa döner. Bir dakika sonra yol kenarında küçük bir motel görür: Dışında neon bir tabela, yakınında bir havuz vardır.

Resepsiyondaki kadın bir roman okumaktadır. Judy içeri girince başını kaldırıyor.

"Acaba boş bir oda var mı?" diye soruyor Judy. Kadın başını sallar.

Judy birden kendini utangaç hissetti. Bekâr kadınların buralarda ne kadar sık motele yerleştiğinden emin değil ama yerleşenlerin belli bir tip olduğunu düşünüyor.

O da sorulmadan gönüllü oluyor: "Ben bir polis memuruyum. Bir dedektif. Yakınlarda bir dava üzerinde çalışıyorum."

"Tamam," diyor kadın. Ama daha önce olduğundan biraz daha ilgili görünüyor.

"Telefon var mı?" Judy soruyor.

"Var," diyor kadın, "ama odalardakiler sadece resepsiyona bağlanıyor. Dışarıyı aramak istiyorsanız, şuradaki ankesörlü telefonu kullanmanız gerekiyor." İşaret ediyor.

- - -

Annesi cevap verir.

"Judyta?" diyor beklemeden. "Merhaba anne."

"Judyta, çok endişelendim. Lütfen bana iyi olduğunu söyle."

Kendi adının annesinin sesindeki tınısı -on beş yaşında buraya gelen, aksanının izlerini silmek için çok çalışan annesi,

Çocuklarıyla Lehçe konuşmayı reddeden, tüm bunlara rağmen yabancıların onu yabancı olarak görmesinin ağırlığını taşıyan Judy'nin aniden ağlama isteği duymasına neden oluyor.

"Ben iyiyim anne. Sadece yorgunum. Bugün uzun bir gündü."

Arka planda babasının "*Ne zaman evde olacak?*" diye sorduğunu duyabiliyor.

"Anne," diyor Judy, "Babamın bundan hoşlanmayacağını biliyorum. Ama taşınmak .

Artık evde yaşayamam. Bu işle olmaz." Sessizlik.

"Şimdi neredesin?"

"Bir moteldeyim. Adı "-Judy tezgahın üstündeki tabelayı kontrol ediyor

-"Alcott Aile Hanı. Çalıştığım davaya yakın."

"Neyde?" diyor annesi. "Judyta Luptack, az önce bir-"

"Babama söyleme," diyor Judy. "Lütfen."

Arka planda: *Nerede o? Neyde?*

Annesi uzun uzun iç geçirir. Sonra şöyle dedi: "Bir arkadaşının evinde, Marty. Çalıştığı davaya yakın bir yerde yaşayan biri."

Bir duraklama. *Hangi arkadaşı orada yaşıyor?*

"Tatlım," diyor annesi. "Dikkatli ol, tamam mı?"

"Olacağım anne," diyor Judy.

- - -

Oda gayet yeterli: çiçekli yatak örtüsü, çiçekli perdeler, duvarda çerçeveli çiçek resimleri.

Kıyafetlerini çıkarmadan yatağa yığılır.

OceanofPDF.com

Judyta

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: Üçüncü
Gün

S Kapının çalınma sesiyle uyanır. Yavaşça uyanır, nerede olduğunu hatırlamaya çalışır. Sonra saatini eline alır.

Uyuyakaldığı için dehşete düşmüş.

Saat daha sabahın altısı. Judy rahatlamış ve sinirlenmiş.

Ayağa kalkar, üzerinde artık buruşmuş olan takım elbisesi vardır ve kapıya gider. Gözetleme deliğinden, saçları yandan düzgünce taranmış orta yaşlı bir adam görür. Kısa kollu, bronz bir gömlek giymiş ve kahverengi bir kravat takmıştır. Başının üzerinde bir şemsiye tutmaktadır.

Onun yanından geçip tüm odaların dışındaki kapalı geçidin ötesindeki otoparka bakıyor ve yağmurun yağdığını görüyor. Arama için kötü, diye düşünüyor otomatik olarak.

Kapıyı açıyor, zincir kilidini tutuyor.

"Merhaba," diyor adam. "Siz Bayan Luptack mısınız?" "Evet."

"Benim adım Bob Alcott," diyor adam. "Sizi bir saniye rahatsız edebilir miyim?"

Çatlak, zincirle kilitlenmiş kapının arkasından başını sallıyor.

Omzunun üzerinden park yerini ıslatan sağanak yağmura bakıyor. "İçeri girmemin bir sakıncası var mı acaba?"

"Benim için sakıncası yok."

Duraklıyor. Açıklıyor: Masada çalışan kadının kocası ve Alcott Family Inn'in ortak sahibi olduğunu söylüyor. Aynı zamanda yakındaki merkez okulda tarih öğretmeni.

"Beatrice dedektif olduğunuzu söyledi," diyor. "Ve yakınlarda bir dava üzerinde çalıştığınızı?"

Başını sallıyor.

"Van Laarın kızı mı?" diye sorar. Kız yüzünü sabit tutuyor.

"Sorun değil," diyor. "Cevap vermek zorunda değilsin. Ama eğer öyleyse, sana söylemem gereken bir şey var."

"Dinliyorum," diyor Judy.

"Kardeşi hakkında," diyor Bob Alcott. "Ayı."

OceanofPDF.com

Louise

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: Üçüncü
Gün

L Wells'teki Louise naklini bekliyor. Saatlerce batıda, Rochester yakınlarındaki Albion'a gönderilecek - aslında Louise'in hiç gitmediği kadar uzağa.

seyahat ettim.

Dışarıdaki yağmuru göremiyor ama duyabiliyor. Gözlerini kapatıyor. Barbara'yı ormanda hayal eder: onu önce canlı, sonra ölü olarak görür. Barbara Van Laar kaybolmadan önceki gece Balsam adlı kulübeye geri döner. Oradaki küçük karyolasında uyuyakaldığını, yakınlardaki Joan Gölü'nün belli belirsiz şırıltısını, akşamın serin ve keskin havasını hayal eder. Emerson Kampı'nın, hayatında kendini en çok evinde hissettiği yer olduğunu hüznle fark eder.

Jesse'nin oraya gidebilmesini diliyor. Sadece bir yaz, onun da gitmesini diliyor.

"Donnadieu," diyor bir ses ve Louise ayağa kalkıyor. Transfer için hazır. Bunun yerine, memur hücrenin kapısını açar. "Biri senin için kefalet ödemiş," diyor.

Tracy

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: Üçüncü
Gün

B Babasının Saratoga Springs'teki kiralık evinde, Tracy Jewell elinde bir kitapla oturma odasında durmaktadır. Son zamanlarda ilk kez yalnız.

Üç gün, babası ve Donna Romano nihayet piste geri dönmüşlerdi.

Şimdi panjurları yarıya kadar indiriyor, pencereleri yarıya kadar açıyor ve evdeki tüm vantilatörleri ona doğru çeviriyor. Yeni yağan yağmurun hoş kokusu içeri doluyor. Kendisi için özenle bir atıştırmalık hazırlıyor ve yanına, yere koyuyor. İki ay önce - Van Laar Koruma Alanı'nı ya da Emerson Kampı'nı hiç duymadan önce - yazını bu şekilde geçirmeyi umuyordu. Bugün ise hayal kırıklığına uğramış gibi hissediyor.

Bir saat boyunca kitabı okunmadı.

Barbara Van Laar'ı düşünüyor, yaptıkları her görüşmeyi gözden geçiriyor, onu eve getirmeye yardımcı olabilecek kanıtlar bulmak için beynini zorluyor.

- - -

Tekrar tekrar döndüğü bir anısı var. Ağustos ayının başlarında - Hayatta Kalma Gezisi'nden döndükten hemen sonra, Barbara'nın kaybolmasından bir hafta önce - Tracy ve Barbara boş saatlerine başlamak için bir ahşap ustalığı dersinden geri dönüyorlardı, o sırada Barbara'nın aklına bir fikir geldi.

"Beni takip edin," dedi.

"Nereye?"

Ama Barbara sadece sırttı ve yönünü doğruya, sahile doğru çevirdi.

- - -

Gün, tüm seansın en güzel günlerinden biriydi. Barbara sahilde durmadı, kuzeye, sahili çevreleyen ormana doğru saptı ve yol boyunca kayıkhanenin yanından geçti. Güneş çamların arasından altın sarısı ışıklar saçarak oraya buraya vuruyordu. Tracy belli bir noktada nereye gittiklerini anlamıştı. Normal şartlar altında korkabilirdi -genellikle kurallara uyan biriydi- ama Emerson Kampı'nda, Barbara'nın etkisi altında kendini pervasız hissetmeye başlamıştı.

Kısa, sessiz yürüyüşlerinin sonunda, arabalarla dolu bir park alanıyla karşı karşıya kaldılar; onun ötesinde, Self-Reliance'ın güney kanadı vardı. Bir yan kapı hafifçe açık duruyordu; kapıdan üniformalı bir hizmetçi girdi, çamaşır arabasını bir köşeden geçirerek gözden kayboldu.

Tracy'nin göle doğru eğimli çimenlikteki hareketliliği fark etmesi bir an aldı ama bir avuç ses gözlerini o yöne çekti. Çok sayıda insan sandalyelerde ve şezlonglarda oturuyordu. Elllerinde kadehler vardı ve sesleri yüksek ve neşeliydi. Tracy bunun Barbara'nın sözünü ettiği yüzüncü yıldönümü partisi olduğunu anladı.

Tracy hemen bir ağacın arkasına çekildi.

"*Barbara*," diye fısıldadı.

"Sakin ol," dedi Barbara. "Bu mutlu saatler. Kesinlikle sarhoşlar."

İleriye doğru yürüdü, ancak Tracy'nin onu takip etmediğini fark edince döndü.

"ama," dedi. "Dikkat etmemiz gereken tek insanlar ailem için çalışıyor. Bizi görseler bile söylemeyeceklerdir."

Açık olan yan kapıdan eve girdiler. Koridor boyunca iki sıra kapı vardı. Açık bırakılmış olanlarda yapılmış yataklar, çerçeveli tablolar, hayvan derileri ve monte edilmiş kafalar görebiliyordu.

Tracy'nin kendi odası olduğunu düşündüğü yere doğru niyetle yürüyen Barbara'ya yetişmek için arada bir birkaç koşar adım attı ama Barbara onları kocaman bir mutfığa götürdü.

Buzdolabını açtı ve yiyecek birkaç güzel şey çıkardı. Sonra hepsini yakındaki bir tezgâhın üzerine koyarak başladı. "Yumulun," dedi Barbara. "Aç mısınız? Ben hep açlıktan ölüyorum."

Tracy daha temkinli bir şekilde onu takip etti. Daha önce hiç bir kızın Barbara Van Laar gibi avucunu açarak ağzına yemek tıktırdığını görmemişti. Yüksek sesle çiğniyor ve şiddetle yutuyordu. Tracy hayranlıkla izledi.

Barbara karnını doyurduktan sonra her şeyi tezgahın üzerine bıraktı. -"Biz olduğumuzu anlamayacaklar," dedi ve sonra girdikleri koridordan aşağı doğru adımlarını geri çekti.

Birden kadın ve erkek olmak üzere iki ses duyuldu. Barbara hiç tereddüt etmeden sağ taraflarındaki kapıyı açtı ve Tracy'yi küçük bir süpürge dolabına itti. O kadar küçüktü ki sadece bir kişilik yer vardı.

"*Sakin* ol," dedi Barbara ve kapıyı kapattı. Tracy kapının altındaki aralıktan gölgesinin uzaklaştığını görebildi ve sonra koridorun aşağısında bir yerde usulca gıcırdayan bir kapı menteşesinin sesini duydu: Barbara'nın başka bir yere sığındığını tahmin etti.

Tracy olabildiğince sessiz nefes alıyordu. Yakalanmaktan, cezalandırılmaktan çok korkuyordu. Kampın başında eve gönderilmek istemişse de, şimdi bu duygu kaybolmuş, yerini kamp süresince Emerson Kampı'nda kalma arzusu almıştı. Barbara Van Laar'dan öğrenebileceği her şeyi öğrenmek için.

Seslere eşlik eden ayak sesleri giderek yükseliyordu. Nefesini tutup dinledi. Gitmişler miydi? Otuz saniye bekledi. Daha uzun. Sonra, Tracy karanlıkta el yordamıyla bir kapı tokmağı ararken,

Kadın tarafından söylenen bir isim duydu: *Peter*. Tracy kadının sesinde arzu olduğunu varsaydığı şeyi duydu.

Tracy'nin anlayamadığı başka sesler ve ardından, belki de biri diğerini kovalayan ayak seslerinin hızla devam eden patırtısı ve bir süre gerçek sessizlik.

Kapı açıldığında sıçradı. Parlak gün ışığı gözlerini kısmasına neden oldu. Barbara karşısında durmuş, başıyla yan kapıya doğru işaret ediyordu.

Elinde bir kese kağıdı tutuyordu. Öfkeli görünüyordu.

Ne oldu? Tracy ağzını açtı ama Barbara sadece başını öfkeyle salladı ve uzaklaştı.

Tracy sessizce onu takip etti, sağa sola baktı, gözleriyle evi süzdü.

Barbara'nın odasını görmek istedi. Evin geri kalanını da görmek istiyordu. Duyduğu o fısıltı sesleri hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu.

Ancak Tracy'nin tüm bu konulara duyduğu merak, sağduyusunun önüne geçmişti. Barbara'nın bu tür sorulardan hoşlanmayacağını içgüdüsel olarak anlıyordu ve bu yüzden ormana vardıklarında bile hiçbir şey söylemedi. Tracy yürürken nefes nefese kalmıştı. Belli bir noktada -sahile varmadan hemen önce- Barbara nihayet durdu ve döndü.

"Odamı boyadılar," dedi. "O orospu çocukları odamı boyadı."

Bu kelime bir tokat gibi geldi. Tracy bunu okumuştı ama söylendiğini hiç duymamıştı.

"Özür dilerim," dedi - her ne kadar tam olarak anlamamış olsa da. "Onca iş," dedi Barbara. "Bütün o iş."

Çömeldi. Yüzünü ellerinin arasına aldı. Tracy de yavaşça kendini alçalttı.

"Ne işi?" dedi, aradan o kadar çok zaman ki dizleri zonklamaya başlamıştı. Ama Barbara sadece atıp tutmaya devam etti.

"Muhtemelen bu yüzden kampa gelmeme izin verdiler," dedi Barbara. "Böylece benim iznim olmadan oraya girip boyayabileceklerdi."

Ayağa kalktı ve aniden tekrar yola koyuldu.

"*Pembe*," dedi. "Lanet odamı *pembeye* boyamışlar."

"Sence bunu neden yaptılar?" Tracy sordu. Bir kez daha ona yetişmek için biraz koşuyordu.

"Oh, misafirleri için," dedi Barbara. "Parti için. Tanrı korusun, biri o evde herhangi bir *yaratıcılığa* tanık olmasın."

Tekrar kendi etrafında döndü. Elinde tuttuğu çanta bir silaha dönüşmüş, kolunun ucunda bir sopa gibi sallanıyordu.

"İşin komik tarafı," dedi Barbara, "tüm bu sanatçıları, yazarları ve oyuncularını davet ettiler. Ama onlar sadece eğlence. Dekorasyon. Kimse onları ciddiye almıyor."

- - -

Serbest saatin bitmesine dakikalar kala Balsam'a ulaştılar. Louise ve Annabel onları akşam yemeği için kantine götürmek üzere bekliyorlardı.

Tracy yakalanmadığı için o kadar minnettardı ki bir şeyi hatırlaması birkaç saatini aldı. Işıklar söndükten sonra ranzasında yatarken merakı gittikçe arttı ve sonunda kendini durduramadı. Başını ranzanın kenarına yasladı.

"Barbara," diye fısıldadı Tracy. "O çantada ne getirdin?" Kısa bir duraklama oldu.

Ve sonra: "Ne çantası?" diye fısıldadı Barbara karanlıkta.

Louise

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: Üçüncü
Gün

Louise, hapisten yeni çıkmıştır ve kendini bir kez daha Denny Hayes'le aynı arabada, bu kez ön koltukta bulur. Her ne kadar Hayes'i aksi yönde ikna etmek için, arabayı annesinin evine doğru sürüyor.

Tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılmasının koşullarından biri de bilinen bir adreste kalması ve saat altıda sokağa çıkma yasağına uymasındır. Louise'in gözaltına alındığında verebileceği tek adres annesinin adresiydi.

Şimdi sessizce o eve doğru gidiyorlar.

Louise aniden, "Beni kimin biliyor musun?" diye sorar.

Denny şaşırılmış görünüyor. "Sen bilmiyor musun?"

"Hayır. Tek duyduğum bir bayanın . Polisin bana söylediği buydu."

"Annen mi?" Denny sordu.

"Sanırım öyle." Umutlu olmasına izin vermek istemiyor. Annesini birkaç yıldır evin dışında neredeyse hiç görmemişti. Annesinin cüzdanında tek seferde beş dolardan fazla para olduğunu hiç bilmiyordu.

"Çocukluğundan bu yana çok değişmişsin," diyor Denny.

Geriliyor. Ona göre, bu bir teklifin açılışı gibi. Arabada herhangi bir erkekle yalnızken, vücudunda bir tehdit hissediyor.

Ama ona güven vererek devam eder. "Sen çok mutlu küçük bir şeydin. Yanına geldiğimde yüzünde her zaman en neşeli gülümseme vardı."

Louise'in eve yaptığı tüm yolculuklardan aşına olduğu bir tepenin zirvesine yaklaşıyorlar. Shattuck'ın küçük merkezi kısa bir süre için görünür hale gelir ve sonra bir kez daha kaybolur.

"İkinizi Storytown'a götürdüğüm zamanı hatırlıyor musun?"

Louise irkilir.

"Altı yaşında olmalısın," diyor. "Aşağı yukarı. Seni ve anneni aldım ve birlikte George Gölü'ne doğru yola çıktık. Annen sessizdi. Ama sen çok mutluydun. Bir aşağı bir yukarı zıplıyordun. Sana bir dondurma aldım ve külahından düştü. Hemen bir tane daha aldım. Yüzündeki ifadeye dayanamadım."

Louise'in gözlerine keskin yaşlar gelir ve onların gitmesini diler. Neden ağladığını merak eder. Ve cevap aklına geliyor: Dünyada herhangi birinin onunla, Louise'le, tam tersi bir şekilde ilgilenmiş olması fikri.

O günü hatırlıyor ama Denny Hayes olduğunu bilmiyordu. Onun hafızasında, annesinin erkek arkadaşlarından sadece biriydi, adını kullanmaktan kaçındığı biriydi çünkü başkalarınıninkiyle karıştırmak istemiyordu. Annesini görmeye gelen tüm erkekler arasında, karşılığında bir iyilik talep etmeden onun için iyi bir şey yapan tek kişi buydu.

- - -

Annesinin evinin önünde Louise, Denny Hayes'in yanındaki eve bakar. Panjurlardan ikisi tamamen eksiktir; bir diğeri ise açılı bir şekilde asılı durmaktadır. Posta kutusuna o kadar çok posta yığılmış ki, postacı vazgeçtiği için su dolu bir zarf yığını şimdi kutunun altında yerde duruyor.

Bunun sorumluluğunu alması için Jesse ile konuşacak. En azından postaları o getirmeli.

"öyle görünüyor," diyor Denny, yardımsever bir şekilde.

"için teşekkürler," der Louise ve arabadan iner. Adamın gideceğini umuyor. Ama o da çıkar, ayağa kalkar, gömleğini ve pantolonunu düzeltir.

- - -

Louise anahtarını yüksek sesle kilide vurarak içeridekilere içeri girmek üzere olduğunu haber verir.

Jesse'nin yukarıda bir şey içmediğini umuyor; mutfağı ilk kokladığında anlıyor.

"Anne?" diye . "Anne, misafirim var." Bir duraklama.

"Kim o?" Annesinin sesi kullanılmamaktan gıcırıyor.

"Denny Hayes," diye sesleniyor Louise.

Bekliyor. Annesinin "Kim?" dediğini çok kolay hayal edebiliyor. Yıllar geçti ve yıllar zor geçti.

Onun yerine annesi "Bir dakika," diye seslenir. Ve Louise onun yavaşça merdivenlerden çıktığını duyar.

"Jesse evde mi?" Louise seslenir, ama cevap yoktur.

- - -

Annesi tekrar aşağı , tamamen giyinikti. Yıllar sonra ilk kez makyaj yapıyor.

Louise *utanmazca* diye düşünür ama içten içe annesinin hâlâ bu çabayı gösterebilecek kapasitede olduğunu görmek onu rahatlatır.

Denny'nin yüzü onu görünce değişir. Yumuşar. "Merhaba Carol," diyor ona. "Uzun zaman oldu, değil mi?"

Annesinin Hristiyan ismini duymak Louise'in içinde acı veren bir şeyleri uyandırır. Son yıllarda bu kelimenin yüksek sesle söylendiğini pek duymamıştır.

Louise'in annesi Louise'den Denny'ye bir ileri bir geri bakar.

"Şimdi de polis mi oldun, Denny?"

"Seni tanıdığım zamanlar polistim," diyor Denny. "Hatırlamıyor musun? Eyalet polisi."

O düşünüyor.

"Sanırım bunu hatırlıyorum."

"Artık kıdemli bir müfettişim," diyor Denny. "Terfi ettim ve sonra tekrar terfi ettim."

"Tebrikler," diyor Louise'in annesi.

Sonra bir şeyin farkına varır: "Kızım ne yaptı?" Louise gerilir.

"Düşündüm ki-" diyor Louise. Ama kendini durdurur. Gözlerini hızla kırıştırıyor, beklenmedik gözyaşlarının kafatasına geri dönmesini istiyor. Bunca yıldan sonra, diye düşünüyor; annesinin kefaletle serbest kalacağını ummasına nasıl izin verebilmişti?

"Denny?" diyor annesi.

Denny ona bakar. "Şey," der, "sanırım bunu sana Louise'in anlatmasına izin vereceğim. On sekiz yaşından büyük olduğu için."

Annesi hareketsiz, keskin gözlüdür. Louise'in onu son zamanlarda gördüğünden daha ayık görünüyor; bu kasıtlı mı yoksa zamanlama tesadüf mü, Louise emin değil.

"Carol," diyor Denny, "Louise ile birkaç kelime konuşmamın sakıncası var mı?

Özel olarak mı?"

"Sanırım bu iyi olur."

Annesi diğer odaya çekilir.

Louise ve Denny yalnız başlarına .

"Louise," diyor Denny. "Gitmeden önce sana iki şey sormam gerek." Kadın bekler.

"Eski bir arkadaşın olduğumu biliyorsun," diyor. "Umarım doğru şeyi yapacağım konusunda bana güvenebilirsin. Barbara Van Laar'la ilgili hiçbir şeyden suçlu olduğunu düşünmüyorum. Ve içinde bulunduğun karmaşadan kurtulmana yardım etmek istiyorum. Bana inanıyor musun?"

Başını sabit tutuyor. Bu adama hem güveniyor hem de güvenmiyor. Denny umursamadan devam eder. "İlk soru. John Paul nerede McLellan size bu yaz kalacağını söyledi mi?"

"Her yerde," diyor Louise. "Arkadaşlarını ziyaret ediyordu. Hukuk fakültesine gitmeden önce bir yılını seyahat ederek geçirmek istiyordu."

Denny başını sallar. "Peki ya bunun yerine, bu yazın büyük bir bölümünde büyük olasılıkla Hunt Dağı'nın tepesinde kaldığını söylesem?"

Louise'in bu bilgiyi sindirmesi biraz zaman alır. "Artık onunla ilgili her şeye inanabilirim," der.

Denny başını sallar. Sempatik.

"Diğer sorunuz nedir?" Louise soruyor. "Lee Towson'ı ne kadar iyi tanıyordunuz?"

Louise kızarır. Sadece bu isim bile vücudunda arzu uyandırıyor. "İyi değilim," diyor.

", bilirsiniz. Birlikte miydiniz?"

"Hayır."

"Nereye gitmiş olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Hayır," diyor. Aslında o da bunu merak ediyordu. "Emin misin?"

"Neden?"

"Şey," diyor Denny. "Normalde bunu kendime saklardım. Ama eski bir dostum olduğun için sana anlatacağım."

Louise bekler.

"Görünüşe göre," diyor, "Barbara her gece gizlice kulübeden çıkıp erkek arkadaş dediği biriyle buluşuyormuş. Bu konuda bir şey biliyor musun?"

Başını sallıyor. Doğrusu, bilmiyor.

"Dahası da var," diyor Denny. "Lee Towson'ın bir kez hapse girdiğini biliyor muydunuz?"

Bu konuda bir söylenti duymuştu. Emerson Kampı'nda Lee hakkında söylenen pek çok şeyden biriydi bu; sadece onun cazibesini artırıyordu. Tereddütle başını sallar.

"Ne için olduğunu biliyor musun?"

"Ot satmak için mi?" diyor kadın.

Denny Hayes, "Yasal tecavüz," diyor.

Donup kalıyor. *Statünün* ne anlama geldiğini bilmiyor.

Denny sanki onun aklını ya da yüz ifadesini okuyormuş gibi devam etti: "On altı yaşında ya da daha küçük bir kızla cinsel ilişki."

Louise hiçbir şey söylemiyor.

"Yani onun nerede olduğunu bilmediğine emin misin?"

"Eminim," diyor Louise.

"Aklına başka bir şey gelirse. İşte kartım." Kartı eline alır.

"Sanırım gitsem iyi olacak," diyor. Onu evine, ailesine, karısına ve çocuklarına giderken hayal ediyor. Birden kıskandığını hisseder. Eğer Denny Hayes gibi bir babası olsaydı -ya da bir annesi, cehennem- kendisinden daha fazla bir şey yapabilirdi.

"Bana sormak ya da söylemek istediğin başka bir şey var mı?" diyor Denny.

"Evet," diyor Louise. "Eğer beni kefaletle çıkaranın kim olduğunu bulursan. Bana haber verir misin?"

"Yapacağım," diyor Denny Hayes.

OceanofPDF.com

Tracy

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975

Ton dansın yapılacağı akşam, Balsam'ın kızları tüm hazırlıkların doruk noktası olan özenli bir törenle birlikte hazırlandılar.

Birlikte geçirdikleri aylar boyunca birbirlerine öğrettikleri beceriler. Verandaya kovalarla su getirildi; bacaklar tıraş edildi. Kıyafetler, her kampçının bu gibi durumlar için getirdiği birkaç kıyafet arasından seçildi. Son olarak, makyaj tartışmasız usta tarafından hassasiyetle uygulandı: Barbara Van Laar'ın kendisi.

Küçük ayrı odalarında hazırlanmakta olan Louise ve Annabel dışarı çıktılar ve suçlarını görünce yüksek sesle nefes aldılar. Hepsi de ne kadar büyümüş görünüyordu; yazın başından ne kadar farklıydılar.

Tracy anlamıştı. Onlar farklıydı, bu doğrudu: iki ayda bir yıl büyümüşlerdi. Bir ittifak kurmuşlardı.

- - -

Tracy Büyük Salon'da Balsam'daki herkesle, Hayatta Kalma Gezisi'ne katılan herkesle ve en çok da Barbara'yla dans etti. Yüzme eğitmeni Mitchell, Schenectady'den üç arkadaşını getirmişti ve birlikte vasat bir grup oluşturmuşlardı. Lowell Cargill'in odanın bir yerlerinde olduğunu biliyordu ama Mitchell ve arkadaşları "I Honestly Love You" şarkısını çalana kadar topluluk odasındaki coşku yavaşılamadı ve

Sonra durdu ve Tracy aniden insanların eşleştiğini fark etti. şimdiye kadar ona sũrekli eşlik etmiş olan Barbara bile başka biri tarafından dansa kaldırılmıştı: Lowell dışında Emerson Kampı'nın en gũzde erkek kampçısı olarak kabul edilen Crandall adında bir çocuk.

Dans pistinin ortasında aniden yalnız kalan Tracy paniğe kapıldı. Sonra hızla çevreye doğru koştu ve yemek masasının yanında durdu.

Aslında Lowell'ı hiçbir yerde görmemişti. Belki de temiz hava almak için dışarı çıkmıştı.

"Yavaş şarkılardan nefret ederim," dedi yanındaki biri. Başını çevirdi.

Yanında mutfak çalışanı olarak tanıdığı biri vardı; zaman zaman danışmanı Louise ile yũrũrken gũrdũđũ yirmili yaşlarında yakışıklı bir adam. Adı Lee'ydi.

"Ben de," dedi Tracy.

"Çok utanç verici," diyor Lee. "Bir an orada arkadaşlarınızla eğleniyorsunuz ve sonra grup yavaşlatarak herkes için işleri zorlaştırmaya karar veriyor. Aslında sadistçe."

Tracy *sadistliğin* ne anlama geldiğini bildiğinden emin değildi ama yine de başını *salladı*.

"Mutfağa dönmem gerekiyor," dedi Lee. "Bu arada harika görünüyorsun. Gũzel elbise."

"Teşekkür ," dedi Tracy. Ve sonra gitmişti.

Ancak o gittikten sonra Lowell'ı gũrdũ, odanın diğer ucunda, erkeklerin danslar için getirdiği ve her şeye rağmen kalbinin hızlanmasına neden olan o saçma geniş yakalı polyester takım elbiseyi giyyiyordu.

Karşı duvara yaslanmış bir heykel gibi hareketsiz duruyordu. Odanın ortasındaki bir çiftte bakıyordu: Barbara Van Laar ve ortağı. Yũzũnde acı dolu bir ifade vardı.

- - -

Dışarıda. Gitmek istediği yer orasıydı. Taze çama, toprağa ve gölün kokusuna. Ayın su üzerindeki ışığına.

Kimse bakmazken, o anı yakaladı ve gitti.

Karanlığa doğru yürüdü. Geceleri Emerson Kampı'nın arazisinde şaşırtıcı derecede az ışık vardı.

Aniden, loş gecede bir hareket oldu. Yolunun üzerinde biri yürüyordu; tanıdığı biri. Annabel, CIT'leri, dans kıyafetlerini giymiş, kuzeye doğru gidiyordu.

Yukarıda ana evden başka bir şey yoktu, diye düşündü Tracy. Barbara'nın evi. Tracy, Annabel'in ailesinin bu hafta orada kaldığını biliyordu; belki de bu yüzden o yöne doğru gidiyordu.

Tracy bir an için seslenmeyi düşündü -Annabel'in dansın sonunda onlara Balsam'a kadar eşlik etmesi gerekiyordu- ama kadının adımlarındaki kararlılık Tracy'yi duraksattı. Bir şey söylememek daha iyiydi.

- - -

Ve sonra kendi adı söylenerek düşünceleri bölündü.

Döndü. Adını tekrarlayan sesin geldiği yöne doğru yürüdü.

Sahilde, ay ışığında Lowell'ın en iyi arkadaşını gördü. Walter'ı. Kumların üzerinde oturmuş, kederli görünüyordu.

Onun yanına oturdu ve kendini toprağa doğru indirdi. O yaza kadar, bedeninin evinde kendini hiç evinde hissetmemişti. Hiç Barbara gibi, Melissalar gibi, Lowell Cargill gibi zarif hissetmemişti.

"Sen de mi?" dedi küçük Walter. Kollarını dizlerine dolamıştı; çenesi kollarının üzerindeydi.

"Ben de ne?" dedi Tracy. "Üzgün mü?" dedi Walter.

"Oh," dedi Tracy. "Hayır, pek sayılmaz. Ben iyiyim." Walter sessizdi.

"Öyle mi?" dedi Tracy.

Başını salladı. Zar zor anlayabildi. Ama neden öyle olduğunu sormadan biliyordu.

"Biliyorsun," dedi Walter, "Barbara'yı dansa davet etti. Ama o hayır dedi."

Tracy kıpırdamadan oturdu ve Lowell'ın sözlerinin üzerine çökmesine izin verdi. Daha önce ne düşünmüş olursa olsun, Lowell'ın kendisiyle ilgilenmediğini Hayatta Kalma Gezisi'nden beri biliyordu. Onun sevdiği kişi Barbara'ydı. Yine de bunu duyunca nefesi bir kez daha kesildi.

"Bu konuda çok üzgündü," diye devam etti Walter. "Hayır dediğinde yani. Lowell gibi insanlar reddedilmeye alışık değildir."

Acımasız olmaya çalışmıyordu; Tracy bundan emindi. Büyük olasılıkla Barbara'nın Tracy'ye çoktan söylemiş olacağını varsayıyordu. Ne de olsa Emerson Kampı'nda bir çifttiler. Tıpkı Walter ve Lowell gibi.

Aralarındaki sessizlik bir süre daha devam etti, ta ki Tracy Walter'ın bir kez yüksek sesle burnunu çektiğini duyana kadar. Ağladığını fark etti.

"İnanılmaz biri," dedi Walter. " değil mi?"

OceanofPDF.com

Louise

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975

Sher şeyi gördü. Topluluk salonuna bakan sahnenin kenarında oturmuş, kampçıların tüm zaferleri ve başarılarıyla izliyordu.

başarısızlıklar, gerçekten eğlenenler, eğleniyormuş gibi yapanlar.

Eğer bir Tanrı'ya inanıyorsa, bu Tanrı şu anda Louise gibi işleyen bir Tanrı'ydı: uzaktan suçlarını destekliyor, reddedildiklerinde onlarla birlikte yas tutuyor, yollarına çıkan her küçük zaferi kutluyordu. Yalnız olanları, kalabalığın kenarındakileri fark etti; kalbinde onlara karşı bir tür vahşi sevgi hissetti, yanlarına gitmek, yanlarında durmak ve onları sıkıca yanına çekmek istedi; ama aynı zamanda bu şekilde müdahale etmenin kutsal bir şeyi bozacağını da biliyordu.

-On iki, on üç ve on dört yaşlarında kendileri ve dünya hakkında bir şeyler öğreniyorlardı. Ve Tanrı hakkında da böyle düşünüyordu.

- - -

Belli bir noktada zihninde bir oyun oynamaya başladı, her bir suçluyu sayıyor, bir isim seçiyor ve söz konusu kişiyi bulana kadar kalabalığı tarıyordu. Seçtiği her isimde başarılı oluyordu, ta ki Annabel'e ulaşana kadar.

Eğitim danışmanını odanın hiçbir yerinde bulamadı.

Geriye dönüp baktığında bu ona farklı bir anlam ifade ediyordu; tam o sırada Annabel'in bir erkekle tanıştığından şüphelenmişti.

Daha önce Annabel'in özel bir dikkatle hazırlandığını fark etmişti. Teoride dans kampçılar içindi ama Louise önceki yıllarda sık sık danışmanların ve CIT'lerin de orada eşleştiklerini görmüştü. Birkaç dakikalığına ya da bir saatliğine karanlık ormana giderlerdi. Kızarmış olarak geri dönüyorlardı.

Annabel Southworth'ün gittiği yerin burası olduğundan şüpheleniyordu. Ve sahnedeki yerinden gülümsedi, Annabel'in de Emerson Kampı'nda aşkı ya da en azından karasevdayı bulmuş olmasından mutluydu.

OceanofPDF.com

Judyta

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: Üçüncü
Gün

W *Herkes nerede?" diye soruyor Denny Hayes.*

Saat çoktan öğlen olmuş ve onu ilk kez görüyor. Sabahtan beri oluşturduğu yeni teorileri anlatmaya başladığında adam arabasına yarı binmiş yarı inmiş durumdaydı.

"Bütün kasaba," diyor Judy, şimdi. "Shattuck'taki herkes Bear kaybolduğunda yanlış adamın suçlandığını düşünüyor. Ve Van Laar'ların bunu kabul etmekte çok hızlı davrandıklarını."

Hayes başını Müdür Odası'ndaki Komuta Merkezi'ne doğru eğer.

"Hadi," diyor. "Kahveye ihtiyacım var."

Birlikte yürüyorlar. Adam ona bakar.

"Judy, dün de aynı kıyafeti mi giyyordun?" Kızarır.

"Hatırlamıyorum," diyor.

Hâlâ aralıklarla yağmur yağıyor, saçları ve giysileri sıırıslıklam olmuş ve birkaç kez kısmen kurumuş. Boğulmuş bir fareye benziyor olmalı, diye düşünüyor.

"Judy," diyor Hayes. "Bear Van Laar'ı tam olarak nereden duydun?"

Ona dün gece ve bu sabah erken saatlerde neler olduğunu anlatır.

Bir kaşını kaldırıyor. Müdürün odasına ulaşmışlardır ve adam kapıyı Judy için açık tutar. Judy önce içeri girer. Bir an için zaman kapsülü süslemelerini, İkinci Dünya Savaşı döneminden kalma mutfak aletlerini düşünür; bunların hepsinin yönetmenin kendisinden önceye ait olduğu açıktır. Judy onu sadece birkaç kez arazide dolaşırken görmüştür. Her seferinde acıdan kendinden geçmiş görünüyordu. Judy, Van Laar ailesinin kendisinden bile daha perişan olduğunu düşünüyor.

Hayes kendine bir fincan kahve koyar. Ona da bir tane uzatır.

O alıyor. Hiçbir zaman kahve içen biri olmamıştı - bu, yaşlı insanlarla, kendi babasıyla ilişkilendirdiği bir şeydi - ama Van Laar Koruma Alanı'nda olduğundan beri, şimdi saçlarının ve kıyafetlerinin ıslaklığını kesen acılığını ve sıcaklığını takdir etmeye başladı.

Yudumlar. Yüzünü buruşturuyor. Tekrar yudumlar.

"Peki Shattuck kasabası suçlunun kim olduğunu düşünüyor?" diyor Hayes. "Eğer Carl Stoddard masumsa."

"Bay Alcott'a göre, iki yaygın teori var." "Dinliyorum."

"Birincisi," diyor Judy, "Jacob Sluiter' yapmış olması."

Ona bakıyor. "Dün bana Sluiter'i soran sen değil miydin?"

"Evet," diyor Judy. "Ama mantıklı, değil mi?"

"İyi yaşlı Slitter," diyor Hayes. "Kuzey Ormanları'nın öcüsü. Buradan Rochester'a kadar her ölümden -kazara ya da kasıtlı- onun sorumlu tutulduğunu duydum."

Tezgâha yaslanıyor.

"Bu çılgınlık değil," diyor Judy. "Bir düşünün. Sluiter'in cinayetlerinin çoğu buradan çok uzak olmayan bir yerde gerçekleşti. Ve hepsi de altmışlı yılların başında, Bear ortadan kaybolduğunda ve Sluiter yakalanmadan hemen önce."

"Doğru."

"Ve şimdi," diyor, "tam da Barbara Van Laar'ın kaybolduğu sırada kaçtı. Yanlış bir şey mi söylüyorum?"

Duruyor, sinirli. Hayes gülüyor. "Sende böcek var," diyor.

"Ne böceği?"

"Bu iyi bir şey," diyor. "Hepimizde böcek var. Devam edin."

"İkinci teori kasabada daha popüler," diyor Judy. "Ve bu senin duymaktan hoşlanmayacağın bir teori."

"Neden olmasın?"

"Sanırım daha tartışmalı," diyor. "Daha fazla dalga yaratacak."

"Devam et."

Sinirlerini yatıştırmak için kahvesinden bir yudum alıyor.

"Bay Alcott, Shattuck'taki insanların çoğunun, yani Sluiter'in yaptığını düşünmeyenlerin, suçlunun Bear'ın büyükbabası olduğunu düşündüğünü söylüyor."

Onun alay etmesini bekler. Bunun yerine adam dönüp pencereden dışarı bakıyor, elleri lavabonun yanındaki tezgâhta. O kadar uzun süre sessiz kalır ki kadın endişelenir.

"İyi misin?" diye soruyor.

"Bu teoriyi hatırlıyorum," diyor Hayes. "Çocuk kaybolduğunda bunun konuşulduğunu hatırlıyorum."

Judy ona bakıyor. Neden bundan daha önce bahsetmemişti? Buradaki ilk gününde adamla *görüşmüştü*. Hayes'e göre, o küçük bir oyuncuydu. Şüphe çekmeyen biri. Çılgınca, adamın söylediklerinde şüphe uyandıran bir şey var mı diye hafızasını yokluyor ama tek hatırlayabildiği adamın tavrı: Umursamaz. Sabırsız. Kaba.

"Ne oldu?" Judy soruyor. "O zamanlar sorgulanmış mıydı? BCI'dan biri de onun yaptığını düşündü mü?"

"İncelediğim kayıtlara göre," diyor Hayes, "bazıları yapmış. Ama kimse bunun peşine düşmemiş."

"Neden yapmadılar?"

Hayes duraklar. "Şey," diyor. "Birkaç nedeni var. Carl Stoddard herkese oldukça şüpheli görünüyordu, burada hatırlayacak kadar uzun süredir bulunan bazı adamlara göre. Bear'ı gören son kişi oydu. Bulunan bir oyma vardı - yontulmuş bir ayı - görünüşe göre Ayı kaybolmadan hemen önce bunu taşıyordu. Tek iz buydu.

Çocuğun yeri tespit edildi. Ona yontmayı öğretenin Stoddard olduğu ortaya çıktı. Herkes onun Ayı'ya karşı bir tür saplantısı olduğunu düşünüyordu."

Judy bekler.

"İkincisi," diyor, "Van Laars'ın avukatı onu suçundan dolayı sevdi. Ve başından beri agresifti."

Şimdi Judy'nin bekleme sırası Hayes'te. "McLellan,"

diyor Judy.

Başını sallıyor.

"Kıdemli," diyor Judy.

Hayes tekrar başını
sallar.

Judy düşünüyor. "Bu ipucunu ben alabilir miyim?" diyor.

"Bear'ın büyükbabası mı?" diyor Hayes ve Judy başını sallıyor. Onun gibi insanlarla konuşabilir, diye düşünüyor. Nasıl konuşacağını biliyor.

"Onu korkutmadığınız sürece sorun yok," diyor Denny Hayes. "Bildiğim kadarıyla ana evin hemen yukarısında."

- - -

O daha yola çıkamadan Müdürün odasının kapısı çalınır ve Müfettiş Goldman nefes nefese, gömleğinin önü açık bir şekilde içeri girer.

Judy'den Hayes'e ve tekrar Judy'ye bakar.

"İkinizden birinin çocuklarla arası iyi mi?" diye sorar -soruyu tarafsız bir şekilde ifade etmek için elinden geleni yapar- ama ima ettiği şey açıktır. Judy, bir kadın olarak, bunu alacaktır.

Judyta

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: Üçüncü
Gün

O direktör kabininde küçük bir çocuk ailesiyle birlikte bekliyor. "Bay ve Bayan Muldauer," diyor Hayes. "Bu Müfettiş Luptack. olmazsa Christopher ile konuşacak.

Bayan Muldauer -kahverengi saçlı, gözlüklü, neredeyse oğlu kadar ufak tefek- gergin görünüyor. "Biz de gelebilir miyiz?"

"Elbette," diyor Judy. "İçeri gelin."

Hayes, Judy çalışırken Müdür Kabini'nin dışında nöbetçi olarak duruyor.

Judy içeride, duvara yaslanmış eski bir kanepeyi öne çeker; bunu aileye sunar ve sert bir katlanır sandalyeyi yüzlerine doğru çeker. Anne ve babasının arasına oturan Christopher'ın bacakları boşluğa doğru uzanıyor.

Judy not defterini ve kalemmini çıkarır.

"Bugün seni buraya getiren nedir Christopher?" diye .

Adam sessiz. Dizlerine bakıyor.

"Devam et," dedi babası. Yok bir şey.

"Kaç , Christopher?" Judy dener. Hiçbir şey.

"On iki mi? On üç mü?" diyor. Biraz gülümsüyor. Şaka yapıyor.

"Sekiz yaşımdayım," diyor, kızın zar zor duyabileceği kadar alçak bir .
"Emerson Kampı'ndaki en genç kampçı benim."

"Kampı sevdin mi?" Judy soruyor.

"Hayır, nefret ettim," diyor. Başının üstünde, anne ve babası birbirlerine bakıyorlar.

"Chris," diyor babası, onu yeniden odaklayarak. "Bize anlattıklarını bayana da anlatabilir misin? Yapacak başka işleri var."

"değil Bay Muldauer," diyor Judy. "Christopher acele etmeyebilir."

Ve yapıyor. Otuz saniye geçer. Bir dakika.

"Ailene söylediklerini bana söylemek istememenin bir nedeni var mı?" diye soruyor Judy.

"Onların başını belaya sokmak istemiyorum,"

diyor. "Ailen mi?"

"Arkadaşlarım."

Bunu söylerken sesinde bir gurur var. Judy'nin anladığı kadarıyla bu çocukta bunlardan pek yok.

"Arkadaşların kim Christopher?"

"Barbara ve Tracy," diyor adam, o kadar sessiz söylüyor ki kadın onu doğru duyduğundan emin olamıyor.

"Barbara ve Tracy mi?"

Başını sallıyor.

"Christopher," diyor Judy. "Şu anda en önemli şey Barbara'yı bulmak ve onu eve getirmek. Eğer kötü bir şey yaptıysa, bunu başka bir zaman ele alabiliriz. Ama bize söyleyeceğin her şey Barbara'yı güvende tutmamıza yardımcı olacaktır."

Bir duraklama.

"Hep birlikte ormana gittik," diyor Christopher. "Ne zaman?"

"Hayatta Kalma Yolculuğu için."

Ona açıklar. Grubundaki tüm insanları listeler. Kamp alanlarının nasıl düzenlendiğini açıklar.

"Orada üç gece kaldık," diyor Christopher. "Ve beni uyanık tutan bir sorunum var. Bu yüzden iki gece Barbara'nın Tracy ile paylaştığı çadırdan çıktığını gördüm ve bana ormana doğru yürüyormuş gibi geldi. Ama sonra garip bir şey oldu."

"Neydi o?"

"Arkasını döndü," diyor Christopher. "Onu izledim. Feneri sönüyordu ve sanki karanlıkta bir süre bekliyordu. Bir süre sonra feneri tekrar yanıyor ve bize doğru geri yürüyordu. İlk gece işemeye falan gittiğini düşünmüştüm. Ama kamp alanımızın yanından geçip gitti."

"Nereye gidiyordu?"

"T.J. Hewitt'in çadırına," diyor

Christopher. "T.J. MI? Kamp müdürü mü?"

Başını sallıyor.

Karnında aynı hafif uğultu başladı. Bayan Clute ile konuşurken duygu. Denny Hayes buna *böcek* diyor.

"Peki orada ne kadar kaldı?"

"Bilmiyorum," dedi Christopher. "O dışarı çıkmadan önce hep uyuyakalırdım. Sabah olduğunda kamp alanımıza dönmüş olurdu."

"Teşekkürler Christopher," diyor Judy. "Bu gerçekten çok yardımcı oldu. Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

"O yolculukta yaralandı," diyor Christopher.

"Barbara mı?"

Başını sallıyor. "Bir sincabın derisini yüzüyordu. Bıçakla bir kaza geçirdi. Kendini kötü yaraladı. Onu iyileştiren T.J. oldu."

"Başka bir şey var mı?"

"Olmaya devam etti," diyor Christopher. "Döndükten sonra bile. Barbara'yı her gece T.J.'in kulübesine giderken gördüm."

Bunu sessizce, belli bir teslimiyetle söylüyor. Sekiz yaşındayken, söylediklerinin ne anlama geldiğini ya da en azından doğru olmadığını çoktan anlamıştır. Bir çocuğun bir yetişkinin evine, gece geç saatte, gizlice gitmesi.

Ağlayacakmış gibi görünüyor.

"Gerçekten cesurca bir şey yaptın Christopher," diyor Judy. "Sen cesur bir insansın. Teşekkür ederim. Sana sadece bir sorum daha var."

"Tamam."

"nedir?"

Ona bakıyor. Anlamıyor.

"Seni uyanık tutan sorunun ne?"

"Oh," diyor. Yüzü kıpkırmızı oldu. "Oh. Yatağımı ıslattım." Şimdi neredeyse fısıldıyor. Baba elini oğlunun omzuna koyar.

"Olur böyle şeyler," diyor Judy. "Biliyor musun, ben de çocukken yatağımı ıslatırdım." "Yaptın mı?"

O . "Ben yaptım."

"Yeterince uzun süre uyanık kalabilirsem," diyor Christopher, "herkes uyuduktan sonra son bir kez tualete gidebilirim. Bu genellikle işe yarar."

"Eminim seni yoruyordur," diyor Judy ve Christopher vakur bir şekilde başını sallıyor.

- - -

Muldauer'lar eve gitmek için ayrılmadan hemen önce, Bayan Muldauer Judy'yi kenara çeker. Fısıltıyla konuşur.

"Bir arkadaşımızdan bu kampın en iyisi olduğunu duyduk. Ve Tanrı biliyor ya, kampa katılanlar iyi bir zevke sahip. Ama," diyor başını Judy'ninkine doğru eğerek, gözlerinin içine bakarak, "kamp müdürünü önceden *görmüş* olsaydım, bir kez daha düşünebilirdim."

Judy yüzünü sabit tutuyor.

"Özellikle de bir kızım olsaydı. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

OceanofPDF.com

Judyta

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: Üçüncü
Gün

I' Hayes, "Büyükbaba üzerinde çalışacağım." diyor. "Sen git T.J. ile konuş." Hakkını yemeyelim, ivmenin Judy'nin tarafında olduğunu anlayabiliyor.

Hayes uzaklaşmadan önce ona "İyi notlara ihtiyacımız var," diye hatırlatıyor.

Judy başıyla onayladıktan sonra T.J. Hewitt'in, evi BCI için Komuta Merkezi haline geldiğinden beri taşındığı Personel Odasına doğru yürür.

- - -

Kısa saçları dağılmış olan T.J. Hewitt, uykudan yeni uyanmış gibi yüzünü buruşturuyor. Beyaz bir atlet ve kesik mavi kot şort giyiyor. Yalınayak.

"Üzgünüm," diyor T.J. "Kendimde değilim. Pek uyuyamadım." Geriniyor.

Sonra, belki de fark etmemek Judy'nin ifade, o gider

Hala. Oturuyor Daha dik dur.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, Dedektif Luptack?" diye sorar T.J.

Judy oraya giderken açılış sorusunu düşündü. Açık uçlu bir şey olmasına karar verdi; nötr bir şey.

Ve böylece başlıyor: "Bayan Hewitt-"

"T.J."

"Affedersiniz. T.J. Bana Barbara Van Laar ile olan ilişkinizden bahsedebilir misiniz?"

T.J. yer değiştiriyor. "Müfettiş Hayes'e her şeyi anlattığıma eminim," diyor.

"Peki, bana anlatır mısınız?" diyor Judy. "Arayı çalışıyorum."

T.J. boğazını temizler. "Barbara'yı doğduğundan beri tanıyorum."

"O zaman kaç yaşındaydın?"

"On dört."

Sesi sessizdir. Konuşurken Judy' başının hemen soluna bakıyor, o kadar dikkatle bakıyor ki Judy arkasında bir şey ya da biri olup olmadığını görmek için başını kısa bir süreliğine çeviriyor. Ama gördüğü tek şey duvarın bitmemiş ahşabı. "Kampa gelmeden önce onunla çok zaman geçirdiniz mi? Emerson?"

"Evet."

"Onunla geçirdiğiniz zamanı anlatabilir misiniz?"

T.J. yere bakıyor. "İlk başta onun bakıcısıydım, sanırım öyle diyebiliriz. Doğduğu andan itibaren."

"Burada mı?"

"Burada, arazide, evet," diyor T.J. "Bütün yaz boyunca. Her yaz. Bunu yapmak için para alıyorum."

"Yani tüm hayatın boyunca burada mıydın?"

T.J. başını sallar. "Burası benim evim."

"Sizi Koru'ya getiren şey neydi?"

T.J., "Babam hem saha görevlisi hem de kamp müdürüydü," diyor ve ekliyor: "Hafızasını kaybetmeye başladığında her iki işi de ben devraldım."

Judy bunu not ediyor.

"Peki ya Van Laar'lar Albany'deyken?" diye soruyor.

"Barbara'nın ilk yıllarında okuldaydım," diyor T.J. "O yüzden burada kaldım. Ama hiç üniversiteye gitmedim. Barbara üç yaşındayken, on yedi yaşımdan itibaren oldukça özgürdüm. Ailemle birlikte seyahat ederdim. Ailem şehir dışına çıkmak zorunda kaldığında Albany'ye giderdim."

"Barbara ile de yakındınız."

T.J. başını sallıyor.

"Öyleyiz. Evet."

"Barbara zor bir çocuk muydu?"

T.J. biraz güler. Yüzünde ve sesinde Judy'nin aniden rahatsız edici bulduğu bir tür hüznün vardır.

"Tanrım, hayır," diyor T.J. "O en iyi çocuktu. Hem o hem de kardeşi. Sadece iyi, iyi çocuklardı."

Judy duraklar.

"Yani kardeşiyle de yakındınız?"

"Evet. Yaşlarımız birbirine yakındı. O kaybolduğunda ben on iki yaşındaydım," diyor T.J. ve sonra duruyor. "Ortadan kaybolduğunda. Sekiz yaşındaydı."

Dışarısı sıcak ama Judy aniden üşüdüğünü hissediyor.

"Van Laar çocuklarının ebeveynleriyle ilişkilerini nasıl tanımlarsınız?" diye soruyor Judy.

"Hangi çocuktan bağlı. Ve hangi ebeveynden," diye ekliyor. "Ayı ile başlayalım."

"Annesi onu çok severdi," diyor T.J. "Onu her şeyden çok severdi. O beri hiç eskisi gibi olmadı." "Peki ya babası?"

"Babası," diyor T.J. "Şimdi babası, bu zor bir soru."

Gerçekten bir şeyi nasıl ifade edeceğini düşünüyor gibi görünüyor.

"Biliyorsun, babası da onu seviyordu, kendi çapında," diyor T.J. "Ama sanki Bay Van Laar onu kendi bağlarından biri olarak görüyordu. Sadece ileride dönüşeceği şey için yanında bulundurmaya değer bir şey. Eğer bu mantıklı geliyorsa."

Judy bir not daha alır.

"Ne yazıyorsun?" T.J. soruyor. "Benim hakkımda mı yazıyorsun?" "Şey, senin söylediklerini yazıyorum."

"Bunu kim görecektir?"

Judy tereddüt eder. "Şimdilik sadece ben," diyor. "Ve muhtemelen BCI'daki meslektaşlarım. Ama eninde sonunda, bunun bir tür kanıt olarak kullanılması mümkün. Ve bu kamuya açık bir kayıt olacaktır."

T.J. başını sallar. Judy bir an için susup , konuşmayı kesip kesmeyeceğini merak eder.

Kalemi yere bırakıyor. T.J. anında rahatlamış görünüyor.

"Barbara'nın ailesiyle ilişkisi ne olacak?" diyor Judy.

T.J. uzun süre düşünür.

"*Varolmayan* doğru kelime mi bilmiyorum," diyor sonunda. "Ama yakın."

Judy duraksıyor. Zaman kazanmaya çalışıyor.

"Seninle yakınlaşmasının nedeni bu mu?" Judy sessizce sorar.

Bu noktada tüm elini göstermemesi gerektiğini biliyor. T.J.'in tek başına ne söyleyeceğini görmek istiyor

"Belki," diyor T.J.

"Ne kadar yakın olduğunuzu

söyleyebilirsiniz?" "Şey, bunu tarif etmek zor."

"Buradan başlayalım," diyor Judy. "Bu yaz kampa geldiğini biliyorum.

Bu onun fikri miydi, yoksa senin mi?"

"Onun," diyor T.J. "Hepsi onun. Evden çıkmak istedi. Planladıkları büyük partiye gitmek istemedi."

"Sence neden böyle oldu?"

T.J. derin bir nefes alır. "Van Laar'ların ne kadar parası olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Bu konuda biraz fikrim var. Evet."

"Geçen yıl kızlarını yatılı okula iki kıyafet ve kışlık mont olmadan gönderdiklerini biliyor musun? Ona hiç harçlık vermediklerini biliyor musun?"

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Ya hatırlamıyorlar," diyor T.J., "ya da umursamıyorlar. Etrafta dolaşan tek kişi benim. Hafta sonu için ona fazladan yiyecek götürüyorum, sevdiği kitapları ve plakları getiriyorum. Fırsat buldukça oraya gidiyorum. Onunla ben ilgileniyorum. Başka kimse ilgilenmiyor."

"O kamptayken," diyor Judy, "onu kaç kez gördün?" "Şey, her gün," diyor

T.J. "Bütün kampçıları her gün gördüm. Ben hep buralardayım, bilirsin. Her zaman bir şeyler tamir eder, bir şeyler planlardım.

öyle."

"Peki ya geceleri?"

T.J.'in bakışları Judy'nin başının solundaki duvara geri döner.

Kabinde bir süre sessizlik olur.

"Müfettiş Luptack," diyor T.J. "Sanırım ne ima ettiğinizi biliyorum."

T.J. yatağın kenarına doğru kayar, ellerini dizlerinin üzerine koyar. Öne doğru eğilir, şimdi doğrudan Judy'ye bakmaktadır.

"Kasabada insanların benim hakkımda ne dediğini biliyorum. Belki soruşturmanız sırasında size bile söylemişlerdir."

Judy yüzünü boş tutar. "Ne demek istediğinden emin değilim."

"Belli bir şekilde giyiniyorum, demek istediğim bu. Belli bir şekilde konuşuyor ve yürüyorum." "Pekala."

"Barbara benim için küçük bir kız kardeş gibi," diyor T.J. "Gerçeği bilmek isterseniz, muhtemelen kendi çocuğuma sahip olabileceğim en yakın şey. Onu seviyorum. Ama ima ettiğin şekilde değil."

Judy, T.J.'in sözlerini olabildiğince uzun süre havada bırakır.

Sonra sessizce, doğrudan: "Barbara'nın gece yarısı kamaranıza girdiğini gördüğüne dair tanıklık edecek bir görgü tanığımız var. Her gece."

Bir araştırmacı olarak ilk kez görüştüğü birine meydan okudu.

Aynı zamanda ilk kez blöf yapıyor; Christopher'ın kürsüye çıkıp çıkmayacağı hakkında hiçbir fikri yok. Ailesinin ona izin verip vermeyeceğini de.

Bir an için T.J. kıpkırmızı oluyor; önce tüm yüzü, sonra boynu, sonra da göğsünün üstü kızarıyor.

Ve sonra ayağa kalkıyor. Odanın içinde yürüyor, kahverengi botlarının yanında diz çöküyor ve onları bağlamaya başlıyor.

"T.J.," diyor Judy.

"Ben aptal değilim," diyor T.J. "Ne kadar yanlış olursa olsun, birinin üzerinde çalıştığı bir teorisi olmasının ne anlama geldiğini biliyorum. Ayrıca burada kalıp seninle konuşmak için yasal bir zorunluluğum olmadığını da biliyorum. O yüzden tutuklama emri çıkarttığınızda bana geri dönün."

Ayağa kalkar ve odadan çıkar.

Gittikçe çaresizleşen Judy de ayağa kalkar ve boş koridorda onun arkasından .

"Teorin nedir?" diye sorar Judy. "Barbara'nın nereye gittiğine dair bir teorin var mı?"

T.J. durur. Ellerini kalçalarına koyar. Dönüyor, isteksizce.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" diyor. "Kadın kadına mı? O defterin dışında tutacağın bir şey?"

Judy onu yanına indiriyor.

"John Paul McLellan sizin adamınız," diyor T.J. "Bunu nasıl bildiğimi size söyleyemem. Ama biliyorum."

OceanofPDF.com

Jacob

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: Üçüncü
Gün

O Gece, nehir boyunca adımlarını geri çekmiş, bu kez akıntı yönünde yürümüştü. Şafağa doğru yağmur yağmaya başlamıştı.

Normalde gündüzleri dışarıda uyurdu ama bugün bir evin, bir yatağın, bir çatı altında yemeğin rahatlığını istiyordu. Ve böylece bir noktada boş olduğu anlaşılan umut verici bir ev buldu ve içine girdi.

Önce kilere gitmişti. Elektrikli ocakta lapa haline getirdiği büyük bir kap Quaker Yulafı dışında kileri hayal kırıklığı yaratacak kadar boş bulmuştu.

Sonra yatak odalarındaki dolaplara baktı. Tecrübelerine göre insanlar silah ve mühimmatlarını yatak odası dolaplarındaki yüksek raflarda, çocukların ulaşamayacağı yerlerde saklardı. Ve işte oradaydılar: iki çift namlulu av tüfeği, üç kutu fişek.

Çok kötü, diye düşündü Jacob. Bir tabancayı tercih ederdi; av tüfeğini taşımak zor olacaktı. Ama tüfeğin yanında bir de mermi askısı vardı, onu da mermilerle doldurdu. Silahı da doldurdu.

- - -

Saat öğleden sonra dört ve o bütün gün uyudu. Yataktan kalktı, elinde dolu bir tüfek vardı. Ve aniden bir gıcırtı duydu

döşeme

tahtası.

Hala

duruyor.

Olabildiğince sessiz bir şekilde yatağın uzak tarafına geçer ve arkasına geçer. Oradan pompalı tüfeği yatak odasının kapısına doğrultur.

Bu pozisyona aşına. Ona çocukken avlanmasını hatırlatıyor.

Kapı sallanarak açılır. Tereddütle ateş eder ama kimse vurulmamıştır. Görünüşe göre hiç kimse yatak odasının eşiğinden geçmeye niyetlenmemiştir.

Bu bir tuzak mıydı? Jacob emin olamaz.

Ve sonra, arkasından bir ses, "." diyor. Donup kalır.

Başının yanındaki açık pencereden bir polis silahı ona doğru doğrultulmuştur.

OceanofPDF.com

Judyta

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: Üçüncü
Gün

S Tepeye doğru yürürken kafası T.J.'den Denny Hayes'e iletmek üzere aldığı yeni bilgilerle doludur.

İyi notlar, diye düşünüyor, tek istediği buydu ve onun hiç notu yoktu.

Böylece evin göl tarafına gider, kendine bir Adirondack sandalye bulup oturmaya ve T.J.'nin söylediği her şeyi aklından çıkmadan önce yazmaya hazırdır.

- - -

Oraya vardığında bir sandalyenin zaten dolu olduğunu görünce hayal kırıklığına uğrar.

Arkadan bakıldığında, içindeki kadın tanıdık gelmiyor. Ama kadın döner ve Judy onu birden tanır: Bu Bayan Van Laar Sr. Barbara'nın büyükannesidir. Bu işteki ilk saatinde onunla o kadar küçümseyici bir şekilde konuşan adamın karısı - bu sabah itibariyle en büyük şüphelilerden biri haline gelen adam.

", " dedi Bayan Van Laar. "Sizi durdurmama izin vermeyin."

Judy uyuyor. Başını defterine eğmiş, çalışıyormuş gibi yapıyor. Ama zihninde soru üstüne soru formüle ediyor - bu kadının kocasının bir yönünü aydınlayabilecek herhangi bir şey.

Bayan Van Laar ondan önce konuşur.

"Manzara çok güzel," diyor Bayan

Van Laar. "Öyle," diyor Judy.

"Burası tüm Koru'da oturmak için en sevdiğim yer. Ve günün en sevdiğim saati" diyor Bayan Van Laar.

Judy başını sallar.

"Manzaranın size anılarınızı hatırlattığını hayal edebiliyorum,"

diyor Judy. Bayan Van Laar düşünür gibi duraksıyor. Sonra da

"Pek sayılmaz" diyor.

Judy hâlâ bir açılış için fikirleri hızlıca karıştırırken Mrs.

Van Laar sandalyesinden kalkar ve ana eve doğru yola koyulur.

"Bayan Van Laar," diyor Judy, sesinde istenmeyen bir yalvarışla.

Kadın yavaşça döner. Yüz ifadesi hâlâ hoş.

Judy, "Buradaki ilk günümüzden beri seninle konuşma fırsatı bulamadım," diyor. "Aklına gelen ve eklemek istediğin başka bir şey var mı?"

Bayan Van Laar ağzını açtı. Kapatır. Sanki bir karar veriyormuş gibi omzunun üzerinden geriye bakar.

Sonra da şöyle diyor: "Vic Hewitt ile röportaj yapma şansınız oldu mu?"

İsim Judy'yi durduruyor. *Hewitt*'i elbette tanıyor; yabancı olan ilk isim.

"Bu-" diyor.

"Tessie Jo'nun babası," diyor Bayan Van Laar. "Kampın ilk müdürü."

Judy kaşlarını çattı. *Tessie Jo*. Az önce aldığı notları tarar ve T.J.'in görüşme sırasında babası hakkında ne söylediğini araştırır.

Hafıza kaybı, diye yazmış.

"Öyle olduğunu fark etmemiştim," diyor Judy.

"Hâlâ hayatta, evet," diyor Bayan Van Laar, onun aklından geçenleri okuyarak. "Belki de onunla röportaj yapmalısınız. Çok ilginç bir adam. Ve hiç şüphesiz arkadaşlığımızdan hoşlanacaktır."

"Onu nerede bulabilirim?" diye sorar Judy.

Bayan Van Laar, "Bugünlerde kızıyla birlikte Müdürün Kulübesinde yaşıyor," diyor. "Ona o bakıyor."

Judy başını sallar. "Orayı biz devraldık hanımefendi," diyor. "Orası artık bizim komuta merkezimiz."

Bayan Van Laar doğrudan Judy'ye bakar. "Şey, canım," der, "sanırım sadece araştırmam gerekecek. Senin yaptığın da bu değil mi?"

Dönüyor ve karanlık, serin evin içinde kayboluyor.

OceanofPDF.com

VII

Özgüven

OceanofPDF.com

Alice

1950'ler| **1961**| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975

A Hala Ayı'yı arayan Bit, kocasının odasına giden kapının tokmağını çevirmeden önce bir nefes aldı.

- - -

Başka biri olsaydı bu kadar kötü olmazdı.

O hafta sahadaki kızlardan biri olsaydı - bir aktris, bir şarkıcı ya da bir model. Genç ve uçarı biri, ciddiye alınması zor biri.

Ya da personelden biri diye düşündü Alice: Geçici personelden biri olsaydı, Peter'ın sadece stres attığını kesin olarak bilirdi. Yanında çalışan biriyle asla daha ileri bir ilişkiye girmezdi.

- - -

Ama Peter'ın yatağındaki bir aktris, şarkıcı ya da personelden biri değildi.

Peter'ın yatağında kendi kız kardeşi vardı. Delphine.

Peter'ın nefret ettiğine inandığı biri. *Zeki* olduğunu düşündüğü bir kadın. -Peter'ın belirttiği inanç sistemine göre bu bir israftı.

Hepsi hakkında yanılmıştı.

- - -

Bulundukları konumdan yakınlıklarının yeni olmadığını anlayabiliyordu. Zihninde bağlantılar ve çıkarımlar oluşmaya başladı. Delphine'in personelle olan yakınlığı, dün Warren'a misafirleri ağırlamaya hazır olup olmadığına dair küstahça sorduğu soru. Sanki evin hanımı oymuş gibi.

Peter ayda iki ya da üç kez Manhattan'a gidiyormuş, hep iş içinmiş. Her zaman banka avukatı McLellan ile görüşmek için.

Aklı karışmıştı. Peter ve Delphine bunu ne zamandır yapıyorlardı? Yıllardır mı? Delphine'in Alice'in refakatçisi olarak Self-Reliance'a yaptığı ilk ziyaretten beri mi?

Ondan önce mi?

Delphine her zaman, her zaman Alice'ten daha fazla saygı görmüştü. Peter ondan yakınıırken bile sesinde belli bir hayranlık vardı.

Belki de hepsi bir oyundu.

Belki de hep biliyorlardı: Peter'ın annesi ve babası. Tüm arkadaşları.

Belki de Peter, Delphine, McLellan ve karısı Manhattan'da birlikte yemeğe gitmişlerdir. Belki de mazeretleri vardı. Belki de Alice'in Albany'de olduğu zamanlarda buraya, Self-Reliance'a birlikte gelmişlerdi ve belki de çalışanları bu kadar iyi tanımasının nedeni buydu.

Peter ve babası Alice'i gençliğine ve deneyimsizliğine *rağmen* değil de - Alice'in üstesinden gelmek için çalışması gereken eksiklikler olarak sık sık yüksek sesle yakındıkları iki özellik - onlar yüzünden seçmiş olabilirler miydi? Çünkü ona emrettikleri her şeyi her zaman yapacaktı. Çünkü o zor biri değildi.

Çünkü Delphine gibi bir kadının Peter'ın gerçekten istediği türden biri olduğu aklına bile gelmezdi.

- - -

İkisi de çıplak bir şekilde uyuyorlardı. Delphine başını Peter'ın göğsüne yaslamıştı. Peter'ın kolu Delphine'in omuzlarına dolanmıştı. Saçları yatağın üzerinde arkasından dağılıyordu.

Peter ve Alice hiç böyle uyumamışlardı.

On sekiz yaşındayken, kendisinden on yaş büyük bir adamla yeni evlendiğinde, hayatında ilk kez çocukluğunun geçtiği evden uzakta yaşarken, hamileyken, rahatsız ve korkmuşken: Peter ona bir kez bile bu kadar şefkatle sarılmamıştı. Bunun yerine, uykusuzluğunu gerekçe göstererek yatağın karşı tarafına yuvarlanmış ve bir kalem gibi dümdüz uzanmıştı; Alice ise yan tarafına kıvrılmış, rahatlamak için bir yastığa sarılmış ve New York'taki arkadaşlarını, kız kardeşini, babasını ve hatta annesini özlemişti.

Alice bir süre daha orada durup onları izledi. Bir an için onları uyandırmayı düşündü -kapıyı çarparak, bağırarak, bildiğinden emin sağlayarak- ama sonra her şey değişecekti, her şey. Bütün hayatı değişecekti.

Alice kişisel olarak boşanmış sadece bir çift tanıyordu: anne babasının arkadaş olduğu insanlar.

Bugünlerde adam hâlâ gruptaydı ve çok daha genç bir karısı vardı. Kadın ise neredeyse ortadan kaybolmuştu. Artık New York'ta yaşamadığı, Connecticut'a taşındığı söyleniyordu. Hakkında konuşulanlara bakılırsa, sanki ölmüş gibiydi.

Alice kendine sordu: Bu şekilde, hep rol yaparak yaşayabilir miydi? Odadan çıkıp koridora çıkabilir miydi; kapıyı nazikçe kapatıp akşam yemeğinde Peter ve Delphine'in karşısına geçebilir ve hayatının geri kalanında hiçbir şey görmemiş gibi davranabilir miydi?

Evet, ve evet, ve evet, diye düşündü.

Ayı'ya sahip olduğu sürece cevap evet olacaktı.

- - -

Kapıyı elinden geldiğince nazikçe kapattı.

Güneşlenme odasına doğru yürüdü ve orada bir bardak cin buldu. Uzun bir bardak doldurdu ve birkaç yudumda içti. Bunu hak etmişti, diye düşündü. Bir tane daha doldurdu. Ondan da içti.

İçerken kendini ağlamaya bıraktı.

Bitirdiğinde ayakta duracak hali . O gün hiçbir şey yememişti.

Güneşlenme odasından çıktı, koridor dönüyordu, yer onu karşılamak için yükseliyordu. Partinin geri kalanının toplandığı büyük odaya girdi - kıdemli Van Laar'lar, McLellan'lar, aktrisler ve müşteriler. Ve orada, şöminenin yanında, Tessie Jo ve Bear. Hepsi de can sıkıntısından büyük odaya çekilmişti; hepsi de bir sonraki adımda ne yapacaklarına karar veriyordu.

O içeri girdiğinde durdular. Hafifçe sallandı; arka ayağıyla kendini yakaladı.

Ona baktılar, yüzlerinde yargılama maskeleri vardı.

Hiçbiri onun için önemli değildi. O sadece Ayı ile konuşurdu.

"Buraya gel," dedi gülümsemeye çalışarak, iki elini de ona doğru tutarak.

Rahatsız edici bir sessizlik.

"Nereye gidiyorsun Alice?" diye sordu Peter'ın babası. Kaşlarını çattı.

"Bear kayıkla açılmak istiyor," dedi ona. Kayınpederi sanki onu anlamamış gibi kaşlarını çattı. Herhalde, diye düşündü, o kadar da kötü gevelemiyordu.

Tekrar denedi.

Ayı bu kez dengesiz bir şekilde ayağa kalktı; büyükbabası ona tekrar oturmasını işaret etti.

"Korkarım Bear ve benim zaten planlarımız var," dedi. "Yürüyüşe çıkmak üzereyiz." Torununa döndü. "Ayı," dedi. "Botlarını giydin mi?"

Bear gergin bir şekilde büyükbabası ve annesi arasında gidip geliyordu. Alice onun bu yönünü seviyordu: başkalarına gösterdiği özeni seviyordu. Onların iyiliği için duyduğu endişe. Sık sık büyükbabasını düşünüyordu.

İnsanları nasıl mutlu edeceğini biliyordu; bahçeden ona çiçek topladı. Okulda onun için aşk notları çizdi.

Alice'in içindeki cömert bir dürtü ona oğlunu içinde bulunduğu zor durumdan kurtarmasını söyledi. "Sorun değil, Ayı," dedi. "Kayığa başka zaman bineriz." Konuşurken sesinin duygusallıktan çatladığını çok geç fark etti. Topuklarının üzerinde döndü ve sendeleyerek büyük odadan çıktı, sonra koridordan aşağı yürüdü ve güney kapısından geçti.

- - -

Dışarıda gökyüzü kararıyordu. Birkaç yağmur damlası yüzüne çarparak onu kısa bir süreliğine sersemlikten uyandırdı. Düpedüz ağlaması için ona izin verdi.

Tek başına bir tekneyle açılacağını düşündü. Partiden, kız kardeşinden ve kocasından kaçacaktı. Bunu hayal etti: gölün ortasına doğru kürek çekecek, teknenin karnına uzanacak ve bir süre öylece yüzecek, kendini toparlayana kadar mükemmel bir yalnızlık içinde suyun kendisini sallamasına izin verecekti.

Sonra partiye dönecekti.

Kayıkhaneye elli adım kala ayağı kötü bir şekilde takıldı, dizlerinin üzerine düştü ve avuç içlerinin derisi yüzüldü. Ayağa kalktı. Onları fırçaladı. Devam etti.

Kapıyı açtı.

Kayıkhaneye gölgeli, hatta normalde olduğundan daha karanlıktı. Hayali deniz taşıtları üç sıra halinde standların üzerinde duruyordu. Alüminyum sandala doğru ilerledi. Daha önce hiç kendi başına sehпасından indirmeye çalışmamıştı ama yapabileceğini düşünüyordu.

Birkaç çekiş. Bir takırtı. Bir kürek yerde sekti.

Göle inen rampaya kadar güçlükle sürükledi. Sudan esen soğuk rüzgâra rağmen terliyordu. Hareketleri beceriksizce ve birbirinden kopuktu.

Arkasından aniden kayıkhanenin kapısının sesi geldi.

Alice

1950'ler| **1961**| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975

Snerede olduğunu bilmiyordu. Gözlerini açtı. Ağzı o kadar kuruydu ki yutkunamıyordu. Üstünde, oda yavaşça dönüyordu. tepedeki ışık havada yavaş yaylar çiziyor.

Kelimeleri oluşturamıyormuş gibi hissediyordu. Düşünceleri bile sözsüzdü. *Su*, diye düşündü ama bu bir imgeydi, bir isim değil. Bir lavabo bulmak için odanın etrafına bakındı, gövdesini önce bir yöne sonra başka bir yöne çevirdi. Sanki günlerdir başını oynatmamış gibi boynu kaskatı kesilmişti.

Bu odada pencereler vardı ama sıkı çıtaları ve dış mandalları olan kapalı panjurlarla karartılmışlardı. Dışarıda gece mi gündüz mü olduğunu anlayamıyordu.

Üzerinde bulunduğu yatak o kadar sertti ki, sanki bir tahta parçasıymış gibi hissettiriyordu.

Dengesiz bir şekilde ayağa kalktı. Bir elbise giydiğini gördü. Malzemesi sertti, sanki ıslatılmış ve sonra kuruması için asılmış gibiydi.

Tuvalet, diye düşündü. Birinin görüntüsü. İdrar yapma dürtüsü aniden o kadar güçlendi ki iki büklüm oldu.

Neredeydi o? Cevabın birazdan kendisine geleceğini ve beraberinde belki de istemediği korkunç bir bilginin de geleceğini hissediyordu. Yavaşça tekrar doğruldu.

Tuvalet yoktu. Sadece uzun süredir kullanılmayan birinin yatak odasında olduğunu gösteren birkaç yetersiz eşya vardı. Sağlam bir şifonyer. Su için bir kase. A

Ayna: Bundan tamamen kaçındı.

Bir kapı gördü. Ona doğru ilerledi, itti: kilitliydi. Bir şekilde öyle olacağını biliyordu.

Yere uzandı ve düşünceye girişini engelledi. Korkunç bir şey olduğunu biliyordu. Eğer uyumaya devam ederse, bunu öğrenmek zorunda kalmayacaktı.

Gözlerini kapattı. Kapı açıldı.

İçinden Peter'ın babası geldi.

OceanofPDF.com

Judyta

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: Üçüncü
Gün

Ivardiyasının sonuna yaklaşıyor. Hayes'i bulmak zorundadır; Bayan Van Laar'ın ona söyledikleri hakkında başka biriyle konuşma riskini göze alamaz. O yapamaz

LaRochelle' önünde tekrar hatalı olmayı göze alamaz; dünden sonra
olmaz.

Belki de onunla röportaj yapmalısınız. Çok ilginç bir adam.

- - -

Müdürün kulübesine ulaştığında, dışarıda sigara içen iki müfettiş ona Hayes'in bugünlük gittiğini söyler.

"Kahretsin," der ve dedektifler doğrulur. "Ağzın iyi laf yapıyor," diyor biri.

Cevap vermiyor.

"Her neyse," der diğeri, "bunu sana bıraktı." İsteksizce, üzerinde telefon numarası olan bir kâğıt parçası uzatır. *Denny. Ev*, diyor kâğıtta.

"İkinizin bir şeyler mi var?" diye sorar ilk dedektif. Arkadaşı sırtışını bastırır.

Judy onları görmezden geliyor. Eve giriyor.

Yalnızken daha iyi hissediyor.

Ana odadan evin arka tarafına doğru uzanan uzun bir koridor var. Koridorun sonunda bir banyo var - son birkaç gündür sürekli kullanıldığı için artık neredeyse yok olmuş durumda.

Ama başka odalar da var. Ve Bayan Van Laar'a göre bunlardan biri Vic Hewitt'inmiş.

Judy mümkün olduğunca az ses çıkararak koridorda topuklarına basa basa yürür.

İlk kapıyı dener. İçeride düzgünce yapılmış bir yatak, komodinin üzerinde bir yığın okuma malzemesi, *Camp Life* adlı bir dergi var. Dolabın kapağını açar; içeride birkaç çift cinsiyetli giysi ve düzgün bir sıra balıkçı şapkası bulur.

Bu noktada Judy'nin Vic'in odasında mı yoksa T.J.'in odasında mı olduğuna dair hiçbir tahmini yoktur. Koyu renkli ahşap bir şifonyere doğru yürür ve üstteki iki küçük çekmecedен birini açar.

İşte, sonunda, cevabı. İç çamaşırları belirgin bir şekilde kadınsı: yüksek kesimli külotlar, etiketleri hâlâ üzerinde olan bir sutyen. Benzer şekilde giyilmemiş görünen bir çift yün çorap.

Koridorda ilerliyor. Başka bir yatak odasının kapısını açar. Bu kez kimin odasında olduğuna dair hiçbir şüphe yok: metal bir baston duvara yaslanmış. Düz bir sıra erkek yürüyüş ayakkabısı bir diğerinin karşısına dizilmiş. En ilginç, bir çift takma diş komodinin üzerindeki uzun bir bardak sıvının içinde yüzmektedir.

Bu da şu soruyu akla getiriyor: Vic Hewitt'in takma dişleri buradaysa Vic Hewitt nerede?

Judy, Vic'in şifonyerine doğru ilerler. Ama giysi yerine, siyah-beyaz fotoğraflardan oluşan bir hazineye benzeyen bir şey bulur. Çoğu çocuklara ait: T.J.'in küçüklüğü. Barbara'nın da. Ve Bear: Birçoğu Bear Van Laar'a ait, çeşitli pozlarda, balık tutarken, yüzerken, kros kayaklarının üzerinde dimdik dururken.

En çok ilgisini çeken ise bir grup fotoğrafı. Gözlerini kısarak fotoğraftaki herkesi tanımaya çalışıyor. İkisinin Barbara'nın büyükanne ve büyükbabası, yaşlı Bay ve Bayan Van Laar olduğunu kesin olarak biliyor. Arka sırada duruyorlar. Kadın gülümsüyor; adam gülümsemiyor.

Resimdeki en küçük çocuğun Ayı olduğunu tahmin ediyor.

Ona sevgiyle bakan kadın annesi Alice'tir; sağında duran adam ise babasıdır.

Ve bir kenarda, grubun geri kalanından ayrı ve onun bir parçası olarak duran T.J. ve babası Vic.

Judy resmi ters çevirir. Arkasında açık renk kurşun kalemle yazılmış:
Kara Sinek Güle Güle. 1961.

Bear'ın kaybolduğu yıl.

Judy ürperir. Fotoğrafları çekmeceye geri koyar. Tekrar ana odaya çıkar.

- - -

Bayan Van Laar'ın kendisine verdiği ipucunu birilerine anlatma zamanının geldiğini biliyordu. Cebinden bir kâğıt çıkarır, Komuta Merkezindeki telefona gider ve talimatlara uygun olarak Denny Hayes'in ev telefonunu çevirir.

Bir kadın cevap veriyor. Şüphesiz karısı. Arka planda Judy çocuk sesleri duyuyor.

"Merhaba," diyor Judy. "Müfettiş Hayes orada mı acaba?"

Kadının sesinde bir aksama. "Kimin aradığını sorabilir miyim?"

"Bu Müfettiş Luptack," diyor. "Ben onunla çalışıyorum."

"Bir kadın çalışanı olduğunu bilmiyordum," diyor Bayan Hayes.

"Bayanların müfettiş olmasına izin verdiklerini bilmiyordum."

"Evet," diyor Judy, "öyle."

" neyse, henüz eve gelmedi," diyor Bayan Hayes. "İsterseniz bana bir numara bırakabilirsiniz."

"Ona Shattuck, New York'taki Alcott Family Inn'de kaldığımı söyler misin?" diyor Judy. "Yirmi dakika içinde orada . O da oteli arayabilir."

beni bulacaklar." Uzun, şüpheli
bir duraklama.
"Elbette," diyor Bayan Hayes. "Bunu
yapacağım." Ama Judy onun
yapmayacağını şimdiden söyleyebilir.

- - -

Otele girdiğinde hava tamamen kararmıştır. Ağustos'un ortasıdır, yaz mevsiminin yaz sonuna dönüştüğü mevsimdir. Bir süre Beetle'ının içinde oturur, soğuyan motorun sesini dinler, sonra iner ve arabayı kilitler. Odasına doğru yürür. Anahtarını çıkarır.

Sonra arkasından kendi adının yüksek sesle söylendiğini
duyuyor. Dönmeden önce kim olduğunu biliyor.

"Baba," diyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Ona doğru adım atıyor, onu hiç görmediği kadar kızgın görünüyor. "Burada ne *işin* var Judy?" diye soruyor. "Sence burası bekâr bir kız için güvenli mi? Böyle bir yer? Gece geç saatte, hava kararmışken eve gelmek? Hiç sanmıyorum."

"Beni nasıl buldun?" diyor Judy.

"Annen çok endişelendi," diyor babası. "Dün gece uyuyamadı. Bugün yemek yiyemedi. Bana o yerin adını söyledi."

Judy derin bir iç çekti.

"*Onu* suçlama," diyor babası. "O seni kolluyor. Bana söyleyerek doğru şeyi yaptı. Böyle köhne bir yerde mi? Şimdiden başına bir şey gelmediği için şanslısın."

Arabasına doğru yürüyor. Yolcu kapısını açar.

"Hadi," dedi. "Seni eve bırakayım. Yarın arabayı alman için seni geri getireceğim."

Ona bakmıyor. Soru sormadan içeri girmesini bekliyor. Çocukken Judy ve kardeşleri ona itaat . Onlara asla vurmazdı.

-Ama o büyük bir adamdı ve bağırdı.

Judy bir an için ona gitmeyi hayal etti. İçeri girmeyi. Ailesiyle barışı koruyor. Bekleneni yapmak.

Onun yerine, "Burası keyifsiz değil."

diyor. "Ne değil ki?"

"Bu otel." "Motel."

"Bu motel. Çok iyi bir aile tarafından işletiliyor. Alcott'lar. Kocas1 tarih 6ęretmeni. Karısı kitap okuyor."

Babası ona bakıyor.

"Bu gece burada kalacağım," diyor Judy. "Çünkü sabah çok erken saatte işte olmam gerekiyor. Ve yorgunum."

"Judy," dedi babası. "Arabaya bin."

"Bu davada çalıştığım sürece burada kalmaya devam edeceğim," diyor Judy. "Ondan sonra Ray Brook'taki BCI merkezine daha yakın bir daire bulacağım. Bunu karşılayabilirim, çünkü zam aldım."

"Judy."

"Terfi ettiğimde," diye ekliyor vurgu için.

Babası yavaşça yolcu kapısını kapatır. Bir an için onun için neredeyse üzüılıyor. Onu eve dönüş yolunda tek başına, yüzünde üzüntü ve öfke maskesiyle hayal ediyor. Hayatında ilk kez babasının isteklerine doğrudan karşı çıkacaktır.

"Annen ağlıyor," diyor babası. "Senin yüzünden ağlıyor."

"Yirmi altı yaşıdayım," diyor Judy. "Ben artık bir kadınıın baba. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Hiçbir şey söylemedi. Arabasına biniyor - 1950'lerin sonlarından kalma, Judy'nin hâlâ satın alıp gururla eve getirdiğini hatırladığı eski bir Fairlane Skyliner- ve kalın bir kolunu normalde annesinin oturacağı yolcu koltuğunun üzerine atarak gecenin karanlığında geri geri gidiyor.

Sonra Judy yalnız kalır.

Judyta

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: **Dördüncü
Gün**

I Alcott Family Inn'deki odasında Judy hazırlanırken kutu gibi televizyonu açar. Sunucu ona havadan bahsediyor: bugün daha güneşli, Ağustos için serin.

Bu yeni rutini seviyor: tek başına uyanmak.
makul bir saatte, diğer odadan ona bağırان bir erkek kardeş olmadan.

Alabildiği kadar sıcak duşu açar. Annesinin izin verdiğiinden çok daha uzun süre içinde durur.

- - -

Sonunda isteksizce dışarı çıkar. Haber spikerinin diğer odada "*şu anda gözaltında*" dediğini duymak için suyu kapatır.

Önüne tuttuğu havluyla hızla yatak odasına koşar ve ekranda Jacob Sluiter'in görüntüsünü görür.

Haber bülteni, New York Eyalet Polisi'nin Albany'deki merkezinden Sluiter'in North Creek yakınlarındaki özel bir evde yakalandığını doğrulayan başkomiserle yapılan röportaja geçiyor.

- - -

İş yerinde, Denny Hayes sabah brifingini yönetmekle görevlendirildi; LaRochelle'in evde olduğunu ve Barbara'nın kızıyla tekrar konuştuğunu söyledi.

Baba.

"Eğer henüz duymadıysanız," diyor Hayes, "üzeresiniz."

Herkesi dün geceki olaylar hakkında bilgilendirdikten sonra - Sluiter'i evinin önünden geçerken gören uzak bir komşu; Sluiter uyurken bir polis gözetimi - birkaç şeyi açıklığa kavuşturur: Birincisi, Sluiter'in gözaltında olduğu, yaralanmadığı ve sağlık durumunun iyi olduğudur.

İkincisi, konuşmaya istekli görünüyor.

Üçüncüsü ise -evet- Barbara Van Laar'ı yakalamak için tam zamanında, dört gün önce Van Laar Koruma Alanı'na ulaşmasını ve ardından North Creek'e geri dönerek güneye yönelmesini sağlayacak olası bir zaman çizelgesi var. Ancak bu pek olası görünmüyor; ve ellerinde henüz buna dair bir kanıt yok.

Sonuncusu ise, kendisiyle ilk görüşmeyi kimin yapacağına Hayes'in karar verecek olması.

Judy bir an için Hayes'in onu çağıracağını düşünür. Hatta ona doğru bakar ama sonra gözlerini kaçırır.

"Goldman," diyor. "Bear Van Laar davasında çalışırken onunla temasınız oldu mu?"

Goldman başını sallıyor. Hayır.

Hayes, "Şimdi buna hazır mısınız?" diye soruyor.

Bu mantıklı. Judy kendini hayal kırıklığına uğramış hissetmemeye çalışır. Goldman istikrarlı, babacan, tehditkâr olmayan biri. Herkes iyi bir dedektif olduğunu söylüyor; hakkındaki söylentiye göre kendisine teklif edilen terfileri kabul etmemiş çünkü bir dedektifin üstlendiği ayak işlerini seviyor.

Judy nefesini tutar. Goldman'ın hayır diyip demeyeceğini merak eder. "Evet," diyor Goldman.

Hayes başını sallar. Sonra teker teker diğerlerine o günkü işlerini verir; Judy'ye de izini sürmesi için bazı ebeveynlerin isimlerini verir.

Sonra herkesi kovarak kulübeden dışarı gönderir.

Judy oyalanıyor. Hayes'e yaklaşımadan önce herkes gidene kadar bekler.

"Dün gece evinizi aradım," diyor. "Karınıza bir mesaj bıraktım."

Hayes kaşlarını çatır. Sonra iç çeker.

"Sana söylemedi," diyor Judy.

Başını sallıyor.

"Dün büyükbabayla konuştun mu?" Judy soruyor.

"Onu hiçbir yerde bulamadım," diyor Hayes. "Herkes bana nerede olduğuna dair farklı bir hikaye anlattı." Duraklıyor. "Sen mi?"

"Tam olarak o değil," diyor Judy. "Ama senin için yeni bir ipucum var." Ve onun cevap vermesini beklemeden öğleden sonrasını anlatıyor: Bayan Van Laar Sr.'ın ona verdiği ipucu. Vic Hewitt'i arayışını. Baston, takma dişler. Boş yatak odası.

Judy başıyla koridoru işaret ederek, "Kendin de görebilirsin," diyor. "Tam şurada."

"Onunla görüştüğünüzde T.J. ne söyledi? Babasının nerede olduğu hakkında?"

"Komik da bu," diyor Judy. "Ondan hiç bahsetmedi, şimdiki zamanda. Sadece hafızası zayıflamaya başlayana kadar kamp müdürü olduğunu söyledi. Hâlâ müdürün kulübesinde yaşadığını bilmiyordum."

"Artık öyle olmayana kadar," diyor

Hayes. "Doğru."

Hayes düşünüyor. "Pekala," der. "Daha önce söylediklerimi unutun. Bugünkü göreviniz Vic Hewitt'e göz kulak olmak."

Judyta

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: **Dördüncü
Gün**

CAmp Emerson'da bugünlerde askerler, korucular ve müfettişler dışında kimse kalmadı. Danışmanlar, kampçılar ve personel hepsi gitti. Teorik olarak hâlâ sahada olması gereken tek çalışan T.J. Hewitt.

Ancak Judy, T.J.'i en son gördüğü yere, Personel Odasına döndüğünde, bulunduğu odanın kapısını sadece kapalı değil, aynı zamanda bir çengel ve asma kilitle kilitlenmiş bulur. Yerdeki tahta talaşlarına bakılırsa yeni takılmış.

Dış kilide rağmen Judy kapıyı önce nazikçe sonra da sertçe çalmaya devam eder.

Yanıt yok.

Sonraki birkaç saatini karşılaştığı herkese T.J.'i görüp görmediklerini sorarak geçirir ama dünden beri kimse görmemiştir. Kamyoneti de arazide hiçbir yerde yok.

Kendisi bu davayla ilgilenen bir kişi değil, en azından resmi olarak. İsteddiği gibi gelip gitme hakkına sahip. Yine de hem T.J.'nin hem de babasının yokluğu -özellikle de dünkü konuşmalardan sonra- şüphe uyandırıyor ve Judy'nin midesinde huzursuz bir his var.

Öğle vakti, öğle yemeği için Müdür Kabini'ne döner. İçeri girdiğinde Denny Hayes telefonu kapatmaktadır.

"Dedektif Luptack," diyor. "Siz tam da aradığım kişisiniz."

"Ben mi?" der Judy ve Hayes başını sallar.

"Senden bir iyilik isteyeceğim," diyor ama kendini durduruyor. "Vic Hewitt konusunda bir gelişme var mı?"

"Hayır," diyor Judy. "Ve şimdi T.J. de gitmiş gibi görünüyor." Bir duraklama.

Hayes, "Bu konuda başka birini görevlendireceğim," diyor.

"Kim?" Judy sorar. Ve sonra, farkına vararak: "İyilik nedir?" Hayes iç çeker.

"Bir bayanla konuşmak istiyor," diyor

Hayes. "Kim istiyor?" Judy soruyor.

"Sluiter. Goldman elinden geleni yaptı ama bir şey elde edemedi. Sluiter bir bayanla konuşmak istiyor."

"Tamam," diyor Judy.

"BCI'da bir kadın araştırmacı var," diyor Hayes, nazikçe. "Doğru."

"Ben buna karşı çıktım," diyor Hayes. "Ona istediğini vermenin doğru olduğunu sanmıyorum. Ve sana ne söyleyebileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Bildiğim kadarıyla her türlü sapkın saçmalık olabilir. Ama bu benim elimde değil. LaRochelle onay verdi."

"yok," diyor Judy. "Korkmuyorum."

- - -

Korkuyor. İki saat sonra Judy, Ray Brook'un sorgu odalarından birinin dışında durmuş, tek yönlü bir aynadan Jacob Sluiter'in kendisine bakmaktadır.

Uzun ve zayıf. Saç çizgisi gerilemiş. Elli yaşında olmasına rağmen kolları gevşek ve vücudu dinç görünüyor; Sluiter'in otuzlu yaşlarında, yani ilk cinayetlerini işlediği yaşta, alt edilmesinin daha da zor olacağını hayal edebiliyor. Seyrek sakalı sanki kaçak olduğu süre boyunca uzamış gibi görünüyor.

Sluiter'in 1960'ların başındaki ilk çılgınlığından davaya aşina olan bir adli psikolog tarafından telefonda hazırlandı.

"Babasından nefret ediyor," dedi psikolog. "Babası onu çok kötü istismar etmiş. Babası ya da genel olarak ebeveynleri hakkında hiçbir şeyden bahsetmeyin."

"Pekala," dedi Judy.

Psikolog, "Cinsel şiddet uyguluyor," dedi. "Sizi tahrik etmek için bazı şeyler söyleyebilir. Ona bu zevki tattırmamaya çalışın."

"Pekala."

Şimdi Judy dişlerinin takırdamasını önlemek için çenesini sıkıyor. Bunun ona sertlik görüntüsü vereceğini umuyor. Solar pleksusundan dışarıya doğru sinirler ve soğukla titreşiyor. Ray Brook'taki pencere ünitesi klimaları o kadar yüksek ayarlanmış ki, Ağustos ayında işe ceketle geliyor. Ama bundan bahsetmek bir duyuru gibi hissettirecek: *Ben zayıfım*.

Arkasında küçük bir kalabalık toplanmıştı. Hayes de orada tabii, Goldman da. Yüzbaşı LaRochelle ve iki teğmeni de öyle.

Onlara dönüp bakmamaya çalışıyor. Her zamanki gibi hem yaşını hem de cinsiyetini keskin bir şekilde hissediyor. Hayes onun yanında duruyor ve ona bakıyor.

"Bunun senin için sorun olmadığına emin misin?" diye sorar. "Eminim."

- - -

Judy içeri yalnız giriyor. Bu odada mikrofonlar olduğunu biliyor. Bunlar hem bir hoparlörü hem de tek yönlü aynanın diğer tarafındaki bir kayıt cihazını besliyor. Gerçek zamanlı olarak dinleniyor olma fikri onu bilinçlendirir. Daha fazla mahremiyet ister.

Sandalyesinde arkasına yaslanmış olan Jacob Sluiter, kadın içeri girdiğinde daha dik oturur.

"Bay Sluiter," diyor Judy. "Ben Müfettiş Luptack." Sesini hafif tutmaya çalışıyor.

Bir an için Sluiter hiçbir şey söylemez. Sonra şöyle der: "Üşüdün mü?"

Sadece bir saniye tereddüt eder. Psikolog ona hiçbir zayıflık belirtisi göstermemesini söylemiştir; Sluiter'in bundan zevk aldığını söyler. Bir kadın söz konusu olduğunda, amacı korkutmak olacaktır. 1960'ların başında Sluiter'den sadece bir kişi kaçabilmiş; o kadın da Sluiter'in kendisinden merhamet dilemesini istediğini ve kadının bunu reddettiğini anlatmış.

"Hayır," diyor Judy. "Ben iyiyim."

Sluiter neredeyse hayal kırıklığına

uğramış görünüyor. "Kaç

yaşındasın?" diye soruyor.

"Kaç yaşındasın sen?"

"Neredeyse elli bir. Doğum günüm gelecek hafta."

"Peki," diyor. "Şimdiden mutlu yıllar." Ona

gülümsüyor.

Sluiter ona bakıyor, bir şeyler okuyor.

"Çok genç görünüyorsun," diyor. "Evde ailenle mi yaşıyorsun?"

Judy göz kırpmıyor. Vücudunun ve yüzünün her parçasının hareketsiz

kalmasını istiyor. "Hayır." "Evli misiniz?"

Judy sessiz.

"Parmağında bir yüzük göremiyorum," diyor Sluiter. "Bu yüzden sordum."

Gülümsüyor, bir bacağına diğerinin üzerine atıyor. "Seni kırmak falan istemedim."

"Bay Sluiter. Sluiter," diyor ki Judy. "Can sen söyle Ben a küçük hakkında Fishkill'den ayrıldığınızdan beri nerede olduğunuzu biliyor musunuz?"

"Oh," diyor Sluiter. "Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Sadece kuzeye doğru yürüyordum."

"Anlıyorum," diyor Judy. "Aklınızda belirli bir varış noktası var mıydı?" "Hayır."

"Biriyle karşılaştınız mı? Kuzeye doğru ilerlerken?" "Hayır."

Odaya girdiğinden beri ilk kez sıkılmış görünüyor. Sanki bir izleyicisi olduğunu biliyormuş gibi yüzünü onunkinden uzaklaştırıp tek yönlü aynaya doğru çeviriyor.

"Bana biraz alışkanlıklarınızdan bahseder misiniz? Nerede uyudunuz, ne yediniz?"

"Gerçekten hatırlamıyorum," diyor.

Bir süre bu şekilde devam ederler: Judy sorular sorar, Sluiter kaçamak cevaplar verir, ta ki Judy endişelenmeye başlayana kadar. Odanın dışında durup kendisini dinleyen adamları düşünür. Birbirlerine yan gözle baktıklarını hayal eder, bu adamdan herhangi bir bilgi alabileceği konusunda en az kendisi kadar şüphelidir. Goldman'a verdiğiinden fazlasını vermeyecekse neden bir kadın dedektif istemişti?

Kafasının içinde psikoloğun sesini duyuyor. *Zayıflık belirtisi yok.*

Görmezden geliyor.

"Biliyorsun," diyor. "Ben üşüyorum. Bu bina şimdiye kadar bulunduğum en soğuk bina."

Kollarını kendine doluyor. Biraz titriyor.

Yüzünü tekrar ona doğru çeviriyor. Gözlüklerinin diğer tarafındaki gözleri, sanki onu daha net bir şekilde odak noktasına getiriyormuş gibi biraz kısılıyor.

"Müfettiş Luptack," diyor. "Size bir şey sorabilir miyim?"

"Evet."

"Bakire misin?"

Judy bir aşağılanma hisseder. Sanki tokat yemiş gibi yüzüne kan gelir. Yirmi altı yaşında olmasına rağmen aslında bakiredir. Bunu inkâr etmek istiyor ama aklına odadaki mikrofon ve hemen dışındaki hoparlör geliyor. Orada duran ve her kelimeyi dinleyen dört adamı, meslektaşlarını düşünüyor.

Hiçbir şey söylemiyor.

"Özür dilerim," diyor Sluiter. "Sizi utandırdım mı?"

"Evet," diyor Judy. "Kendimi mahcup hissediyorum."

Gülümsüyor. Sandalyesinde

kayar. "Bana söylemeyecek

misin?"

"Seninle değiş tokuş yapacağım," diyor Judy. "Önce sen bana birkaç şey söylersen ben de sana söylerim."

"Bu oyunun adı ne?" diye soruyor Sluiter.

"Doğruluk mu cesaret mi?" diyor Judy.

Sırıttıyor. Gözlüklerini ayarlıyor, sanki kendini eğlenceye hazırlıyormuş gibi.

- - -

Judy kendisinin bu versiyonuyla ilgili hiçbir şeyi tanımıyor. Bir rolü oynuyor. Erkeklerle ya da kadınlarla hiçbir deneyimi yok. On iki yaşındayken -çok güzel olmayan ama yeterince güzel biri olarak olayların ortasındaki yerinin zaten farkındaydı- babası ona flört konusunda tek bir öğüt vermişti: *Erkeklere bozdurmak istemediğin çekler yazma.*

Bu ifadeyi grotesk bulmuştu. Ama bu ona yapışıp kalmıştı. Belki de şimdi olduğu gibi, gizlemek için tasarlanmış giysiler içinde giyinmesinin nedenlerinden biri de budur. Belki de bu yüzden tanımadığı ya da güvenmediği erkeklerin yanında omuzlarını kamburlaştırıyor, başını öne eğiyor. Ki çoğu öyledir.

Bugün, hayatında ilk kez cinselliğini yararlı bir şey olarak görüyor. İtiraf etmek istiyor. Bunu hayatında istediği her şey kadar çok istiyor.

"Doğruluk mu cesaret mi?"

Sluiter diyor ki. "Doğruluk."

"Bakire misin?"

"Evet," diyor Judy. "Öyleyim."

Zihninde, diğer odadaki o adamların, amirlerinin görüntüsünü engeller. Umudu, bir süre çalışmasına izin vermeleri, çok erken gelip oyunculuk becerilerini gerçek bir sıkıntı sanmamaları.

Boğazını temizliyor. "Bunu senin hakkında söyleyebilirim,"

der. "Benim sıram," diyor Judy. "Doğruluk mu cesaret mi?"

"Cesaret."

"Öldürdüğün ya da kaçırdığın herkesi bana anlatman için sana meydan okuyorum."

Odayı ağır bir sessizlik kaplıyor ve hemen çok mu hızlı gittiğini merak ediyor. Çabucak, ağzını küçük bir gülümsemeye dönüştürüyor - kayıtsızlığı ifade etmesi gereken bir şey.

Uzun bir aradan sonra Sluiter onun gülümsemesine eşlik eder ve parmağını havada sallar. "Hayır, hanımefendi," diyor. "Bu hile yapmaktır."

"Neden?"

"*Cesaret* kelimesi eylem anlamına gelir," diyor. "İtiraf değil."

"Sana istediğim her şeyi teklif edebilirim," diyor Judy. "Buna karşı bir kural yok."

Tekrar boğazını temizliyor. "Araştırmanı yapmadın mı?" diyor. "Ben kimseyi öldürmedim ya da kaçırmadım." Sırıttıyor. Flört ediyor. Midesi sıkışıyor: mide bulantısı ya da sinir, ya da ikisi birden.

"Bunu hiç itiraf *etmedin*," diyor Judy.

"Bu doğru. Hiç itiraf etmedim."

"Ama şimdi," diyor Judy. "Tüm kanıtlarla birlikte. İkinci kez yakalanıyorsun. İçini dökmek istediğin bir şey yok mu?"

Bu görüşme sırasında ikinci kez onu sıktığını hissedebiliyor.

Tekrar dener. "Bay Sluiter, siz dindar bir adam mısınız?" Alay ediyor. "Pek sayılmaz. Gerçi babam da öyleydi."

"Yani rasyonelsiniz," diyor Judy. "Yani çıkarım ve kanıtların gücüne inanıyorsunuz."

"Duruma göre değişir," diyor

Sluiter. "Değişir mi?"

"Kanıtları kimin topladığı konusunda. Onlara güvenilip güvenilemeyeceği konusunda."

Judy bir parçasının onun ne dediğini anladığını görünce şaşırır. Hatta kabul eder.

"Peki ya ben?" diye sorar ona. "Benim gibi birine güvenir miydin?" ", "

diyor adam. "Eğer sorunuz buysa, şimdi sıra bende."

"Sıra sende değil," diyor Judy. "Burada hâlâ şartlarımızı müzakere ediyoruz. *Cesaret* kelimesinin anlamı

üzerine." Sluiter kaşlarını çatar.

"Peki," diyor. "Bir soru daha. Eğer kabul edersen sana iyi bir teklifim var." Sırıttıyor.

Judy duraklar, düşünmek için kendine zaman tanır. Odadan kaçmadan önce bir soru daha. Barbara Van Laar'dan ismen bahsetmeye izni olduğundan emin değil ama bir şeyin eşiğinde olduğunu hissediyor. Diğer odadaki adamlara bir şey kanıtlamak istiyor ama daha çok kendine bir şey kanıtlamak istiyor.

"Bir kız hakkında bilgi arıyoruz," diye başlıyor Judy. "Kayıp bir kız."
"Barbara Van Laar," diyor Sluiter.
Sırtından aşağı bir ürperti iner.
"Adını biliyorsun," diyor - hiçbir şeyi soru olarak ifade özen göstererek.
Başını sallıyor. Masaya bakıyor. Duruşunda hissettiği pişmanlık mı?
Nefes alışını yavaşlatmaya çalışıyor.
"Bay Sluiter, son günlerde onun evinin yakınlarında bulundunuz mu?
Onun kaybolmasıyla bir ilgin var mı?" Ona bakıyor, hesaplıyor.
"Bu iki soruydu," diyor. "Birini seçmek zorundasın." "Peki," diyor
Judy. "İlkini."
Yavaşça başını sallıyor.
"Öyleydim," diyor.
"Evinin yakınlarında," diyor Judy. "Evet."
Judy konuşmak için ağzını açıyor ama Sluiter parmağını kaldırıyor. "Soru
sorma sırası bende," diyor.
Hiçbir şey söylemiyor. İzliyor.
"Kendi isteğinle mi bakırsın? Yoksa kimse seni becermek istemediği için
mi?"
Cümlesini bitirmeden arkasındaki kapı açılır. Dönüyor: Hayes, Goldman ve
Yüzbaşı LaRochelle.
"Bekle," der Judy, ama çoktan onun yerine konuşmaya
başlamışlardır bile. Yüzbaşı LaRochelle, "Teşekkür , Müfettiş
Luptack," diyor. Sluiter onlara bakıyor, yüzü kararıyor.
"Daha işimiz bitmemişti," diyor.
İşimiz bitmemişti. Judy de söylemek, bağırarak istiyor ama şu anda
görevinin LaRochelle'in sert bakışları tarafından sessizce verilen emre uymak
olduğunu anlıyor.
İsteksizce sandalyesinden kalkıyor.
Goldman kapıyı işaret eder; ona dışarı kadar eşlik eder.
Arkasında Sluiter'in sesini duyuyor, tonu okunamıyor, alaycı ve ciddi
arasında gidip geliyor.

"Müfettiş Luptack," diyor. "İyi bir iş çıkardınız."

- - -

Sorgu odasının dışında Judy'nin tüm vücudu gevşer. Kendini yere bırakmamak için tüm gücünü harcıyor.

"Orada her şey yolunda mı?" diye sorar Goldman, endişeyle.

"Ona bunu söyletebilirdim," diyor Judy. "Bunu yapabilirdim."

"Biliyorum," diyor Goldman onu teselli ederek. "Biliyorum. Sadece söylediklerinin artık işe yarayıp yaramadığından emin değillerdi."

"Oraya ulaşabilirdim," diyor Judy.

Sırtını sıvazlamak istercesine elini kaldırıyor ve sonra vazgeçiyor. Boğazını temizler.

İki yönlü aynanın diğer tarafında Judy, Jacob Sluiter'ın Hayes ve LaRochelle'den uzaklaşmasını izliyor. Dedektifler konuşmaya başladığında bile, huysuz bir çocuk gibi kollarını gövdesinin üzerinde kavuşturuyor.

OceanofPDF.com

Louise

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: Dördüncü
Gün

S Louise dün eve döndüğünden beri kardeşi Jesse hiçbir yerde bulunamadı. Louise'in annesinin onun nerede dair bir fikri yok.

"Ne zamandır kayıp?" Louise giderek panikleyerek sorar.

"Oh," diyor annesi, "bir günden fazla değil. Sanırım dün onu mutfakta gördüm."

Louise, *onun on bir yaşında olduğunu* söylemek istiyor. Ama bir süre annesiyle yaşamak zorunda kalırsa, huzuru korumak için elinden gelen her şeyi yapacak, kendini sakinleştirmek için hiçbir şeye karışmayacaktır.

- - -

Öğle vakti, Louise nihayet bilgi almak için şehir merkezine doğru yürümek üzereyken, Jesse ön kapıdan içeri girer ve Louise'i mutfakta görünce kısa bir süre durur.

"?" Louise ona sakın bir şekilde konuşmaya çalışarak sorar. "Arkadaşımın evindeydim."

"Ne arkadaşı?"

"Neil. Onu tanımıyorsun."

"Neden kimseye söylemedin?"

"Söyledim!" diyor Jesse, kızgın bir şekilde. "Anneme söyledim. Neil'in annesinin beni alıp bırakacağını da söyledim."

Louise ona bakar. Bakışlarını başka yöne çevirmeden diğer odaya seslenir: "Anne, Jesse'nin dün gece arkadaşı Neil'in evinde olduğunu biliyor muydun?"

Bir duraklama.

"Sanırım bunu biliyordum," diyor annesi.

Louise başını öne eğer. Jesse memnuniyetle sırıtıyor. "Özür dilerim," der Louise. "Senin için endişeleniyorum."

"Biliyorum," diyor Jesse.

Kadın kollarını açar ve adam kararsızca ona doğru yürür.

On dört yaşındayken ve o üç yaşındayken, onu aynen böyle tuttu: yüzü yan dönmüş, omzunda. Adamın ağırlığı kızın üzerinde. Bugün ilk kez ondan daha uzun, ama yine de kemiklerini ve kaslarını onun kemiklerine ve kaslarına gevşetmenin bir yolunu buluyor ve bir an için

-Kendine gelmeden önce ikisi de bu şekilde, bilinçsizce nefes alırlar.

"Jesse," diyor. "Kimseyi hamile bırakma." "Dur," diyor.

Sonra dik durur.

"Evde misin?" Jesse ona sorar.

"Şimdilik."

- - -

İkisi anneleriyle birlikte televizyon izliyor. *Kojak*: Jesse'nin sevdiği bir dizi.

Belli bir noktada hem Jesse hem de annesi uykuya dalar ve Louise mutfığa geri dönerek bir dolabı açar. Dün Jesse'nin telefonda kendisinden yapmasını istediği şeyi yaptığını memnuniyetle fark etmiştir. Biraz erzak almış. Büyüyor.

Kapı çalındığında bir kaşığı Cheese Whiz kavanozuna daldırmaktadır.

Dışarıda, ilk başta tanımadığı bir kişi vardır.

Tek gördüğü bir kadın olduğu ve kadının saçlarının beyazlamış olduğudur.

OceanofPDF.com

Judyta

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: Dördüncü
Gün

WDenny Hayes Judy'yi bulduğunda, Judy masasının etrafında yenilmiş bir boksör gibi volta atmaktadır.

Hayes onu sempatik bir şekilde izler.

"Goldman üzgün olduğunu söyledi," diyor.

Çaba sarf ederek sandalyesine oturuyor. "Ondan ne aldın?"

Hayes duraksıyor. "Hiçbir şey," diye itiraf ediyor. "Sen gidince sustu.

Başka bir şey söylemedi."

Sonra omzunun üzerinden bakarak sesini alçalttı: "Bizi içeri sokan LaRochelle'di. Odanın dışında bize Sluiter'in sizinle oynadığından endişe ettiğini söylüyordu. Size gerçeği söylemediğini. Ama bence asıl mesele," diyor, "LaRochelle'in işi kendisinin bitirdiğini söyleyebilmek istemesiydi."

Judy'nin omuzları çöktü.

"Devam etmene izin verirdim," diyor Hayes.

Judy başını sallar. "Biliyorum."

"Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa," diyor Hayes, "Hyde Koleksiyonu'ndan bir konservatör şu anda Barbara'nın odasındaki boyayı çıkarmak üzere Koruma Alanı'na doğru yola çıktı."

Judy Sluiter'e o kadar odaklanmıştı ki hatırlaması bir anını alır.

Bunu yaptığında, aklına bir soru geliyor: "Ebeveynler nasıl tepki verdi?" Judy sorar. "Onlar için sorun yok mu?"

"İyi düşünmüşsün," diyor Hayes. "Ben de aynı şeyi merak ediyordum. Ama kaptandan duyduğuma göre etmemişler. En azından babası için. Hiç tereddüt etmedi."

Judy'ye göre bu iki gelebilirdi: Van Laar ailesinin masumiyetini gösteren bir işaret olabilirdi. Ya da başlangıçta o duvarlarda hiç ilginç bir şey olmadığı anlamına gelebilir.

Koru'ya gitmeden önce Judy, Hayes'ten bir ricada bulunur: "Bugün Sluiter ile neler olduğunu bana anlatır mısın? Koruma Alanı'nda olmasan bile beni arar mısın?"

Hayes başını sallar.

- - -

Konservatör uzun boylu genç bir kadın, belki Judy kadar genç. Büyük gözlükler takıyor ve beyaz tulum giyiyor. Sağ elinde bir kova, sol elinde ise bir damla bezi var.

Adının Anna olduğunu söylüyor. Boyaya bakmak için gelmiş.

Judy, bu fikri ortaya atan kişi olarak, aynı zamanda bunu denetleyecek olan kişidir.

Anna'yı ana eve ve ardından koridordan pembe odaya götürür.

Odaya önce konservatör Anna giriyor, kovağını yere bırakıyor. Pembe duvarlara, özenle yapılmış yatağa ve odanın şaşırtıcı metrekaresine bakar.

"Hangi duvardan başlamam gerektiği konusunda bir fikrin var mı?" diye soruyor.

Judy, Barbara'nın çizdiği resmi düşünerek, "Sanırım yatağın arkasındaki" diyor. Duvar resminin planı.

Anna güvenle hareket ediyor. Örtüsünü yere seriyor. Yere diz çöküp kovağına uzanıyor ve içinden metal bir aseton kabı ile büyük bir kulak çubuğuna benzeyen bir şey çıkarıyor.

Q-ucu asetona batırıyor, bir köşedeki küçük bir noktaya uyguluyor. Ucu çektiğinde, pembenin içinden küçük bir yeşil yama çiçek açıyor.

"Pekala," diyor Anna. "Bu iyi bir işaret. Altında yağlı boya var gibi görünüyor. Bu da üstteki lateks boyayı alttaki tabakaya zarar vermeden çıkarabileceğim anlamına geliyor."

Çalışmasına geri dönüyor ve küçük dairesini biraz daha büyütüyor. Evet: yeşil ve yanında biraz siyah var.

Anna omzunun üzerinden Judy'ye bakar.

"Bunun çok uzun zamanımı alacağını biliyorsun, değil mi?" diye soruyor. "Yani günler."

- - -

Öğleden sonraya doğru genç bir dedektif tepeye çıkar ve onları ana evde bulur. Telaşlı görünüyordu.

"Sen Luptack mısın?" diye sorar Judy'ye. Judy başını sallar.

"Yüzbaşı LaRochelle telefonda sizi arıyor. Acil olduğunu söylüyor."

Judy Müdür Kulübesi'ndeki telefona ulaştığında Denny Hayes'in de oraya ulaştığını görür. Telefonu tutan oydu. Etrafında meraklı izleyicilerden oluşan küçük bir kalabalık oluşmuştur. Ahizeyi eline alır, sırtını onlara döner.

"Odada Bay Sluiter'le birlikteyim," diyor kaptan, ciddiyetle üzüntü arasında bir yerde. "Sizinle konuşmak istediğini söyledi. Bunu yaparken benim de onunla birlikte odada kalmama izin verdi."

Neler olduğu hakkında hiçbir fikri olmayan Hayes'e bakar. Nezaketen eliyle telefonun ağzını kapatır. Onunla konuşuyor: *Sluiter benimle konuşmak istiyor.*

Kaşlarını kaldırıyor. Görüşme *kaydedilecek*, diye karşılık verir Judy'ye.

"Biliyorum," diyor Judy.

"Ne biliyorsun?" diye soruyor hattın diğer ucundaki Sluiter.

- - -

Jacob Sluiter bu kez boş konuşmuyor. Açık ve doğrudan konuşuyor.

"Barbara Van Laar hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diyor. "Size doğruyu söylüyorum."

"Adını nereden biliyorsun?" Judy soruyor. "Sana onu sorduğumda, adını benden önce söyledin."

"Gazetelerde gördüm," diyor Sluiter. "Herkes gibi." Sırıttıyor, zafer kazanmış gibi. Hattan bunu duyabiliyor.

Judy bekler. Daha fazlası var, diye düşünür; daha fazlası olmalı.

Sluiter'in nefes alışını duyabiliyor: midesini bulandıran ıslak bir ses.

Sonunda devam ediyor.

"Yine de kardeşinin nerede olduğunu biliyorum."

Judy gözlerini kısa süreliğine kapatır. "Bana söyleyecek misin?" diye sorar. Cevabı neredeyse tadabiliyor. Bunu çok istiyor.

"Hayır, yapmayacağım."

Sessiz ol, dedi Judy kendine. *Bekle*. Telefon hattından sessizce LaRochelle'den de susmasını ister.

İşe yarıyor.

"Ama sana göstereceğim," diyor Sluiter sonunda.

Louise

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: Dördüncü
Gün

Louise kapıyı açar.

Bu kadını tanıyor. Nasıl olduğunu hatırlayamıyor.

Kadın gri saçlarını neredeyse beline kadar uzanan uzun bir at kuyruğu şeklinde örmüş. Uzun pamuklu bir elbise giyiyor. Çorapları yürüyüş ayakkabılarının içinde.

Bir süre birbirlerine bakarlar.

Sonra kadın "Louise?" diye sorar ve Louise ancak onun sesini duyunca - kendine özgü, alçak perdeden- kim olduğunu anlar.

"Bayan Stoddard," diyor Louise. "İyi misiniz?"

- - -

Bayan Stoddard -bir zamanlar Pazar okulu öğretmeni, kasabanın demirbaşı, Louise'in anaokulundan okul sonuna kadar sınıf arkadaşlarından biri olan Antonia Stoddard'ın annesi- kocası öldüğünden beri nadiren görülüyordu.

On yılı aşkın bir süredir, hakkında gerçeklerden çok söylentiler var.

Louise'in annesi gibi, Bayan Stoddard'ın da eve kapandığı söylenir. "Sinir krizi" geçirmiş.

Ancak Louise'in annesinin aksine, Bayan Stoddard'ın gerçeklikten koptuğu söylentisinin açık bir nedeni vardır: oğlunu ve ardından kocasını acımasızca

peş peşe. Ve kocası öldüğünde kadar gözden düşmüştü ki, onun yasını bile doğru dürüst tutamamıştı - en azından toplum içinde.

- - -

"İçeri girebilir miyim Louise?" diye sorar

Bayan Stoddard.

Louise geri çekilir, yol açar. Bir sandalyeyi işaret eder; Bayan Stoddard Teklifi kabul eder, çantasını kucağına koyar, sanki birinin almasından korkuyormuş gibi sapını sıkıca kavrar.

"Size içecek bir şey getireyim mi?" diye sorar Bayan Stoddard. "Çay mı?" Evde çay olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktur.

"Ben ," diyor Bayan Stoddard. "Antonia nasıl?" diye sorar Louise.

"Oh, iyi," diyor Bayan Stoddard. "Bütün kızlar iyi. Ben beş kere büyükanneyim."

Sandalyesinde dik oturur, gururludur. Ama içinden bir ses Louise'e Bayan Stoddard'ın ailesini daha fazla kurcalamaması gerektiğini, belki de pek görüşmediklerini söyler.

"Çok gurur duyuyor olmalısınız," diyor Louise. "Gurur duyuyorum."

"Antonia'nın çok iyi piyano çaldığını hatırlıyorum. İyi şarkı söylerdi." "Öyleydi, değil mi?" diye soruyor Bayan Stoddard. Uzun ve garip bir sessizlik oluşur.

Kadın aniden sandalyesinde öne doğru eğilir.

"Sana ne yapmaya çalıştıklarını biliyorum," diyor. Louise gözlerini kırptırır. "Biliyor musun?"

Bayan Stoddard başını sallar. Gözleri keskin bir şekilde yaşlarla dolar. İnce bir elini mutfak masasının üzerinden avuç içi yukarı şekilde uzatır ve Louise'in elini oraya, Bayan Stoddard'ın elinin üzerine koymaktan başka çaresi yoktur.

"Ama endişelenme," diyor. "Bunu tekrar yapmalarına izin vermeyeceğim." Kucağındaki çantayı açıyor, sonra içeri karıştırıp bir şey arıyor.

Buruşuk bir belge çıkarıp aralarındaki masanın üzerine koyuyor ve yumruğuyla düzeltiyor.

"İşte," diyor. "Al bunu. Bu senin için."

Louise biraz tereddütle bir dizi zımbalanmış sayfayı kendisine doğru çeker.

İlk başta neye baktığını bilmiyor. Bu bir şeyin karbon kopyasıdır, metin o kadar siliktir ki yer yer gözlerini kısmak zorunda kalır. Belgenin en üstünde anlamadığı kelimeler var: *Teminat Makbuzu ve Bilgilendirme Bildirimi*.

Altta bir imza var: *Maryanne Stoddard*. "Benim olduğumu söylediler mi?" diye soruyor Bayan Stoddard. "Kim söyledi?"

"Yargıcın ofisinde. Seni kefaletle çıkaranın ben olduğumu söylediler mi? Evimi astım," diyor Bayan Stoddard, şimdi heyecanlanmış, elleri hafifçe titriyor. "Bak," diyor. "Bir sonraki sayfaya bak."

Bir sonraki sayfada, Stoddard'ların evinin adresi en üstte listelenmiş bir senet var. Üçüncü sayfada ise tapunun fotokopisi var.

"Bayan Stoddard," dedi Louise. "Bunu yapmamalıydınız."

"Neden yapmamalıydım?"

"Çok ," diyor. "Ama bu çok fazla."

"Saçmalık," diyor Bayan Stoddard, şimdi daha güçlü bir şekilde. "Hayatımın son on dört yılını kocamın işlemediği bir suçtan dolayı adını temize çıkarmak için harcadım. O piçlerin aynı şeyi bir başkasına yapmasına izin verirsem lanetlenirim."

Louise hâlâ evraklara bakıyor. Sayfanın altındaki imzayı inceliyor.

"Hayatımın kaç saatini Hunt Dağı çevresindeki ormanda geçirdiğimi biliyor musunuz?" diye devam ediyor Bayan Stoddard. Neredeyse yaptığı tek şey bu. Çocuklarını deli olduğumu düşünüyor. Ama hep düşünürüm -eğer bir şeyler bulabilirsem- çocuğun giysilerinden bazılarını ya da-" Bir an için sessizleşir, ne kadar dürüst olması gerektiğini tartar. "Ya da çocuğun kendisi," diyor sonunda. "Zavallı ruh."

Louise dikkatle dinliyor. Bayan Stoddard'ın söylediği her şey, son birkaç dakika içinde oluşturduğu bir teoriyi doğruluyor. O

gözlerini kısarak imzayı inceliyor.

"Bayan Stoddard, kabalık etmek istemem. Ama ilk adınız Maryanne mi?" diyor.

"Öyle."

"Ve Bear Van Laar'ın kayboluşundan bu yana geçen yılları yakındaki ormanda araştırma yaparak mı geçirdiniz?"

Kadın başını sallıyor. "Kocam öldüğünden beri, polisin gözetimi altındayken," diyor. "Kesin olmak gerekirse. Ama evet."

Louise bekler. Sormaya korkuyor.

"Korkunç Mary," diyor Maryanne Stoddard. "Söyleyebilirsin. Bana böyle dediklerini duymuştum."

Judyta

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: Dördüncü
Gün

Judy, sessiz ve sakin bir şekilde uzun ve birleşik kulaçlarla kürek çeken iki EnCon korucusu tarafından Joan Gölü'nde kürek çekilen bir kanonun karnında oturuyor,

Suyu neredeyse hiç rahatsız etmeden.

Judy'nin içinde olduğu kanonun yanında iki kano daha var. Birinde Hayes ve Schenectady'den bir adli tabip var.

Diğerinde Sluiter ve silahlı bir muhafız var.

Bu plana bir ilçe yargıcı tarafından izin verilmesi için Sluiter'in devlet tarafından atanan avukatıyla birkaç tur görüşme yapılması gerekti. Denny Hayes, endişenin Sluiter'in kaçma geçmişi olduğunu söyledi. Etrafındakileri manipüle etme yeteneği.

Sluiter gibi kaçma riski olan birinin ayak bileklerinden zincirlenmesi ve ellerinin bel kemerine kelepçelenmesi gerekirdi. Dolayısıyla, kendisi ve muhafızları baş ve kış tarafta oturan korucular tarafından itilirken içinde bulunduğu durum budur.

Judy bakışlarını dik tutmaya kararlıdır. Eğer çevirirse, Jacob Sluiter'in kendisine baktığını görmekten korkuyor.

- - -

Joan Gölü'nün karşı kıyısına, yürüyerek ulaşamayacak gibi görünen bir körfezin ortasındaki küçük kayalık araziye doğru gidiyorlar. Dik

Kayalık çıkıntılar sudan yükselir ve girişı iki taraftan çerçevesel.

Yaklaştıklarında, yürümek zorunda kalacakları anlaşılır. Burada kumsal yoktur, sadece ilerideki ormana girişı engelleyen kayalar vardır. Teker teker karaya çıkarlar, ilerlerken her bir kanoyu sabit tutarlar. Sluiter -ellerini önünde birleştirmiş, sanki yalvarıyormuş gibi- kendisine atanan iri yarı muhafız tarafından kanodan çıkarılıyor. Baş tarafa doğru yürürken, vücudu alçakta, kano sallanıyor, devrilmekle tehdit ediyor. Muhafız kollarını açar ve Sluiter kolların arasına düşer.

Kayalıkların ötesindeki orman acımasızca sıktır. Kıyı şeridinden uzakta, dünyaya fazla güneş ışığı ulaşmıyor.

Kuzey Ormanları'nın dehşeti Jacob Sluiter'in arkasında bir sıra halinde yürüyen Judy, onun figürünün ötesindeki zemini tarıyor.

Daha önce telefonda Sluiter ne aradıklarını tarif etmişti: bir in. Bir noktayı işaretlemek için üst üste konmuş küçük bir kaya yığını.

Şimdi, Judy bunu ilk gören kişi olmak istiyor - eğer Sluiter doğruyu söylüyorsa, ki bunu göreceğiz. Judy'nin bir kısmı, Sluiter'in sadece bir okul gezisi istediğine inanıyor: hayatının geri kalanında federal bir hapishaneye gönderilmeden önce açık havayı görmek için son bir şans.

Birkaç dakika süren çalıların arasından geçtikten sonra, yürüyüşlerinin sessizliği nihayet Sluiter'in sesiyle bozulur.

"Yukarı bak," diyor. Bakıyorlar.

Kıyıda görebildikleri dik kaya yüzüne ulaşılar. Başlarının on metre yukarısında, derinliği belli olmayan bir mağara, açık bir ağız var gibi görünüyor.

"Aşağı bak," diyor Sluiter ve başını eğiyor. "İşte " Ayaklarının dibinde, çıplak toprağın üzerinde: kayalardan oluşan küçük bir kule.

Bir cairn.

Jacob Sluiter, bu işaretin altında çocuğu bulacaklarını söylüyor.

Louise

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: Dördüncü
Gün

Louise çocukluk odasında duruyor. Bundan kaçınıyor. Dün gece kanepede uyudu. On yedi yaşındaki Louise Donnadieu'nun, Central High'ın salutatorian'ı, Union'a tam bursla giden Louise Donnadieu'nun vaatlerinin eserleriyle dolu olan oraya girmekten hoşlanmıyor.

Ancak şimdi, mekanla bir tür ateşkes yapması gerekecek: duruşmasına kadar haftalarca ya da aylarca burada kalabilir.

Tam bir daire çizdikten sonra duvarları süslerinden arındırmaya başlar. Ulusal Onur Topluluğu sertifikası, Louise'in kepi ve cübbesiyle lise müdürüyle el sıkışırken çekilmiş fotoğrafı; A'lar ve A-plus'larla dolu, aldığı son karne aşağıya iner.

Onları asan oydu. On dört, on altı yaşındayken. Hayatındaki hiçbir yetişkin bunu yapacak kadar önemsememişti. Utanç verici, diye düşünüyor. Acınası.

Mezuniyet fotoğrafı en son giden. Fotoğraftaki kız gülümsüyor ama kaşları çatık, sanki geleceği görüyormuş gibi.

Louise tüm belgeleri yerde bir yığın haline getirir ve sonra onları kollarının arasına alır. Onları çöpe götürmek için mutfak kapısına doğru yürürken Jesse'nin dışarıda biriyle konuştuğunu duyar.

Hızını artırıyor.

"Kim soruyor?" Jesse söylüyor ama Louise cevabı duyamıyor.
Jesse kaşlarını çatarak ona döner: bu ifade büyük olasılıkla bir erkek olduğunu gösterir.
Sormadan önce kapıyı kapatıyor.
"Lee Towson adında birini tanıyor musun?"

- - -

Üç dakika sonra Louise annesinin evinin önünde durmuş, Lee Towson'la canlı canlı yüzleşmektedir. Jesse'ye içeride kalması için yemin ettirmiştir; bu konuşmayı seyircilerin önünde yaparsa lanetlenecektir.

Kamptaki personel odasının koridorunda Lee'nin karşısında durmasının üzerinden sadece dört gün geçmişti. Bir ay gibi geliyor. Denny'nin söyledikleri hâlâ kulağında: *yasal tecavüz*. Konuşurken yere bakıyor.

"Beni nasıl buldun?"

"Telefon rehberi," diyor. "Shattuck, New York'ta çok fazla Donnadieus yok."

"Ama burada olduğumu nereden biliyorsun?" "Bölgede arkadaşlarım var."

Bunun ne anlama geldiğini düşünür. Hakkında dedikodu yapılmasından her zaman hoşlanmamıştır. Ama Shattuck gibi küçük bir kasabada bunun kaçınılmaz olduğunu tahmin ediyor.

"Seni aradıklarını biliyor musun?" Louise ona sorar.

"Bunu duydum."

"?" "Orada burada."

"Saklanıyor musun?"

"Sayılır, sanırım. Zaten ayrılmak için bir planım var."

Louise sonunda ona bakar. Sonra da onun yanından geçer. Bu çıkmaz sokakta sadece iki ev daha vardır ve ikisi de gece için kapalı görünmektedir. Shattuck'ın yan sokaklarında hiç sokak lambası yoktur; Louise onun şeklini sadece annesinin evinden yayılan ışıltıdan görebilmektedir.

"Louise?"

"Ne?"

"Aklımı kurcalayan bir şey var," diyor. "Gitmeden önce sana söylemem gerekiyordu."

Louise'in kalbi birkaç kez atar. Zihninde, hepsi de zorlama olan tahminler yürütür.

"Öyle mi?" diyor, sıradan görünmeye çalışarak.

"Erkek arkadaşın," diyor Lee Towson. "Nişanlın. ." "Ne olmuş ona?"

"Etrafta uyuyordu." Louise gözlerini kapatır.

"Nereden biliyorsun?" diyor.

"Onu ben tedarik ettim. Ve onu birkaç kez başka bir kızla gördüm. Aynı kızla."

"Hayır," diyor Louise.

"Barbara değil. Hayır. Ana evdeydi. Self-Reliance'ın arkasındaki sahilde. Annabel adında bir kızla birlikteydi" diyor Lee.

- - -

Louise gözlerini kapatır. Etrafındaki dünya kaybolur; onun anlayışı da onunla birlikte. Artık başka şeyler odak noktası haline gelmiştir: Annabel'in daha önce ailesinin aklında evleneceği biri olduğunu söylemesi. Southworth'ler ve McLellan'lar, uzun zamandır arkadaşlar, Self-Reliance'da birlikte kalıyorlar. John Paul'un Louise'i o civarda bir yere götürmeyi kesin bir dille reddetmesi. Hafta boyunca yokluğu. Ve son olarak, en acımasız, Annabel'in kamp dansının ortasında ayrılması. Barbara'nın kaybolduğu geceyle aynı gece.

"Annabel on yedi yaşında," diyor Louise.

Lee diyor ki: "Normalde kendi işime bakarım. Ama her ihtimale karşı bunu bilmeniz gerektiğini düşündüm."

"Ne olursa diye?" diyor Louise.

"Bir şey kanıtlsa diye. yararsa diye. Sana hangi suçlamaları yönelttiklerini biliyorum. Ama eminim seninle bir şey için ilgileniyorlardır.

başka bir şey. Bu şekilde çalışıyorlar" diye ekliyor.

"Bana ne olacağı neden umurunda ki?" diyor Louise aniden. Kulağa kastettiğinden daha acı geliyor. Ona göre herkesin bir amacı vardır.

"Şey," diyor Lee, "çünkü senden hoşlanıyorum." Kadın hiçbir şey söylemiyor. Gözlerini kapatıyor.

Uzun bir duraklama. Sonra: "Louise. Neden benimle gelmiyorsun?"

"Ne?" dedi Louise, şimdi dikkati dağılmıştı. "Nereye?"

"Yarın Colorado'ya gidiyorum. Crested Butte adında bir kasabaya. Bir arkadaşım orada yaşıyor ve cennet olduğunu söylüyor."

"Evimden çıkmama izin yok," diyor Louise sert bir şekilde. "Annemin evinden. Kefaletle dışarıdayım. Beni uyuşturucu bulundurmakla suçladılar. Benim bile olmayan bazı uyuşturucular için."

"Ah," diyor Lee. "Eh, bu fikir de gitti. Tabii Bonnie ve Clyde davranmak istemiyorsan. Ortalık sakinleşene kadar bir süre saklan."

Louise başını sallar. "Her neyse," diyor, "senin oraya gideceğini düşünüyorlar. O yüzden muhtemelen başka bir yer seçmelisin."

"Kim biliyor?"

"Polis."

Lee duraksıyor, düşünüyor.

Sessizlikte Louise şöyle der: "Seni duydum. Neden hapse girdiğini duydum."

Lee nefes alıp veriyor. Sonra aniden yorulmuş gibi kendini yere bırakıyor. "Bunu sana kim söyledi?"

"Annemin arkadaşı." Gerçeğin tamamını söyleyecek gibi hissetmiyor. Lee uzun bir iç çeker.

"On dokuz yaşındaydım," diyor Lee. "O on altı yaşındaydı. Yemek ailenin kızıydı. Zengin bir aile. Catskills'de bir yerleri vardı, tamam mı? Van Laar'ın evi kadar güzel değildi ama onun gibi bir yerdi."

Louise dinler, düşünür.

"Babası bizi yakaladı. Çıldırdı. Polisleri aradı. Onu zorladığımı söyledi. Arka planda bunun doğru olmadığını haykırıyor. Doğru değildi."

Hâlâ ayakta olan Louise, Lee'nin yanına oturur.

"Louise? Bana inanıyor musun?"

"Bilmiyorum," diyor. Ve bilmiyor: içgüdülerinin tamamen yanlış olduğunu hissediyor. Her zaman öyleydi. İnsanlar hakkındaki içgüdülerini nasıl düzeltebileceğini merak ediyor. Erkekler hakkındaki?

"Zengin insanlar için çalışmaktan bıktım," diyor Lee. Şu anda ondan çok kendisiyle konuşuyor. "Bunu bir daha yaptığıma inanamıyorum. Bu yüzden saklandım. Van Laar'ın kızıyla neler olduğunu duyduğum an ayrıldım. Sicilimle ..." Sustu. Devam ediyor. "Her neyse, dışarıda yeni bir şey oluyor," diyor Lee. "Yıl 1975. Duyduğuma göre batıya gitmeliymişsin."

Louise sol elinde hâlâ odasının duvarlarından indirdiği kâğıtları ve fotoğrafları tutmaktadır. Onlara bakıyor. Ona gerçekleşmeyecek bir söz daha veren başka bir adamın sesini dinliyor. Hayatında kaç kez bir çocuğa ya da bir adama sırf en kolay şey olduğu için evet demişti? Kaç kez kendisi için bir şey almak yerine bir erkeğin istediğini almasına izin verdi?

Kâğıtları özenle yere bırakıyor. Bütün bir yaz boyunca kollarına ve ellerine dokunmayı hayal ettiği Lee'ye bakıyor.

Şimdi öyle yapıyor. Sol elini adamın dirseğinin iç tarafına koyuyor. Adam merakla ona bakıyor.

"Biraz takılmak ister misin?" diyor Louise.

Hiçbir şey söylemiyor. Louise vücudunu ona doğru çevirip önünde yere diz çökerken kıpırdamadan oturuyor. Işıklandırılmış eve doğru bakar; karanlıkta dışarıda görünmeyeceğini bilir. Gömleğini başının üzerine kaldırır.

"Tanrım," diyor. Öne doğru uzanıyor, ellerini kadının beline koyuyor.

"Hayır," diyor. "Senin." Adamın gömleğini de çıkarıyor ve sonra ona doğru eğiliyor, teni adamın tenine değiyor, adam yere uzanırken onun üstüne çıkıyor.

Ondan istediğini alacaktır, tüm bu karanlığın ortasında bir anlık zevk, John Paul, McLellan'lar, Van Laar'lar ve ne yaparsa yapsın asla davet edilmeyeceği o büyük evden kurtulmak.

Yarın, Lee Towson Colorado'ya gidecek. O takip etmeyecek.

OceanofPDF.com

Alice

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: Dördüncü
Gün

S Albany'ye geri gönderildi. Bu çileli süreç boyunca çoğunlukla odalarından çıkmayan anne ve babası onun nakli. Albany'den Manhattan'a doğru yola çıktılar ve Barbara'nın bulunacağına dair mırıldanarak güvence verdiler.

Şimdi yalnız.

Bu şekilde herkesten kurtulduğunu düşünüyor ve omuzları gülmekten biraz titriyor. Bugün, her gün olduğu gibi, çok kötü bir gündü ve bu yüzden Dr. Lewis'in onayıyla, gerektiğinde üç hap alabileceği tavsiye edildi.

Onları şimdi alıyor, beyni vücudunun önünde, haplar cam şişedeki yuvalarından çıktığında rahatlayarak iç çekiyor, kimyasal dalgalanmayı bekliyor. Daha hızlı ulaşmak için onları çiğniyor.

Gözlerini kapatır. Zihni rahatlıyor ve beklenmedik bir şekilde Dunwitty Enstitüsü'ne geri dönüyor.

Orada bulunduğu süre boyunca tek ziyaretçisi olan kız kardeşi Delphine'e.

Üzgünüm, demişti. Ve sonra daha fazlasını söyledi: George öldüğünden beri serbest düşüşte olduğunu. Peter'la ilk kez birlikte olmamışlardı; gençken de yakınlaşmışlardı. Alice'i Peter'la ilk tanıştırdığı zamanlara kadar.

Alice'i Peter'la tanıştırmak, Delphine'in ona yakın kalmasının bir yolu muydu? Ona , aptal kız kardeşini mi ayarlayacaktı? Alice'i

Delphine ve Peter - entelektüel eşler - Peter New York'a her gittiğinde birlikte devam ederken kısrak mı?

"Hayal ettiğin gibi bir şey değil," dedi Delphine. Aklını okuyarak. "George ve ben birbirimizi çok ama çok sevdik. Ama hiçbir zaman geleneksel bir evlilikle ilgilenmedik. İstedliğini yapmakta özgürdü. Tıpkı

I. Bunu hatırlar mısın bilmiyorum ama bir keresinde seni bu konuda uyarmaya çalışmıştım," dedi Delphine. Arkasına yaslandı. "*Biraz eğlenmen* gerektiğini söylemiştim sanırım. Hiç denedin mi?"

Alice hiçbir şey söylemedi.

"Yaptığımız hataydı Alice. Hepimiz," dedi Delphine. "Sana iğrenç davrandık."

Sessizlik.

"Onu bırakacak mısın Alice?" dedi Delphine. "Yapabilirsin, biliyorsun."

Sessizlik.

"Alice," dedi Delphine. "Alice, uyuyor musun?"

Sonunda Alice gülümsedi. Bir bakıma öyle olduğunu düşündü. Uyanırken bir rüya görüyordu, her zaman gördüğü gibi.

Bu rüyada, kayıp oğlunu arama çalışmaları onsuz devam ederken tanımadığı bir odada kilitli kalmıştı. Ve birisi -kim olduğunu bilmiyordu- kapının hemen dışında duruyordu.

- - -

Albany'de, Alice gözlerini açar. Burada tek başına olmaktan hoşlanmıyor. Ev yazın soğuktur ve tüm Albany ıssız, terk edilmiş görünmektedir. Hükümet çalışanları kuzeye ya da güneye daha uzak yerlerde tatil yapmaktadır. Alice bu şehirde kendini bir şekilde bir vebadan kurtulan tek kişi gibi hissetmektedir.

Şimdi kanında üç hap var. Vücudu gevşiyor.

Onu en iyi bu şekilde duyuyor: perdenin diğer tarafında, diğer dünyada. Ayı'nın yaşadığı dünyada.

Bir keresinde, bir sözlük oyunu oynarken, Alice *seküler olmayan* kelimesiyle karşılaşır ve oğluyla karşılaştığı yaşam ve ölüm arasındaki liminal alanı düşündüğünde aklına gelen kelime budur.

Yaptığı şeyi kabullenmesine izin verdiği alan *seküler değildir*. Zaman zaman, beklenmedik anlarda, bıçaklanmış gibi hissedecek kadar keskin bir şekilde ona gelen ışık ve anı parçacıklarını durdurmak için çok fazla çaba sarf etmediği alan *seküler* değildir. Bu dünyada, bu anılar geldiğinde, onları kabul eder, kayıtsızca inceler, onları uzaklaştırmak yerine kendini onlara açar.

- -

Alice şimdi göz kırıyor. Hayata geri

dönüyor.

Pencerenin dışında güneş batıyor. Ne kadar zamandır bir sandalyede oturuyor? Emin değil.

Ayağa kalkıyor, tuvalete gidiyor, rahatlıyor. Ve sonra bir rüyada, eskiden çocuk odası olan odaya doğru sürükleniyor. Başka bir seküler olmayan alan.

Artık buradayım, diyor. Buradayım.

Dinliyor, onun cevabını bekliyor.

OceanofPDF.com

Judyta

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: **Dördüncü
Gün**

S Daha önce de cesetler görmüş. Kendi büyükanne ve büyükbabasını, üçünü de açık tabutlarda gördü. Yeni ölmüş olanları görmüş, Otoyol devriyesinde eyalet polisi olarak görev yaptığı süre boyunca araç kazalarının kurbanları.

Daha önce hiç iskelet kalıntısı görmemişti.

Tıbbi tetkikçi, eldivenli elleriyle orman bekçileri on yıldan uzun bir süredir durduğu yerden küçük, sağlam bir iskeleti gözlem için bir kalasın üzerine yavaşça kaldırırken direktifler veriyor.

Jacob Sluiter, ölüye olan saygısından dolayı silahlı muhafızlar tarafından götürülmüştür.

Şimdi: adli tabip başlarken sesinde bir tür vurdumduymaz ilgi var. "İskeletin kendisinin bozulup bozulmayacağını merak ettim" diyor. Ama muhtemelen suya yakınlığı nedeniyle buradaki toprak çok asidik değil gibi görünüyor."

Tahtanın yanına diz çöküyor, bir ölçüm bandı çıkarıyor ve her bir kemiğin çeşitli noktalarına tutuyor.

"Bunun bir çocuk olduğunu söyleyebilirim," diyor. "Muhtemelen yedi ila on bir yaşlarında.

"Dişi mi erkek mi olduğunu biliyor musunuz?" diye soruyor Hayes.

"Olgunlaşmamış iskeletlerde hataya yer vardır," diyor incelemeci. "Ama şu anda erkek diyebilirim."

- - -

Komuta merkezinde Denny Hayes, Jacob Sluiter ve Judy arasındaki telefon görüşmesinin kaydını dinlemek için parmağını manyetik bir teybin üzerinde tutmaktadır. Onları Bear Van Laar'ın cesedine yönlendirdiği görüşme. Görüşmenin bir kopyası alınmış ve Sluiter'in tutulduğu Ray Brook'taki merkezden Van Laar Koruma Alanı'na nakledilmiştir.

"Ona inandın mı?" Hayes dinlemeye başlamadan önce. "Hikayesine inandın mı?"

Judy başını sallar. O yaptı. Evet.

"Neden?" Hayes sorar. "O bilinen bir yalancı. Daha önce hiçbir şeyi itiraf etmemişti."

"Sadece içgüdülerim," diyor Judy. "Bu konuda bize yardım etmek için hiçbir nedeni yoktu.

Ama o yaptı."

Hayes oynat tuşuna basıyor. Jacob Sluiter konuşmaya başlar, sesi çatırdamaktadır.

Bear Van Laar'ın nerede olduğunu biliyorum, diyor Sluiter, kasette.

Ama onu ben öldürmedim.

OceanofPDF.com

Judyta

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: Beşinci
Gün

A Sabah brifinginde LaRochelle doğruladı: dış kayıtları mükemmel bir eşleşme. İskeletin Bear Van Laar'a ait olduğu kesin.

Sonra Hayes'ten Jacob Sluiter'in hikâyesini özetlemesini ister. "Bunu Müfettiş Luptack'ın yapması gerekmez mi?" diyor Hayes. "Kendisi anlattığı kişi mi?"

LaRochelle kaşlarını çatıyor.

"Her neyse," diyor. "Birisi. Gidin."

Judy isteksizce dönüp Yüzbaşı LaRochelle'le yer değiştirir ve odanın önüne doğru yürürken Yüzbaşı da arkaya doğru yürür. Orada, Judy konuşurken bakışlarını sabit tutar.

- - -

Jacob Sluiter'e göre Van Laar Koruma Alanı atalarının toprağıdır.

1700'lerde Albany'ye göç etmiş olan Hollandalı Sluiter ailesi, ilk olarak 1820'lerdeki tomruk patlaması sırasında North Country'ye yerleşmiştir. Bir Sluiter atası, daha sonra Van Laar Koruma Alanı'nın üzerine inşa edildiği araziye satın aldı. O ve oğulları, ilk yetişen ormanları temizleyerek bu süreçte iyi bir yaşam sürdürdüler. Ancak 1870'lerde, politikacılar ağaç kesiminin taşradaki su kaynaklarına zarar verebileceği konusunda ihtiyatlı davranmaya başlayınca-

Gelecekteki Adirondack Parkı'nda tamamen yasaklamakla tehdit eden Sluiter'lar arazilerini sattılar.

Burayı satın alan adam -udy dramatik bir etki yaratmak için kısa bir süre duraksamasına izin veriyor- Birinci Peter Van Laar'dı.

Bear ve Barbara'nın büyük büyükbabası.

Bu nedenle Sluiter'in her kaçışında kendini bu bölgede bulması tesadüf değildir. Buraya çekildiğini söylüyor; kendi büyükbabası çocukken onu buraya getirir, artık kendilerine ait olmayan bir araziye gizlice sokar, büyük evi ve kampı, talihin bazılarını diğerlerine tercih ettiğinin bir kanıtı olarak öfkeyle işaret ederdi. Onlar, Sluiter'lar, her zaman kötü zamanlama ve kötü şansla lanetlenmişlerdi.

Yine de arazinin, Van Laar'ların bile bilmediği bir sırrı vardı.

Joan Gölü'nün karşı kıyısında - sarplığı, kayalıkları ve ağaçların yoğunluğu nedeniyle çoğu kişi tarafından geçilmez olarak kabul edilen - bir dizi doğal mağara vardı. Sluiter'ler bu mağaraları arazide ilk ağaç kesimi yapıldığında keşfetmiş ve bu bilgi nesilden nesile aktarılmıştı; Sluiter'in büyükbabasının onu hâlâ götürdüğü bu yer, inanmak için görmek gereken bir mucizeydi.

Sluiter'e göre, 1961 yılında yetkililerden kaçtığı dönemde, kışın güvendiği evler sahipleri tarafından işgal edildiğinde, o yaz boyunca bu mağaralara sığındı.

Mükemmel bir yerdi: sadece suyla ulaşılabilen, sık ağaçlarla gizlenmiş, yağmurdan korunaklı bir yer. Derme çatma barınağına ulaşmak için göl boyunca ileri geri yüzdü; balık tuttu, tuzak kurdu ve yiyecek aradı.

Sluiter, bir öğleden sonra mağarasında, insan ayak sesleri olduğunu anladığı seslerle uyandığını söylüyor.

İlk başta yakalanmaktan korktu. Polisin peşinde olduğunu biliyordu. Ama kulaklarına sanki sadece bir adam yaklaşıyormuş gibi geliyordu. Merakla mağaranın önüne doğru ilerledi ve görünmemek için gölgelere yakın durdu.

Sonunda bir adam ortaya çıktı. Sluiter'in ilk başta göremediği bir şey taşıyordu.

Sonunda anlaşıldı: O bir çocuktur. Bir çocuk. Adamın kollarında cansız yatıyordu.

Adam yere diz çöktü. Ağlayarak çocuğu önüne koydu ve kazmaya başladı. Sluiter, sessiz bir şekilde, onların on metre yukarısındaki mağarasında her izliyordu.

- - -

Judy durur. Bir an için oda sessizleşir, ta ki biri sıradaki soruyu sorana kadar.

Sonunda biri "Adam neye benziyordu?" diye sorar ve odadaki tüm kafalar arkadan seslenen en yaşlı dedektif Goldman'a doğru döner.

"Sluiter'in verdiği eşkalin çoğu geneldi," diyor Judy. "Uzun boylu, kahverengi saçlı, orta yaşlı."

Duraklıyor. Bir sonraki sözlerini dikkatle düşünüyor. "Ama adamın aileden birine değil de buralı birine benzediğini söyledi."

Arkadan biri konuşuyor. "Ne demek istedi? Adamın giydiği bir şey mi?"

"Açıklama yapmadı," diyor Judy.

Bir el daha kalkıyor. "Sluiter neden kimseye söylemedi? İlk kez yakalandıktan sonra mı?"

"Kimsenin ona inanmayacağını düşünüyordu," diyor Judy. "İlk başta çocuğu öldürenin kendisi olmadığını düşündü. Daha sonra haberlerde Bear'ın kaybolduğunu duyunca, iki kere iki dört etti ve çocuğun kim olduğunu anladı. Ama konuşmaya hiç niyeti yoktu."

Bir duraklama.

"Peki, inanıyor muyuz?" diye sorar Hayes. "Ona inanıyor muyuz?" Judy inanıyor. Ama bunu yüksek sesle söylemiyor, henüz değil. "Neden bize şimdi söyledi?" diye sorar biri.

Hayes bakışlarını Judy'ye çevirir. "Müfettiş Luptack," diyor. "Bir fikrin var mı?"

Judy boğazını temizliyor. Gerçekten cevap vermesi bekleniyor mu?

"Devam et," diyor Hayes.

"Şey," diyor Judy. "Bana güvendiğini söyledi."

Odadan biri homurdanıyor. Birisi öksürür.

"Pekala, pekala," diyor Hayes. "Tüm hikaye kulağa mantıksız geliyor. Doğru. Ama kabul edilmesi gereken bir şey var: Çocuk Jacob Sluiter için aykırı bir örnek. Sluiter'in bilinen diğer kurbanlarından farklı. O bir seks avcısı, ama hedefleri kadınlar. Yetişkin kadınlar. kadarıyla genç erkekler hiç ilgisini çekmemiş. Bu teoriyi biraz daha düşünelim. Diyelim ki Sluiter, Bear Van Laar'ı öldürmedi. Diyelim ki doğruyu söylüyor. O zaman kim öldürdü? Cesedi gömülü olduğu yere nasıl geldi?"

LaRochelle, arkada şöyle diyor: "Neden Carl Stoddard olmasın? O buralıydı. Eğer Sluiter'in söyledikleri doğruysa, profile uyacaktır."

Hayes duraklar, diplomatiktir. "Belki. Evet," diyor. "Ama bence bu noktada başka fikirlere bakmaya değer, efendim."

"mı?" diyor LaRochelle. Testy. Bir an için herkes sessizliğe gömülür.

Sonra Hayes şöyle der: "Aileye haber verildi mi efendim? Bear'ın keşfi hakkında?"

LaRochelle başka tarafa bakar. "."

"Nasıl tepki verdiklerini sorabilir miyim?"

LaRochelle kaşlarını çattı. "Sadece Bear'ın babasıyla konuştum. Haberi o aldı

-stoik olarak diyebilirim. Şu an için Albany'ye geri döndü, bilgiyi karısına şahsen iletme için."

Dikkati dağılmış görünüyor. Sonra aniden doğruldu.

"Affedersiniz," der ve kulübeden dışarı çıkar, giderken avucuna bir paket sigara sıkıştırır.

Hayes, Judy'nin dikkatini çeker.

Dava yeniden açılacak. LaRochelle dahil herkes bunu biliyor.

- - -

LaRochelle'in ardından Hayes odada kalan müfettişlerle yüzleşmek üzere döner.

"Anlamadığım şey şu," diyor. "Neden arama yapanlardan hiçbiri bunu görmedi? Gölün hemen karşısında yeni bir toprak parçası mı? En azından bir çukurla işaretlenmiş. Haftalardır büyük bir ekip orada. İlk iş olarak gölün çevresini aramış olmaları gerekirdi."

"Belki de yanlış yönlendirilmişlerdir," diyor

Judy. Hayes ona bakar. "Kim tarafından?"

"Aile, sanırım," diyor Judy. Sonra Müfettiş Goldman'a döner. "Aldığınız his bu muydu? Dava üzerinde çalışırken?"

Goldman tereddüt eder. Aşağı bakıyor.

"Onu bulmak istemedikleri gibi garip bir hisse kapıldım hep. Evet."

"Sence onu aileden biri mi öldürdü?" Hayes soruyor.

Ancak görünüşe göre bu Goldman'ın yapmaya hazır olduğu bir iddia değil. Sessizliğe gömülüyor.

"Ya bir kazaysa?" Judy diyor ki.

"O zaman neden Carl Stoddard'ın suçu üstlenmesine izin verdiniz? Daha da ötesi, neden onu aktif olarak suçluyorsunuz?" Hayes diyor ki.

Judy etrafa bakar, başka birinin de söz alıp almayacağını görmek için duraklar. Ama bir an için sessizlik olur.

"Carl Stoddard nasıl öldü?" diye soruyor biri.

"Kalp krizi," diyor Goldman. "Kalp krizi geçirdi ve polis gözetiminde sorgulanmayı beklerken öldü."

Judy bir teori oluşturuyor.

"Ya kolaylık sağladıysa?" diyor Judy. "Ya herkesin bunu yapanın Stoddard olduğunu düşünmesi aile için daha kolay olduysa? Ne de olsa ölmüştü," diyor.

"Muhtemelen kimseye zarar vermediklerini düşünüyorlardı."

"Pekala," diyor Hayes. "Olabilir. Ama bu yine de örtbas etmek istedikleri bir şey olduğu anlamına gelir."

Sessizlik.

"Hangisiydi?" diyor Goldman.

Judy duvardaki bir şeye bakmaktadır.

"Judy?" diyor Hayes.

"Müfettiş Goldman," diyor Judy. "Ayı'yı arayan kişi kimdi?"

"Aile ," diyor Goldman.

"Hayır," diyor Judy. "Yönlendirme yapan kişi. Aslında aramayı yöneten kişi."

Goldman yere bakar, düşünür. Sonra yukarı bakar. "Sanırım eski kamp müdürüydü," diyor. "Şimdikinin babası. Adı Vic Hewitt'ti."

Judy bir an sessiz kalır.

Sonra koridorda Vic'e ait olduğunu bildiği yatak odasına doğru yürür.

Döndüğünde, bulduğu grup fotoğrafını Denny Hayes'e verir.

"Bak," diyor, arkasındaki kalemi işaret ederek. *Kara Sinek Güle güle.*

1961. Tekrar ön tarafına çeviriyor. "Tekrar bak."

Küçük bir grup araştırmacı etrafta toplanmış, fotoğrafa bakmaktadır.

Resimdeki herkes, hem çocuklar hem de yetişkinler, elbiseler ve takım elbiselerle resmi bir şekilde giyinmiştir. Kadınlar küçük şapkalar takıyor. Siyah-beyaz olsa bile, rujlarını ve rimellerini görebiliyor.

Sadece iki kişi farklı giysileriyle bir kenarda durmaktadır: Genç bir delikanlı olan T.J. ve babası Vic. Orta yaşlı. Sakallı. Sarkık kenarlı bir balıkçı şapkası, dirsekleri kıvrılmış ekose bir gömlek ve dizleri yamalı bir kadife pantolon giyiyor.

Judy parmağını kızın üzerine koyar. "Bu T.J. Hewitt," diyor. "Değil mi? Ona benzemiyor mu?"

Hayes başını sallar.

Judy, "Bu da onu yapar," deyince Hayes, "Vic Hewitt," dedi.

Parmağını tekrar büyük gruba doğru hareket ettiriyor. "Onları yaz insanları olarak tanımlayabilirim," dedi. "Kıyafetlerine bakarak. Ama sen Vic'i nasıl tanımlarsın?"

Hayes ona bakar. "Buralı biri," diyor.

Bir dedektife döner. Fotoğrafı ona uzatır. "Bunu Jacob Sluiter'e götür," der. "Ona sor eğer o bu içinde birini tanıyorsa

Bear Van Laar'ı gömen adamın fotoğrafı."

- -

Kapının çalınması onları böler.

Konservatör Anna, parlak güneş ışığında bitkin bir halde gözlerini kırıştırarak durmaktadır. Sigarasından son birkaç nefes çeken LaRochelle arkasında duruyor. "Anna, hiç eve gittin mi?" Judy ona soruyor.

"Hayır. Heyecanlandım."

Arkasını döner ve ana eve doğru yürür. Judy omzunun üzerinden Hayes'e, o da LaRochelle'e bakar. Sonra üçü Anna'nın uzun adımlarına ayak uydurmak için tırıs giderek onu takip eder.

- - -

Van Laar'ın anne ve babasının Albany'ye dönmesi ve misafirlerin çoğunun gitmesiyle ev neredeyse bomboş kaldı.

Judy ve Anna birlikte pembe odaya doğru yürürler. İçeride, açıkta duran duvar resmi göz önündedir.

Judy'nin ilk tepkisi sanatın kalitesi karşısında şaşırma olur. Barbara Van Laar resim yapabiliyordu; bu kesin. Duvar Judy'nin anlamadığı bir dizi simgeyle kaplıdır: çengelli iğneler, bayraklar ve daha da tuhaf saç kesimleri olan tuhaf görünümlü yüzler. Müzik notaları da bolca var.

Bir nehir, duvarın sol üst köşesinden sağ alt köşesine doğru ilerlemektedir.

Judy her şeyi içine çekiyor, gözüne çarpan bir şey olup olmadığını görmek için hızla tarıyor.

"Daha görmedin mi?" diyor

Anna. Judy'nin kalp atışları hızlanır.

"Neyi gördün mü?" diyor Kaptan LaRochelle, başını hızlı daireler çizerek tüm duvarı içine çekerken.

"Seni suçlamıyorum," diyor Anna. "Her şey çok bunaltıcı. Ama daha yakına gel."

Nehre doğru yürür. Dalgaların, sadece dalga olmadığını fark eder. Onlar harflerdir.

BVL + JPM, heceliyorlar.

Çocukların onlarca yıl ya da yüzyıllar boyunca aşklarını anma şekli.

- - -

"Barbara Van Laar artı John Paul McLellan," diyor Hayes.

Müdür Kabini'nin aklanmasını istedi. Kıdemli müfettiş olarak bu yetkiye sahip. Judy şimdi onun karşısında katlanır bir sandalyede oturuyor, dirsekleri dizlerinde, bakışları yerde.

Hayes, "Bunun sağlam bir kanıt olarak kabul edileceğini düşünüyorum" diyor. "Herhangi bir yargıçla. Tutuklama emri çıkartmak için süreci başlatacağız. Şimdi tek soru şu: Kızı nereye sakladı?"

"Tek soru bu değil," diyor Judy. "Öyle mi?"

"Diğeri ise: Vic Hewitt kardeşi Bear'ı öldürdü mü?" Hayes ona bakar. Sonra dizlerini tokatlar ve ayağa kalkar.

"Bu senin görevin Judy," diyor. "Şimdilik büyükbabayı unut. Jacob Sluiter'ı unut. Baş masada ben varım ve seni bu göreve atıyorum. Bu arada, McLellan'ın kaldığı otele kendim gideceğim. Bu polislerin onu iyi takip edeceklerine güvenmiyorum."

OceanofPDF.com

Judyta

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: **Beşinci**
Gün

S Hewitt'ten herhangi bir iz bulmak için saatlerini harcıyor. Personel odasına geri döner; T.J.'in yemek yiyor olması gereken kantini arar, onu orada bulup bulamayacağını görmek için. Ana evdeki personele sorar; kimse onu görmemiştir ve kimse nereye gitmiş olabileceği konusunda tahminde bulunacak kadar onu iyi tanımıyor gibi görünmektedir.

Ya öyle, diye düşünüyor Judy, ya da konuşmuyorlar.

- - -

Saat 16:00'da, vardiyasının bitiminden hemen önce, Judy Müdür Kulübesi'nin dışında oturmuş göle bakarken bir aracın sesi dikkatini çeker.

Bu T.J. Hewitt, kamyonetinde. Kafasını Judy'ye doğru çevirmeden geçiyor. Yüz metre ötedeki personel lojmanlarının önünde durdu.

Judy, T.J.'in araçtan bir çanta çıkarmasını izler. Sonra kendini binaya bırakır.

Judy takip ediyor.

- - -

İçeride, kapının asma kilidinin açık olduğunu ve kapının açık durduğunu görür. Yine de kapıyı çalar.

T.J., içeride, atlıyor.

"Sizi korkuttuğum için özür dilerim,"
diyor Judy. "Korkutmadınız," diyor

T.J.

"Bir dakikan var mı?"

"Senin için mi?" diyor T.J. "Elbette." Kadın gülümsüyor ve Judy bir an için silahsızlanıyor. Sonra kendini toplar ve odanın eşiğinden içeri girer.

" oluyor?" diyor T.J.

"Nasıl oldu da bana babanın hayatta olduğunu söylemedin?" diyor
Judy. "Söylemedim mi?"

"Hayır. Onun hakkında ölmüş gibi konuştunuz."

T.J. küçük yatağının kenarına oturur. "Şey," diyor, "sanırım öyle hissettiriyor. Bugünlerde kendinde değil."

Judy başını sallar. Ayakta kalır. "Şimdi nerede?" diye . "Ailesiyle
birlikte."

"Ailemle birlikte."

T.J. başını sallıyor.

"Neden?"

"Evimizi karargâh olarak kullanman gerekiyordu," diyor T.J. "Onun için
daha iyi bir yer bulamadım. Ona her zaman bakılması gerekiyor."

Judy bakışlar geri içine ve Koridorda. "Lotta boş odalar
içinde Bu bina," diyor ama T.J. başını sallıyor.

"Anlamıyorsunuz," diyor. "Buraya aşına değil.

Kaçıp gider. Gözetim altında tutulması gerekiyor."

T.J. pencereden dışarı bakıyor.

"Hangi ailenin yanında kalıyor?"

"Ne? Oh," diyor T.J. "Kardeşiyle birlikte."

"Kardeşiyle mi?"

"Evet," diyor T.J.

Bir an için sessizlik. Sonra Judy kartını çıkarır. Kartı uzatır.

"Bayan Hewitt-T.J.," diyor. "Neden bilmiyorum ama bana tüm gerçeği söylemediğinizi hissediyorum. İsterseniz beni istediğiniz zaman arayabilirsiniz."

OceanofPDF.com

Judyta

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: **Beşinci Gece**

Judy uyuyamıyor. Oteldeki odasında yatıyor, bir o yana bir yana dönüyor. Televizyonu açıyor ve sonra kapatıyor. O günün gerçekleri üzerine kafa yoruyor: Vic Hewitt. T.J. Hewitt. McLellan'ın arabasındaki üniformada bulunan kanın analiz sonuçları: A tipi pozitif. Kesin kanıt olmasa da Barbara Van Laar'la eşleşti.

Bir saat geçiyor. Bir saat daha.

Akşam yemeği yemediğini fark etmesi gece yarısına kadar sürer.

Yenilmiş bir halde yatağından kalkar, buruşuk takım elbisesini tekrar giyer ve cüzdanından birkaç çeyreklik çıkarır. Sonra revağın altından geçerek, otomatlardan bir şeyler alacağı hanın ana binasına doğru yürür.

- - -

Ön kapı kilitli değil ama masa boş. Lobinin floresan ışıkları altında Judy seçimlerini gözden geçirir. Annesinin en sevdiği Milky Way barını almaya karar verir. Ama seçimini yaptığında, bar aşağı inerken cama sıkışır.

Judy küfreder. Makineyi bir, iki kez tekmeliyor. Üç kez.

Eliyle cama vuruyor.

"Bayan?" diyor biri ve Judy nefes nefese dönüyor. Bu Bob Alcott, hanın sahibi.

"Özür dilerim," diyor Judy, iki kez. "Uyandırdım mı seni?"

"Hayır, hayır," dedi Bay Alcott. "Ben zaten ayaktaydım." Adam cebinde bir şey arıyor ve kadın onun bir dizi anahtar olduğunu görüyor. En küçüğünü çıkarıp otomata yerleştiriyor ve kapıyı açıyor.

Samanyolu hemen yere düşer. Judy kendini aptal gibi hissederek onu almak için eğilir.

"Bir tane daha al," dedi Bay Alcott. "Ne istersen al."

"değil," diyor Judy, ama Bay Alcott çoktan makineden sessizce küçük bir şeker ve atıştırma çeşidi toplamaya başlamıştı bile.

"Al," diyor. "En azından bunu yapabilirim." Sonra kapıyı kapatır ve kilitler.

Judy ona bakar. "Bay Alcott," diyor. "Siz tarih öğretmenisiniz, değil mi?" Başını sallıyor.

"Van Laar Koruma Alanı'nın tarihi hakkında ne kadar bilginiz var?"

"Oh," diyor Bay Alcott. "Bilinmesi gereken hemen hemen her şeyi."

Bunu söylerken doğruldu. Judy, bunun onun hayatının işi olduğunu anlıyor.

"Bayan Luptack, içeri gelip bir fincan çay içmek ister misiniz?" diyor Bob Alcott. "Milky Way barınızla birlikte."

"Karnızı rahatsız etmeyecek mi?" Judy sorar ve adam başını sallar. "Oh, hayır. O da uyanık. Çocuklar büyüdüğüne göre ikimiz de gece kuşuyuz."

"Çok ," diyor Judy.

Sonra odasından not defterini almak için kısa bir süreliğine izin istiyor.

- - -

Alcott'ların lobinin hemen dışındaki dairesinde, çift Judy'nin karşısında bir masaya oturur.

Judy kalemını bir süre kâğıdın üzerinde gezdiriyor. Sonra içeri dalıyor.

"Bay ve Bayan Alcott," diyor. "İşte ilk sorum. Hewitt'lerin Koruma Alanı'nda yaşamaya ne zaman başladıklarını biliyor musunuz?"

"Oh," diyor Bay Alcott, "bu kolay. Van Laar'larla aynı zamanda. Aslında onları araziye yönlendiren Hewitt'lerdi. Dan Hewitt Vic'in babasıydı. Bir saat kadar kuzeyde, Saranac Gölü yakınlarında rehberlik yapan bir ailenin çocuğu olarak doğmuş. İlk Peter Van Laar, için keşif yaparken onunla tanıştı. Dan, biraz daha güneyde, keresteci bir ailenin satmak istediği bir araziden haberdardı. Birinci Peter'a o yönü işaret etti."

"Hangi aileydi o?" diye soruyor Judy.

"Van Laar'lara satanları mı ?" Başını sallıyor.

"Sormanız tuhaf," diyor Bay Alcott. "Sluiter adında bir aileydi. Oğullarını duymuş olabilirsiniz."

"Evet," diyor Judy. "."

"Her neyse. Peter Van Laar -yani ilki- araziye o kadar ilgi duydu ki kendini Dan Hewitt'e borçlu hissetti. Ailenin kişisel rehberi olarak hizmet etmesi için onu Van Laar Koruma Alanı'na getirdi."

Alcott durur. Çayını yudumlar.

"Aradan on yıl geçti. İlk Peter Van Laar eşiyle tanışıp evlendi ve birlikte bir oğulları oldu - bugün hala hayatta olan ikinci Peter. Dan Hewitt de Clara adında bir kadınla tanıştı ve ona ikiz erkek çocukları oldu. Ancak araştırmalarıma göre Clara bundan sonra fazla yaşamamış. Böylece çocuklar on beş yaşına kadar babaları tarafından büyütülmüş - ki o da ölmüş. Yetim kaldılar ve Van Laar Koruma Alanı'nın arazisinde yaşamaya başladılar. Bay Van Laar, Birinci, onları yanına alan kişiydi. Onları yaşadıkları kulübeden alıp Van Laar'ın evine getirdi. Hatta yıl boyunca Albany'de Van Laar'larla birlikte yaşadılar."

Judy bunu düşünüyor.

"Peter II ile Hewitt çocukları arasındaki yaş farkı neydi?" diye soruyor. Ondan büyükler miydi, yoksa küçükler miydi?"

"Sadece birkaç yaş daha genç," diyor Bay Alcott.

"Altı, sanırım," diyor karısı.

"Altı yıl. Kasabadaki söylentiye göre Peter II, Hewitt çocuklarını hiç sevmezmiş. Babası onları kayırırdı. Onları günlük yürüyüşlere çıkarırdı. Evin idaresini onlara verirdi. Charlie Hewitt'e karşı nazikti, ondan hep iyi bahsederdi. Ama asıl sevdiği Vic'ti. Ona diğer oğlu gibi davranırdı. Aslında onu evlat edinmişti ama bu hiçbir zaman resmiyete dökülmedi.

"Teoride," diye devam ediyor Bay Alcott, "Hewitt çocukları Peter II'nin kardeşleri gibi olmalıydı. Ama o kıskançtı sanırım. Belki hala kıskanıyor."

Judy elinden geldiğince hızlı yazıyor. Yine de yeterince hızlı değil. Bay Alcott fark eder ve duraklar.

Judy tekrar başını kaldırdığında Bay Alcott, "Emerson Kampı Vic'in fikriydi," diyor. "Bunun için tüm çalışmaları o yaptı. Ama Peter ben başından beri destekledim. Hayatının sonunda bunu en büyük başarısı olarak tanımladı. Bunu, nesiller boyu çocuklara toprağın önemini öğretmenin bir yolu olarak görüyordu. Toprağın güzelliğini. Bankacılıktan kazandığı parayı hiç umursamazdı - bence ne kadar çok parası olduğuna her zaman şaşırırdı. Shattuck'a gelir ve herkesi ismiyle selamlardı. Çocuklarından farklıydı. Bana sorarsanız, Van Laar'dan çok Hewitt'e benziyordu. Çünkü ailesinin geri kalanı Emerson Kampı'nı hep bir aptallık olarak gördü. Onunla hiçbir şey yapmak istemediler. Hâlâ da istemiyorlar."

Bayan Alcott ayağa kalkar. Çaydanlığı tekrar ocağa koyar.

"Hewitt'ler ve Van Laar'lar arasındaki sorunlar Peter I öldüğünde başladı. Dedikodu yapmaktan nefret ederim ve size dürüstçe söylüyorum ki bunu bilmeme imkan yok ama söylentilere göre Peter I, Emerson Kampı'nı ve faaliyetlerini tamamen Vic Hewitt'e bırakmış. Koruma alanını ikiye böldü. Ana ev ve çiftlik Van Laar'lara, kamp ise Hewitt'lere kalacaktı. Teoride işe yarayabilecek bir plandı. Ama," diyor.

"Ama?"

"Bir hata yaptı. Kendi oğlu Peter II'yi vasiyetinin mütevellisi yaptı ve böylece ona ölene kadar kamp için fonları uygun gördüğü şekilde dağıtma yetkisi verdi."

"Peki ya o öldükten sonra?" diyor Judy.

"O zaman kamp Vic'e gidecek," diyor Bay Alcott. "Ya da daha büyük olasılıkla kızı Tessie Jo'ya."

Çaydanlık ısılk çalıyor. Judy yukarı bakar.

"Ama dediğim gibi," diyor Bay Alcott. "Bunların hepsi söylenti. Spekülasyon. Bir tarih öğretmeni olarak bunu yaymamam gerektiğini çok iyi biliyorum."

"Anlıyorum," diyor Judy. "Bunu kendim araştıracağım."

Ayağa kalkıyor. Bayan Alcott'a çay için teşekkür eder. Kapıda geri döner. "Bir sorum daha var," der.

"Devam et."

"Vic Hewitt'in kardeşi" diyor. "Charlie. Ona ne oldu?" "En az on yıl önce öldü," diyor Bay Alcott.

"Yirmi yıl önce," diyor Bayan Alcott.

"Yirmi yıl önce. Bear kaybolmadan önce. Bu doğru." "Nasıl öldü?"

"Doğal nedenler," diyor Bay Alcott. "Şüpheli bir şey yok."

"Koru'da ne yaptı?"

Bay Alcott kaşlarını çatar. "Şimdi bunu düşünmem gerek," diyor. Sanki hatırlamaya çalışıyormuş gibi başını öne eğiyor. "Sanırım - eğer doğru hatırlıyorsam, sanırım çiftliği o yönetiyordu. Sanırım eskiden ana evin tüm erzak ihtiyacını karşılayan çiftliği yönetiyordu."

"Ve o yaşadı," diyor Judy - ama onun nasıl cevap vereceğini zaten biliyor. *Nerede kalıyor?* diye sormuştu T.J.'e, T.J. de şöyle demişti: *Kardeşiyle birlikte.*

"Mezbahanın üstünde yaşıyordu," diyor Bay Alcott. "Orada küçük bir apartman dairesinde. Eğer doğru hatırlıyorsam," diyor Bay Alcott tekrar.

Judy ona teşekkür eder. Arabasının anahtarlarını almak için odasına doğru yürüyor. Ve silahını.

Beş dakika içinde arabayı sürüyor, farlar kuzeye, Koruma Alanı'na doğru yöneliyor.

Judyta

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: Beşinci Gece

S Bu araziye gün ışığı dışında hiç gelmemişti. Şimdi ay, uzun toprak araba yoluna farklı bir kazandırıyor. Her iki taraftaki çamlar devler gibi gökyüzüne doğru uzanıyor. Çiftlik binaları, farlarının yaydığı parıltıda daha da eskimiş ve çürümüş görünüyor.

Judy garaj yolunun kenarına çeker. Motoru kapatır. Farlarını da kapatır.

Koru'nun ucsuz bucaksız karanlığında bir an oturup gözlerinin alışmasına izin veriyor. Bu ay Adirondacks'ta Perseid meteor yağmurunun olduğu aydır ve gökyüzü yıldızlarla doludur.

- - -

Beetle'ının kapısını olabildiğince nazikçe açıp kapatıyor. Acil durum çantasından el fenerini almak için bagajı açar.

Sonra, tutma onu el feneri İleri, o yürür doğru mezbaha.

Çocukken soğuk suya daldığı gibi yaklaşıyor.

Çabuk, kendinden emin, çok fazla düşünmeden.

Eğer durup yaptıklarını düşünürse, bocalayabileceğini biliyor.

İçeride, ikinci kata doğru yükselen bir merdivenin bulunduğu arka tarafa doğru yürür. Yükseliyor. El fenerinin ışını hafifçe titriyor

Elini.

Yarı yolda duraklıyor.

Bir şey duyuyor.

Sesler, belki: bir erkek sesi. Ve sonra, aniden, müzik. Sözleri anlayamıyor ama müziğin kendisi eski moda, büyükanne ve büyükbabasının dinlemiş olabileceğine inandığı bir şey.

Merdivenleri çıkmaya devam eder. En tepede, el fenerinin ışığında kapalı bir kapı görür. Kapı, T.J. Hewitt'in Personel Dairesi binasındaki odasında gördüğü türden bir engel ve asma kilitle kapatılmıştı.

Bir an tereddüt ediyor. Sonra dikkatlice silahını çekti. Diğr eliyle kapıya vuruyor.

"Bay Hewitt?" diyor. "misiniz?" Radyo kapanıyor.

"Bay Hewitt," diye . "Benim adım Müfettiş Judyta Luptack. Size birkaç soru sormak istiyorum."

Sessizlik.

"Bay Hewitt?" dedi Judy.

Gerçeğe çok yakın hissediyor. Kalp atışları hızlanıyor.

"Bay -" diye başlıyor ve sonunda onu duyuyor.

"Barbara?" diyor.

Judy biraz titrer. "Hayır, Bay Hewitt," der. "Benim adım Judyta-" diye söze başlar ama Vic Hewitt sözünü keser.

"Barbara," diyor. "Burada olmaman gerekiyordu."

"Bay Hewitt," diye sesleniyor Judy, "Ben Barbara değılim. Barbara içeride sizinle mi?" Sessizlik.

"Bay Hewitt?"

Elindeki silahın ağırlığını hissediyor. Seçeneklerini değerlendirir. Geri ekilebilirdi; Komuta Merkezine yürüyebilir ya da arabayla gidebilirdi; bu yapıya bir başka asker filosu daha getirebilirdi. Bir kez daha aptal olarak görülme riskini göze alabilirdi.

Onun yerine, "Bay Hewitt, kapıdan uzak durun." diyor.

Tabancasını yanlamasına asma kilide doğrultarak kurşunun kapıdan içeri girmemesini sağlar. Kolunu destekliyor. Ateş ediyor.

Asma kilit şangırtıyla yere düşer ve Judy kapıyı açar.

- - -

Seyrek döşenmiş bir odanın içinde, yaşlı bir adam ikiz yatağında yatmaktadır. Bir battaniye onu çenesinden ayaklarına kadar örtüyor. Vücudu küçük; yüz ifadesi şaşkın.

"Kim," der, tekrar tekrar. Judy anında kendini suçlu hisseder.

"Sana zarar vermek için burada değilim," diyor. "Sadece sana bazı sorular sormam gerekiyor."

Ancak Vic Hewitt sadece Judy'nin anlayamadığı bir dizi ses çıkarır ve sonunda içinden çıkamayacağı bir durumda olduğunu fark eder: asma kilit kırıldığı için kapıyı tekrar kilitlemesinin bir yolu yoktur; bu adamın içinde bulunduğu durumdan dolayı onu dışarı çıkarmasının da bir yolu yoktur. Ve onu yalnız bırakmadan başkalarını ona götürmesinin de bir yolu yoktur.

Judy yere, ayaklarının arasına bakar. Belki de, diye düşünüyor, bu iş onun için doğru iş değildi. Belki de bir asker olarak kalması daha iyi olurdu.

Sonra yataktan bir hareket geliyor.

"Oh," diyor Vic Hewitt. "Oh. Oh. Sanırım Bear için buradasınız."

Sesi pişmanlık dolu ama aynı zamanda daha genç, daha enerjik, sanki zihninde hayatının başka bir dönemine dönüyor.

Judy tereddüt ediyor. Akademide öğrendiği terimle, *akli* dengesi yerinde olmayan kişilerin ifadelerinin mahkemede kabul edilip edilemeyeceğinden emin değildir. Ama bu durumda kendi kişisel merakı galip gelir.

"Evet," diyor. "Korkarım buraya Bear için geldim."

Vic Hewitt yatakta doğrulmak için mücadele ediyor. Judy , elini sırtına koyar. Ona yardım eder. Sonra yatağının kenarına oturur. Hewitt şimdi dik bir şekilde doğrudan ona bakmaktadır ve Judy onun gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu görür.

"Ben sadece yardım ettim," diyor.

"Sadece yardım ettim." "Onu öldürmedin mi?" Judy sorar.

"Onu öldürmek mi? Tanrım hayır," diyor Vic Hewitt.

"Kim yaptı?" Judy dedi.

Ve sonra, kapının dışından, merdivenlerdeki ayak sesleri duyulur. Judy sessizleşir. Silahını çekti. Hızla eşğin yanındaki duvara doğru yürür ve sırtını duvara dayar.

"Oh hayır," diyor Hewitt. "Olamaz."

Kişi kapının dışında durur. Judy nefes alış verişlerini duyabiliyor. Kendi kendine, bu silahı sadece gerekirse ateşleyeceğini söyler.

Sonunda T.J. Hewitt odaya bir adım atar ve sanki orada kimin olacağını biliyormuş gibi Judy'nin bulunduğu yöne bakar.

Judy'ye yukarıdan aşağıya bakıyor. Doğrudan silahına bakıyor.

"Bende de onlardan bir tane var," diyor hafifçe. "Ama insanların üzerine çizmiyorum."

"Uzan," diyor Judy. Ve sonra ekliyor: "Lütfen."

T.J. iç çekiyor. Acele etmiyor. Dizlerinin üzerine çöküyor ve bu sırada Judy'ye bakarak egzersizin saçmalığını gösteriyor. Sonra yavaşça şınav çekerek kendini yere bırakır.

Judy, silahı hala çekili, onu yere yatırıyor.

"Pekâlâ, dinle," diyor. "Sen ve ben birlikte Komuta Merkezine doğru yürüyeceğiz."

"Evime doğru demek istiyorsun," diyor T.J.

"Elbette."

"Bu işe yaramaz." "Neden?"

"Babamı burada bırakamam. Dolaşıp duruyor. O kapı kilitli olmalı." Judy bıkkın bir şekilde iç geçiriyor. "Bizimle gelebilir mi?"

T.J. yarım bir kahkaha atar. "Pek sayılmaz. Şuna bir bakın. Onu buraya getirmek için merdivenlerden yukarı taşımak zorunda kaldım."

Bir an için Judy ve T.J. birbirlerine bakarlar. Sonra T.J. dedi ki: "Bizi ."

Judy göz kırpmıyor. "Ne ile?"

"Aşağıda ip var. Her türlü var. Bizi . Sana yardım edeceğim."

Tereddüt eder. Bu bir tuzak gibi geliyor; yine de Judy'nin zihninde, Hewitt'lerden en az birini yalnız bırakmayı içermeyen başka bir seçenek yok.

Judy de bunu yapar: T.J.'yi mezbahaya kadar takip eder, sonra da mezbahanın yanından geçerek T.J.'nin tahıl ambarı dediğı başka bir binaya gider, buradan ipi çıkarırlar ve Judy üst katta, mezbahanın üstündeki küçük dairede Hewitt'leri Vic Hewitt'in yatağında sırt sırta bağlar. Sonra ipi karyolaya bağlar.

- - -

On beş dakika sonra, dört müfettiş ve beş eyalet polisi ile birlikte geri döner.

- - -

Otuz dakika sonra, bir devriye arabasının yolcu koltuğunda oturuyor. Hewitt'ler arkada.

OceanofPDF.com

Victor

1950'ler| **1961**| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975

I Vic, Müdür Kabini'nde on iki yaşında inatçı bir çocukla konuşuyordu; yaşıtları tarafından dışlanmış ve kısa bir süre önce bu gelişme karşısında duyduğu utancı fiziksel saldırganlığa dönüştürdü.

Konuşmalarının ortasında çocuk aniden durup yakındaki bir pencereyi işaret etti.

"Ne oldu?" dedi Vic dönerek.

"Gölde bir şey var," dedi çocuk; sesi acıdan tedirginliğe dönüşüyordu.

Elbette: Joan Gölü'nün ortasında, ilk bakışta yüzeye çıkmış bir balinaya benzeyen beyaz karınlı bir cisim vardı.

Vic ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Alabora olmuş bir kayıktı.

"Burada kal," dedi Victor. "O sandalyeden kalkma."

- - -

Vic dışarıda koşmaya başladı. Kötü bir fırtına çıkmış, rehberleri ve kampçıları içeri göndermişti ve çimenler yeni yağan yağmurla kayganlaşmıştı. Bir kez tökezledi. Dizlerinin üstüne düştü. Sonra tekrar ayağa kalktı.

Arazi boş gibiydi. Başını çevirdi ama hiçbir insan formu görmedi.

Tepenin yukarısında, Self-Reliance'da bile bir haftadır ilk kez sessizlik vardı. Van Laar'lar arazide yıllık partilerini veriyorlardı ve I. Peter hayattayken partiye katılan Victor yıllardır davet edilmemişti.

Sahile vardıklarında Vic ellerini kalçalarına dayamış, ters dönmüş tekneyi inceliyordu. Ana evdeki misafirlerden birinin tekneyi alabora ettiğini ve sonra da batmaya bıraktığını düşündü. Her zaman böyle numaralar yaparlardı, arazideki diğer herkesin daha fazla iş yapmasına neden olan sarhoş maskaralıkları. Kıyıları taradı, bir hareket aradı ama göremedi.

Sonra iç geçirerek döndü ve tepeye, Özgüven'e doğru koşmaya başladı.

- - -

Aklına sabahtan beri Tessie Jo'yu görmediği düşüncesi geldi. Normalde bu durum onu fazla endişelendirmezdi. Bütün yaz boyunca, genellikle peşinde Bear'la birlikte arazide özgürce koşturup durmuştu. Van Laar'larla ilişkisi babasınınkinden farklıydı; onu Bear için bir oyun arkadaşı, maceracı oğullarına göz kulak olabilecek biri olarak kabul etmişlerdi. Çocukla birlikte Self-Reliance'a serbestçe girip çıkıyordu; Victor ise evden tamamen uzak duruyordu.

Şimdi kendini toparladı, omuzlarını dikleştirdi ve Van Laars'ların evinin ön kapısını çaldı.

Hemen açıldı.

Diğer tarafta, sanki nöbet tutuyormuş gibi görünen Bear'ın büyükbabası Peter II vardı.

Yüzü sert ve solgundu. Saçları ıslaktı. "Her şey yolunda mı?" dedi Victor. "Bir tekne gördüm-"

Peter II onun omuzlarını hızla kavradı. Onu eşikten uzaklaştırdı. Kapı kapanırken, kara sinekli kapı tokmağı arkalarından bir kez tıkırdadı.

"Beni takip edin," diye emretti Peter II. Sesi alçak ve aceleciydi.

"Kızımı bulmam gerek," dedi Victor. "Onun iyi olduğundan emin olmalıyım."

"O iyi," dedi Peter II. "Ayı değil."

Victor adama baktı: gerçek kardeşine. Düşmanına. O anda, Peter II'nin tüm yüzü hafifçe titriyor, ağızı aşağı doğru dönüyor, gözleri bağırmamak, bayılmamak ya da ağlamamak için çaba harcıyor gibi görünüyordu.

Kayıkhaneye doğru yola koyuldu. Vic sözünü sakınmadan onu takip etti.

Yolun yarısında, onu durduran bir ses duydu. Dinledi, tetikteydi, tüm vücudu hareketsizdi.

Bir tilki, diye düşündü, geceleyin bu sesi duymuştu, ensesindeki tüyleri diken diken eden ürkütücü bir ığlık.

Ama tilkiler gececiydi; bu hayvan değildi.

Sonunda bunun bir kadının feryat sesi olduğunu fark etti.

OceanofPDF.com

Victor

1950'ler| **1961**| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975

T İki adam birlikte kayıkhanenin eşiğinde durmuş, göle ve batmakta olan, ters dönmüş sandala doğru bakıyorlardı.

Alice'i bulan kişi 2. Peter olmuştu. Alice'in büyük odaya utanç verici girişinden sonra -çocuğu açıkça aciz durumda olan annesiyle kayıkla gezmekten alıkoyma girişiminden sonra- Peter II dışarı çıkmış, torununa kendisiyle yürüyüş için buluşmasını söylediği yere gitmiş ve onu orada bulamamıştı.

İlk başta Hunt Dağı'na doğru ilerlemiş olabileceğini düşünen Peter II, yağmur ciddi bir şekilde başlayana kadar bir süre o yönde yürüdü ve bu noktada aklına korkunç bir düşünce geldi.

Çocuk patika başında olmayacaktı. Gölde, annesiyle birlikte olacaktı. Annesine çok bağlıydı; annesi kalabalık büyük odaya girdiğinde ve onu kayıkla gezmeye davet ettiğinde onun sıkıntısını fark etmiş olmalıydı.

Peter II Vic Hewitt'e, "İşte o anda kaçtım," dedi. Göle doğru bakarken yüzü hareketsizdi. Resmiyeti o anda bile bozulmamıştı.

Kayıkhaneye ulaştığında fırtına dinmek üzereydi. Ve önünde, rampadan yukarı tırmanırken, korkunç bir görüntü vardı: Alice, su içinde, histerik bir halde, anlaşılmaz çığlıklar atıyordu. Uzakta, devrilmiş bir sandal.

"Ayı nerede?" diye sordu ona acilen, ama Ayı anlayabileceği hiçbir ses çıkarmadı. Sadece suyun olduğu yönü işaret etti, sanki fiziksel bir acı çekiyormuş gibi iki büklümdü.

Suyu ve kıyıyı taramıştı. Tıpkı şimdi yaptığı gibi. Ayı'yı görmemişti.

"Alice'i oturttum," dedi Peter II. "Ona hareketsiz kalmasını emrettim. Sonra da daldım."

Söylediğine göre, çocuğu teknenin gövdesinin altında canlı bulmayı umuyordu.

Bunun için dua ediyordu.

Ancak kayığa ulaşp suya atladığında korkunç bir manzarayla karşılaştı: torunu cansız yatıyordu.

Kıyafetleri kürek kilidine bağlıydı.

"Onu kıyıya çektim," dedi Peter II. "Nabızı atmıyordu."

Ağzının içine nefes aldın mı? Vic sormak istedi. Göğsüne pompaladın mı? Bu, babasının ona öğrettiği bir teknikti; büyükbabası da babasına öğretmişti.

Bu soruları yüksek sesle sormak zalimce geliyordu ve bu yüzden Victor sessiz kaldı.

Peter da öyleydi. Bir süre ikisi de konuşmadı; Peter II arka arkaya birkaç kez boğazını temizledi ve Victor ona döndü: doğduğundan beri tanıdığı bu adama. I. Peter ölüm döşesindeyken Victor'a birbirlerini kardeş olarak görmeye başlayacaklarını umduğunu söylemişti. Ama onca yıllık tanışıklığa rağmen, şimdiye kadar bu adama karşı bir kez bile sempati duymamıştı.

Vic çekingen bir tavırla bir elini onun omzuna koydu.

Peter II'nin ona doğru attığı bakış -küstah, dehşete düşmüş- hızla geri çekilmesine neden oldu.

"Alice bilemez," dedi Peter II kısa bir duraksamadan sonra. "Peter şu anda onunla birlikte, onu sakinleştirmeye çalışıyor. Ama ikimiz de ne olduğunu bilmemesi gerektiğine karar verdik."

Vic kaşlarını çattı.

"Nerede o?"

"Sanırım çiftlik binalarından birinde," dedi Peter II. "Ağabeyinin eski dairesinde. Duyulmayacağı kadar uzakta."

Bu doğru ya da yararlı görünmüyordu.

Ama onları ilgilendiren şeyin Alice'in iyiliği olmadığını biliyordu. Onlarınkıydı. Ve bankanın.

Adlarının başarıdan başka bir şeyle gazetelerde yer alması Peters için bir felaketti. Ve bunun gibi bir skandal -Bear'ın annesinin sarhoş bir halde oğlunu fırtınada kayıkla gezdirmesi- işlerini etkileyecek, müşterilerinin tüm şirkete olan güvenini sarsacak bir şey- bunun olmasına izin vermezlerdi. Bu çok açıktı.

Peter II "Bakın" diyene kadar uzun bir sessizlik oldu.

Kayığın bulunduğu yönü işaret etti. Artık sadece en zayıf izi görülebiliyordu, beyaz karnının dikişi açık gökyüzüne doğru bakıyordu.

Birlikte, suyun altında batışını izlediler. Sonra da gitmiş.

- - -

Victor'un önünde iki açık yol vardı. Birincisi Peters'la aynı fikirde olmamaktı. Onlara yalan söylemeyeceğini söyleyebilirdi; onlara bu kadar büyük bir yalanın öngöremedikleri sonuçları olacağını söyleyebilirdi. Kendi babası ona rehberliği öğrenirken bunu çok iyi öğretmişti: ormanda verdiği her karar geri döndürülemez ve bazen felaketle sonuçlanabilir. Unutulmuş bir pusula. Yanlış bir dönüş. Kuraklığa inat yakılan bir ateş. Onlara buna katlanamayacağını söyleyip gidebilirdi.

Ama bu süreçte, mirasının gözetmeninin güvenini kaybedecekti. Kampı kaybedecekti. Geçim kaynağını.

Victor tek başına karar verecek olsaydı, gideceği yol kesinlikle bu olurdu. Kendisine bu konuda güvence verdi. Düşüncesini içine mühürlemek istercesine bir kez başını salladı.

Ama sadece kendisi için karar vermiyordu: Tessie Jo'yu da düşünmesi gerekiyordu. Toprağı en az onun kadar seven kızı. Alışılmadık tavırları, görünüşü ve davranışları şimdiden kasabada bakışları üzerine çekmişti. Kamp sayesinde geleceği güvence altındaydı: istemediği sürece asla evlenmek zorunda kalmayacaktı. Kısıtlama olmadan, onun *alışılmadık* olarak düşündüğü bir hayat yaşayabilirdi.

Her seçenek ona açık olacaktı. Önünde uzanan diğeryolda bir adım atarken kendine söylediğı buydu: Van Laar'ların emriyle gerçeğı saklamak.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi Victor.

Kendi babasını düşündü, elinde bir pusula tutuyor, ibresinin yalpalamasını ve sonra sakinleşmesini izliyordu.

OceanofPDF.com

Victor

1950'ler| **1961**| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975

T Birlikte Bear'ın cesedini kayıkhanenin zeminindeki yerinden kaldırıp kırmızı bir kanonun dibine yerleştirdiler. Peter II oğluyla yer değiştirmek için mezbahaya giderken Vic nöbet tuttu. Sonra da

Üçüncü Peter geldi, yüzü bembeyazdı ve bir dakika yalnız kalmak istedi.

Kayıkhanenin dışında Vic donakaldı. İçeriden yetişkin bir adamın boğuk ağlama sesleri geliyordu. Duyulmamaya çalışıyordu.

Beş dakika geçti. On dakika. Ve sonra Peter III ortaya çıktı, kırmızı yüzlü ve kırmızı gözlü, Victor'dan uzağa, dosdoğru karşıya bakıyordu.

"Yapman gerekeni yap," dedi. Sonra da çekip gitti.

- - -

Vic kanoyu göle itti. Karnında, bir battaniyenin altında Bear Van Laar'ın cesedi vardı. Yanında da bir kürek.

Kıç tarafa oturmuş, gözlerini ileriye dikmiş, suyun üzerinde kalıcı bir istirahat için taşıdığı küçük figüre bakmamak için kendini zor tutuyordu.

Bunu yaptığında hissettiği tiksinti ya da korku değil, şefkatti. O da çocuğu sevmişti.

Elinden geldiğince nazik bir şekilde tekneyi Joan Gölü'nün karşı tarafındaki kayalık bir kıyıya demirledi. Ayı'nın küçük, güçlü bedenini tekneden kaldırdı. Onu hareketsiz görmek çok tuhaftı: çocuk her zaman hareket halindeydi,

yürümeye başladığı zamandan beri. Tessie Jo'nun gölgesiydi, nereye gitse onu takip ederdi.

Vic tekneden küreği aldı. Çocuğu kucağına aldı. Otuz metre içeride, çocuğu dik bir kayanın dibine yatırdı ve kazmaya başladı.

Self-Reliance'da Peters'ın, öğleden sonra uykusundan tembelce kalkan ya da fırtınanın herkesi içeride tutacağı belli olduğunda getirdikleri kitaplardan başlarını kaldıran konuklara duyuru yapacağını biliyordu.

"Yardımaınıza ihtiyacımız var" derlerdi. "Daha önce, Ayı büyükbabasıyla yürüyüşe çıktı. Şimdi kaybolmuş gibi görünüyor."

Alice Van Laar mezbahanın yukarısında, tehlikeli sınırlara dayanan bir doz Valium'un etkisiyle sersemlemiş bir halde uyurken hazırladıkları plan buydu.

"Vic Hewitt zaten bölgeyi araştırıyor," derlerdi. Biri onu kanoyla görmüş olabilir diye.

"Şimdi itfaiyeyi arıyoruz," derlerdi. Victor'un yüzü şüphesini ele veriyordu.

İşe yarayacaktı, Peters ısrar etti.

- - -

Şimdi, Ayı güvenli bir şekilde toprağın içindeyken, Vic ona veda etti ve deliği doldurma işine başladı. İşini bitirdiğinde uzaklaşmaya başladı ve sonra daha iyi düşündü.

Bir yığın taş topladı. Bir mağara inşa etti.

Zaman zaman çocuğu ziyaret ederdi. Yeterince büyüdüğünde Tessie Jo'yu da getirecekti.

Şimdilik, gerçeği bilmek zorunda kalmayacaktı.

Victor

1950'ler| **1961**| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975

W Tessie Jo'nun göreceğini hesaba katmamıştı. O gün onun yokluğu, bir yerlerde meşgul olduğunu, arazinin başka bir yerindeki projelerinden birini bitirdiğini düşünmesine neden oldu. Ve buna sevindi - henüz bu kadar gençken ona bir şeyler açıklamak zorunda kalmayacağı için sevindi. Eninde sonunda bunun için de zaman olacak, diye düşündü.

- - -

Ama sonra - itfaiyeciler geldikten sonra, onları ciddi bir şekilde aramaya başlamak için sabaha kadar beklemeye ikna ettikten sonra - Tessie Jo ağzı açık, yüzü bembeyaz, uzun örgüsü nemli bir şekilde ormandan fırlayarak çıkageldi.

Daha konuşmadan onu yakalamayı başarmıştı. Onu bir koridora sokmayı başarmıştı.

"Tessie Jo," dedi yalnız kaldıklarında. "Ne oldu?"

Devrilmiş sandalı görmüştü. Merakı onu kayıkhanenin güney tarafına götürmüştü. Oradan babasının Peters'la konuşmasına kulak misafiri olmuştu; Peters'ın ne yapmak istediğini duymuştu.

Oradan, kendi babasının kırmızı kanoyu gölün diğer tarafına sürdüğünü gördü ve onun da kanodan döndüğünü gördü.

Ne yaptıklarını biliyordu.

- - -

Vic ondan gördükleri hakkında sonsuza dek sessiz kalmasını, ona ve Peters'a büyük yalanlarında katılmasını isterken, o da ona baktı, iri gözleri kısılmış, kaşları çatılmıştı.

Kadının şüphesi onu da şüpheye düşürdü.

Ama onun yaşındaki bir kız kendi geleceğini onun anladığı gibi anlayamazdı. Peters'a meydan okuyup doğruyu söylediklerinde fırsatlarının ne kadar kısıtlı olacağını anlayamazdı.

Gelecekleri bu yalana bağlıydı.

"Güven bana," dedi Victor.

Kızı isteksizce başını salladı.

OceanofPDF.com

Victor

1950'ler| **1961**| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975

H Bayan Van Laar'ı mezbahanın üstündeki geçici konutunda bir gece boyunca gözetim altında tutmakla görevlendirilmişti. Bu önemliydi. Peters, sakinleşene kadar onu diğer misafirlerden ayrı tutmak gerektiğini söyledi.

Sabahın ikisinde, Bayan Van Laar nihayet tekrar uyuyordu. Dört hap almıştı - tek seferde vermesine izin verdikleri en fazla hap.

Küçük bir sandalyede, onun karşısına oturmuş, onu izliyordu. Bayan Van Laar'dan hoşlanmıyor değildi ama ona karşı hiçbir zaman nazik olmamıştı. Onu acınası buluyordu. Peters'in *işe yarar* olarak tanımladığı biri.

Bu aynı zamanda, hiç şüphesiz, onun hakkında düşündükleri şeydi. Onu yük olarak görmedikleri zaman.

Bayan Van Laar'ın nihayet kendine gelmesine izin verildiğinde -Peters ne zaman güvenli olduğunu düşünürse- o öğleden sonra olanlarla ilgili gerçeği öğrenmek onu onarılamayacak kadar yıkacaktı.

Yaptığı şeyi.

- - -

Bayan Van Laar her uyandığında -dozların arasında- giderek daha çaresiz bir şekilde aynı soruyu soruyordu: "*Ayı nerede?*" Tekrar tekrar sordu, kelimeler kenarlarından bulanıklaşıyordu.

Başka biri için ne dediğini anlamak zor olabilirdi. Ama Victor biliyordu: Her gün, arazide ona her rastladığında sorduğu aynı kelimelerdi bunlar.

"Ayı nerede?" diye sordu ona yeniden ve o da yine kendisine söylenen cümleyi söyledi.

"Büyükbabasıyla yürüyüşe çıktı. Onu yakında bulacağız." "Ama tekne," dedi kadın.

"Tekne yoktu. Bu bir rüyaydı."

Tekrar ve tekrar, aynı değişim. Sonra sessizleşirdi, ta ki:

Bear nerede?

Hayatının geri kalanında soracağı soru buydu, oğlunu sonsuza kadar arayacaktı. Victor, gerçeği ondan saklayarak -ona tahammül edemeyeceğini söyledikleri, onu erken bir mezara göndereceği konusunda ısrar ettikleri gerçeği- Peters'ın sadece kaybın acısını alıp yerine belirsizliğin acısını koyduğunu düşündü.

Kendi kızını korumaya çalıştığı şeyin tam da bu olduğunu fark etti. Van Laar'lar olmadan kızına verebileceği çok az şey olduğuna inanıyordu. Bu yüzden onların ortak iradesine boyun eğdi ve kendi kendine, en azından bunu yaparak garip ve harika kızına anlamlı bir işin kesinliğini verdiğini söyledi. Bir gelir. Van Laar kadınlarının doğarken atandıkları türden bir hayattan kurtulacaktı.

- - -

Onun yanında, Bayan Van Laar şimdi uykusunda hafifçe inliyordu. Alnında ince bir ter tabakası vardı. Şifonyerin çekmecesini açtı. Bir havlu çıkardı. Yavaşça başının üzerine koydu.

Sabah, daha kalabalık bir arama ekibiyle karşılaşacaktı.

İtfaiyecilere, kızına ve kendisine anlattığı hikâyenin aynısını onlara da anlatacaktı.

Ayı büyükbabasıyla yürüyüşe çıktı.

Çakısını almak için geri döndü.

Bir daha görülmedi.

OceanofPDF.com

Alice

1950'ler| **1961**| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975

E Her uykudan uyandığında aynı görüntülerle karşılaşyordu:
Bear, kayıkhanenin kapısını açıyor.

Ve sonra:

Suyun üzerindeki tekne.

Yaklaşan fırtına.

Kararan gökyüzü.

Kayığın pruvasında oturan oğlunun yüzü, o kürek çekerken küçük kaşları çatık, sıkıca gülümsüyordu. İlk gök gürültüsünde önce kıyıya, sonra gökyüzüne, sonra da annesine bakıp onun güvenini nasıl aradığını.

Yağmur o kadar hızlı yağıyordu ki, göl boyunca doğudan batıya doğru bir perde gibi onlara doğru ilerlediğini görebiliyordu. Onlara ulaştığında teknelerini doldurmuştu.

Elleriyle kurtulmaya çalıştı. Suyu tırmaladı. Tekne devrildi ve ikisi birden dışarı fırladı.

Uzaktaki tünel sert bir şeye çarparak yıkıldı. Bir insan formu.

Oğlunun adını haykırdı.

OceanofPDF.com

Judyta

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: Altıncı Gün

S Bir ifade imzalayacak mı?" diyor
Hayes. "İmzalayacak," diyor
Judy.

Ray Brook'taki bir sorgu odasının önünde durmaktadırlar - Judy'nin Jacob Sluiter'la ilk tanıştığı odanın aynısı. Aynalı pencerenin diğer tarafında, iki eli önündeki masada taş gibi hareketsiz oturan T.J. Hewitt'i izliyorlar.

"Bana ne söyledi biliyor musun?" diyor Judy. "Hani mezbahanın yukarisından sesler duymuştum ya? Onlar olduğunu söyledi. Hewitt'ler. Ben ayrıldığımda, T.J. destekle döneceğimi bildiği için ikisini alelacele araziden çıkarmış. Polisler merdivenleri tırmandığında," diyor.

"Boş görünüyordu."

"Doğru."

"Anlamadığım bir şey var" diyor Hayes, "itiraf etmek için neden bu anı seçtiniz?"

Neden on dört yıl boyunca bu sırrı sakladınız da şimdi

vazgeçiyorsunuz?" "Bu konuda bir teorim var."

"Eminim öyledir."

Judy'nin uyuyup uyumadığını merak etmesine neden olacak kadar uzun süre gözlerini kapatan T.J.'yi izleyerek duraklarlar. Sonra gözlerini açar.

"Sanırım Van Laar'ların yine masum bir insanı suçlamak üzere olmalarından korkuyordu. Tıpkı Carl Stoddard'a yaptıkları gibi."

Hayes kaşlarını çatarak ona döner. "McLellan mı?" diyor. "McLellan'ın masum olduğunu mu düşünüyor?"

"Hayır," diyor Judy. "Onun yaptığını düşünüyor. Ama McLellan, Junior, Van Laar'ların vaftiz oğlu. Kız kardeşine göre bir gün bankanın başına geçecek, çünkü Van Laar'ların oğlu yok. Ve McLellan, Senior, aile ve banka üzerinde büyük bir nüfuza sahip. T.J. McLellan'ların aileyi Louise Donnadieu'nun suçlu olduğuna ikna etmesinden korkuyordu."

Hayes duraklar.

"Yani Hewitt'ler Louise Donnadieu'nun itibarını kurtarmak için mi ortaya çıktı?" "Ve Carl Stoddard'ın. Bunca yıl sonra."

Hayes başını sallar.

"Asla çok geç değildir, sanırım" diyor.

- - -

Birlikte, T.J. Hewitt'in yüzünü sorgu odasındaki tek pencereye çevirmesini izlerler. Dışarıdaki binaları, hatta ağaçları bile göremeyecek kadar yüksektir; ama yine de gözleri hızla hareket ederek pencereyi arar. Derin nefes alıyor, yüzü parlak gökyüzüne dönük.

Judy, Hewitt'ler kampı kaybederse şimdi ne yapacağını merak ediyor. Van Laar'lar onları tamamen dışlarsa, ki şüphesiz öyle olacak, Hewitt'ler ve Birinci Peter arasında on yıllardır uzanan ince ipliği koparırlarsa?

Ve sorusuna kendisi cevap veriyor: İyi olacaklar. Hewitt'ler -Judy gibi, Louise Donnadieu gibi, hatta Denny Hayes gibi- kendilerinden başka kimseye güvenmek zorunda değiller.

Van Laar'lar ve onlar gibi aileler her zaman başkalarına muhtaç olmuşlardır.

Judyta

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: **Altıncı Gün**

Teknik olarak vardiyası bitti. Ama artık her gece ailesine hesap vermek zorunda olmadığına göre, Judy istediği kadar kalabilir. Ta ki iş bitti.

Hayes ise evine, ailesinin yanına dönmek zorunda.

Ayrılmadan önce onu omzundan alkışlıyor. "İyi işti," diyor. "Ciddiyim."

- - -

Hewitt'lerin Van Laar'larla ilgili ifşaatının ardından Müfettiş Goldman, 1961'de Bear Van Laar'ın boğulması olayında polise yalan söyledikleri gerekçesiyle her iki Van Laar erkeği -Peter II ve III- ve ayrıca John Paul McLellan Sr. için suç komplosu suçlamasıyla tutuklama emri çıkartmak üzere yola çıkar. Vic Hewitt de resmi olarak suçlanabilir; ancak sağlık durumu göz önüne alındığında, hapis yatması pek olası değil.

Bu gece, Yüzbaşı LaRochelle bir basın toplantısıyla Bear Van Laar'ın cesedinin bulunduğunu açıklayacak. Ayrıca davanın yeniden açıldığını ve daha fazla bilginin en kısa sürede kamuoyuyla paylaşılacağını duyuracak.

Bir hafta içinde Carl Stoddard'ın adının kamuoyu önünde temize çıkacağını ve karısı Maryanne'in de sonunda

Van Laar Koruma Alanı'nda kocasının masumiyetini kanıtlayabilecek herhangi bir delil arıyordu.

Öte yandan Van Laar'lar sonunda yaptıklarının sonuçlarına katlanacaklar.

Tüm bu gelişmeler teoride ona huzur hissi vermelidir.

Ama bunun yerine, yapması gereken daha çok iş olduğu hissine kapılır - çözmesi gereken başka bir dava daha vardır.

Çünkü Barbara Van Laar ya da Barbara Van Laar'ın cesedi bulunamadı.

- - -

Ray Brook'taki park yerinde, Beetle'ına biniyor. Otoyoldan güneye, Shattuck'a doğru gidiyor. Bugünlerde en iyi muhakemesini arabasında yapıyor.

Ona göre en mantıklı sonuç, Barbara'nın John Paul McLellan tarafından öldürüldüğüdür. Tüm kanıtlar bu yöne işaret etmektedir: en önemlisi kanlı üniforma; ama aynı zamanda duvar resmi, Barbara'nın "yaşlı bir erkek arkadaş" yaptığı atıflar, Hunt Dağı'na yaptığı gece gezintileri, bira şişelerinden alınan parmak izleri, John Paul'un bir süredir orada yaşadığını göstermektedir.

Tüm bu kanıtlar karşısında Judy, John Paul'ün suçluluğundan daha emin olması gerektiğini düşünmektedir.

Ama bir şeyler gitmiyor.

Dahası: Barbara'yı bulmadan -canlı ya da başka türlü- hala tutuklama yapamazlar. Bu da John Paul McLellan'ın serbest kalacağı anlamına geliyor.

Tekrar tekrar yapbozun parçalarını gözden geçirir ve son bir parçanın yerine oturmasını ister.

Ama öyle değil ve değil.

Judy bir süre sessizce arabayı sürer, ta ki midesi gülmesine neden olacak kadar gürleyene kadar.

Dün gece Shattuck'ın daha çok bir bara benzeyen tek restoranında akşam yemeği yedi.

Otoyol çıkışının dibinde, gözlerini kısarak karanlığın içinde tabelayı arıyor.
İşte burası: *Driscoll's*.

Judy, uzun bir iş gününden kalma buruşuk pantolon takımıyla, önce sağa, sonra tekrar sağa dönerek Driscoll's Pub'ın garaj yoluna girer.

OceanofPDF.com

Louise

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: Altıncı Gün

P "Bir gömlek giy." diyor Louise. "Gerçek bir gömlek."

Bununla yakalı bir tişörtü kastediyor. Küçük erkek kardeşi bir yıldır aynı Led Zeppelin tişörtünü giyiyor, kullanılmaktan incelmış.

"Bende onlardan yok," diyor Jesse. O da ona kendi polosunu veriyor: beyaz bir Camp Emerson polosu, onu utandırmayacak kadar üniseks.

"Seni yemeğe çıkaracağım," diyor Louise.

- - -

Driscoll'un yerinde hava dumanlı, atmosfer ise kullanılmıyor.

Louise'in hayal meyal tanıdığı birkaç adam yan odanın ortasında bilardo oynamaktadır. Louise ve Jesse'nin oturduğu yemek odası, barda oturan bir kadın dışında boştur.

Louise, Jesse'ye bir menü uzatıyor.

"İstediğin her şeyi al" diyor.

Jesse ona bakar. "Louise, iyi olduğumu biliyorsun değil mi?" "Ne demek istiyorsun?"

Aşağı bakıyor. Menünün her köşesine dokunuyor. yordamıyla.

Garson kız -Connie Driscoll, seksen yaşında, eğer bir gün yaşarsa-siparişlerini almaya geliyor

Louise, "İstersen biftek al," diyor ama Jesse hamburger ve patates kızartması sipariş ediyor.

"Bir biftek alayım lütfen, Bayan Driscoll," diyor Louise. "Orta pişmiş. Teşekkür ederim."

Connie Driscoll mutfağa girerek gözden kaybolur, sinsî ayak sesleri zemini kaplayan duvardan duvara halıda sessizdir.

Jesse ve Louise sessizliğe gömülür.

"Ne diyordun?" diyor Louise. "İyi olmak hakkında mı?"

"Bilmiyorum," diyor Jesse. "Sadece benim için endişelendiğini biliyorum. Ama aslında iyiyim. Annem zor biri ama bana göz kulak olan arkadaşlarım var. Ve okulumdaki öğretmenlerin yarısı. Seni sevdiler ve bu yüzden bana göz kulak oluyorlar."

İstemese de Louise gülümser.

"Bir şey değil," der.

"Hayır, ben ciddiyim," diyor Jesse. "Ben iyiyim. Neredeyse on iki yaşındayım. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Jesse. Hadi," diyor Louise.

"O zaman bırak da annem değişiklik olsun diye bana göz kulak olsun," diyor. "Her zaman sen olmak zorunda değilsin."

Louise yere bakar. Ona haberi vermek istememektedir: Anneleri ona asla göz kulak olmayacaktır. Louise'in yaptığı gibi değil. Kimse bakmayacak.

"Ben de senin için endişeleniyorum, biliyorsun," diyor Jesse. "Kendine biraz daha iyi bakarsan, bu bana yardımcı olur. Eğer gerçekten yardım etmek istiyorsan yani."

"Kendi başımın çaresine nasıl bakacağım?"

Connie Driscoll Jesse için bir Shirley Temple ile dönüyor. Louise için bir kola.

"," diyor. Yudumlar.

"Daha iyi erkeklerle çıkmaya başladım" diyor. "Bir kere. Ya da hiç erkekle çıkmamaya," diye ekliyor sonradan.

Louise başını sallar. Bunu duymak acı verici ama doğru. Louise, Jesse' ne zaman karşısındaki kişi haline geldiğini merak eder. Zihninde Jesse'nin

Yorulduğunda küçük bedenini onunkine saran, iki parmağını ağzına sokan erkek kardeşi. Zamanın Shattuck'ta, Koruma Alanı'nda olduğundan farklı ilerlediğini düşünüyor.

"Ve ayrıca," diyor Jesse, "başka bir iş bulmalısın." "Ne gibi?"

"Bilmiyorum, Lou. Sen gerçekten zekisin. İstedğin her şeyi yapabilirsin. Union'a geri dönebilirsiniz."

"Kimin parasıyla?" diyor Louise.

"Bilmiyorum. Bir bankadan ödünç alırım. Yaptıkları şey bu değil mi?"

Kulağa yorucu geliyor. Sanki bir dağın dibindeymiş de yukarı bakıyormuş gibi hissediyor.

Ama daha önce dağlara tırmanmıştı. Hatta dağlarda koşmuştu.

- - -

Yemeklerini rahat bir sessizlik içinde, bilardo toplarının şakırtısını ve hoparlör sisteminden gelen cızırtılı müziği dinleyerek yiyorlar.

Connie Driscoll başka bir şey isteyip istemediklerini sorar ve Louise tatlı sipariş eder. Neden olmasın? diye düşünür. Banka hesabında kendisine ve Jesse'ye bir süre yetecek kadar birikmiş parası vardır.

Bu gece, duruşmasını beklerken endişelerine biraz ara vereceğini düşünüyor.

Biri müzik kutusuna beş sent atar ve müzik değişir. Everly Kardeşler, rüyalar hakkında şarkı söylüyorlar. Sonra, yakın hipnotik armonilerinin altında, Louise geriye doğru itilen bir bar taburesinin gıcırtısını duyar. Orada oturan yalnız kadın ayağa kalkar, cüzdanını çıkarır.

Döndüğünde Louise kadının tanıdık geldiğini görür ama tam olarak çıkaramaz. Üzerinde bazı lekeler olan bir takım elbise giymektedir. Saçları kısadır. Genç görünüyor: Louise'in yaşında ya da birkaç yaş büyük.

Ayrıca sarhoş değilse bile alkole alışık olmayan bir vücuda iki bira içirmiş gibi görünüyor.

Louise daha duymadan kadının ne söyleyeceğini biliyor. "Affedersiniz?"

Ama Louise döndüğünde kadın ona değil, Jesse'ye bakmaktadır. "Emerson Kampı'na gidiyor musun?" diyor kadın. Bir parmağını tutuyor Jesse'ye doğru uzanarak kampın yeşil logosunu taşıyan polo tişörtünü işaret etti.

Jesse aniden korkmuş görünüyor.

"Hayır," diyor Louise, ayağa kalkıp onun önünde durarak. "O bilmiyor. Ama ben orada danışmanlık yapıyorum."

Kadın bakışlarını Louise'e çevirir. "Seni tanıdım," der.

OceanofPDF.com

Tracy

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: **Altıncı Gün**

Tracy başını Stutz Blackhawk'ın camına yaslıyor. Babasının arabası, Racynin bindiği ve kliması olan ilk arabadır.

Yıllar önce sahip olduğu araba bir Chevy'ydi, at römorku çekebilecek kadar güçlü, pratik bir dört kapılı pikaptı.

Chevy'yi özlüyor. da ötesi, babasının Chevy kullanan halini özlüyor.

- - -

Hempstead'deki ev, Tracy'nin yaz başında bıraktığı gibi duruyor. Gümüş ön kapı, halı saha çimleri, iki ön pencerenin her birinin altındaki plastik pencere kutularında yapay çiçekler.

Annesi de ön merdivenlerde oturmuş, başı dik, ikisinin gelmesini bekliyor.

Blackhawk kükreyerek garaj yolunda durur ve Molly Jewell ayağa kalkar.

Tracy arabadan atlar ve annesine koşar - her zaman tam olarak kendisi olan, hiç kimse ya da hiçbir şey olmaya çalışmayan nazik, komik annesine.

Tracy bir sarsıntıyla onun kendisine kimi fark eder.

"Oh, Tracy," dedi annesi. "Arkadaşın için çok üzgünüm. Senin için çok şey ifade ediyor gibi görünüyor."

"Öyle," diyor Tracy.

Tracy, hayatının iki aydır tanıdığı bir kişi tarafından nasıl değiştirildiğini annesine nasıl açıklayacağını merak ediyor.

Arabayı boşaltan babası şimdi garip bir şekilde boğazını temizliyor. "Seni görmek güzel, Molly," diyor. Kız başını sallıyor.

Tracy'ye sarılır ve sonra Tracy'yi ve annesini Emerson Kampı'ndaki tüm eşyalarıyla birlikte garaj yolunda bırakarak gider. Tracy, çocukluğunun geri kalanında her şeyin böyle olacağını anlıyor: ikisi birlikte. İkisi, yalnız.

Babasını Donna Romano'yla olan düğününde ve sonraki üç yılın her birinde yeni bir üvey kardeşin ortaya çıkacağı bayramlarda tekrar görecektir. Sohbet edecek. Kibar olacak. Ama artık onun ailesi olmayacaklar. Geride kalan tek ailesi onun yanında durmaktadır.

"Anne," diyor Tracy. "Punk müzik diye bir şey duydun mu hiç?" "Hayır," diyor annesi. "Bana anlatır mısın?"

- - -

Hempstead'in üzerindeki gökyüzü kararıyor. Tracy, Barbara Van Laar'ı düşünüyor. Hayatta olup olmadığını, üç yüz mil kuzeyde aynı gökyüzünü görüp görmediğini merak eder.

Barbara'nın güçlü uzuvlarını, dik ve sabit başını, suda ve ormandaki becerisini hayal ediyor. Barbara'yı Hayatta Kalma Gezisi'ndeki haliyle hayal ediyor: çadır kurmak, ateş yakmak, onlar için yiyecek getirmek. Herkesi hayatta tutarken.

Ve Barbara'nın hâlâ dünyada olduğunu biliyor ya da en azından buna inanıyor.

Judyta

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos |
Eylül 1975

I Judy, Beetle'ıyla ailesinin Schenectady'deki evinin garaj yoluna girer. Bir an oturup kendini hazırlıyor.

Bugün cumartesi ve ne yapacaklarını çok iyi biliyor: Babası toz alırken annesi de içeride elektrik süpürgesiyle uğraşıyor olacak. Erkek kardeşleri ampulleri değiştirecek ya da ebeveynlerinin onlardan istediği diğer tuhaf işleri yapacaklar. Kendini bildi bileli her cumartesi aynı şeyi yapıyorlar. Yıllardır onlarla birlikte çalışıyor, çamaşır katlıyor, yatak yapıyordu. Ancak bu cumartesi Judy ilk kez bir ziyaretçidir.

Bir ay önce tüm eşyalarını çocukluk odasından çıkarıp Ray Brook'taki merkezden birkaç mil ötede küçük bir kiralık eve taşıdı. Bunu yaparken hiç yardım almamıştı; babası geldiğinde ona doğru bir kez başını salladıktan sonra evi terk etmişti.

- - -

Şimdi arabadan kalkıyor. Kapıyı kapatıyor. Gürültü kardeşi Leonard'ı kapıya getirir.

Onu görünce, geriye doğru eve seslenir. "Anne." Judy eve girer ve Leonard ona sarılır.

Süpürgenin sesi kesiliyor. "Ne oldu?" diye annesi. Leonard sırtıyor.
"Ulusun İlki geri döndü."

- - -

On dakika sonra, tüm Luptack'lar mutfak masasına oturur. Annesi çay koymuştur. En son gelen babası fincanına şeker atar, boğazını temizler. Leonard, "Adınızı yine gazetede gördük" diyene kadar hepsi sessizdir.

Judy yukarı
baktı. "Sen mi
yaptın?"

Leonard başını sallar. Masadan kalkar. Elinde bir kâğıtla geri döner: *Times Union*'dan kesilmiş başka bir makale.
Kitabı eline alır ve okur.

- - -

"*Van Laars Suçlandı*" diye manşet atılmış. Altında da bir alt başlık: *Asıl Şüpheli Ölümünden Sonra Aklandı*.

Hikaye devam ediyor.

Oğlunun ölümüyle ilgili olarak ilk etapta araçla adam öldürme suçlamasıyla yargılanacak olan Alice Van Laar, zaman aşımı süresi dolduğu için serbest kalacak.

Ancak Peters II ve III adaleti engellemek için komplo kurmakla suçlanacaklar. Bear'ın akıbeti konusunda polise sürekli yalan söylemeleri - Barbara'nın kaybolmasının ardından söyledikleri de dahil olmak üzere - bu suçlamanın zamanında yapılmasına neden oldu.

Şu anda kefaletle serbest bırakıldılar ve duruşmayı bekliyorlar. Gazeteci, avukatlarının artık John Paul McLellan Sr. olmayacağını belirtiyor.

Makaleye bir resim eşlik ediyor.

İçinde Stoddard ailesi -Maryanne, üç kızı, damatları, torunları- bir arada, düzgün bir masanın önünde resmi bir şekilde poz vermişler.

Shattuck'taki evlerinde, yüzleri ciddi, duruşları dikti.

Adalet yeniden tesis edildi, başlığını okuyor.

- - -

Judy makaleyi kardeşine geri verir, o da babasına uzatır, o da makaleyi orijinal kırıksıklıkları boyunca katlar ve gömleğinin cebine sokar.

"Adını gördün mü?" diyor babası. "Tam orada, ikinci paragrafta."

Judy gülümsüyor. "Ben yaptım."

Judy'nin babası, "O ailenin bunu yaptığını hep biliyordum," diyor. "Olayın olduğu zaman. Herkes bu olayla bir ilgisi olduğunu biliyordu. Sadece tam olarak nasıl olduğunu bilmiyorduk."

Judy'nin bunca zaman sessiz kalan annesi aniden Judy'nin fincanını alır. Ona biraz daha çay koyar. Judy artık evlerinde bir ziyaretçidir; bir misafir. Bu farkındalık Judy'nin aynı anda hem gururlu hem de kederli hissetmesine neden olur.

"Peki ya kız? Barbara," diyor Leonard. "Herhangi bir ipucu var mı?"

Var. Ama bunları ailesine söyleyemez -henüz değil- ve böylece aralarına bir perde daha çekilir.

"Önemli bir şey yok," diyor.

- - -

Ray Brook'a dönerken Judy çamların daha da uzayıp sıklaşmasını izler. Çıkışa ulaşıyor, 73. yola dönüyor. Beetle'ıyla yukarı ve yukarı tırmanır.

Arabada, Barbara Van Laar'ın kayboluşuyla ilgili son gelişmeleri tekrar düşünmeye başlar.

En ilginç: Annabel Southworth-Louise'in CIT'i- bir itirafla ortaya çıktı. Barbara Van Laar'ın kayb olduğu gece John Paul McLellan ile birlikteydi: bir kez akşam onda, halk dansı sırasında; ve bir kez de sabahın erken saatlerinde. McLellan'a bir mazeret sundu; ebeveynleri Katherine ve Howard, hikayesini doğruladı.

İyi. Her ikisi de Van Laars'ın iyi arkadaşları olan Southworth ve McLellan aileleri, Annabel'in genç yaşına rağmen bu yeni ilişkiyi desteklerler.

Katherine Southworth, imzalı yeminli ifadesinde *çok uyumlu olduklarını* söyledi.

John Paul'e karşı yöneltilen diğer suçlamalar - alkollüyken araç kullanmak ve kontrollü madde bulundurmak - çözüme kavuşturuldu. John Paul'un yerleştirildiğini iddia ettiği kanlı giysiler, herhangi bir suçlama olmaksızın delil olarak kabul edilemez. Hapis cezası almayacak; bunun yerine Judy'ye göre John Paul'un babasıyla özellikle samimi görünen bir yargıç tarafından yüz saatlik toplum hizmeti çalışması yapması emredildi.

Judy bunların hiçbirine şaşmaz: sadece sonuçtan dolayı biraz hayal kırıklığına uğrar.

- - -

Ama o zamandan beri yeni bir şey oldu. John Paul McLellan'ı Barbara Van Laar'ın kaybolmasıyla ilgili olarak hiçbir zaman suçlayamayacak olsalar da, başka bir şeyle suçlayabilecekler: ikinci derece ağırlaştırılmış saldırı.

Kurban: Louise Donnadieu.

Judy'yle biraz konuştuktan sonra Louise şikayette bulunmayı kabul etti. Daha da iyisi, birkaç kişi Louise'in adına tanıklık etmeyi kabul etti. Judy, saldırı gecesi John Paul'un Union College yakınlarındaki ortak evinde bulunan tanıkların izini sürmek için ayak işlerini yaptı: oda arkadaşı Steven ve Steven'ın o olayda misafirleri olarak adlandırdığı üç kız.

Liseye birlikte gittiği erkekleri düşünüyor. Kızları da. Onlar da bu kadar cesur olabilir miydi? Emin değil. Ama artık 1975'teyiz, diyor kendi kendine. Dünya değişti.

- - -

"Peki senin teorin ne?" diye sormuştu kardeşi mutfak masasında. "Eğer bize yeni detaylar veremiyorsan, önsezini söyle."

"Ne hakkında?"

"Barbara Van Laar," dedi erkek kardeşi ve sağında annesi haç işareti yapmıştı. *Zavallı çocuk*, diye mırıldandı alçak sesle.

Judy pencereden dışarı baktı.

Judy, "Aslında bence o iyi," dedi. Leonard kaşlarını çatı.

"Nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum. Sadece içimde bir his var," dedi Judy.

- - -

Driscoll's Pub'da Louise Donnadieu ile karşılaştığı gece Louise, Judy'nin zihninde haftalardır yankılanan bir şey söyledi.

Judy bir hevesle Louise'e T.J. Hewitt'i sormuştu. Çünkü, T.J.'nin masumiyetine inanmasına rağmen, çocuğun - Christopher'ın - ona anlattığı hikayeden asla kurtulamamıştı.

Judy, Barbara'nın gece vakti neden T.J. Hewitt'in çadırına girdiğini düşündü. Orada yanlış bir şey dışında ne yapıyor olabilirdi?

Ve böylece, karnında iki bira varken ve çekingenliği azalmışken, bu fikri Louise Donnadieu'ye açtı. Bunu yapmadan önce kardeşinin duyamayacağından emin olmalıydı.

Louise güldü. "Ne?"

dedi Judy.

"yok," dedi Louise. "Neden?"

"Pek çok insan T.J.'nin tuhaf olduğunu düşünüyor," dedi Louise, "ama o zararsız biri. Zararsızdan da öte. O iyi bir insan. Tek yapmak istediği avlanmak.

balık tutmak ve yalnız kalmak. Ailesinin kuzeydeki bir adada evi var. Sanırım elinden gelse şimdi oraya taşınırdı."

Louise barmene işaret . Kendisi için bir bira sipariş etti. "Önce paraya ihtiyacı var," dedi Louise.

Judy onu izledi.

"Tam olarak nerede?" dedi.

Louise kaşlarını çatı. "Nerede ne?" "Ada. Ev."

"Ohadını bilmiyorum," dedi Louise. "Ama Müdür Kulübesi'nin duvarında bir haritası var. Son baktığımda kulübenin olduğu yerde bir iğne vardı."

Tekrar içti.

Sonra yavaşça Judy'ye baktı. Farkına vardı.

- - -

Judy için kariyer yapıcı olabilirdi. Barbara Van Laar'ı bulmak -hem de *canlı* bulmak- bir terfi anlamına gelirdi. Belki de iki. Onu başarıya götürecek bir yola sokacaktı. Ve bir dedektif olarak çalışmaya başladığından beri kafasını kurcalayan, karşılaştığı her erkek dedektifin onu gördüğünde aklından geçirdiği soruyu çözecekti. Kadınlar bu iş için biçilmiş kaftan mı?

Yüzbaşı LaRochelle'in elinden gelse Barbara'yı bulacağını biliyor. Her dedektif bunu yapardı ama hiçbiri Barbara'nın tercihlerini ya da güvenliğini dikkate almazdı.

Bunun yerine, kendi hayatlarını iyileştirmek için Barbara'nın refahını feda ettiler.

Aslında, Bear Van Laar ortadan kaybolduğunda ve Carl Stoddard uygun bir şüpheli haline geldiğinde Yüzbaşı LaRochelle'in yaptığı da bir bakıma buydu: LaRochelle kapatılan bir davayla gelen terfiyi alırken, Stoddard'ın ölümüyle sesinin çıkmamasına izin verdi.

Judy, ailesinin ona öğrettiği pek çok şeye da onlara saygı duyduğu tek bir şey var: Başkalarını her şeyin önünde tutmaya olan inançları

Kendilerini.

Barbara Van Laar kendi isteğiyle ormanda saklanmayı seçtiyse -eğer güvendeysen, korunuyorsa, besleniyorsa ve kendine güveniyorsa- Judy kim oluyor da onu terk ettiği dünyaya geri sürüklüyor?

- - -

Yine de teorisinin doğruluğundan emin olmak istiyor.

Ray Brook'taki küçük dairesinden planlar yapar: Van Laar Koruma Alanı'na geri dönecektir; uzun saatler geçirdiği Müdürün Kulübesi'ne geri dönecektir. Tahminine göre orası terk edilmiş olacaktır; ne de olsa Hewitt'ler Van Laar'larla bağlarını koparmışlardır. Hiç kilidi olmayan kapıyı açacaktır.

Haritanın hâlâ duvarda asılı olması için dua edecek.

Eğer öyleyse, bir iğnenin ya da iğne deliğinin işaretlediği noktayı not eder:

Hewitt ailesinin kulübesinin bulunduğu yer, kuzeyde, Adirondacks'ın Yüksek Tepeleri'nin ortasında.

OceanofPDF.com

Barbara

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos 1975: Birinci Gün

T Yatak boş.

Ay ışığında, Balsam adlı kulübenin eşiğinde, Barbara Van Laar omzunun üzerinden son bir kez bakarak Tracy'ye, yatak arkadaşlarına ve Camp Emerson'a zihninde veda eder.

T.J. ile kararlaştırdığından daha geç ayrılıyor, T.J. sinirden kıpır kıpır bir halde kamerasında volta atıyor olacak. Ancak Barbara'nın danışmanları tahmin ettiğinden çok daha geç saatlere kadar dışarıda kaldılar; onların birbiri ardına dönmelerini beklemek ve ardından hareketlerinin sesi kesilene, nefes alışverişlerinin sesi sabitlenene kadar biraz daha beklemek zorunda kaldı.

Sonra olabildiğince sessiz bir şekilde ayağa kalktı ve parmak uçlarına basarak şu anda durduğu kapı aralığına doğru ilerledi.

Çantası. Ana evden getirdiği kese kâğıdını unutmuş - neredeyse onu ele verecek olan kese kâğıdını.

Çantada ne var? Tracy geçen hafta ona sormuştu ve o da anlamamış gibi yapmıştı.

- - -

Dışarıda hava temiz, ay o kadar parlak ki yanında getirdiği el fenerine ihtiyaç duymuyor.

Diğer eşyaları T.J.'in kulübesinde onu bekliyor: en az bir hafta yetecek kadar taze yiyeceklerle dolu sırt çantası. Sıcak tutan giysileri, olabildiğince çabuk değiştireceği yürüyüş botları.

Yeterince emin: Yönetici Kulübesi'nin verandasına adımını attığında kapı hızla açılır. T.J. oradadır, saatini kontrol etmektedir. Saat neredeyse sabahın üçü, diyor T.J.; zar zor yetişecekler.

"Bir gün bekleyelim mi?" diye sorar Barbara ama T.J. hızla başını sallar.

Bu gece tepedeki partinin son gecesi. Ya bu gece -misafirler yerdeyken- ya da asla.

Ve *asla* sonbaharda Élan'a gönderilmek anlamına gelmez. *Asla*, gerçek ailesi olan T.J. ve Vic'i yıllarca görememek demek.

- - -

Sessizce T.J.'in kamyonetine doğru yürüyorlar, kamyonetin kasasına bir kano bağlı; mümkün olduğunca sessiz bir şekilde iki kapıyı da kapatıyorlar. Sonra T.J. kamyonu çalıştırır ve kamyon gümbür gümbür tepeye çıkar, sağındaki Self-Reliance'ı ve arabalarla dolu otoparkı geçer.

Barbara, John Paul McLellan'ın mavi Trans Am'ini göstererek "Ona binebildin mi?" diye soruyor.

T.J. başını sallıyor. "Giysiler şimdi bagajda," diyor. "Onları görmeyecek. Ama polis aradığında görecek."

"Neden arayacaklar?"

T.J. sırtıyor. "Arabaya yerleştirdiklerimin hepsi bu değil," diyor. "Yakalandığında arama yapmak için geçerli sebepleri olacak."

- - -

Otoyola ulaştıklarında, bir saat boyunca devam ederler. T.J. polisin dikkatini çekmeden sürebildiği kadar hızlı sürüyor: hız sınırının tam dokuz mil üzerinde. Araba kullanırken gökyüzüne bakıyor, geçen her dakika gökyüzü aydınlanıyor.

Yolda T.J. onu sorguya çeker.

Su konusunda ne yapıyorsunuz? diye soruyor.

Ateş yak. Kaynatın. İyot kullan.

Hastaysanız ne yaparsınız?

Rafa koyduğunuz tıbbi rehber kitabı kullanın. Dolapta ilaç arayın.

T.J.'in tüm yaz boyunca Barbara'ya verdiği gece eğitimleri sırasında tekrar tekrar aynı talimatların üzerinden geçtiler. Ormanda yaşamaya hazırlık. Sonsuza kadar değil. Sadece on sekiz yaşına gelene kadar - o noktada yasal olarak kendi kararlarını vermesine izin verilecek.

O zaman, ailesinin kurallarını dayatmasından korkmadan istediği gibi davranabilir. Ya da onların cezalarından.

Herhangi bir noktada fikrini değiştirirse: tek yapması gereken ortaya çıkmak. Bu tamamen Barbara'nın kararı, diyor T.J.

Barbara T.J.'ye bakar, profilinin hatlarını, nazik yüzünü inceler. Barbara bebekken, küçük bir çocukken, onunla en çok ilgilenen kişi T.J.'ydi. Ona yardım eden ve öğreten T.J.'di. *Annelik* kelimesi T.J. Hewitt için uygun bir kelime değildir ama yine de T.J. Barbara'nın tanıdığı tek annedir. Kendi annesi yaşıyor olsa da Barbara'nın tüm hayatı boyunca ulaşılamaz olmuştur. Yürüyen bir kabuk.

"Çantana çay koydum," diyor T.J. "Sevdiğin türden. Biraz da çikolata, geceleri ikram etmek için."

Sonra: "Okumaya yetecek kadar var mı?"

Barbara başını sallar. "Yazacağım," diyor. "Ve biterse yazarım."

"Yakında sana gelebileceğim," diyor T.J. "Bir ya da iki ay içinde. Sadece takip edilmediğimden emin olmam gerekiyor."

Barbara'ya bakıyor ve dizini okşuyor. "O zamana kadar dayanabileceğini biliyorum."

"Yapabilirim," diyor Barbara, kendisi kadar T.J.'e de güven vererek.

Ama gerçekte, kendini hazır hissediyor. T.J. onu bu hale getirdi. Her gece yaptıkları tüm antrenmanlar, yaptıkları tüm hazırlıklar.

Özleyeceği tek şey müziktir: onu da geride bırakmak zorunda kalmıştır.

İkisi de tekrar sessizliğe gömülür. Ve sonra, güneş doğmadan hemen önce, T.J. otoyoldan çıkar.

- - -

Kanoyu çatıdan indirdikten sonra ormanda yarım mil kadar ilerlerken iki kafa lambası yollarını aydınlatıyor.

Barbara, T.J.'nin gerginleştğini biliyor: eğer personelin geri kalanı uyanmadan önce Emerson Kampı'na geri dönmezse tüm plan başarısız olacak. Bu yüzden Barbara, ciğerlerinin yanmasına ve taşıdığı sırt çantasının ona ağırlık yapmasına rağmen hızını artırır.

"Neredeyse geldik," diyor T.J., tekrar ve tekrar.

- - -

İkisi gölün yüzeyinde, ortasındaki bir adaya doğru sessizce kürek çekerken güneş yükselmektedir. Onlar yaklaşırken Barbara ağaçların hemen ötesinde insan yapımı bir yapının düz yüzeyini görebiliyor.

"Burada geyik olduğunu unutma," diyor T.J. kanonun kış tarafından kıyıya tırmanırken. "Her zaman geyik avlayabilirsin. Evde iki silah ve bol miktarda mermi var."

Barbara'nın aklına aniden annesinin hayalet gibi evin içinde onu takip ettiği ve çok yememesini tembihlediği gelir. Hayatı boyunca her fırsatta onu besleyen, hatta zaman zaman Barbara'nın okuluna gelip palto, giysi ve Barbara'nın sevdiğini bildiği diğer ikramları elden teslim eden T.J.'nin tam tersi.

Bunu yapmak için pencereden gizlice girip çıkardı.

Bir keresinde evin annesi tarafından arkadan görülene ve Barbara panik içinde T.J.'nin genç bir çocuk olduğunu söyleyene kadar bu hiç sorun olmamıştı.

O andan itibaren işler korkunç bir şekilde ters gitti.

"Hatırlayacağım," diyor Barbara, şimdi. "Bana öğrettiğin her şeyi hatırlıyorum."

- - -

Hedeflerine ulaştılar. Bir an için ikisi de birbirlerine bakarlar.

"Git," diyor Barbara.

"İyi olacaksın," diyor T.J. "İ
olacağım," diyor Barbara.

- - -

Barbara şimdi adanın kıyısında durmuş, T.J.'in kanosuyla uzaklaşmasını izlemektedir. Küreğın göle dalışını duyamayana kadar, T.J. sonunda diğerk taraftaki ormanın içinde kaybolana kadar bekler, gitmeden önce son bir el sallayarak geri döner.

Barbara gözlerini kapatır. Dinliyor, bir işaret bekliyor: ve bir ardıç kuşu güzel şarkısıyla cevap veriyor.

Hewitt'lerin nesiller önce inşa ettiğı kulübeye doğru yürür. İçerisi serin ve karanlıktır ve T.J.'in aylardır onun kalışını bekleyerek getirdiğı malzemelerle doludur.

Köşede yeni bir şey var: bir akustik gitar. Bir başlangıç kitabı. Barbara, kendi müziğini yapabilmesi için bir yol olduğunu fark eder.

Ağır çantasını minnetle yere bırakıyor. En üstte Self-Reliance'dan yanında getirdiğı kese kâğıdı duruyor.

Çantayı açıyor ve bugün taşımasına izin verdiğı tek gereksiz nesneyi çıkarıyor: Kardeşi Bear'ın çerçevesi bir resmi.

Onun da burada bir evi olacak.

Resmi, yemeklerini yiyeceğı kaba masanın üzerine koyar. Artık güvendesin, diyor zihninde kardeşine.

Judyta

1950'ler| 1961| Kış 1973| Haziran 1975| Temmuz 1975| Ağustos |
Eylül 1975

A Van Laar Koruma Alanı'nın elli mil kuzeyindeki bir gölün kenarında, Judy Luptack ellerini kalçalarına dayamış, gözlerini kısarak bir adaya doğru bakıyor

uzakta. Yanında tekne getirmemiş.

Kıyı ile ada arasındaki mesafeyi tahmin etmeye çalışıyor. Yarım mil; belki biraz daha fazla. Hiçbir zaman güçlü bir yüzücü olmamıştır ama yine de ayakkabılarını çıkarıp ayak parmağını suya daldırıyor ve suyu test ediyor.

Hava buz gibi. Judy bir an için kararını gözden geçirir. Diğer tarafta bir şey bulacağına dair hiçbir kanıtı yoktur. Bugün cumartesi. İzin günü. Eve, Ray Brook'kiralık evine dönebilirdi; bakkala gidip akşam yemeği için yiyecek alabilirdi. Şimdiden kasabadaki insanların isimlerini öğrenmeye başladı. İsteddiği her şeyi yapabilirdi. Bunun yerine -Louise Donnadieu ile konuştuğundan beri içinden atamadığı bir önsezinin etkisiyle- mayosuna kadar soyunur. Önündeki soğuk suya daldı.

Yüzmenin ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikri yoktur. Her zaman yüzebilirsin, diyor kendi kendine. Eğer yorulursan, yüzebilirsin.

- - -

Yüzerken düşünüyor. Eğer *teorisinde* haklıysa -ki bunu göreceğiz- her adımdaki mantığı anlayabiliyor: Christopher Muldauer'in *Barbara'nın* Hayatta Kalma Gezisi'nde geçirdiği *kaza* olarak tanımladığı olaydan sonra ortaya çıkan kanlı üniforma. T.J. ve Barbara için ne kadar yararlı olabileceğinin aniden farkına varılması. Bu giysileri John Paul McLellan'ın bagajına yerleştirmek ikili bir amaca hizmet edecekti: sadece Barbara'nın gerçekten nereye gittiğine dair müfettişlerin izini kaybettirmekle kalmayacak, aynı zamanda adaletin düzgün bir biçimi olarak işlev görecektlerdi. Bir zamanlar John Paul'un açtığı taze yaralarla T.J.'ye giden Louise Donnadieu için adalet. İyi şöhretlerini korumak isteyen iki aile - McLellanlar, Van Laarlar - tarafından ölümünden sonra kendisine iftira atılan Carl Stoddard için adalet. Masum bir adam pahasına bir skandalı önlemek için. Adalet, T.J. Hewitt'in kendi babası için de geçerliydi; o da kendi etik kurallarına aykırı bir anlaşma yapmıştı. Onu Van Laar'ların kendisinden daha iyi bir duruma düşürmüştü.

İki basit eylemle -Ayı hakkındaki gerçeği ortaya çıkarmak ve Barbara'nın saklanması yardım etmek- Hewitt'ler kendilerini affettirdiler. Adımlarını son yanlış dönüşlerine kadar geri izlediler ve bunun yerine farklı bir yol izlediler.

- - -

Judy karşı kıyıdan ayrıldığından beri ne kadar zaman geçtiğini bilmek zor. Bazen kendi tavsiyesine uyuyor ve Eylül mavisi gökyüzüne bakarak süzülüyor. Gözlerini kapatıyor. Kendini suyun kucağına bırakıyor. Sonra devam ediyor.

- - -

Bir noktada, önündeki kıyı arkasındaki kıyıdan daha yakındır. Durur, suya basar. Gözlerini kısarsa, sanki bir bacadan çıkıyormuş gibi gökyüzüne doğru yükselen bir duman izi görebileceğini düşünüyor.

- - -

Sonunda karaya çıkıyor. Ve yakın mesafede, bir ağacın arkasından dışarı bakan bir figür görür.

Barbara Van Laar.

Judy onu her yerde tanıyabilirdi, ama onu hiç canlı olarak görmemişti.

Judy suyun içinden elini belli belirsiz havaya kaldırır. Barbara Judy'nin kim olduğunu bilmez; eyalet polisi araziye inmeden çok önce gitmiştir. Judy tek yönlü bir aynadan bakıyormuş hissine kapılır, Barbara hakkında Barbara'nın anladığından çok daha fazlasını bilmektedir. Mayosunun içinde, soğuktan titreyen Judy biraz gülünç, amatörce görünüyor olmalı: görülmeyi beklemeyen, özellikle maceracı bir yürüyüşçü ya da kampçı.

Barbara onun karşısında, iki eli iki yanında, hareketsiz duruyor.

"Sen iyi misin?" Judy sesleniyor.

"Evet," diyor Barbara. Sonra-"Sen?" Judy başını sallar.

"Seni yalnız bırakmamı ister misin?" der Judy.

Barbara bir an için tereddüt eder.

Sonra kesin bir ifadeyle: "Evet."

- - -

Geri yüzmek, oraya yüzmekten daha uzun ve daha yavaş geliyor. Judy o kadar üşümüş ki dişleri takırdıyor. Yine de, yolculuğunun elli metre ilerisinde duraklar, son bir kez bakmak için adaya doğru döner.

İşte orada: Barbara Van Laar, dik ve güçlü duruyor. Bedeninde evinde, ormanda evinde. Judy, onda ölümsüz görünen bir şeyler var, diye düşünüyor: bir ruh, bir hayalet, çocuktan çok tanrı.

Judy sonunda karşı kıyıya ulaşana kadar yüzmeye devam eder.

Adaya dönüp baktığında sadece kızın etrafına bir perde gibi çekilmiş çamları görür.

Teşekkür

Bob ve Kelly Nettle, Kevin Gagan, Kevin Hynes, Kathleen Bower, Anna Serotta, Jean Dommermuth, Max O'Keefe, Rebecca Moore ve Steve Williams'a, bu romanın yazımına yön veren çeşitli konularda röportajlar yapmama izin verdikleri için teşekkür ederim. (Prosedürel, tıbbi, hukuki, coğrafi) gerçeklerin kurgulanması tamamen bana aittir.

Yazarken bana çok değerli bilgiler sağlayan aşağıdaki yayınların yazarlarına teşekkür ederim: *Woodswoman*, yazar Anne LaBastille; *Lost Person Behavior*, yazar Robert J. Koester; "Self-Reliance," yazar Ralph Waldo Emerson; *Walden*, yazar Henry David Thoreau; *Creem* dergisi; *Adventures in the Wilderness; or, Camp-Life in the Adirondacks*, yazar William Murray; *Adirondack Album*, cilt 2, yazar Barney Fowler; *Adirondack Explorations: Verplanck Colvin'in Doğa Yazıları*, Paul Schaefer tarafından düzenlenmiştir; ve *At the Mercy of the Mountains*, Peter Bronski tarafından yazılmıştır.

Seth Fishman, Rebecca Gardner ve Gernert ekibine; Sarah McGrath, Alison Fairbrother ve Riverhead ekibine; ve Sylvie Rabineau, Hilary Zaitz Michael ve WME ekibine profesyonel rehberliğiniz ve dostluğunuz için teşekkür ederim.

Don Lee, Cara Blue Adams, Jena Osman, Pattie McCarthy, Rich Deeg, merhum Dr. JoAnne Epps ve Temple Üniversitesi MFA programındaki tüm meslektaşlarım ve öğrencilerime teşekkür ederim.

Alex Gilvarry, Mac Casey, Christine Parkhurst, Stephen Moore ve Rebecca Moore'a bu romanın ilk taslaklarını okuyup tartıştıkları için teşekkür ederim.

Murph Casey, Mike Casey, Kelly O'Hara, Abby Bailey, Sarah Lanzone, Jessica Geller, Maggie Casey, Adriana Gomez-Juckett, Asali Solomon, Jessica Soffer, Kiley Reid, Alexandra Kleeman, Scott

Cheshire, Christy Davids, Crossley Simmons ve The Claw manevi destek, arkadaşlık, çocuk bakımı ve uzun sohbetler için.

Başta Cheryl ve Gerald Parkhurst olmak üzere Adirondack Dağları'nı yurt edinen atalarımıza teşekkür ederiz.

Mac, Annie ve Jack'e bana neden yazdığımı hatırlattıkları ve ayrıca her zaman yazmamam için bana dünyadaki en iyi nedeni verdikleri için teşekkür ederim. Sizi seviyorum.

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Liz Moore, Good Morning America Kitap Kulübü tarafından seçilen ve Barack Obama'nın yılın en sevdiği kitaplarından biri olan *New York Times* çoksatan romanı *Long Bright River*'in yanı sıra *Heft* ve *The Unseen World* adlı beğenilen romanların yazarıdır. 2014-2015 Roma Edebiyat Ödülü sahibi olan yazar Philadelphia'da yaşamaktadır.

OceanofPDF.com

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.